

SANDRA BROWN

Fascinație secretă

Traducere din limba engleză

Laura Berteanu

București: Litera, 2015

SANDRA BROWN

Smash Cut Copyright 2009 Sandra Brown Management Ltd.

Ediție publicată prin înțelegere cu MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. ȘI PRAVA I PREVODI. Publicată pentru prima dată în SUA de Simón & Schuster, Inc. New York.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BROWN, SANDRA

Fascinație secretă

Prolog

Un sunet delicat anunță sosirea ascensorului.

Ușile duble se deschiseră. Înăuntru erau trei persoane: două femei de vârstă mijlocie, care vorbeau lejer, în stilul caracteristic unor vechi prietene, și un bărbat de treizeci și ceva de ani, cu acea expresie stresată a directorilor executivi. Se dădu mai în spate pentru a le face loc bărbatului și femeii care așteptau să urce.

Aceștia îi zâmbiră amabil în clipa în care pășiră în lift, apoi se întoarseră cu fața înspre uși. Ascensorul își începu coborârea înspre holul hotelului, cu imaginea celor cinci pasageri reflectându-se în ușile de alamă.

Cei doi stăteau cot la cot, într-o tăcere amiabilă. Una din cele două femei din spate nu se opri se din vorbit, dar, din politețe, coborâse vocea. Prietena ei își acoperi gura cu mâna ca să înăbușe un chicot și fu auzită spunând:

— Oh, vai! Și era atât de mândră de prostia aia!

Când ascensorul încetini și un clinchet anunță oprirea la etajul opt, tânărul om de afaceri aruncă o privire spre ceasul de la mână și ridică din umeri, ca și cum s-ar fi împăcat cu gândul că avea să întârzie.

Ușile ascensorului se deschiseră.

În fața liftului aștepta o persoană într-un trening bleumarin, cu ochelari de soare care se întindeau înspre urechi și o mască de schi. În jurul deschiderii pentru gură, țesătura fusese în așa fel lucrată încât să imite fălcile deschise ale unui rechin, cu dinți inegali și ascuțiți.

Chiar înainte ca ocupanții ascensorului să aibă timp să înregistreze surpriza, omul sări înăuntru și lovi cu pumnul înmănușat butonul de închidere a ușilor. Cu cealaltă mână roti un pistol.

— În genunchi! *Acum! Haideți!*

Avea vocea înaltă și tăragănată, iar faptul că se auzea dintre fălcile deschise ale rechinului o făcea să sune cu atât mai sinistru. Cele două prietene căzură numaidecât în genunchi. Una din ele scânci implorator:

— Nu ne omorî!

— Gura! *Tu!* îndreptă pistolul înspre omul de afaceri, în genunchi!

Tânărul își ridică mâinile și se lăsă în genunchi. Mai rămaseră în picioare doar bărbatul și femeia care intraseră ultimii.

— Voi doi sunteți surzi? Jos!

— Are artrită, spuse femeia.

— Nu-mi pasă nici dacă are poliomielită! în genunchi cu voi! Acum!

Una din femeile din spate scânci:

— Faceți cum vă spune, vă rog!

Bărbatul cu părul cărunț strânse mâna femeii și se lăsă în genunchi cu evident disconfort. Cu vădită nemulțumire, femeia făcu la fel.

— Ceasurile și inelele. Puneți-le aici!

Atacatorul îi azvârli omului de afaceri un sac negru de catifea, în care acesta își aruncă ceasul de la mână, obiectul care doar cu câteva clipe în urmă îi dăduse motive de supărare. Sacul fu împins înspre femeile din spate, care își puseră repede înăuntru propriile bijuterii.

— Și cerceii! spuse hoțul uneia din ele, iar femeia se grăbi să se supună.

Ultimul care primi sacul de catifea fu domnul cu artrită. Îl ținu deschis pentru femeia care îl însoțea, care adăugă în el propriile bijuterii.

— Grăbește-te! porunci hoțul, cu acea hidoasă voce de fetiță.

Domnul își puse ceasul Patek Philippe în sac, apoi îl întinse înspre atacator, care i-l smulse din mână și îl îndesă în buzunarul hanoracului cu fermoar și glugă.

— Gata, spuse domnul, cu o voce în care se simțea obișnuința autorității. Ai luat ce voiai. Lasă-ne în pace.

Pistolul bubui asurzitor.

Cele două femei de vârstă mijlocie țipară îngrozite.

Tânărul om de afaceri scoase un strigăt gros, încărcat de șoc.

Femeia care îl însoțea pe domnul mai în vârstă privea amuțită de groază sângele împrăștiat pe peretele ascensorului, în spatele trupului prăbușit al bărbatului.

Capitolul 1

Creighton Wheeler traversă furios terasa din piatră vânăță, scoțându-și dintr-o mișcare cozorocul și ștergându-și cu mâna sudoarea care îi curgea pe față. Apoi, fără să încetinească, aruncă nervos prosopul umed și cozorocul pe un șezlong.

— Pe toți dracii, ar fi bine să fie important! Eram pe punctul să câștig pe serviciul lui!

Menajera care îl chemase de pe terenul de tenis nu părea tulburată de temperamentul lui.

— Nu te răzbuna pe mine! Tatăl tău vrea să te vadă.

O chema Ruby. Creighton nu îi știa numele de familie și nu se obosise niciodată să o întrebe, deși era angajata familiei încă de dinainte de a se naște el. Ori de câte ori o supăra cu câte ceva, îi amintea că îl ștersese la fund și la nas și că ambele orificii fuseseră suficient de productive și că nu fusese o activitate care să-i facă vreun pic de plăcere. Îi dis plăcea profund să se gândească că fusese atât de intimă cu persoana lui, chiar dacă asta se întâmplase pe când nu era decât un copil.

Trecu pe lângă cele o sută și ceva de kilograme ale femeii și traversă bucătăria imensă, îndreptându-se spre unul din frigidere, pe care îl deschise cu un gest nervos.

— Chiar acum, a spus.

Fără să o bage în seamă, Creighton scoase o cutie de cola din aparatul Sub-Zero, o deschise și luă o înghițitură lungă. Își rulă cutia rece, de aluminiu, pe frunte.

— Du-i una afară, lui Scott.

— Antrenorul tău de tenis nu are picioarele rupte.

Ruby se întoarse la blatul de lucru și lovi cu palma ei uriașă în halca de carne de vită pe care se pregătea să o pună la fript.

„Trebuie să luăm măsuri în legătură cu atitudinea asta obraznică”, își spuse Creighton, trecând prin ușa batantă și

îndreptându-se spre partea din față a casei, unde era biroul tatălui său. Ușa era întredeschisă. Se opri câteva clipe în fața ei, apoi lovi o dată în clanță cu cutia de cola, împinse ușa și intră cu un aer nonșalant, cu racheta de tenis aruncată pe umăr. Arăta sută la sută ca un aristocrat întrerupt în mijlocul unei ședințe de exercițiu fizic sănătos. Era un rol care i se potrivea de minune.

Doug Wheeler stătea la biroul lui, de proporții prezidențiale, dar mult mai pretențios decât orice piesă de mobilier din Biroul Oval. Biroul era flancat de două steaguri cu catarge de mahon, unul al statului Georgia, celălalt al Statelor Unite. Mai mulți strămoși priveau încruntați din portretele în ulei expuse pe pereții opuși, încadrate în rame de chiparos și oțel inoxidabil, gândite să reziste până la Ziua de Apoi.

— Timpul lui Scott mă costă bani și ceasul ticăie, spuse Creighton.

— Mă tem că e ceva ce nu poate aștepta. Ia loc, te rog.

Creighton se așeză într-unul din fotoliile de piele de Cordoba din fața biroului tatălui său, sprijinindu-și racheta de el.

— Nu știam că ești aici. Nu aveai o partidă de golf programată pentru după-amiaza asta?

Se aplecă în față și puse cutia de cola pe suprafața lucioasă a biroului. Încruntându-se, Doug așează un suport sub cutie, ca să nu lase urme de umezeală.

— Am trecut pe acasă să mă schimb, înainte să mă duc la club, zise el. Însă ceva urgent...

— Nu-mi spune, îl întrerupse Creighton. Auditul pentru agrafele de birou a scos la iveală o fraudă. Afurisite să fie secretarele astea viclene!

— Paul e mort.

Inima lui Creighton bubui cu putere. Zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Cum?

Doug își dresă vocea.

— Unchiul tău a fost împușcat și ucis în hotelul Moultrie, acum o oră.

Creighton continuă să îl privească lung apoi, în cele din urmă, dădu drumul aerului din piept.

— Ei bine, ca să citez nemuritoarele cuvinte ale lui Forest Gump, mai bine zis ale mamei lui: „Viața este ca o cutie de bomboane. Niciodată nu știi ce o să nimerești”.

Tatăl lui sări în picioare.

— Asta e tot ce poți să spui?

— Cred că spune destul de multe.

Creighton nu își văzuse niciodată tatăl plângând. Nu plângea nici acum, însă ochii îi păreau dubios de umezi și înghițea prea des și prea greu. Într-o încercare de a-și ascunde emoția care era pe cale să-l copleșească, ieși din spatele biroului și se duse lângă fereastra largă. Privi în depărtare, peste domeniul său, unde muncitorii mexicani pliveau manual buruienile din straturile colorate de sporul casei și flori de caladium. Încet, Creighton întrebă:

— Am auzit eu bine, tată? Unchiul Paul a fost *împușcat*?

— În frunte. Aproape cu țeava lipită. În timpul unui aparent jaf.

— Un jaf? Adică, o tâlhărie? La Moultrie?

— Oricât de imposibil ar părea.

Doug își trecu o mână prin părul des și cărunț, ca al fratelui său - acum, al răposatului său frate - care fusese cu doar unsprezece luni mai mare decât el. El și Paul mergeau la același frizer și aveau același croitor. De înălțime și greutate aproape identice, erau adesea luați unul drept celălalt, de la spate. Asemănarea dintre cei doi frați fusese aproape la fel de mare ca a unor gemeni.

— Nu cunosc detaliile, continuă Doug. Julie era atât de afectată, încât de-abia mai putea vorbi.

— Au anunțat-o pe ea prima?

— De fapt, era cu el când s-a întâmplat.

— La hotelul Moultrie. În plină zi, în mijlocul săptămânii.

Doug se întoarse și-i adresă o privire încruntată fiului său.

— Era aproape în stare de isterie, din ce mi-a spus polițistul. Detectivul, de fapt. I-a luat telefonul din mână, când nu a mai putut să vorbească. Mi-a spus că a insistat să mă sune și să-mi spună personal. Dar nu a reușit decât să îngaime câteva cuvinte fără noimă, apoi a început să plângă și nu am mai înțeles chiar nimic. Făcu o pauză ca să-și dreagă vocea. Detectivul, Sanford cred că a spus că îl cheamă, părea un om cu bun-simț. Mi-a transmis condoleanțe și mi-a spus că pot să vin la morgă dacă... dacă vreau să văd cadavrul lui Paul. O să-i facă autopsia, firește.

Creighton își întoarse privirea.

— Dumnezeuule!

— Da, spuse Doug, cu un oftat adânc. Nici eu nu pot să accept ce s-a întâmplat.

— L-au prins pe individ?

— Nu încă.

— Unde anume, în hotel?

— Detectivul nu mi-a spus.

— Într-unul din magazine?

— Nu știu.

— Cine să jefu...

— Nu știu! răbufni Doug. Urmară câteva momente de tăcere încordată. Umerii lui Doug căzură grei pe silueta lui înaltă. Îmi pare rău, Creighton. Nu sunt... în apele mele.

— E de înțeles. Este uluitor.

Doug își masă fruntea.

— Detectivul a spus că-mi va da toate detaliile când o să ajung acolo.

Privi înspre ușa deschisă, însă nu făcu nicio mișcare, în mod evident, nu avea nicio tragere de inimă să îndeplinească această sarcină.

— Și mama? Ei i s-a spus?

— Era aici când a sunat Julie. Firește că este supărată, dar cineva trebuie să aranjeze lucrurile. E sus, dă primele telefoane. Doug se duse la bar și își turnă un pahar de Bourbon. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Doug dădu băutura pe gât și ridică din nou sticla de cristal.

— Oricât de greu ar fi de acceptat această tragedie, există și aspecte practice de care trebuie să ne ocupăm.

Creighton strânse din dinți. Detesta absolut orice se asocia cu noțiunea de „practic”.

— Măine-dimineață, vreau să te duci la birouri și să dai o declarație personală angajaților noștri.

Creighton gemu în sinea lui. Nu voia să aibă nimic de-a face cu angajații, care însumau un total de câteva sute de oameni, fiecare dintre aceștia manifestând cel mai adânc respect pentru unchiul lui, în vreme ce cei mai mulți nu demonstau decât dispreț vizavi de el, ori de câte ori onora sediul corporației cu prezența, lucru care se petrecea cât mai rar cu putință.

Wheeler Enterprises fabrica și comercializa nu știi ce fel de materiale de construcție. Uraaa! Fascinant!

Tatăl lui îi aruncă o privire peste umăr. În mod evident, aștepta un răspuns.

— Desigur. Ce să le spun?

— O să-ți scriu eu ceva diseară. O să transmit să se adune în auditoriumul de la etajul trei, la ora zece. Faci declarația, apoi poate că ar trebui să Țineți un minut de reculegere.

Creighton dădu solemn din cap.

— Foarte potrivit.

Doug dădu pe gât al doilea pahar, apoi, cu un gest

hotărât, îl așeză pe bar.

— S-ar putea să ți se ceară să te ocupi de câteva aspecte cât timp facem noi aranjamentele necesare.

— Adică de ce?

— Înfirmarea, pentru început.

— Desigur. Va fi un eveniment.

— Fără îndoială, spuse Doug, oftând. Voi încerca să încadrez totul în proporții rezonabile, însă unchiul tău a fost implicat în...

— ... În aproape orice! Era regele neîncoronat al Atlantei.

— Da, continuă Doug, și acum regele e mort. Ca lucrurile să fie și mai complicate, nu a murit de moarte bună, ci a fost ucis. Amintindu-și de brutalitatea situației, făcu o grimasă și își trecu mâna peste față. Dumnezeu! aruncă o privire înspre bar, ca și cum s-ar fi gândit să-și mai toarne un pahar din cel mai fin brandy de Kentucky, însă nu o făcu. Poliția va avea nevoie de întreaga noastră cooperare.

— Ce putem face noi? Nu am fost martori.

— Dar ucigașul lui Paul trebuie prins. Vei coopera și îți vei da tot interesul. Ne-am înțeles?

— Desigur, tată. Creighton ezită, apoi spuse: Totuși,

sper că tu vei îndeplini rolul de purtător de cuvânt oficial al familiei. Mass-media se va năpusti pe noi ca vulturii pe un leș.

Doug dădu brusc din cap.

— Voi avea grijă ca tu și mama să fiți protejați. Deși sunt obligat să fac din această înmormântare o chestiune publică, voi insista să se facă totuși cât mai puțină tevdatură cu putință. Trebuie să dăm un exemplu angajaților noștri și să ținem compania în stare perfectă de funcționare, ceea ce este exact ce și-ar fi dorit Paul să facem. În acest scop, vreau să fii pregătit. Ți-am lăsat niște materiale în cameră. Ar fi bine să te uiți peste ele în seara asta, ca să fii la curent cu noile produse, cu poziția noastră în piață și cu proiectele pentru anul viitor.

— Bine.

„Vezi să nu”.

Tatăl său păru să-i citească gândurile. Îl privi fix în ochi, asemenea unui vultur, cu o expresie ce nu îngăduia comentarii.

— Măcar atâta poți și tu să faci, Creighton. Ai aproape treizeci de ani. Nu m-am ocupat suficient de această problemă și îmi asum o parte din responsabilitate pentru lipsa ta de interes față de companie. Ar fi trebuit să-ți dau

mai multă răspundere, să te implic mai mult în extinderea afacerii. Paul... se poticni când îi rosti numele Paul m-a încurajat să fac lucrul ăsta. În schimb, eu te-am răsfățat. Gata. E timpul să-ți intri în rol. Acum că Paul nu mai este, tu vei prelua afacerea, când eu o să mă retrag.

Pe cine încerca să păcălească? Pe sine, poate, dar în niciun caz pe Creighton. Tatăl său își pierduse mințile dacă își imagina că el, Creighton, avea de gând să se arunce în jungla corporatistă. Nu știa nimic despre afaceri sau despre managementul lor și nici nu voia să știe. Tot ce-l interesa pe el la afacerea familiei era profitul. Îi plăcea viața lui exact așa cum era și nu avea nici cea mai mică intenție să o schimbe, asumându-și niște răspunderi la care putea face față orice om care știa să-i cânte în strună tatălui său.

Dar nu era acum momentul să reia o scenă prin care el și tatăl său trecuseră de mii de ori până atunci, când îi ținea prelegeri despre defectele lui și despre prioritățile greșit înțelese, când îi amintea de răspundere și de ceea ce însemna să fie adult, bărbat, bărbat în familia Wheeler. Rahaturi dintr-astea. Schimbă subiectul și întrebă:

— Subiectul a ajuns deja la știri?

— Dacă nu încă, va ajunge curând. Doug se duse la

biroul lui și ridică o foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Creighton. Ești amabil să suni aceste persoane și să le anunți? Merită să afle de la un membru al familiei, mai degrabă decât să audă la știri.

Creighton își aruncă privirea peste lista scoasă la imprimantă, recunoscând în majoritatea numelor prieteni personali ai unchiului Paul, acționari la Wheeler Enterprises, oficiali municipali sau statali, alți oameni importanți de afaceri.

— Și poți să-i spui tu și lui Ruby? îl rugă Doug. Știe că s-a întâmplat ceva, dar n-am avut inimă să-i spun, mai ales ținând seama de circumstanțele oribile. Știi cât de mult îl iubea și îl admira pe Paul.

— Da, o să-i spun eu.

„Cu mare plăcere”, adăugă Creighton în sinea lui. Era un mod de a-i plăti obrăznicia cu care i se adresa.

— Vrei să vin cu tine la morgă?

— Mulțumesc, dar nu, spuse Doug. Nu ți-aș cere așa ceva.

— Asta-i bine. Nu-mi pot imagina ceva mai groaznic. Creighton se prefăcu a cădea pe gânduri câteva minute, apoi se cutremură. Poate doar o croazieră cu linia Carnival.

Capitolul 2

— Julie?

Stătea cu privirea pierdută în gol, fără să înregistreze telefoanele care sunau, agitația din jurul ei, oamenii care treceau pe lângă ea, privirile curioase care îi erau aruncate. Când își auzi numele, se întoarse, apoi se ridică să-l întâmpine pe bărbatul care înainta spre ea.

— Doug.

Când fratele lui Paul văzu petele de sânge de pe hainele ei, se opri brusc, iar trăsăturile feței i se transformară într-o grimasă de cumplită durere. Folosise săpunul cu miros puternic de dezinfectant din toaleta doamnelor din secția de poliție și își spălase fața și gâtul, brațele și mâinile, dar nu apucase încă să se ducă acasă și să-și schimbe hainele.

De dragul lui Paul, ea și Doug erau în relații amiabile, dar nu se simțiseră niciodată pe deplin confortabil unul în prezența celuilalt. Dar acum simțea că i se frânge inima pentru el. Probabil că era un șoc să vadă sângele fratelui său pe ea, dovadă incontestabilă a cumplitului act de violență care îi curmase viața.

Făcu câțiva pași spre el, însă Doug fu cel care se întinse

și o cuprinse în brațe. Într-un gest stângaci. Lăsând un gol mare între ei. În felul în care un bărbat o îmbrățișează pe iubita fratelui său.

— Îmi pare rău, Doug, șopti ea. L-ai iubit. Te-a iubit și el. Sunt sigură că este cumplit pentru tine.

Doug îi dădu drumul. Lacrimile îi străluceau în ochi, însă reușea în mod admirabil să își păstreze cumpătul, așa cum se și aștepta din partea lui.

— Tu cum te simți? Întrebă el. Ai fost rănită?

Julie clătină din cap.

Doug o cercetă cu privirea, apoi își frecă fața cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi vrut să înlăture imaginea petelor de sânge de pe hainele ei.

La o distanță respectuoasă de ea și de Doug, îngăduindu-le acest moment de intimitate, erau cei doi detectivi care i se prezentaseră lui Julie atunci când sosiseră la hotel pentru a investiga scena crimei.

Detectivul Homer Sanford era un bărbat înalt, de culoare, lat în umeri, cu doar o ușoară protuberanță a abdomenului care să-i trădeze vârsta, pe care Julie o estima a fi puțin peste patruzeci de ani. Arăta ca un fost jucător de fotbal american.

Din punct de vedere fizic, partenera sa era la polul opus.

Detectivul Roberta Kimball avea doar puțin peste un metru cincizeci și încerca zadarnic să camufleze cele zece kilograme în plus din jurul taliei cu un blazer negru purtat peste o pereche de colanți gri, care i se întindeau mulați pe coapse.

Primii care sosiseră la hotelul Moultrie fuseseră niște polițiști în uniformă de la biroul local, din Buckhead. Ceruseră însă imediat o unitate CSI. Aceasta și cei doi investigatori de la Criminalistică fuseseră trimiși de la sediul principal de poliție.

Sanford și Kimball îi lăsaseră lui Julie impresia unor ofițeri extrem de profesioniști, dar și umani. La fața locului, se purtaseră extrem de delicat cu ea, cerându-și scuze în repetate rânduri pentru faptul că erau nevoiți să înceapă investigația numaidecât și să-i pună întrebări când încă se afla în stare de șoc, în urma atacului care se sfârșise cu moartea lui Paul.

Acum, Kimball i se adresă blând lui Doug:

— Aveți nevoie de câteva minute înainte să începem, domnule Wheeler?

— Nu, e în regulă.

Vorbise repede, ca și cum ar fi vrut să se convingă pe sine.

Detectivii îl escortaseră aici, direct de la morgă. Un miros distinct părea să fi rămas impregnat în toți trei. Julie se simțea încă înghețată, atât cu trupul, cât și cu sufletul, în urma vizitei la acea sumbră locație.

— Sper că nu vă deranjează dacă domnul Wheeler ascultă în timp ce recapitulăm declarația dumneavoastră, îi spuse Sanford.

— Nu, câtuși de puțin.

Doug ar fi vrut oricum să îi povestească la un moment dat ce se întâmplase, așa cum văzuse ea lucrurile. Putea să audă chiar acum.

Intrară în Departamentul de criminalistică și Sanford îi conduse înspre un birou despărțit cu pereți de rigips, aparent al lui. Julie avusese dreptate. Văzu o fotografie cu el purtând un tricou al echipei Bulldogs și o cască, trecând linia de înscriere cu mingea prinsă sub braț. Mai erau și alte fotografii, cu o femeie drăguță și trei copii zâmbitori. Sanford avea verighetă. Roberta Kimball nu. Sanford trase un scaun pentru Julie.

— Domnișoară Rutledge...

Se așează. Detectivul aduse apoi încă un scaun pentru Doug. Kimball spuse că prefera să stea în picioare. Sanford se așează la biroul lui și scoase un caiet cu spirală, pe care

erau trecute data, numele lui Paul și numărul cazului. Nu murise nici de cinci ore, dar era deja un element statistic.

Sanford se întoarse spre Julie.

— Ceilalți martori au dat declarațiile. Cea pe care ați înregistrat-o mai devreme a fost transcrisă. Înainte de-a o semna, aș vrea să mai trecem o dată peste ea, să vedem dacă vă mai amintiți ceva, dacă vreți să adăugați sau să schimbați ceva...

Julie dădu din cap. Își strânse brațele la piept și își prinse coatele cu mâinile. Remarcând gestul, Kimball spuse:

— Ne dăm seama cât de greu trebuie să fie pentru dumneavoastră.

— Da, chiar este. Dar vreau să ajut. Vreau să fie prins vinovatul.

— Și noi vrem același lucru. Sanford luă un pix și îl apăsă de câteva ori, în timp ce se uita peste hârtiile dactilografiate. Înainte de accident, ați ocupat împreună cu domnul Wheeler camera 901? Este un apartament de colț, nu-i așa?

— Așa este.

Detectivii o priveau întrebător, fără a spune însă nimic. Doug își privea vârfurile pantofilor.

— Eu și Paul ne-am întâlnit acolo, în jurul orei unu și

jumătate, spuse Julie.

— V-ați dus direct la apartament. N-ați trecut pe la recepție.

— Paul luase deja camera. Eu am întârziat câteva minute. Era deja în apartament, când am ajuns.

Detectivul și partenera lui comunicară tăcut, schimbând rapid o privire, apoi Sanford privi din nou în caiet. Julie nu avea impresia că citește paginile dactilografiate. Nu credea că avea nevoie. Până acum, probabil că știa că ea și Paul aveau o rezervare confirmată pentru acel apartament în fiecare zi de marți, indiferent de vreme, cincizeci și două de săptămâni pe an. Nu avea de gând să detalieze situația. Nu era relevant.

— Ați comandat prânzul la room-service, spuse Sanford.

Kimball îl completă numaidecât:

— Știm asta de la personalul hotelului.

Fără îndoială că știau exact și ce anume mâncaseră ea și Paul. Știau că Paul comandase astăzi șampanie. Ce concluzie aveau să tragă oare din asta? Având în vedere că ei nu deschiseseră subiectul, nu avea de gând să o facă nici ea. Apoi, Sanford o întrebă:

— În afară de chelnerul de la room-service, nu v-a mai văzut nimeni în apartament?

— Nu.

— Ați fost singuri tot timpul?

— Da.

După o pauză stânjenitoare și încărcată de subînțelesuri, Sanford spuse:

— Ne-ați spus mai devreme că ați părăsit apartamentul la aproximativ ora trei.

— Aveam o întâlnire stabilită pentru ora patru.

— La galeria dumneavoastră?

— Da.

— Apelul la 911 a fost făcut la trei și șaisprezece minute, spuse Sanford.

Ca și cum i-ar fi completat fraza, Kimball spuse:

— Așadar, înseamnă că jaful a avut loc câteva minute mai devreme.

— Atunci, presupun că am ieșit din apartament la trei și câteva minute, spuse Julie. Pentru că am venit direct de la apartament la lift și nu a trebuit să așteptăm prea mult.

Doug, părând să-și piardă răbdarea cu detaliile referitoare la momentul exact, vorbi pentru prima oară:

— Criminalul a scăpat?

— Asta încercăm să stabilim, domnule Wheeler, zise Sanford. Fiecare persoană cazată la hotel este supusă unui

interogatoriu. La fel și toți angajații.

— Nu avea cum să se plimbe prin hotel cu masca aia hidoasă, spuse Julie.

— Ne imaginăm că a aruncat-o imediat, zise Kimball. Dar am cercetat în amănunt hotelul și n-am găsit nimic. Nici treningul, nici masca...

— Nimic, spuse Sanford, terminând în locul ei.

— Sunt multe locuri în care să te poți ascunde, într-un hotel așa de mare ca Moultrie, spuse Doug.

— Căutăm în continuare, spuse Sanford. Verificăm toate coșurile de gunoi, gurile de canal, țevile de ventilație... Toate locurile din zonă unde ar fi putut îndesa lucrurile pe care le-a avut cu el.

— Pur și simplu a plecat? Întrebă Doug, nevenindu-i să creadă.

Kimball nu părea prea dispusă să o recunoască, însă spuse:

— Este o posibilitate.

Doug mormăi o înjurătură. Sanford mai apăsă de câteva ori pe pix, în timp ce citea materialul.

— Să dăm puțin înapoi, spuse el, ridicând privirea spre Julie. Nu era nimeni pe coridor când ați ieșit din apartament?

— Nu.

— Vreo menajeră, cineva de la room-service...?

— Nimeni.

Își amintea drumul până la lift. Paul o cuprinsese cu un braț pe după umeri. Fusese o prezență atât de solidă lângă ea! Puternic, cald, vibrant. Atât de diferit de forma inertă de sub cearșaful de la morgă. O întrebase dacă e fericită și ea îi spusese că este.

Kimball o întreabă:

— Ați discutat cu ceilalți pasageri când ați urcat în lift?

— Nu.

— Dar domnul Wheeler?

— Nu.

— A părut vreunul dintre ei să vă recunoască?

— Nu.

— Nimeni nu a vorbit cu dumneavoastră? Nu ați interacționat în niciun fel cu nimeni?

— N-aș putea spune, nu. Cele două femei stăteau de vorbă și nu ne-au acordat nici cea mai mică atenție. Tânărul nu a spus nimic, deși s-a dat politicos mai în spate, ca să putem intra. Părea cufundat în gânduri.

— Venise din California, la un interviu pentru un post, la ora trei și jumătate. Se temea că nu o să ajungă la timp, o

informă Kimball. Am verificat.

— Cele două femei sunt din Nashville, zise Sanford. Sunt în oraș pentru nunta nepoatei lor, weekendul acesta.

— Cât de îngrozitor pentru ele, murmură Julie.

Cu siguranță, toți cei din lift fuseseră traumatizați. Dar ceilalți trei nu pierduseră pe cineva, așa cum i se întâmplase ei. În afară de faptul că se aflaseră timp de câteva clipe în același lift cu el, nu aveau nicio altă legătură cu Paul Wheeler. Pentru ei nu era nimic mai mult decât un nume, o victimă nefericită. Fără îndoială că urmau să fie afectați de incident și aveau să-și amintească de el ori de câte ori vor urca într-un ascensor, însă întâmplarea nu lăsase un gol în viețile lor. Consecințele, în cazul lor, nu erau ireparabile.

Sanford lăsă pixul să cadă pe birou.

— Ce-ar fi să ne povestiți pas cu pas de aici? Pentru domnul Wheeler, în aceeași măsură ca și pentru noi.

Își împreună degetele lungi, apoi și le așeză pe catarama curelei, pregătindu-se să asculte. Kimball se sprijini de colțul biroului. Doug își ținea o mână peste bărbie și gură și avea privirea ațintită asupra lui Julie.

Le povesti scurta coborâre până la următoarea oprire, la etajul opt, cum se deschiseseră ușile, cum tâlharul intrase

în ascensor și lovise cu pumnul butonul de închidere a ușilor.

— Prima dumneavoastră impresie? Întrebă Kimball.

— Masca. Gura de rechin.

— Nu i-ați putut distinge nicio trăsătură?

Julie clătină din cap.

— Nu i se vedea niciun pic de piele sau de păr. Nici măcar încheieturile mâinilor. Avea mânecile bluzei de trening trase peste mănuși. Masca îi cobora până sub hanoracul care avea fermoarul tras până sus, sub bărbie.

— Înălțime? Greutate?

— Mai înalt decât mine, dar nu cu mult. Greutate medie.

Detectivii dădură din cap, ca și cum ar fi fost aceeași descriere pe care i-o făcuseră și ceilalți martori. Sanford spuse:

— În următoarele zile, am vrea să ascultați niște înregistrări, să vedem dacă puteți identifica vreuna din vocile pe care le-am surprins în alte incidente.

La amintirea vocii sinistre, Julie își simți firele de păr ridicându-i-se pe brațe.

— Era îngrozitoare.

— Una din doamne a spus că suna ca și cum cineva zgârie cu unghiile o tablă de scris.

— Mai rău. Mult mai înfricoșător. Se simți străbătută de un fior în clipa în care își aminti de ochelarii de soare. Ochelarii erau foarte închiși și asta făcea ca ochii să-i pară la fel de negri și de nepătruns ca ai unui rechin. Dar i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

Sanford se aplecă ușor în față.

— Dacă nu-i puteați vedea ochii, cum de știți că se uita la dumneavoastră?

— Pur și simplu știu.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva clipe, apoi Kimball o îmboldi:

— Le-a spus tuturor să se așeze în genunchi.

Julie continuă fără întrerupere, până când ajunse la partea în care Paul i se adresase agresorului.

— I-a spus: „Gata, ai luat ce voiai. Lasă-ne în pace”, îmi puteam da seama din vocea lui că era mai degrabă furios decât speriat.

— Asta pot s-o cred, spuse Doug.

— Am întors capul și mă pregăteam să-i spun să nu îl provoace pe atacator. Și atunci...

Un suspin involuntar și neașteptat se ridică din gâtul ei, oprind cuvintele. Își coborî capul și-și puse mâinile peste ochi, într-o încercare de a ține la distanță imaginea

impactului glonțului.

Nimeni nu spunea nimic. Se lăsă o tăcere întreruptă doar de ticăitul ceasului cuiva. Avu efectul să îi amintească de un amănunt. Julie își coborî palmele de pe față.

— De ce ne-a luat doar bijuteriile și ceasurile? De ce nu și portofelele? Nu ar fi fost mai practic? Bijuteriile trebuie vândute sau amanetate, dar portofelele au bani, cărți de credit...

— Presupun că nu a vrut să se îngreuneze, spuse Kimball. Nu voia să care după el portofele sau poșete prin care să fie nevoie să umble sau de care să trebuiască să scape înainte de a ieși din hotel.

— După ce l-a împușcat pe Paul, ce-a făcut? Unde s-a dus? Întrebă Doug.

— Nu-ți pot spune, răspunse Julie. Eram... Sincer, nu-mi amintesc nimic din ce s-a petrecut după ce a tras.

Sanford interveni:

— Și celelalte trei persoane din ascensor au fost prea îngrozite ca să observe unde s-a dus, domnule Wheeler.

Tânărul spune că, atunci când și-a venit cât de cât în fire, atacatorul dispăruse. A apăsât butoanele de coborâre. Nu știa ce altceva să facă.

— Putea să încerce să alerge după el.

— Nu-l învinovăți, Doug, rosti blând Julie. Sunt sigură că era înspăimântat. Paul tocmai fusese împușcat în cap, sub ochii lui.

Din nou, nimeni nu spuse nimic preț de câteva momente. Sanford apăsă pe pix.

— Ei bine, dacă nu vă mai amintiți nimic...

— Ba da! spuse Julie. Nu avea pantofi. A mai remarcat cineva asta?

— Una dintre femeile din Nashville, zise Sanford. A spus că era doar în șosete.

— Din nou, e doar o presupunere, spuse Kimball, dar probabil că știa că pantofii, în special cei sport, lasă urme care pot fi identificate.

— A lăsat vreo urmă? întrebă Julie.

— Au verificat băieții noștri. Nu.

Doug oftă adânc.

— S-ar părea că s-a gândit la toate.

— Nu chiar la toate, domnule Wheeler, zise Sanford. Nu există crimă perfectă. Sunt sigur că îl vom prinde.

Venind să subscrie la optimismul partenerului ei, Kimball spuse:

— Puteți fi siguri.

Sanford așteptă să vadă dacă cineva avea să mai

adauge ceva, apoi spuse:

— În cazul acesta, asta e tot pentru acum, domnișoară Rutledge. Sunteți gata să semnați declarația?

Semnă repede și cei doi detectivi îi însoțiră, pe ea și pe Doug, afară. În timp ce traversau holul îndreptându-se spre ascensor, Kimball îi atinse brațul.

— Preferați să coborâm pe scări, domnișoară Rutledge? Julie aprecia grija.

— Mulțumesc că m-ați întrebat, dar nu, e în regulă.

Sanford îi spunea lui Doug că avea să fie anunțat după ce medicul legist întocmea raportul și trupul fratelui său putea fi eliberat familiei, pentru înmormântare.

— Cât mai curând cu putință, aș aprecia dacă aș ști când s-ar putea întâmpla acest lucru, zise Doug. Avem multe aranjamente de făcut.

— Desigur. Am dori de asemenea să discutăm și cu ceilalți membri ai familiei dumneavoastră. Cu soția, cu fiul. Mâine, dacă se poate.

Doug se opri și se întoarse cu fața spre el.

— Pentru ce?

— Rutină. Dacă fratele dumneavoastră avea vreun dușman...

— Nu avea. Paul era iubit de toată lumea.

— Sunt convins. Dar e posibil ca un apropiat să știe ceva, fără să fie măcar conștient că știe.

— Cum ar putea să știe ceva? A fost un jaf la întâmplare.

Sanford îi aruncă o privire lui Kimball, apoi se uită din nou la Doug.

— În momentul acesta, așa credem. Cu toate astea, trebuie să acoperim orice posibilitate.

Doug părea pe punctul de a-i răspunde, însă se răzgândi.

— Vă asigur că eu și Julie, precum și familia mea, vom face tot ce ne stă în putință pentru a vă ajuta în investigația dumneavoastră.

— Ați suferit o tragedie și sunteți îndurerat, domnule Wheeler. Noi suntem niște intruși în durerea dumneavoastră. Înțeleg acest lucru și îmi pare rău.

În ciuda acestor scuze, Sanford îl informă pe Doug că îl va suna a doua zi de dimineață, pentru a aranja o oră de întâlnire.

— Domnișoară Rutledge, spuse el, întorcându-se spre Julie, s-ar putea să vă mai căutăm și pe dumneavoastră.

— I-am dat domnișoarei Kimball datele mele de contact. Voi fi disponibilă, ori de câte ori veți avea nevoie de mine.

Dacă reușea să treacă de noaptea aceasta, își spuse. Era atât de epuizată încât abia se putea mișca, cu toate acestea gândul de a se duce singură acasă, de a se băga în pat și de a stinge lumina nu era câtuși de puțin îmbietor. Cu amintirea oribilei morți a lui Paul atât de viu întipărită în minte, cum ar mai fi putut dormi vreodată?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Kimball o întrebă dacă avea pe cineva care să stea cu ea. Julie clătină din cap.

— Am putea trimite o colegă de-a noastră...

— Nu, mulțumesc, o întrerupse Julie. Sincer, prefer să fiu singură.

Femeia dădu din cap, înțelegând.

Liftul sosi. Julie își simți inima strângându-i-se în piept, dar intră în spațiul îngust și se întoarse cu fața înspre ușă. Doug veni lângă ea. Sanford se uită de la unul la celălalt, cu o expresie încărcată de remușcare.

— Vă rog să primiți condoleanțele mele cele mai sincere.

— Și pe ale mele, adăugă Kimball.

Apoi ușile se închiseră, lăsându-i pe Julie și pe Doug singuri.

— Pentru a scuti familia de momente jenante, spuse Julie, voi sta deoparte.

Spera că poate Doug o să protesteze. Nu o făcu.

— Am doar o singură rugămintă, Doug. Mă lași pe mine să aleg giulgiul pentru sicriul lui Paul? Simți cum i se ridică un nod în gât, dar refuza să plângă în fața lui. Își pironi privirea pe fâșia cromată dintre ușile ascensorului, ținându-și capul sus și spatele drept. Te rog.

— Desigur, Julie.

— Mulțumesc.

Scoase un sunet sugrumat și, cu colțul ochiului, Julie văzu că Doug plângea în tăcere, cu umerii tremurându-i într-un efort de a se controla. Instinctul ei era să întindă o mână spre el, să îl consoleze, într-un mic gest de compasiune. Dar, nesigură de reacția lui, nu o făcu.

— Nu pot să cred, spuse Doug, cu vocea răgușită.

— Nici eu.

— Chiar nu mai este.

— Așa e.

— Dumnezeule! Doug oftă adânc și își frecă ochii cu pumnii. Ce violență șocantă! Și câtă îndrăzneală... Numai cineva care nu are nimic de pierdut ar cuteza așa ceva.

— Sau cineva sigur că poate scăpa.

Se întoarse și îl privi fix în ochi. Apoi ușile ascensorului se deschiseră, și Julie ieși, fără să privească în urmă.

Capitolul 3

Hotărârea fu luată pe la jumătatea celui de-al doilea pahar de Bloody Mary.

Cel puțin el, unul, se hotărâse și, judecând după semnalele pe care i le trimitea, și ea la fel. Condițiile nu erau ideale. Avea să fie nevoie de niște manevre mai complexe, dar se întâmpla ca el să fie extrem de priceput la manevre complexe, și unde există dorință...

În clipa de față, *dorința* lui făcea să simtă apăsarea centurii de siguranță într-un mod foarte neplăcut.

Din fericire, zburau cu clasa întâi. Un bilet de avion la clasa întâi aproape că merita suma colosală pe care o solicitau companiile aeriene pentru un zbor transatlantic. Scaunele de piele erau moi și încăpătoare. Cu o simplă apăsare de buton, pasagerul își putea aranja scaunul aproape în orice poziție își dorea, chiar și să îl întindă de tot. Nu era cel mai plăcut somn din lume, dar cu siguranță condițiile erau de mii de ori mai bune decât cele de la clasa mai ieftină.

Fiecare pasager avea propriul sistem video, deși el nu

și-l utilizase încă pe al lui. Mâncarea, pentru o masă de avion, fusese mai mult decât acceptabilă. Conform ceasului său biologic, ar fi fost vremea pentru micul dejun, dar masa pe care o primise fusese de prânz. În timpul numeroaselor feluri, citise ediția europeană a *The New York Times*, pe care o luase de la un stand de ziare, în timp ce străbătuse în goană aeroportul De Gaulle.

Nu ajungea niciodată devreme la aeroport. Avea în schimb obiceiul de a ajunge cu doar suficient timp cât să-și lase bagajul, presupunând că avea bagaj, să treacă de punctele de securitate și să ajungă la poarta de îmbarcare exact în clipa în care se făcea anunțul. Era un fel de pariu. Riscul adăuga un element de distracție unui proces altfel plictisitor și făcea ca zborul să fie măcar tolerabil.

Însoțitoarea de zbor îl convinsese să mănânce o delicatesă cu înghețată topită, făcută anume pentru el, cu glazuri alese personal. Se felicita pentru stăpânirea de sine de care dăduse dovadă refuzând frișca.

De la alunele calde până la desertul consistent, servirea mesei ocupase primele două ore ale zborului. Mai rămâneau opt. Coborî jaluzeaua ferestrei de lângă el, pentru a se face întuneric, ca restul pasagerilor să poată dormi. Aprinse lumina din dreptul locului său, se așeză mai

confortabil în scaun și începu să citească un nou roman de acțiune, care se afla pe primul loc în topurile de vânzări. Citise cinci capitole, când femeia de la 5C trecu pe lângă rândul lui, în drum spre toaletă.

Nu era prima oară când o remarcă.

În timp ce înaintaseră amândoi spre rândul ce se forma la anunțul de îmbarcare a pasagerilor de la clasa întâi, privirile li se întâlniseră întâmplător. Întorseseră numaidecât capul, așa cum fac străinii, însă amândoi aruncaseră apoi o a doua privire. Odată la bord, în timp ce își aranjau bagajele de mână în compartimentele de deasupra scaunelor, o surprinsese privind în direcția lui.

Văzuse când se dusesse la toaletă. O văzuse când se întorsesese. O urmărea cum se îndreaptă înspre locul ei și fusese încântat în momentul în care se opri în dreptul rândului său, se aplecase peste scaunul gol de lângă el și arătase înspre roman.

— Am remarcat mai devreme ce citești. E bun.

— Începe destul de bine.

— Și e din ce în ce mai bine.

Îi zâmbise din nou și se pregătea să plece, în clipa în care se aplecase spre ea și o reținuse, întrebând-o:

— Ai citit și alte cărți ale autorului?

— Sunt fan.

— Hm. Interesant.

— De ce?

— Poate că o să mă consideri misogin, dar nu este un autor care vizează cititorii de sex masculin? Are un stil dur, aspru.

— Ești misogin.

Rânjise, încântat să constate că era așa de spirituală.

— Sunt femei cărora le place un stil dur și aspru, adăugă ea.

— Ție?

— Mărturisesc.

Îi făcuse semn înspre locul gol de lângă el.

— Pot să-ți cumpăr ceva de băut?

— Tocmai am terminat masa.

Aruncase o privire înspre locul ei, două rânduri mai departe și de cealaltă parte a culoarului, apoi privise din nou spre el.

— Bloody Mary?

— Ar fi și alegerea mea.

Se așezase și-și încrucișase picioarele înspre el. Frumoase picioare. Pantofi cu toc. Fără ciorapi, care oricum nu ar fi fost necesari. Îl surprinsese privindu-i tivul

fustei care se termina chiar deasupra genunchiului, dar nu păruse jenată în vreun fel de acest amănunt. Îl privise fix în ochi în clipa în care ridicase din nou capul spre ea. Avea ochi foarte frumoși, remarcase. Cenușii. De culoarea norilor de furtună, deasupra oceanului. Întinsese mâna și apăsase butonul, pentru a chema stewardesa.

— Eu sunt Derek Mitchell.

— Știu.

Își simțise obrazii încălzindu-i-se de plăcere, crezând că îl recunoscuse, până când ea întinsese mâna peste cotiera pe care o împărțeau și atinsese tichetul de îmbarcare, care-i ieșea din buzunarul cămășii. Numele lui era foarte vizibil. Râsese ușor de stânjeneala lui, apoi îl întrebă:

— Locuiești în Atlanta?

— Da. Tu?

— Da. Ce treabă ai avut la Paris? Călătorie de afaceri, de plăcere sau doar ai schimbat avionul?

— De plăcere. Oarecum. Mama a împlinit șaiszeci și cinci de ani. Nu fusese niciodată la Paris și l-a forțat pe tata să-și aniverseze ziua acolo, așa că un stol întreg de Mitchelli a aterizat în oraș.

— Familie mare?

— Destul de mare. Cel puțin i-am lăsat pe parizieni cu

această impresie.

Din nou, acel râs catifelat, ca torsul unei pisici. Se întrebase dacă ea își dădea seama cât era de sexy și hotărâse că da. Firește că da.

— Mama ta s-a simțit bine?

— S-a simțit fenomenal!

Privise înspre partea din față a cabinei. Stewardesa nu se grăbea. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, tovarășa lui se ridicase și ieșise pe culoar. Îi fusese teamă că pleacă, dar ea îi șoptise:

— Picant?

— Categoric.

În timp ce înainta pe culoar, o putuse admira fără nicio opreliște de la spate. Și era un spate nu doar frumos, ci de-a dreptul excelent. Purta un costum din trei piese, negru, cu croială severă, dar feminină. Felul în care îi venea ca turnat pe corp arăta că era o piesă de designer. Părul negru îi era strâns în coadă la spate, lucru care, în mod obișnuit, nu i s-ar fi părut atrăgător. Însă pe ea stilul acesta clasic părea să o prindă. Avea bun-gust și stil, pe lângă istețime și senzualitate. Și nu purta verighetă.

Se întorsese, urmată de însoțitoarea de bord care aducea o tavă micuță. Stewardesa se întinsese peste ea,

ca să-i servească paharul de Bloody Mary cu gheață și o sticlă micuță de Ketel One. Băutura ei fusese deja preparată.

— Să mai treci pe aici, îi spuse stewardesei.

— Sigur.

Își turnase vodca în pahar, amestecase bine cu bețișorul de cocktail, apoi ridicase paharul. Ea făcuse la fel. Își atinseseră paharele și le lăsaseră lipite preț de câteva momente, în timp ce se priviseră cu atenție unul pe celălalt. Apoi ea ridicase privirea înspre lumina compartimentului.

Acționând din impuls și fără să o întrebe, apăsase butonul de pe cotieră și becul se stinsese.

— Mai bine?

— Da. Lumina...

Vorbise pe un ton mult mai jos, ca și cum absența luminii transformase cuvintele în șoapte, și nu-și mai terminase propoziția. În schimb, sorbise din Bloody Mary, ușor agitată, i se păruse. Cu ochii pironiți în pahar, începuse să învârtă felia de lămâie cu bețișorul de cocktail.

— Ce faci?

— În legătură cu ce?

Ridicase privirea spre el, încruntându-se. El zâmbi.

— Sunt avocat.

— Comercial?

— Penal.

Asta îi captase atenția. Se întorsese și mai mult înspre el, vârful pantofului îi atinsese cracul pantalonului și, dintr-odată, pulpa îi devenise o zonă erogenă.

— De ce parte? întrebă ea.

— A apărării.

— Eram sigură.

— Chiar așa?

— Aha, murmurase ea, sorbind încă o dată din băutură. Îl măsurase cu privirea. Ești prea bine îmbrăcat pentru cineva care să-și câștige existența dintr-un salariu plătit de stat.

— Mulțumesc. Și pentru că ea continuase să-l măsoare din priviri, întrebase: Și?

— Și nu pari... își înclinase capul, gândindu-se. N-ai un aer suficient de virtuos pentru un procuror.

Râsese, destul de tare încât să-l facă pe bărbatul de pe cealaltă parte a culoarului să le arunce o privire și să regleze volumul câștilor de pe urechi. Profitând de moment, Derek se aplecase înspre ea, în așa fel încât fața să-i ajungă la doar câțiva centimetri de a ei. Ea nu se

trăsese în spate.

— Nu cred că cineva m-ar putea descrie vreodată drept un *virtuos*.

— Așadar, nu te deranjează glumele cu avocați?

— Da de unde! Dacă vrei să știi, cele mai multe dintre ele au plecat de la mine.

Atentă la bărbatul de pe cealaltă parte a culoarului, își mușcase buza de jos ca să nu râdă. Avea dinții drepți. Buza de jos era plină și abia atinsă de puțin gloss. Una peste alta, avea o gură foarte sexy.

— De ce penal?

Se juca cu nasturele de sus al bluzei și, preț de o clipă, mișcarea degetelor ei îi distrăsese atenția.

— Penal? Păi, acolo sunt băieții răi.

— Și tu aperi băieții răi.

Din nou, el rânjise.

— Acolo e profitul.

Continuaseră conversația în același stil, până când terminaseră primul rând de Bloody Mary. Discutaseră despre restaurantele lor preferate din Atlanta, despre problemele serioase de trafic, despre una și despre alta, nimic personal, nimic important.

Apoi, din senin, îi spusese:

— Înțeleg că nu ești căsătorit.

— Nu, nu sunt. Cum ai ajuns la această concluzie?

— Prin deducție logică. Dacă ai fi căsătorit, chiar și dacă ai avea o căsătorie nefericită, soția ta ar fi cu tine. Nicio femeie nu ar rata o excursie la Paris, nici dacă asta ar însemna să îndure petrecerea de aniversare a celor șaiszeci și cinci de ani ai soacrei.

— Era posibil ca soția mea să fi venit cu mine, dar să fi rămas la Paris, ca să exploreze orașul.

Ea se gândise preț de câteva clipe, apoi își coborâse din nou privirea în pahar, amestecând cuburile de gheață cu vârful bețișorului.

— Mă îndoiesc că o soție ar avea încredere să te lase să călătorești singur.

— Nu par demn de încredere?

— O soție nu ar fi avut încredere în alte femei.

Își simțise orgoliul învârtindu-i-se, amețit de băutură. Se aplecase, apropiindu-se poate cu încă doi centimetri de ea.

— Și tu călătorești singură.

— Așa este.

— Pentru afaceri sau de plăcere?

Golise ce mai rămăsese în pahar, apoi privise spre mâna stângă pe care, în mod evident, nu era nicio verighetă.

— Eu m-am dus până la Paris ca să-mi prind soțul în pat cu amanta.

Bingo! își spusese Derek. Tocmai trăsesse lozul câștigător. Avea orgoliul rănit. Ea, cu ochii de culoarea norilor cenușii, cu gura atât de senzuală, cu picioarele splendide și cu posteriorul atât de apetisant, fusese părăsită pentru o altă femeie. Era vulnerabilă, voia o confirmare a propriului sex-appeal, avea disperată nevoie să se asigure că era încă o femeie atrăgătoare, ademenitoare.

Făcuse semn din cap înspre paharul gol din mâna ei.

— Încă unul?

Îl privise fix și își putuse da seama că ajunsese la o răscruce. Să-i mulțumească politicoș, dar să-l refuze și să se întoarcă la locul ei? Sau să rămână și să vadă unde avea să ducă toată povestea? Își prinsese din nou între dinți acea delicioasă buză de jos, apoi spuse:

— Sigur, de ce nu?

Stewardesa răspunsese mai repede de această dată, și comandaseră încă un rând. În timp ce așteptau, observase că ceilalți pasageri din cabină fie dormeau deja, fie erau adânc cufundați în filmul pe care îl urmăreau pe ecranele individuale. Luminile din cabină fuseseră stinse, cu

excepția celor care marcau ieșirile și toaletele. De cealaltă parte a cabinei, o femeie în vârstă citea la becul de deasupra scaunului ei, care oferea doar un mic fascicul de lumină.

Stewardesa se întorsese, servindu-le băuturile în același mod ca mai devreme.

— Cum de pe-al tău ți-l aduce preparat? întrebă el.

Își coborâse timidă capul, învârtind iar între degete nasturele bluzei.

— Eu am rugat-o. Când m-am dus la ea, i-am cerut să-mi toarne o cantitate dublă.

— Fault! exclamase el în șoaptă, cu prefăcută indignare.

— Nu voiam să mă crezi o bețivancă.

Apoi își trăsese elasticul din păr și-și scuturase capul. Părul negru îi căzuse pe umeri, asemenea unei pelerine de mătase. Oftând, își lăsase capul pe scaun și închisese ochii.

— Trebuie să mă relaxez, să depășesc momentul, să încerc să nu mă mai gândesc la... asta.

— A fost o scenă urâtă la Paris?

Înghițise cu dificultate și o lacrimă îi alunecase dintre pleoape, rostogolindu-i-se pe obraji.

— Pe o scară de la unu la zece?

— Zece?

— Doisprezece.

— Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

— E un idiot.

— Mulțumesc din nou. Cu capul în continuare sprijinit de scaun, se întorsese spre el. Nu vreau să vorbesc despre el.

— Nici eu nu vreau.

Făcuse o pauză și numărase până la zece, apoi întinsese mâna și-i ștersese lacrima de pe obraz cu vârful degetului arătător.

— Despre ce să vorbim?

Fără să-și dezlipească privirea de a lui, numărase până cel puțin la douăzeci, apoi îl întrebase cu voce răgușită:

— Trebuie să vorbim?

Privirea ei se mutase asupra gurii lui, unde rămase preț de câteva secunde, înainte să se uite din nou în ochii lui. Și atunci știuse. Era ceva sigur. Aveau să facă sex. Și nu când ajungeau în Atlanta. Chiar aici. Chiar acum.

Avea prieteni care se lăudau că o făcuseră în avion. Auzise legendele urbane despre cupluri prinse asupra faptului în timpul zborului, dar nu le dăduse niciodată prea multă crezare.

Din punct de vedere practic, era riscant. Pentru început, existau sute de șanse de a fi prinși, în funcție de dimensiunile avionului și de numărul de pasageri aflați la bord. Locul era un alt factor și spațiul era limitat, indiferent unde se comitea actul.

Însă simțea nivelul periculos de ridicat al testosteronului, doar la gândul unei astfel de posibilități. Mai ales când potențiala lui parteneră îl privea cu o nevoie atât de evidentă, cu ochi ce sugerau o sexualitate fierbinte ce mocnea sub masca unui exterior clasic. Poate credea că soțul ei o înșelase pentru că fusese prea rezervată în pat, că ar fi trebuit să își desfacă părul mai devreme, să acționeze din impuls, să dea dracului toate inhibițiile.

În fine.

Privi în jur. Femeia care citea stinsese și ea lumina. Bărbatul de pe cealaltă parte începuse să ațipească la film. Derek întoarse din nou privirea spre ea, transmițându-i disponibilitatea lui cu aceeași intensitate pe care o folosea ca să convingă un juriu circumspect de nevinovăția unui client.

Ea își așează paharul pe cotieră, apoi îi atinse mâna cu vârful degetelor reci. Era o atingere foarte vagă, dar fără îndoială o invitație. Într-o clipită dispăru, înaintând în

tăcere pe culoarul întunecat, înspre toaletele din capătul din fața cabinei.

O draperie fusese trasă de cealaltă parte a cabinei. Nu se uita nimeni, nici pasageri, nici însoțitori de zbor. Cu toate acestea, inima îi bubuia în piept. Era nebun? Își pierduse cu desăvârșire mințile? Chiar avea să facă asta?

„Poți fi sigur că da!”

Pentru că viața lui era o înșiruire de situații limită. Pentru că era mai excitat decât fusese vreodată. Pentru că aceasta era o femeie care își dorea și avea mare nevoie de un bărbat. Și pentru motivul cel mai important dintre toate: o voia.

Își desfăcu centura de siguranță apoi, cu mare greutate, se ridică și își făcu loc până pe culoar, încercând să nu atragă atenția nimănui și să nu deranjeze pasagerii care moțăiau.

Lăsase ușa toaletei întredeschisă. Se strecură în spațiul imposibil de mic, apoi întinse mâna în spatele lui și închise ușa. Se asigură că era bine încuiată.

Ea stătea practic în chiuvetă. Își scosese sacoul. Primii trei nasturi ai bluzei erau descheiați, lăsând să se întrevadă sutienul de dantelă. Se privi preț de poate zece secunde, apoi se năpustiră unul asupra celuilalt.

Buzele li se întâlniră într-un sărut la fel de pasional ca oricare altul pe care și-l amintea. Îi luă limba în gura ei cu un erotism care-l făcu să geamă, străbătut de o dorință atât de puternică, cum nu mai simțise din adolescență.

Mâinile lui se îndreptară direct către cel de-al patrulea nasture perlat al bluzei ei. Îl desfăcu, la fel și pe cel de dedesubt. Își strecură mâinile în bluza ei, îi cuprinse sânii, strânse ușor, le mângâie sfârcul ridicat. O simți oftând în gura lui.

Continuând să o sărute, își deschise cureaua și șlițul, în timp ce își lăsa mâinile să-i alunece pe exteriorul coapselor ei. Apoi îi ridică fusta, până când ajunse la chiloți. Îi dădu jos, peste genunchi, peste tocuri.

Își făcu loc între picioarele ei, îi prinse coapsele și, cu o împunsătură puternică, se îngropă înăuntrul ei.

Când se termină, râseră amândoi, tremurând jenați, în cele din urmă, își ridică fruntea de pe umărul lui. Se depărtară, oarecum stânjeniți. Observă cât de îmbujorate îi erau fața și pieptul în timp ce încerca, fără prea multă îndemânare, să potrivească nasturii în butoniere.

El își băgă cămașa în pantaloni, trase fermoarul și își închise cureaua în timp ce ea își punea sacoul. Își luă lenjeria, pe care el o aruncase în grabă la o parte, dar nu o

îmbrăcă. O ajută să se ridice în picioare, apoi să își îndrepte fusta. Abia dacă aveau loc să stea față în față.

O mângâie ușor pe obraz. Buzele îi păreau umflate. Se gândi să o sărute din nou. Își dorea. Dar, înainte să apuce, ea spuse:

— Du-te tu primul. Eu trebuie să... mă aranjez.

— Bine.

— Din motive de decență, ar trebui să mă întorc la locul meu.

Asta era o dezamăgire. Sperase că vor sta împreună restul zborului, ținându-se de mână în timp ce discutau despre nimicuri, savurând acest delicios secret vinovat, privindu-se în ochi și clătinând din cap și râzând gândindu-se la absurditatea lui. Îi zâmbi în cel mai fermecător mod de care se simțea în stare.

— Te-aș putea face să te răzgândești?

— Nu. E mai bine așa.

— Tu ești bine?

— Da. Îi răspunsese un pic cam prea repede și probabil că își dădu seama, pentru că repetă, dând din cap: Da.

— Îți pare rău?

Pentru prima oară de când terminaseră, îl privi direct în ochi.

— Cătuși de puțin.

— Bine, șopti el, zâmbind. Ne vedem pe pământ.

— Ne vedem pe pământ.

Întredeschise ușor ușa și, când văzu că drumul era liber, se strecură afară. O auzi încuind în spatele lui. Niciunul din ceilalți pasageri nu părea să se fi mișcat. Draperia dinspre bucătărie era încă trasă. Paharele lor erau încă pe cotieră. Se prăbuși în scaunul lui.

Se simțea absolut fabulos.

Mai dură câteva minute până când ea trecu pe lângă el, îndreptându-se spre locul ei. Îi aruncă o privire plină de subînțelesuri, însă nu spuse nimic. O privi cum se așază, apoi își luă cartea, aprinse lumina de deasupra lui și încercă să citească. Dar nu reușea să înregistreze cuvintele. Capul începuse să-i vâjâie de la votcă și se simțea somnoros. Și – pe cine păcălea? voia să retrăiască acele câteva minute din toaleta avionului.

Ce lucru nesăbuit!

Ce partidă fantastică!

Ce femeie incredibilă!

În timp ce adormea, era conștient de zâmbetul încântat care i se întipărise pe buze.

Fu trezit de zgomotul căruciorului cu băuturi împins pe

culoar de însoțitoare de zbor care arăta la fel de proaspătă ca la începutul călătoriei. Se întrebă cum reușea lucrul ăsta. Hainele lui erau mototolite și se simțea de parcă ar fi avut nisip în ochi. Îl durea capul de la votcă și își dorea cu disperare să se spele pe dinți.

Căscă, se întinse și își întoarse capul, ca să privească în spate. Locul 5C era gol. Aruncă o privire înspre toalete și văzu că ambele erau ocupate.

— Cafea, domnule Mitchell?

— Binecuvântată fii, copilă!

Stewardesa zâmbi și se întinse peste el, ca să ridice jaluzeaua. Privi pe fereastră și văzu pământul, la kilometri sub ei. Întotdeauna simțea un nod în gât când zărea pentru prima oară pământul american, când se întorcea de peste ocean. Era lihnit și înghiți pe nemestecate croasantul cu șuncă și cașcaval. Bău o cafea neagră.

— Mai avem aproximativ patruzeci și cinci de minute, îi spuse stewardesa, umplându-i din nou ceașca. Nu uitați să completați declarațiile vamale.

— Sigur.

Când se eliberă una dintre toalete, se ridică și luă cu el trusa de igienă oferită. Folosi toaleta, se spală pe față și pe mâini, se spală pe dinți și se clăti cu apă de gură. Înainte

să plece, privi în jurul spațiului îngust și clătină din cap, chicotind pentru sine, încă nevenindu-i să creadă că avusese o partidă incredibilă de sex într-un loc atât de inestetic.

Observă când se întoarse la locul lui că 5C era încă gol. Își imagina că...

Doamne! Cum o chema?

Repetă totul în minte, amintindu-și tot ce spusese. Nu, era sigur că nu îi spusese cum o cheamă. Nu era de mirare că nu dorise să rămână lângă el pentru restul zborului. Cu siguranță îl considera un dobitoc.

Privi pe fereastră preț de câteva minute, reproșându-și că se purtase ca un mitocan și nu îi aflate numele. Când privi din nou în față, observă că ambele toalete erau acum libere. Întoarse capul. Era în scaunul ei.

Nu o văzuse când trecuse pe culoar. Cum reușise asta? Avusese capul întors. Spera că nu considerase că o făcuse intenționat și că încerca să o evite. Încercă să îi atragă atenția, dar avea capul sprijinit pe spătarul scaunului și ochii închiși.

Se gândea să se ridice și să se ducă să discute cu ea, dar un însoțitor de zbor făcu anunțul că începeau coborârea spre Atlanta și că toți pasagerii trebuiau să

rămână așezați, cu centurile legate, pentru ultima parte a zborului.

Se uită din nou înspre ea, ignorând persoanele din scaunele din spatele lui, care cu siguranță că se întrebau la ce naiba se holba. Își dorea să deschidă ochii, dar nu o făcu.

Piloții executară o aterizare ca la carte. Nerăbdător, Derek îndură lungul drum până la terminal. În clipa în care li se dădu voie să se ridice, țâșni din scaun și ieși pe culoar. Dar pasagerii dintre el și 5C se ridicaseră și ei și aglomeraseră culoarul. Își luau bagajele din compartimentele de sus și se îndreptau spre ușile de ieșire dintre cabine. În îmbulzeală, o pierdu din vedere.

Odată coborâți din avion, pasagerii aproape că se călcau în picioare, îndreptându-se spre porțile aeroportului. Nu o vedea în fața lui și își imagina că fusese nevoită să se miște odată cu valul mulțimii.

Fu direcționat către o coadă de verificare a pașaportului de către un oficial guvernamental, care nu avea chef de discuții. Continua să cerceteze mulțimea pasagerilor din avionul lui, dar și încă vreo câteva ale altor zboruri de peste ocean, care aterizaseră aproape în același timp.

În cele din urmă o văzu, trei rânduri mai departe și cu

mult înaintea lui. Îi făcu cu mâna, dar ea nu îl observase.

Hotărî că era mai convenabil să se întâlnească în sala de bagaje decât să încerce să ajungă la ea acum.

Păru să dureze o veșnicie, dar în sfârșit reuși să treacă de serviciul de pașapoarte. Odată ajuns în sala de bagaje, alergă la banda rulantă desemnată pentru zborul lor și o văzu de cealaltă parte, dând jos un geamantan.

Își făcu loc printre pasagerii irascibili din cauza oboselii și se îndreptă către ea. Se opri când îl văzu înaintând prin mulțime.

Derek nu se opri decât abia când îi mai despărțeau doar câțiva centimetri. Îi zâmbi.

— Sunt un idiot și un bădăran de primă clasă. Nici măcar nu știu cum să te salut, pentru că nu știu cum te cheamă.

— Dar știu eu cum te cheamă pe tine.

Fu surprins, nu atât de ceea ce îi spusese, cât de modul în care o spusese. Încerca să înțeleagă ce era cu acea voce rece, când își dădu seama că întreaga ei atitudine se schimbase. Nu mai părea la fel de vulnerabilă, de atrăgătoare și cu siguranță nu la fel de disponibilă. Toți nasturii cămășii erau închiși. De fapt, semnalul pe care i-l trimitea acum era: „Nici să nu-ți treacă prin minte!”

Vocea ei era rece. Ochii ei, languroși și ademenitori ca

valurile mării noaptea trecută, erau aspri și neprietenoși. Îi zâmbi cu expresia satisfăcută a unui jucător de pocher care scoate un as.

— Te-am făcut, domnule Mitchell.

Capitolul 4

— Arăți ca dracu!

Derek își aruncă bagajul într-un colț al zonei de recepție a cabinetului său, apoi se întoarse încruntat înspre asistenta lui. După ce lipsise douăsprezece zile, s-ar fi așteptat la o primire mai cordială și mai puțin onestă.

— Ah, mulțumesc, Marlene, și eu mă bucur că m-am întors. Am avut o călătorie minunată, mulțumesc de întrebare. Vremea a fost cum nu se poate mai bună.

Și toate zborurile au sosit la timp. Mamei i-a plăcut cadoul. Tata a fost...

— Bine, bine... ziceam și eu.

— Am stat zece ore în avion, mormăi el. La ce te așteptai?

— Mă așteptam să faci un duș și să te bărbierești înainte să vii la birou.

— Dacă mă duceam acasă să mă spăl, probabil că acolo rămâneam. Ispita de a mă trânti în pat ar fi fost mult prea mare. Știam că trebuie să fiți aglomerați aici, așa că iată-mă, nebărbierit și nespălat și cât se poate de nefericit în legătură cu întreaga situație.

— N-ai văzut-o încă pe Maggie?

— Am lipsit atât de mult, încât nu mai contează câteva ore în plus.

Marlene îi adresează o privire ce părea să spună: „Să nu zici că nu te-am avertizat”. Apoi:

— Cafea?

— E primul lucru drăguț pe care mi-l spui.

Subordonații îl salutau în timp ce trecea pe lângă ușile deschise ale birourilor, dar le răspunse doar fluturând din mână și merse mai departe, fără să se oprească și să stea de vorbă cu ei. Ajunse la propriul birou fără să fie oprit de nimeni și închise ușa în urmă, ca să descurajeze pe oricine s-ar fi gândit să se dea bine pe lângă șef, urându-i bun venit înapoi.

Biroul spațios de pe colț era la etajul douăzeci al unuia dintre modernii zgârie-nori din Atlanta, așa că avea o priveliște liberă asupra orașului. Astăzi, soarele era cam prea strălucitor și prea vesel pentru dispoziția lui, așa că

luă telecomanda și închise parțial jaluzelele încastrate între panourile mari de sticlă.

Decoratorul pe care îl angajase ca să aranjeze locul îi sugerase câteva idei, dar el fusese cel care luase toate deciziile finale – covorul turcesc țesut manual, patina de lemn de pe biblioteci, materialul pentru piesele tapisate, pielea pentru scaunul de la biroul lui.

Insistase de asemenea să încorporeze obiecte personale care aveau o însemnătate deosebită pentru el, chiar dacă nu se potriveau în mod deosebit cu restul decorului. Alături de volumele de legislație, în bibliotecă se aflau macheta de avion pe care o făcuse împreună cu tatăl lui în vara în care împlinise nouă ani, mănușa de baseball cu care își ajutase echipa de liceu să câștige campionatul statal și o cutie de bere în care erau scrijelite literele grecești ale fraternității din care făcuse parte în facultate. Biroul era dotat cu toate utilitățile moderne, dar presărat cu crâmpoie de nostalgie. I se potrivea ca o pereche de adidași scumpi.

Își scoase sacoul mototolit și îl atârână în dulapul mascat, se așază la birou și își apăsă cu degetele ochii care parcă îi ardeau, mormăind:

— Te-am făcut, domnule Mitchell. Ce însemna asta?

Zău dacă știa. Zău dacă avea să afle vreodată pentru că, după ce rostise aceste cuvinte, femeia se răsucise pe călcâie și intrase în toaleta doamnelor, trăgând trolerul după ea. Ar fi arătat ca un pervers dacă ar fi pândit-o în fața toaletei, până când reapărea. În plus, doamna - indiferent cum o chema - îi arătase cât se poate de clar că nu-și dorise nimic mai mult de la el decât două Bloody Mary și o partidă fierbinte și indecentă în toaleta avionului.

Așa că plecase, cu un „Mai du-te dracului!” rostit în gând, dar dorindu-și ca memorabila lor interacțiune să se fi terminat într-o notă mai plăcută. Totodată, cuvintele pe care i le adresase la despărțire îi creau o oarecare stare de neliniște.

Oricare ar fi fost jocul ei, îi căzuse în plasă. Privirea ademenitoare. Felul în care se jucase cu nasturele bluzei. Picioarele. Oh, da, picioarele! Nu-și amintea să fi văzut vreodată picioare mai frumoase. Și modul timid în care își mușca buza. Gestul cu care își desfăcuse părul, pentru Dumnezeu! Nu exista femeie pe planetă care să nu cunoască aceste tehnici de manipulare. Dar ea le adusese la perfecțiune.

Îl apucase de șlițul pantalonilor și îl târâse în toaleta unui avion plin de oameni, unde ar fi putut fi prinși, expuși,

făcuți de râsul lumii. Nu știa dacă întreținerea de relații sexuale într-un avion de pasageri era un act ilegal – va trebui să pună un angajat să verifice –, dar, cu siguranță, nu fusese o idee prea deșteaptă.

Dacă ar fi fost descoperiți de o bătrânică? Sau de un copil? Își imagina ce vâlvă s-ar fi stârnit dacă micuța Suzie ar fi dat peste ei. Nu ar mai fi dormit nimeni tot restul zborului. Toți cei două sute și ceva de pasageri ar fi vrut să-i vadă pe cei doi care nu-și putuseră stăpâni libidoul, să surprindă măcar un crâmpei cu cei doi perversi.

Își imagina fotografia pe prima pagină din *The Journal*, cu el escortat spre porțile aeroportului de către un controlor aerian, cu o expresie încruntată și chiar dezgustată. Probabil că la sediul general al procuraturii i-ar fi făcut chiar un poster, pe care l-ar fi dat apoi în circulație prin toate tribunalele și curțile de justiție. Nu ar fi putut depăși momentul.

Nu îi plăcea să piardă și era dispus să facă orice era necesar pentru a câștiga. Dar era în stare să piardă cu demnitate, dacă știa că făcuse tot ce fusese în stare, dacă nu ar fi existat practic de la început niciun fel de sorți de izbândă, dar dacă ar fi făcut tot ce ținea de el pentru a sfida șansele. Putea pierde în felul ăsta. Nu îi plăcea, dar o

putea face.

Dar să-și bată cineva joc de el, să-l ia peste picior, să îl trateze ca pe-un prost, așa cum făcuse puicuța asta, așa ceva era de netolerat!

Și *de ce?* în afară că i-o trăsese, ce altceva îi făcuse?

Ei, asta era. Avea să rămână unul dintre misterele neelucidate ale vieții.

Își coborî mâinile, masându-și obrajii nebărbieriți, înainte să le așeze pe vraful de scrisori, mesaje și hârtii care se adunaseră în timpul absenței lui de douăsprezece zile.

Marlene veni cu notepad-ul și cu o ceașcă aburindă de cafea.

— Mersi.

Își fripse limba la prima sorbitură, dar era marca lui preferată și avea gust bun. Marlene se așeză la locul ei obișnuit, pe scaunul de pe cealaltă parte a biroului.

— Și? Cum a fost Parisul?

— Franțuzesc.

— Așa de rău?

Îi zâmbi.

— E un oraș frumos. Copacii erau înfloriți. Mâncarea a fost senzațională. Vinul bun.

— Ție nu-ți place vinul.

— Am reușit să dau pe gât vreo câteva pahare, ca să nu par nesociabil.

— Sena?

— Am ținut petrecerea mamei pe un restaurant plutitor.

— Notredame?

— E încă acolo, dar nu l-am văzut pe cocoșat.

— Femei frumoase?

— Peste tot.

Marlene pufni cu dispreț.

— Fumează toate! De-aia sunt așa de slabe.

Derek îi aruncă o privire, și ochii asistentei se îngustară.

— Să nu îndrăznești! Dar este singura dietă pe care n-am încercat-o.

Derek râse. Erau de atâta vreme împreună încât se puteau necăji, fără să se simtă ofensați. Marlene Sullivan venise cu el atunci când ieșise ca vijelia pe ușa unei companii mari și respectate, după o dispută aprinsă cu unul dintre partenerii seniori.

Îl ajutase să pună bazele propriului său cabinet și de atunci fusese mâna lui dreaptă, paznicul de la ușă, secretara lui pentru evenimente sociale, persoana care pune la punct toate detaliile și o prezență foarte solidă în viața lui. Avea o minte foarte ascuțită pentru probleme

legislative și se întâmpla adesea să-i atragă atenția asupra unei perspective noi atunci când un caz se dovedea dur și direcția în care se îndrepta el nu părea să conducă decât spre o condamnare sigură. Nu și-ar fi putut conduce nici afacerea, nici viața personală fără ea, lucru de care Marlene îi amintea adesea.

Avea încredere oarbă în ea. Putea fi sigur că o să ducă în mormânt orice îi spunea în termeni de confidențialitate. Acum, privindu-i chipul deschis și binevoitor, se gândea să-i povestească despre experiența din avion. „Pregătește-te, Marlene. N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut șeful tău în timpul zborului transatlantic”.

Dar nu. Nu putea divulga acest lucru, nici măcar loialei sale asistente, care îl văzuse în momentele lui de maximă glorie, dar și în cele în care se purtase absolut deplorabil. Escapada sexuală de noaptea trecută avea să rămână secretul lui. Spera sincer să fie așa.

— Ceva nou de la procuratură despre Jason Connor? Întrebă el.

Băiatul de șaisprezece ani era acuzat că își ucisese cu sânge rece mama și tatăl vitreg. Din cauza brutalității crimei, era judecat ca adult.

— I-am sunat, am cerut din nou să ni se dea dosarul. Ca

de obicei, m-au plimbat de la Ana la Caiafa.

— Vor să ne pună bețe-n roate. Sună-i și spune-le că m-am întors și că vreau afurisitul ăla de dosar.

Ziua procesului se apropia cu pași repezi, și tânărul său client risca să fie executat, dacă ar fi fost găsit vinovat.

— A discutat cineva recent cu Jason?

— Ieri.

Îi spuse că unul dintre asistenții care se ocupau de caz se dusesese la închisoare.

— L-a *văzut*. Nu au *discutat*. În continuare, băiatul nu scoate niciun cuvânt.

— I s-a spus că n-am cum să-l ajut dacă nu se ajută singur?

— I s-a spus.

Derek își propuse să se ducă să-l vadă pe băiat de îndată ce-i permitea programul și să-l facă să înțeleagă exact gravitatea situației în care se găsea. Ridică vraful de bilețele roz pe care erau notate telefoanele pe care trebuia să le dea. Pe primul Marlene scrisese cu litere îngroșate: „Întreabă-mă”. Îl ridică și îl flutură înspre ea.

— Te întreb.

— În lipsa ta, s-a petrecut ceva foarte interesant. Paul Wheeler...

— Cine-i ăsta?

— De la Wheeler Enterprises.

Ridică o sprânceană.

— Acel Wheeler?

— Acel Wheeler. Ăla plin de bani. A fost împușcat și ucis în hotelul Moultrie. Multă publicitate. Înarmorantare grandioasă. Făptașul neidentificat este încă în libertate.

Derek fluieră prelung, apoi se uită din nou la bilețul.

— Și cine e Doug?

— Fratele și partenerul de afaceri al decedatului.

— Povestea se încinge.

— A sunat de trei ori în ultimele două zile. Spune că este urgent să se vadă cu tine, de îndată ce te întorci.

— Din ce motiv?

— N-a spus.

Era înfiorător de obosit, bănuia că avea un miros nu tocmai proaspăt și era destul de prost dispus. Dar îi plăcea cum suna. Deja sângele începuse să i se pună în mișcare.

— Poate să ajungă aici într-o oră?

Doug Wheeler arăta exact a ceea ce era - un om de afaceri de succes. Avea vreo cincizeci și ceva de ani și se ținea bine, deși, în clipa în care intră în birou, lui Derek îi lăsa impresia unui om cu foarte multe pe cap. Cu toate

acestea, mâna pe care o strânse era uscată și fermă.

— Înțeleg că abia v-ați întors dintr-o călătorie în străinătate.

— De la Paris. Am venit aici direct de la aeroport. Ceea ce justifică aspectul meu nearanjat. Îmi cer scuze.

Derek se simțea în mod deosebit neîngrijit pe lângă domnul Wheeler, care era impecabil îmbrăcat și aranjat.

— Nu este nevoie de scuze, domnule Mitchell. Sunt fericit că ați fost de acord să mă primiți astăzi.

Derek îi făcu semn înspre un scaun. În mijlocul grupului mobilier se afla o măsuță pe care Marlene așezase o tavă cu o frapieră, două pahare și sticle de apă. Derek prefera să discute cu clienții într-un astfel de ambient, mai degrabă decât din spatele biroului.

— Serviți-vă, domnule Wheeler.

Wheeler clătină din cap.

— Asistenta mea, domnișoara Sullivan, mi-a povestit despre fratele dumneavoastră, spuse Derek, turnându-și din sticla de Perrier. Îmi pare foarte rău.

— Mulțumesc. A fost cumplit.

— Așa este. Mi-a povestit, în mare, ce s-a întâmplat, dar nu am avut timp să citesc toate articolele din presă. Doriți să discutăm despre asta?

Derek ascultă următoarele cinci minute în timp ce Doug Wheeler îi relatează ce știa despre incidentul fatal. Derek observă că avusese loc chiar în ziua în care plecase în Franța. Wheeler termină spunând:

— Asta e ceea ce știu, bazându-mă pe declarațiile date de Julie și de celelalte persoane care se aflau în lift.

— Julie este femeia care îl însoțea pe fratele dumneavoastră când s-a întâmplat totul?

— Da.

Wheeler întinse mâna după una din sticlele de apă, deschise capacul și bău.

Marlene se referise la Julie Rutledge ca fiind amanta lui Paul Wheeler. Derek se întreba dacă relația dintre ei crease momente tensionate în familie. Judecând după evidenta reținere a lui Doug de a-i oferi mai multe detalii, presupunea că da.

— Făptașul n-a fost identificat?

Wheeler clătină din cap.

— Domnișoara Sullivan mi-a spus că poliția nu are nicio pistă reală.

— Azi-dimineață încă nu avea.

— Cine conduce investigația?

— Un detectiv pe nume Homer Sanford.

— Îl cunosc. Este un bun investigator.

— Presupun, spuse Wheeler, ridicând din umeri. Până acum, nu și-a dovedit talentul în acest caz. Nu a avut nimic nou să-mi raporteze ceva mai devreme.

Derek știa că fosta vedetă de fotbal american era un detectiv metodic și perseverent. Era foarte bine văzut de colegii lui. Era dur numai cu infractorii. Dacă nu reușea să găsească dovezi, nu era din cauza delăsării sau a neglijenței lui.

— Din câte am înțeles eu, îi spuse lui Wheeler, Sanford a trebuit să-și înceapă ancheta de la un singur glonț. Iar raportul balistic nu a evidențiat nimic.

— Așa este. Conform bazei de date, pistolul n-a mai fost folosit în vreo infracțiune anterioară.

Derek lăsa în mod intenționat momentul de tăcere să se întindă, așteptând să vadă ce avea să spună domnul Wheeler. Până în momentul de față nu știa de ce potențialul lui client insistase asupra acestei întâlniri urgente. În cele din urmă rosti cu voce tare nedumerirea care îl frapase încă din momentul în care auzise despre caz.

— Pare un loc ciudat pentru un jaf, nu credeți? Etajul opt al unui hotel.

Privirea lui Wheeler se fixă asupra lui.

— Da. Apoi privi în altă direcție. Așa este.

— Detectivul Sanford a menționat că ar fi un amănunt ciudat?

— Nu față de mine.

— Hm.

Derek începea să simtă efectele schimbării de fus orar. Nu se uită la ceas, dar își putea da seama după poziția soarelui că se apropia momentul retragerii și întreg trupul îl dureau de oboseală. Era timpul să treacă la subiect.

— Domnule Wheeler, de ce ați solicitat această întâlnire?

— Pentru că vă cunosc reputația de avocat. Se spune că sunteți excelent.

— Mulțumesc.

— Doresc să vă angajez ca să-mi reprezentați familia în această poveste.

— Mai exact...?

— În timpul interviurilor de la poliție.

— V-au interogat în legătură cu moartea fratelui dumneavoastră?

Doug dădu din cap.

— Ceea ce este o procedură de rutină. Pro forma, mi s-a

spus.

„Pe naiba”. Derek nu credea că poliția făcea vreodată ceva doar de dragul procedurii și se părea că domnul Wheeler îi împărtășea această opinie.

— În timpul acestor interviuri, a fost prezent un sfătuitor legal?

— Da. Wheeler făcu un gest de desconsiderare. Este un om capabil când vine vorba de procese minore și amenzi în trafic. Dar noi am simțit nevoia unui om cu mai mult sânge-n instalație. Dacă-mi scuzați expresia.

— V-o scuz, mai ales că persoana în cauză s-ar părea că sunt eu.

Își zâmbiră unul celuilalt.

— De ce spuneți *noi*?

Întrebarea neașteptată a lui Derek îl luă prin surprindere pe celălalt bărbat.

— Mă scuzați?

— Când ați vorbit, ați spus noi. Cine altcineva, pe lângă dumneavoastră?

— Familia mea. Soția și fiul meu.

— Înțeleg.

Derek așteptă ca Wheeler să-i dea mai multe detalii. Nu o făcu decât după ce mai luă încă o înghițitură lungă de

apă.

— Toți cei care au avut de beneficiat în urma morții lui Paul devin automat suspecti, zise el.

— Dumneavoastră?

— Nu în mod special. Nu sunt eu moștenitorul lui Paul. Chiar dacă voi deveni președintele companiei, nu există niciun câștig material.

— Soția dumneavoastră?

— Sharon. După cum se spune, căsătoria mea a fost o partidă bună. Străbunicul lui Sharon a cumpărat zeci de mii de acțiuni la Coca-Cola, când compania era la început.

— Felicitări.

Wheeler zâmbi vag.

— Nu își dorește banii lui Paul. În plus, era acasă în momentul în care a fost ucis.

— Rămâne fiul dumneavoastră.

— Creighton. Făcu o pauză, apoi adăugă. El este moștenitorul lui Paul.

Derek se lăsă pe spătarul scaunului, își privi lung interlocutorul preț de câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă aș fi polițist, fiul dumneavoastră ar fi prima persoană pe care mi-aș axa investigația, domnule Wheeler. Fără supărare. Sunt brutal de sincer cu

dumneavoastră. Poliția ia întotdeauna urma banilor.

— Înțeleg asta. Și are dreptate s-o facă.

— Câți ani are Creighton?

— Douăzeci și opt.

Derek sperase să fie mai tânăr. Un minor cu mai puțină independență și mai multă supraveghere.

— N-a fost arestat, nu?

— Nu, nimic de genul ăsta. Interviuurile au fost extrem de politicoase și au avut loc la noi acasă, nu la secția de poliție.

— Asta e bine. Reprezentantul legal a fost mereu prezent?

— M-am asigurat de acest lucru. Și, din fericire, Creighton are un alibi extrem de solid. Era la noi acasă, pe terenul de tenis, în timpul unor lecții cu un antrenor personal, în momentul în care a avut loc incidentul. Venisem să mă schimb pentru o partidă de golf și i-am văzut pe teren când am sosit, cu doar câteva minute înainte să sune Julie ca să-mi spună că Paul era mort. Menajera noastră, care nu ar minți nici dacă ar fi în joc propria ei viață, spune că erau acolo de cel puțin o oră.

— Atunci, care este problema?

— Niciuna, sincer. Dorim să vă angajăm doar ca o

măsură de precauție. Nu vreau ca fiul meu să fie pistonat doar pentru că detectivii n-au nicio altă pistă și nimic altceva de făcut.

— De ce-ar face asta?

Wheeler ezită, apoi spuse:

— Între Paul și Creighton au existat anumite neînțelegeri.

— În legătură cu...?

— Aproape orice, răspunse Wheeler, pufnind ironic. În principiu, pentru că Creighton nu se implică în afacerile familiei așa cum considera Paul că ar fi trebuit să o facă. Pentru Paul, munca era religie. Și pentru mine este extrem de importantă, că veni vorba, dar nu în aceeași măsură în care era pentru fratele meu. Nu-i înțelegea pe oamenii care nu găsesc plăcere în muncă. Creighton are alte preocupări.

Derek ridică sprâncenele, într-o expresie întrebătoare.

— Tenisul?

— Joacă aproape în fiecare zi. Îi plac mașinile. Hainele. Dar adevăratul lui interes este pentru filme.

— Cinematografie?

— Cred că a văzut toate filmele făcute vreodată. E mai mult decât o simplă distracție pentru el. E o pasiune. O

pasiune care îi ocupă o mult mai mare parte din timp decât Wheeler Enterprises. Creighton gândește... artistic. Wheeler oftă. Paul nu putea nici să înțeleagă, nici să accepte lipsa de interes a lui Creighton față de comerț și îl forța mereu în această direcție, chiar mai mult decât o făceam eu. Decât o fac. Era o chestiune foarte tensionată între ei.

— Această antipatie reciprocă era bine cunoscută?

— De toți cei ce aveau legături cu familia, da. Wheeler se încruntă.

— Julie a menționat acest aspect și detectivilor.

— Hm. Discordia din familie a fost adusă la cunoștința poliției de către femeia care se afla împreună cu fratele dumneavoastră în momentul în care a murit. Într-un hotel. În mijlocul zilei.

Doug înțelese aluzia și spuse:

— Fratele meu și Julie... Paul nu o numea niciodată *iubita* lui, nu folosea chiar acest cuvânt. Dar toți cei care îl cunoșteau știau de legătura lor, chiar dacă reușeau să nu o facă publică.

— Și din ce motiv?

— Presupun că din respect pentru Mary, răposata soție a lui Paul, pe care a iubit-o cu trup și suflet. Erau un cuplu

social proeminent. Nedespărțiți. Complet devotați unul celuilalt.

— Copii?

— Nu. Se pare că Mary nu putea rămâne însărcinată. Dar ea și Paul s-au revanșat prin acțiunile lor de caritate. Când a murit Mary, a fost devastat. Nu credeam c-o să se mai uite vreodată la o altă femeie. Apoi însă a apărut Julie și Paul s-a îndrăgostit lulea.

— De cât timp?

— Relația lor dura de vreo doi ani. Ceva de genul ăsta.

— Locuiau împreună?

Wheeler clătină din cap.

— Dar erau împreună tot timpul. Cel puțin de câteva ori pe săptămână și în fiecare după-amiază de marți, la hotel. Mi-a spus odată că acela era momentul lor special, că nu ar fi lăsat nimic să intervină vreodată. Își aranja întregul program în funcție de asta.

— Personalul hotelului poate confirma rezervarea permanentă?

— Au făcut-o deja. Au oferit registrele poliției. Așeză sticla goală de apă pe masă, între ei. Mă pot baza pe dumneavoastră pentru consiliere juridică, domnule Mitchell? Veți fi purtătorul nostru oficial de cuvânt în

relațiile cu presa? Sper să nu avem nevoie deloc de serviciile dumneavoastră. Dar, dacă va fi cazul, m-aș simți mai bine să știu că sunteți disponibil.

— Va trebui să mă pregătesc. Să mă pun la curent cu cazul și cu ancheta în desfășurare. Vreau de asemenea să vă cunosc familia, în special pe Creighton.

— Desigur. E încântat de ideea de a vă avea de partea noastră, în cazul în care ar fi nevoie. Firește, vă vom oferi un onorariu substanțial.

Zâmbind, Derek se ridică și îi întinse mâna.

— Asta, cu siguranță.

Wheeler râse.

— Vă voi trimite un cec mâine, prin curier.

— Puteți lua detaliile de la domnișoara Sullivan, când plecați, spuse Derek. Apoi pe chip îi apăru o expresie cât se poate de sumbră. Îmi pare nespus de rău pentru motivul din spatele acestei întâlniri. Condoleanțele mele întregii familii.

— Mulțumesc.

Wheeler se întoarse să plece și aproape că ajunsese la ușă când Derek spuse:

— Poliția o cercetează și pe ea? Pe iubită?

Wheeler păru mirat de întrebare, apoi spuse:

— Pentru implicare, vreți să spuneți? În cazul în care ar fi fost complice?

Derek ridică din umeri. Wheeler clătină din cap.

— Dacă o fac, greșesc. Paul o adora pe Julie și viceversa.

Derek păstră pentru sine părerea lui despre adorația reciprocă. Când era la mijloc o avere ca aceea a lui Wheeler, adorația părea să rămână în umbră.

Capitolul 5

Sharon Wheeler scria adresele pe ultimele zeci de scrisori de mulțumire către cei care trimiseseră flori și condoleanțe familiei, în urma morții cumnatului ei. Fusesse o treabă care îi luase foarte mult timp. După ce lucrase la ele timp de câteva zile, era bucuroasă să vadă că se terminase.

Când Creighton dăduse buzna în dormitorul ei fără să bată măcar la ușă, fusese chiar bucuroasă de întrerupere. Până când își dăduse seama că era țăfnos.

— *Mamă!*

— Aici sunt, dragule.

O zări la birou și o privi lung. Avea ceva în mână și

flutură obiectul, înaintând spre ea.

— Ce ai acolo, scumpule? Un DVD?

— Da, mamă, repetă el, apăsând cuvintele. Un DVD. Un DVD care îmi aparține.

— L-ai lăsat aici. M-am uitat aseară la el. Nu m-am gândit că...

— Așa este, nu te-ai gândit! L-ai folosit pur și simplu, fără să-mi ceri mai întâi permisiunea.

— Creighton, pentru Dumnezeu, calmează-te! Nu ți l-am stricat, nu?

— Nu l-ai pus înapoi în carcasă. L-am găsit în bucătărie, aruncat pe bufet. L-am văzut întâmplător, când am trecut pe lângă el.

— Probabil că Ruby...

— N-ai decât să fii neglijentă cu propriile tale DVD-uri. Sau mai bine uită-te la televizor, ca să nu mai trebuiască să atingi nimic.

Dacă nu voia să-i atingă nimeni DVD-urile, trebuia să aibă mai multă grijă pe unde și le lasă. Dar nu-i atrase atenția asupra acestui amănunt. Ce rost avea să-l enerveze și mai mult? Când era nervos, cel mai bine era să fie lăsat în pace.

— Trebuia să te sun și să-ți cer voie înainte să mă uit la

el, zise ea. Îmi cer scuze.

Creighton îi aruncă DVD-ul pe birou.

— E distrus acum și, sincer, scuzele tale nu mă încălzesc câtuși de puțin.

— Nu vorbi în felul ăsta cu mama ta!

Se întoarseră amândoi și îl văzură pe Doug stând în ușa deschisă. Intră în cameră și își aruncă sacoul pe pat.

— Cere-ți scuze!

— Pe dracu! N-ar fi trebuit să...

— Ajunge! se răsti Doug.

Creighton tăcu și-și luă o expresie îmbufnată. Doug părea pe punctul să-l lovească. Sharon se simțea groaznic pentru că provocase cearta. La urma urmei, Creighton avea motive să fie supărat. Să te porți neglijent cu unul dintre prețioasele lui DVD-uri era o jignire de neiertat.

— O să-ți cumpăr alt DVD în locul acestuia, spuse ea împăciuitoare, apoi râse încet. Atâta tevatură pentru un film care nici măcar nu era foarte bun.

— Nu despre asta e vorba, mamă. Creighton oftă, probabil exasperat de prostia ei și de faptul că nu reușea să înțeleagă. Eu am plecat. *Hasta la vista, baby.* Arnold Schwarzenegger. *Terminatorul 2: Ziua Judecății.*

Se răsuci pe călcâie.

— Rămâi pe loc, spuse Doug. Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre?

— Mai întâi cere-i scuze mamei tale.

— Iisuse, da ce, am opt ani?

Sharon detesta certurile, fiindcă ea însăși crescuse într-o stare conflictuală permanentă. Căsnicia părinților ei fusese lipsită de dragoste și agitată, iar casa mare în care locuiseră era o adevărată scenă de luptă. Erau la mijloc prea mulți bani pentru ca divorțul să poată fi luat în calcul, așa că ambii ei părinți aleseseră în schimb să-și facă unul celuilalt viața amară, cu Sharon ocupând fără voia ei poziția de arbitru. În consecință, evita disputele ori de câte ori era cu putință, iar rolul de mediator îi venea de la sine.

— E-n regulă, Doug. N-a vrut să mă jignească, nu-i așa, dragule. A...

— Nu-l căuta scuze, Sharon. L-am auzit tocmai de la parter. Îți datorează scuze. Insist.

Sharon îi privi pe cei doi bărbați din viața ei cum se sfredeau cu privirea, și, de data asta, Creighton fu cel care cedă. Se întoarse spre ea, se înclină, îi luă mâna și i-o sărută.

— Te rog să mă ierți, mamă. Îmi cer scuze pentru vocabularul urât. Apoi își îndreptă spatele și i se adresă lui

Doug: Care, apropo, nu e nimic în comparație cu limbajul folosit în acest film. Cuvântul *fuck* este rostit de șaiszeci și șapte de ori pe o durată de nouăzeci și patru de minute. Așadar aseară, când l-a urmărit, a auzit cuvântul rostit aproximativ o dată la un minut și jumătate. Dar dacă vocabularul meu o ofensează atunci, pe toți dracii, îmi pare rău.

Sharon nu se putu stăpâni să nu chicotească, dar Doug nu era amuzat. Încercând să detensioneze atmosfera, ea spuse:

— Uite, tocmai am terminat de scris adresele pe scrisorile de mulțumire. Le putem trimite mâine. Toată lumea a fost foarte drăguță, dar a fost cumplit să scriu atâtea scrisori ca să le mulțumesc tuturor.

— Apreciez că ai făcut acest efort, spuse Doug. Apoi se întoarse spre Creighton. Vin de la o întâlnire cu Derek Mitchell.

Creighton ridică din umeri, se prăbuși într-un fotoliu și își sprijini capul de spătar, aparent dezinteresat.

— Împrospătează-mi memoria, Doug, spuse Sharon.

— Este avocatul pe care, dacă-ți amintești, am discutat să îl angajăm.

— Oh, da.

Avuseseră câteva discuții la cină cu vreo două seri în urmă, dar nu le dăduse foarte mare atenție.

— Vrea să se întâlnească cu tine, îi spuse Doug lui Creighton.

— Încep să mă satur de toate astea. Sincer. Mai întâi detectivii, apoi caraghiosul ăla de avocat al tău. Îmi întorc pe dos fiecare cuvânt, își iau notițe... Creighton mimă că notează ceva frenetic într-un carnet. Acum tipul ăsta. Și, mă rog, de ce e el atât de special? Și de ce-am nevoie de el?

Doug nu îi răspunse.

— Asistenta lui a programat o întâlnire pentru mâine.

— Nu pot mâine. M-ai pus să mă văd la prânz cu indivizii ăia cu cărămizi și piatră, ai uitat?

— La ora trei.

— Îmi duc mașina la service la ora trei și nu plec de lângă ea. N-am încredere în dobitocii ăia de mecanici.

— Ai aici adresa.

Doug îi întinse o carte de vizită. Creighton le aruncă fiecareia o privire încărcată de ură, apoi, dintr-o singură mișcare, smulse cartea de vizită din mâna lui Doug, se ridică din fotoliu și ieși furios din încăpere, trântind ușa în urma lui.

Nici Sharon, nici Doug nu se mișcară și nu spuseră nimic preț de câteva secunde, apoi Doug se duse până la pat și își ridică sacoul pe care îl aruncase acolo. Sharon îl urmă pe ușa dressing-ului comun, care era lipit de dormitor. Doug își scoase cravata și începu să-și descheie nasturii de la cămașă.

— A fost vina mea, spuse ea. Nu trebuia să mă uit la DVD fără să-i cer voie.

— Nu face asta, Sharon. Nu-i vina ta. Îi găsești iar scuze. N-o să crească niciodată și nu o să devină un adult responsabil dacă îmi subminezi autoritatea ori de câte ori încerc să...

— Vorbești ca Paul.

Regretă cuvintele din clipa în care îi ieșiră pe gură. Îl răniseră, își putea da seama. Își scoase cămașa și o aruncă, împreună cu sacoul, în coșul de rufe murdare. Sharon se duse în spatele lui și îl cuprinse cu brațele de după talie, lipindu-și obrazul de umărul lui.

— Îmi pare rău.

Doug râse încet.

— E adevărat, am vorbit ca Paul. Se întoarse cu fața spre ea și o sărută pe buze. Dar avea dreptate, Sharon. Creighton e răsfățat, și vina e a noastră.

— În special a mea.

— Nu.

— Ba da.

— N-ai vrut să se simtă singur și neiubit, așa cum te-ai simțit tu, lângă părinții tăi.

Sharon își dădu capul pe spate și îl privi în ochi.

— Ești și psiholog acum?

— N-ai nevoie de terapie ca să-ți dai seama de asta. Dar suntem amândoi de vină pentru că l-am răsfățat pe Creighton. Și eu i-am făcut toate voile, pentru că a fost mai ușor.

Sharon râse încet.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată ușor cu el.

— Nici eu, sincer.

Zâmbi amar.

— L-am iubit atât de mult, Doug. Am vrut să o știe. N-am vrut să fie vreodată supărat pe mine. Ezită, apoi continuă: Poate, dacă am fi avut mai mulți copii...

După Creighton, pierduse două sarcini, înainte ca medicul să-i recomande o histerectomie. Doug nu o învinovățise niciodată că nu îi dăruise mai mulți copii, dar Mary făcuse odată o glumă, cum că băieții Wheeler nu se descurcaseră prea grozav la capitolul urmași. Nu-și luaseră

neveste bune de prăsilă. Doug îi frecă brațele cu mâinile.

— Nu spune asta. O sărută pe frunte și îi dădu drumul. Dar, de acum înainte, când mă iau de el, să mă susții.

Sharon dădu din cap, dar nu-i făcu o promisiune pe care nu era sigură că o va putea ține.

Doug se așeză pe o băncuță capitonată ca să-și scoată pantofii.

— Sper ca avocatul ăsta să bage frica-n el.

— Cum e?

— Mi-a plăcut. Trage direct la țintă. Se spune că e foc și pară în sala de judecată. Procurorii se îngrozesc când îl văd venind. Nu-i place să piardă și nu cade la înțelegere decât când nu are absolut nicio altă variantă.

— Creighton a întrebat de ce avem nevoie de el. Și eu mă întreb același lucru.

Deschisese unul dintre sertarele de bijuterii, prefăcându-se că se uită după ceva, dar realitatea era că discuția asta despre avocați o neliniștea și încerca să își ascundă emoțiile.

— Ultimele cinci minute demonstrează cât de recalcitrant poate fi Creighton. Mă tem să nu-și piardă cumpătul în timpul unui interviu și să le spună detectivilor ceva care să le dea vreo idee greșită.

— Dacă și pierde cumpătul, e numai vina lor, spuse Sharon. Începe să-și piardă răbdarea cu atâtea interogatorii și, sincer, nu pot să-l condamn. Nu avea cum să fie implicat în ceea ce s-a întâmplat. A fost aici.

De ce nu încep să caute adevăratul vinovat și să-l lase în pace pe Creighton?

— Să sperăm că o vor face. Dar, dacă nu, cel puțin îl vom avea pe Derek Mitchell ca să discute cu poliția în locul nostru și să-l țină în frâu pe Creighton.

Sharon împinse sertarul și îl închise cu un clinchet.

— Asta tot nu explică de ce sunt fixați pe Creighton, când are un alibi atât de solid.

Doug se ridică în picioare și își scoase cureaua, pe care o atârnă apoi cu grijă pe un umeraș.

— Sunt sigur că este primul lucru pe care va dori să-l știe și Derek Mitchell.

— Crezi că Julie este responsabilă?

— Pentru interesul detectivilor în legătură cu Creighton? Sharon ridică din umeri.

— Nu, răspunse Doug, scuturând vehement din cap. Își scoase pantalonii.

— Dar este posibil, nu?

— De ce-ar arăta cu degetul spre Creighton?

— Pentru că este posibil ca Paul să-i fi otrăvit mintea în legătură cu el.

— Paul n-ar fi făcut așa ceva. N-ar fi vorbit de rău niciun membru al familiei în fața lui Julie.

Sharon pufni disprețuitor.

— Împărțeau același pat. Paul îl ura pe Creighton. Și...

— Paul nu-l ura pe Creighton, spuse aspru Doug.

Aveau neînțelegerile lor, și Paul nu aproba întotdeauna comportamentul lui Creighton. Dar nu-l ura. Te rog nu mai spune vreodată acest lucru cuiva, Sharon. Oamenii și-ar putea face o idee complet greșită. Se îndreptă spre baie. Mă duc să fac un duș.

Pe ușa din spate a casei lui Derek era lipit un bilețel: „Atenție! E în toane proaste. Mult noroc, prietene”.

Era semnat de vecinul lui Derek, care avea grijă de casă atunci când era plecat. Pe lângă scrisori, ziare și plante, trebuia să se ocupe și de Maggie și de toanele ei. După douăsprezece zile, Derek avea noroc dacă tipul mai vorbea vreodată cu el. Descuie și intră.

— Mags?

Niciun răspuns. Băgă în casă servieta și trolerul, apoi închise ușa la loc, cu suficient zgomot cât să fie auzit în toată casa, inclusiv la etaj.

— Maggie?

Lăsându-și bagajele cu gândul să se ocupe de ele mai târziu, se duse în bucătărie și trecu prin sufragerie, se uită în living și în birou, amândouă goale, apoi o luă spre etaj, scoțându-și hainele în timp ce urca. Era treaz de aproape treizeci de ore și nu apucase să doarmă decât cele câteva ore în avion. Spera ca Maggie să fie milostivă și să nu îl solicite peste puterile lui.

Când plecase de la aeroport, avusese de gând să treacă pe la birou doar cât să se uite peste corespondență și să se ocupe de ceea ce era absolut necesar. Nu se gândise că se va vedea cu Doug Wheeler și nu regretase acea întâlnire atât de neașteptată.

Până acum.

În timp ce urca cu greu scările, se simțea de parcă ar fi fost biciuit cu un lanț. Era nerăbdător să se apuce de cercetări și să afle mai multe despre cazul lui Paul Wheeler. Ba chiar adusese acasă vraful de ziare pe care Marlene le strânsese pentru el, gândindu-se că poate apuca să arunce măcar o privire peste ele. Însă detaliile jafului care se transformase în crimă trebuiau să aștepte până după ce dormea. Mintea îi era aproape la fel de obosită ca și corpul.

Împinse ușa dormitorului. Înainte să plece la Paris, trăsese jaluzelele exterioare și văzu că erau încă închise, încăperea era întunecată, cu excepția lămpii de lângă fotoliul din piele în care citea. Lumina fusese redusă în așa fel încât să ofere doar o lumină difuză în acea parte a camerei. Menajera, care venise chiar și în lipsa lui, lăsase totul impecabil, așteptându-l să se întoarcă.

Maggie era întinsă pe pat.

Nu ridică nici măcar capul de pe pernă când intră, dar ochii ei îl săgetau cu o privire încărcată de reproș. Chiar înainte să treacă pragul camerei, Derek spuse:

— Ascultă, în primul rând, știu că ești încă supărată pentru că nu te-am luat cu mine. Dar tu și cu mama nu v-ați înțeles niciodată, iar călătoria asta era pentru ea. Își făcu curaj și intră în cameră. Își așeză sacul pe scaun, își descheie nasturii de la cămașă și-și scoase pantofii. Și știu că te așteptai să vin acasă de îndată ce-am aterizat, dar existau niște chestiuni presante, care necesitau atenția mea imediată.

Se apropie de pat și se așeză pe margine. Maggie se rostogoli pe spate.

— Mags.

Derek oftă, întoarse capul și privi preț de câteva clipe în

gol. Nu întreba niciodată clienții dacă erau sau nu vinovați de acuzația care le era adusă. Nu avea nevoie să știe pentru că nu era treaba lui să judece. Treaba lui era să se asigure că acuzatul beneficia de cea mai bună apărare posibilă.

Însă experiența îl învățase că majoritatea celor vinovați de un lucru rău erau nerăbdători să mărturisească. Cum era și cazul lui acum.

— Mags, s-a întâmplat ceva în timpul zborului de întoarcere și ar trebui să știi. Am cunoscut pe cineva. O femeie. Privi în jos. Nu te uita așa la mine. N-am obiceiul să agăț femei în avioane. A fost cel mai scurt zbor pe care l-am avut vreodată. În plus, mi-a întors spatele. S-a terminat înainte să înceapă. Se întoarse spre ea și o scărpină pe burtică. Așa că sunt în continuare doar al tău.

Labradorul cicolatiu scânci, apoi se ridică și începu să-l lingă cu entuziasm pe față.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

Câinele îl împungea cu nasul în gât în timp ce Derek o scărpină după urechi.

— Haide, spuse el, bătând-o pe pulpă în timp ce se ridica. Ține-mi de urât cât timp fac un duș. Observă că se dădu destul de greu jos din pat. Îți face probleme artrita? Îl

sun mâine pe veterinar. Și, apropo, n-ar trebui să stai în pat.

Cu Maggie întinsă pe covorașul din baie, făcu un duș fierbinte și lung, lăsând apa să-i cadă pe umeri până când începu să-l usture pielea. Când ieși din duș, se șterse cu prosopul și-și supuse părul unui tratament de șaizeci de secunde cu foenul, apoi își înfășură prosopul în jurul taliei și se întoarse în dormitor, unde potrivea ceasul deșteptător de pe noptieră.

— Ai nevoie afară?

În loc să se îndrepte spre ușă, Maggie își înconjură preșul de la picioarele patului, apoi se întinse, așezându-și capul pe labele din față.

— Bine, dar mai e mult până mâine-dimineață. Să ții minte că te-am întrebat.

Își scoase prosopul și dădu la o parte cuvertura de pe pat. Cu un oftat recunoscător, se strecură între cearșafurile răcoroase și luă telecomanda. Trecu peste lista Tivo și selectă știrile locale de seară. Aparatul era programat să înregistreze în fiecare zi, pentru că i se întâmpla adeseori să nu ajungă la timp acasă pentru a vedea transmisiunile în direct. Probabil că nici în seara asta nu avea să reziste decât până la primul calup de

reclame.

Dar își îndesă perna sub cap și privi spre televizorul cu ecran plat montat pe peretele din fața patului. Subiectul principal era un grav accident de circulație, în care fusese implicat un autobuz de școală. Copii plini de sânge, părinți disperați, doi saci de plastic galben întinși pe pământ.

Trecu repede peste povestea asta și peste cea care urma, în legătură cu relele tratamente acordate bătrânilor dintr-un azil. Se opri în clipa în care pe ecran apăru o poză a unui bărbat care părea să fie sosia lui Doug Wheeler. Numele scris dedesubt era Paul Wheeler. O surprinse pe crainică în mijlocul propoziției, prezentând un rezumat al crimei. Homer Sanford apăru cu o declarație fermă în care se plângea de lipsa de piste solide, dar accentua determinarea departamentului de a prinde vinovatul.

— Asasinul domnului Wheeler va fi adus în fața justiției, promitea detectivul.

Partenera lui, Roberta Kimball, îi stătea alături. Vârful capului ei nu ajungea nici până la umărul lui Sanford, dar atitudinea ei era la fel de hotărâtă. Disproporția dintre cei doi parteneri era aproape comică, însă făceau împreună o pereche formidabilă. Prin mintea epuizată a lui Derek trecu gândul că, dacă ar fi fost un criminal căutat de poliție, nu

și i-ar fi dorit pe aceștia doi pe urmele lui.

Înapoi la crainică.

— Julie Rutledge, o prietenă apropiată a domnului Wheeler, care se afla împreună cu el în momentul împușcăturii fatale, s-a întâlnit din nou cu investigatorii în această după-amiază. În urma acestei întâlniri, ne-a făcut următoarea declarație.

Apărea apoi fațada secției de poliție unde o femeie care ieșea din clădire era înconjurată de reporteri, toți împingând microfoanele și asaltând-o cu întrebări în timp ce camera reușea un prim-plan.

Derek sări din pat atât de brusc, încât Maggie țâșni în picioare și lătră tare, de trei ori.

Opri imaginea, apoi lăsă telecomanda să-i cadă din mână, care ateriză puternic și dureros pe degetul lui mare de la picior. Gol, cu mâinile în șolduri, privea cu gura căscată imaginea oprită de pe ecranul televizorului. Apoi își trecu degetele prin păr, se roti trei cercuri strâmte în mijlocul podelei dormitorului și își izbi pumnul în palma opusă.

— Drăcia dracului!

Capitolul 6

Julie opri robinetele și-și stoarse apa din păr, apoi ieși de sub duș și se întinse după un prosop. Oglinda de deasupra chiuvetei era acoperită de abur, dar încă mai putea vedea o reflexie fantomatică a chipului ei. Ochii însă păreau încărcăți de reproș.

Pentru a scăpa de această privire acuzatoare, își îngropă fața în prosop. Dar încercarea de a-și ascunde rușinea, chiar și față de sine, era zadarnică. Va mai putea să se privească vreodată într-o oglindă?

Da, va putea. Va trebui. Era prea târziu ca să aibă îndoieli.

Se uscă repede și-și puse pijamaua. În bucătărie, își turnă un pahar de suc de portocale și îl aduse cu ea în dormitor. Se așeză pe pat, luă telefonul și sună la galerie.

— *Chez Jean*. Cu ce vă pot ajuta?

— Încerci să mă impresionezi lucrând târziu?

— Hei, te-ai întors! Cum a fost excursia? Parisul a fost fantastic?

Pentru clienți, era Katherine Fields. Pentru Julie era Kate. Când răspundea la telefonul de la galerie, apelantul putea să jure că era franțuzoică. Felul în care pronunța numele

galeriei – păstrat de la proprietarul anterior, de la care Julie cumpărase afacerea – era perfect. Dar când discuta cu Julie, Kate revenea la accentul ei nativ, de Georgia. Avea o exuberanță naturală care se revărsa din silueta ei subțire ca spuma dintr-o sticlă de șampanie.

La douăzeci și cinci de ani, cu aproape zece ani mai tânără decât Julie, Kate era licențiată atât în limba franceză, cât și în istorie. Clienții o adorau, nu doar pentru simțul ei stilistic și farmecul înnăscut, dar și pentru că știa mult mai multe decât te-ai fi așteptat de la o persoană atât de tânără. Aveau încredere în părerea ei și foarte bine făceau.

— Da, m-am întors, spuse Julie. De ce este deschis așa târziu?

— Nu e deschis. Ușa e încuiată. Mai strângeam prin spate, mă pregăteam să plec. Dar spune-mi despre excursia ta. Cum a fost la Paris?

— Minunat ca întotdeauna, deși n-am văzut prea mult orașul.

— Ți-am spus eu că nu stai destul.

— Am realizat lucrul pe care mi l-am propus.

— Ai cumpărat tabloul?

Acesta fusese pretextul pentru excursia neașteptată.

— Da. Și încă două, ale aceluiași artist. Suntem prima galerie din State care-i expune lucrările și a trecut pe la hotel ca să-mi mulțumească personal. Mi-a acoperit mâna de sărutări. Foarte exuberant. Foarte franțuzesc.

— Drăguț?

— În genul acela efeminat, european.

— Hm, nu-i genul meu, spuse Kate, cu regret.

— Tablourile vor fi livrate. Ar trebui să le primim săptămâna viitoare.

— Mă pun mâine pe telefoane ca să răspândesc vestea.

— Bună idee. Ajung și eu mâine-dimineață.

— Nu te trezi prea devreme, spuse Kate. Te-ai dus și te-ai întors atât de repede, încât sigur ești afectată de diferența de fus orar. Ai dormit vreun pic pe drumul de întoarcere?

Obrajii lui Julie se încinseră la amintirea a ceea ce făcuse în timpul zborului de întoarcere.

— Nu prea mult și nu prea bine. Dar mă duc chiar acum la culcare, așa că mâine o să fiu în formă maximă.

După o foarte ușoară ezitare, Kate o întreabă:

— Cum te mai simți?

— Bine.

— Mă refeream la Paul.

— Știi la ce te refereai. Julie trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă încet să iasă. Mă descurc. Ce altceva pot să fac?

— Ar trebui să mergi la un psiholog.

— O să mă gândesc.

— Ca și cum nu e destul de rău că l-ai pierdut pe Paul, tipul care l-a omorât e încă liber.

— M-am întâlnit cu detectivii azi după-amiază, înainte să vin acasă. Nu au făcut niciun progres cât am fost la Paris.

— La televizor nu e niciodată atât de greu să soluționezi o crimă.

Julie zâmbi, în ciuda gravității subiectului.

— Ne vedem mâine.

— Odihnă plăcută.

Julie așeză telefonul pe noptieră și luă telecomanda. Deschise la timp ca să se vadă la știri, asaltată de reporteri în clipa în care pleca de la întâlnirea neproductivă cu detectivii Sanford și Kimball, care păreau mai supărați de brusca ei plecare din țară decât de faptul că nu reușiseră încă să-l prindă pe ucigașul lui Paul.

— Să nu mai plecați în felul ăsta, îi spusese aspru Sanford. Când am aflat că ați plecat, era prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Prea târziu să vă mai oprim.

— Ar fi trebuit să cer voie?

— Trebuie să recunoașteți că nu a dat bine, spusese Kimball.

— Față de cine?

Detectivii nu îi răspunseseră. În schimb, Sanford o întrebase:

— Ce era atât de important la Paris de nu mai suferea amânare?

Le spusese despre artistul în mare vogă.

— Recunosc, a fost un moment nepotrivit. În mod normal, nu aş fi ales să plec într-un moment atât de trist, însă mi s-a oferit o ocazie rară şi trebuia să o iau înaintea concurenței, care înseamnă toate celelalte galerii din țară.

Era un pretext valid pentru călătoria bruscă şi îl acceptaseră fără alte comentarii, fără să-şi imagineze că adevăratul motiv pentru care plecase fusese drumul de întoarcere.

Avea multe întrebări pe care voia să le pună, însă toate se reduceau la una singură: Găsiseră vreo pistă? Şi toate răspunsurile lor conduceau spre unul singur: nu.

— Totuşi, spusese Kimball, experții noștri analizează înregistrările camerelor de luat vederi din holul hotelului.

Înregistrează un cadru la fiecare patru secunde.

— Ca într-o bancă.

Da, îi spusese.

— Dar la ce o să ne folosească? Nu știm cum arată.

— Într-adevăr, nu știm, spusese Sanford. Așa că este un proces foarte lung și foarte obositor de eliminare.

— Mă tem că tot nu înțeleg.

Sanford îi explicase:

— N-am obținut nimic de la clienții și angajații hotelului. Încă mai avem de luat interviuri, dar n-am găsit nimic până acum. Suntem aproape siguri că băiatul nostru a intrat, a comis fapta, apoi a ieșit.

Julie îi privise pe rând.

— Este doar o speculație în acest moment, dar pe asta ne bazăm, spusese Kimball.

Sanford continuase:

— Credem că, după ce l-a împușcat pe domnul Wheeler, s-a dus în casa scărilor unde-și lăsase pantofii împreună cu o geantă de vreun fel: o valiză, o geantă de pânză, ceva ce să nu atragă atenția într-un hotel. Și-a dat jos masca, ochelarii și treningul. Avea alte haine pe dedesubt și nu a trebuit decât să-și pună pantofii. Și-a îndesat deghizarea în geantă, a coborât pe scări până în hol și a ieșit din hotel

Înainte să-și dea seama cineva ce s-a întâmplat și ca paza să apuce să blocheze ieșirile.

Julie nu mai știa cum coborâse cu liftul până în holul hotelului, însă își amintea cele câteva minute de haos total după ce se deschiseseră ușile și oamenii care așteptau ascensorul văzuseră scena cumplită dinăuntru. Ea aplecată peste Paul, sângele strângându-se într-o baltă pe podeaua de marmură și panica celorlalți pasageri din lift. Scena înfiorătoare crease un adevărat pandemoniu. Bărbatul responsabil pentru ea ar fi putut foarte ușor să iasă neobservat din hotel. Neobservat la momentul respectiv, dar surprins pe camerele de luat vederi.

— Verificăm în mod special perioadele de timp exact dinainte și după ce ascensorul a ajuns în hol și totul a luat-o razna, să vedem dacă imaginile au surprins vreo persoană care nu poate fi identificată drept angajat, client, prieten al unui client, cineva care să participe la vreo ședință sau la vreo conferință. Cineva care să nu fi cerut să i se aducă mașina și să nu fi comandat un taxi.

— Dar sunt sute de persoane! spusese Julie. Cât timp o să dureze?

Cei doi detectivi recunoscuseră că era o sarcină extrem de dificilă.

— Nimic altceva?

Îi spusese că nu găsiseră nici masca, nici ochelarii, nici treningul. Șosetele lăsaseră fibre de material în covorul de pe coridor, dar se potriveau cu o firmă foarte populară ce putea fi găsită în aproape orice magazin care vindea șosete bărbătești. Nu atinsese nimic cu pielea goală, nu lăsase niciun fir de păr pe care să-l fi găsit, și chiar dacă ar fi reușit să dea de ceva care să conțină ADN-ul lui, tot trebuiau să îl identifice înainte să îl poată plasa la locul crimei.

— Mașini în parcare?

— Le verificăm pe fiecare în parte, îi spusese Sanford. Există o cameră de securitate la ieșire. Nu a ieșit nimeni timp de zece minute după incident, apoi nimeni nu a mai avut voie să iasă. De aceea credem că a plecat pe jos. Probabil că a lăsat mașina parcată la câteva străzi distanță de hotel.

Oboseala pe care o resimțea o făcuse pe Julie să se simtă și mai pesimistă și mai deznădăjduită. Așa că hotărâse pe moment să renunțe la orice precauție.

— Aveți înregistrările din holul hotelului din acea zi?

— Le-am vizionat deja de câteva ori, îi răspunsese Sanford.

— Creighton Wheeler apare pe ele? Nu.

Răspunsul lui Kimball venise atât de repede, încât Julie își dădu seama că se uitaseră anume după el.

După aceea, le mulțumise pentru eforturile depuse și plecase. Nu se așteptase să fie asaltată de reporteri la ieșirea din clădire.

— N-am nimic să declar, le spusese, încercând să-și facă loc printre ei.

— Au vreo pistă, domnișoară Rutledge?

— Va trebui să-i întrebați pe ei.

— L-au găsit pe cel care l-a împușcat pe domnul Wheeler?

— Nu, din câte știu eu.

— Credeți că individul a acționat singur?

Acea întrebare o făcuse să se oprească, pentru că era prima oară când i-o puneă cineva. Acum că revedea scena la televizor, văzu convingerea de pe chipul ei în clipa în care se aplecase înspre microfon și spusese:

— Nu, și nici nu cred că a fost un jaf.

Imaginile se opriă aici și reapăru crainica.

— Deși reportera noastră, Chris de la Cruz, a rugat-o pe domnișoara Rutledge să detalieze această afirmație, a refuzat.

Julie opri televizorul și stinse lampa.

Probabil că detectivii aveau să o facă cu ou și cu oțet pentru această afirmație, dar nu-i păsa. Trecuseră aproape două săptămâni. Până acum, probabil că mai lucrau la încă vreo alte zeci de cazuri, în afară de al lui Paul. De câte ori se întâlnea cu ei, o asigurau de determinarea lor de a vedea cazul rezolvat și vinovatul adus în fața justiției, dar nu era naivă. Curând, cerințele slujbei lor aveau să dea acest caz undeva mai la fund, în favoarea altuia nou.

Poate că declarația pe care o făcuse reporterilor avea să mai țină lucrurile în mișcare încă vreo zi sau două. Orice era posibil. Se puteau întâmpla multe într-o zi sau două. Într-o zi sau două, o persoană putea face ceva la zece mii de metri altitudine, un lucru de care nu s-ar fi crezut în stare vreodată.

Creighton atinse o iconiță pe monitorul video care îi servea drept telecomandă, măbind volumul televizorului uriaș din sistemul său cinematografic privat.

Femeia își ridică privirea dintre picioarele lui și întrebă oarecum iritată:

— Te plictisesc?

— Dacă m-ai plictisi, ai ști.

Își așeză mâna pe ceafa ei și îi împinse capul în jos. Se

întoarse la treaba ei. De fapt, era chiar foarte bună.

Fiindcă era un client regulat, agenția știa ce îi place și îi trimitea doar cele mai bune fete. De cum ajunsese îi spusese:

— La cinematograful!

Odată ce se instalase în fotoliul său, fata trecuse la treabă. Avea părul blond, drept și fin. Fără prea mare interes, își trecu degetele prin el, în timp ce urmărea începutul știrilor.

Pe sistemul său cinematografic sofisticat până și emisiunile mondene arătau bine. Nu se uita niciodată în altă parte la televizor. Cât despre filme, prefera să le urmărească la sistemul său preferat de acasă decât la un cinematograful public, cele mai multe dintre ele fiind niște încăperi de prost gust din malluri, pline de dobitoci care se umflau cu popcorn, şușoteau, loveau cu picioarele în spătarul scaunului din față și chiar – unde ajunsese lumea? trimiteau și primeau mesaje pe telefon.

Se purta cu colecția lui de DVD-uri ca și cum ar fi fost o comoară națională. Temperatura și umiditatea din încăperea erau atent monitorizate și menținute la valori constante, pentru a păstra în cele mai bune condiții rolele vechi de film și înregistrările pe bandă video. Fiecare

dintre filmele, casetele și DVD-urile lui era catalogat și introdus cu referințe în documente pe computer, într-o bază de date pe care o actualiza aproape zilnic. Toată aparatura electronică era tratată cu mănuși dintre cele mai fine. Praful era un adevărat blestem, însă menajera primise instrucțiuni precise să nu intre niciodată în această încăpere. Făcea singur curățenie.

Rezoluția imaginii de pe ecran era atât de mare, încât putea vedea porii de pe nasul prezentatoarei de știri care relata o poveste deprimantă despre niște boșorogi plini de salivă și rahat dintr-un azil. Zău așa, rudele lor mai bine i-ar fi lăsat să moară decât să se vaite atâta!

Nu și-ar fi pierdut vremea cu știrile, doar că voia să afle dacă apăruse ceva nou în legătură cu moartea unchiului său. Trecuse o săptămână de când detectivii fuseseră ultima oară la el, de această dată ca să-l întrebe dacă își amintea o dispută recentă între el și Paul, care avusese loc în biroul lui unchi-său.

Imaginându-și că un trepăduș de la Wheeler Enterprises – probabil asistenta cu față de prună a lui unchi-său – îl turnase, știuse că era mai bine să recunoască decât să fie prins cu minciuna.

— Sigur că-mi amintesc. M-a desființat.

Din ce motiv, doriseră să știe.

— Din motivul că nu valorez nimic.

Rânjise individului negru, apoi femeii cu fundul mare și fără pic de gust la haine.

— Ceea ce nu este chiar așa. I-am atras atenția unchiului Paul că valorez mult mai mult decât nimic, că fondul pe care l-am primit din partea bunicilor mamei trece binișor de șaptezeci de milioane de dolari, ceea ce este destul de mult, după standardele oricui. Mie mi s-a părut o replică destul de isteată, însă unchiul Paul nu a găsit-o amuzantă.

Cei doi detectivi păruseră destul de dezamăgiți că recunoscuse că avuseseră această ceartă. Speraseră oare să scoată ceva de la el? Dacă așa stăteau lucrurile, erau complet dezarmați. Angajase un avocat de mare fițe să fie purtătorul lui de cuvânt de acum înainte, dar nu avea să aibă nevoie de el. Cazul începea să se răcească. Curând, avea să moară de tot. La fel ca bietul unchi Paul.

Fata atinse cu limba un punct sensibil. Era aproape. În anticipare, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Însă îi deschise aproape numaidecât, în clipa în care o voce familiară ajunsese din boxe la urechile lui.

— N-am nimic să vă spun.

Și uite-o pe Julie Rutledge, umplând ecranul. Fu mulțumit să observe că arăta obosită și nearanjată, și ușor exasperată în clipa în care un reporter o întrebă dacă poliția îl găsisese pe ucigașul lui Paul.

— Nu din câte știu eu, răspunse ea.

Cât era de tare? O partidă excelentă de sex oral, în timp ce o urmărea pe fosta iubită a unchiului său mort, la televizor. I-ar fi plăcut să știe și ea. Poate că o s-o sune mai târziu să-i spună. Acest gând încântător își pierdu din farmec în clipa în care târfa își ridică din nou capul.

— Hei, mă tragi de păr.

Slăbi strânsoarea, însă zâmbetul satisfăcut rămase pe buze. Julie nu îl plăcea, fără îndoială din cauza tuturor porcăriilor pe care Paul i le spusese despre el. Din acest motiv, Julie era rece și rezervată față de el. Ca să se amuze, Creighton se distra și exploata la maximum evidentul ei disconfort.

Privind fix în cameră, ea spuse:

— Și nu cred că a fost un jaf.

Creighton atinse punctul culminant. Târfa ridică privirea spre el și întrebă cu un aer bosumflat:

— Ce a fost așa de amuzant?

Se pare că nu era obișnuită cu clienți care să

izbucnească în râs în momentul în care atingeau orgasmul.

— Nimic. Se încheie la șliț, apoi o luă de braț și o ridică în picioare. E timpul să pleci.

— De ce atâta grabă? Își plimbă mâna pe partea din față a cămășii lui, gângurind: Aș putea să mai stau o vreme.

O împinse la o parte.

— Valea!

Dându-și seama că nu glumea, femeia își luă poșeta și ieși agale din încăpere. O urmă prin apartament, ca să fie sigur că nu pleca cu vreo amintire culeasă în drum spre ieșire. Deschise ușa din față și îi aruncă o privire veninoasă peste umăr.

— Aveau dreptate fetele. Ești bădăran.

— Mi se frânge inima.

— După mine, ești și un ditamai ciudatul.

Se putea gândi la numeroase replici usturătoare, dar jocurile inteligente de cuvinte ar fi fost risipite pe ea. Fără niciun cuvânt, o împinse pe ușa pe care o închise bine apoi în urma ei.

Întorcându-se spre cinematograful, se opri să admire priveliștea Atlantei care se întindea de la fereastra sufrageriei penthouse-ului său. Mângâie în trecere spătarul canapelei de piele moale, de culoarea untului, în timp ce

admira cele două uși art deco pe care le salvase dintr-o sală de cinematograf programată pentru demolare, pentru a le monta la intrarea în propria sală privată de vizionare.

Odată întors în fotoliul moale, făcut la comandă și proiectat chiar de el, rulă din nou apariția lui Julie de la știri. Totuși, această a doua vizionare îl lăsă mai degrabă iritat decât amuzat. Tocmai când detectivii începeau să-și piardă entuziasmul și erau probabil pe punctul de a arunca dosarul cazului unchiului său undeva în fundul vreunui sertar, Julie le furnizase o nouă perspectivă. Acum Sanford și Kimball aveau datoria de a investiga posibilitatea ca incidentul să fi fost mai mult decât un simplu jaf.

De la uciderea unchiului său, Creighton rămăsese în umbra înaltă a tatălui său, lăsându-l pe acesta să vorbească în numele familiei în vreme ce el, unul, evita să se afle prea mult în atenția presei. Adora spectacolul, dar numai în filme. În realitate, luminile rampei atrăgeau atenția asupra frumuseții și forței unei persoane, și cu siguranță Creighton nu era modest în această privință. Dar cine se scălda în lumina reflectoarelor își sacrifică intimitatea. Anonimatul avea avantajele sale certe. Dacă rămâneai în spate, aveai mult mai mult spațiu de manevră și, prin urmare, mai multă putere.

Dar acum că Julie se găsisese să trăncănească, era posibil ca detectivii să manifeste un nou interes față de persoana lui, așa că se părea că va avea până la urmă nevoie de avocatul ăla simandicos, Derek Mitchell. Ce bătaie de cap!

Capitolul 7

Julie adora felul în care arăta galeria ei. Avea un aer discret și clasic, ce se potrivea acestei zone din Peachtree Street, unde toate buticurile, magazinele de antichități, croitoriile și restaurantele erau la fel de sofisticate ca și clientela lor din Buckhead.

Portocalii în ghivece de pe ambele părți ale ușii negre, strălucitoare, și umbrarul cu franjuri care se întindea peste aleea din față erau detalii ce făceau ca galeria să pară îmbietoare chiar și novicilor într-ale artei, care ar fi putut fi intimidați de austeritate, menținând în același timp ambianța selectă la care se așteptau cumpărătorii serioși.

Intră pe alee și înconjură clădirea, apoi parcă și intră pe ușa din spate. Trânti geanta și un vraf de cataloage pe care le adusese din Franța pe birou. Era mereu aglomerat, oricât de multe eforturi ar fi făcut ca să țină pasul cu toate

hârtiile. După ce lipsise câteva zile, se strânseseră o mulțime de facturi și tot felul de mesaje și scrisori. Kate îi lăsase câteva mesaje telefonice undeva unde să fie sigură că le vede. Se uită peste ele, însă nu era nimic urgent.

Biroul și depozitul din spate erau separate de sala principală a galeriei de un coridor larg, lung de zece metri. Aici expuneau tablourile de mai mică valoare, atât artistică, dar și financiară. În timp ce străbătea acum holul, își propuse să scoată vreo câteva dintre ele. Credea cu convingere că marfa trebuie să fie în permanență rotită. Un tablou sau un obiect de artă care trecuse neobservat putea, într-o altă locație, să devină dintr-odată un obiect de interes pentru cineva venit doar să se uite.

Covorul gros și muzica lui Beethoven, care se auzea în surdină, din niște boxe invizibile, îi camuflau pașii, și Kate nu știa că ajunsese decât abia după ce intră în sala principală. Asistenta o întâmpină veselă:

— Oh, iat-o!

Bărbatul cu care discuta Kate se întoarse. Julie înmărmuri și, preț de o clipă, respirația i se opri.

Derek Mitchell, cu un zâmbet satisfăcut pentru că reușise să o dea pe spate, i se adresă pe cel mai plăcut ton:

— Bună dimineața.

Își regăsi vocea, doar atât cât să-i răspundă la salut.

— Domnul Mitchell era deja aici când am venit să deschid, spuse Kate. I-am spus că probabil că o să vii abia pe la zece și jumătate, dar a vrut să aștepte până când ajungi. Am băut un espresso.

În spatele lui Derek, Kate rânjea și ridica în repetate rânduri sprâncenele. Julie parcă o și auzea spunând: „Ce bucățică!”

Purta un costum de vară de trei piese, cămașă uni și cravată, butoni discreți. Mai bine îmbrăcat decât fusese în hainele de călătorie. Calitatea era excelentă și croiala i se potriveau perfect. Emana încredere și o masculinitate aspră, ce părea într-o ușoară nepotrivire cu hainele de băiat de oraș, ca și cum garderoba fusese cu atenție aleasă anume pentru a crea această falsă impresie.

Julie își desprinsе privirea de la el și o fixă asupra câinelui care îi stătea întins la picioare.

— Ea este Maggie, zise Derek.

— Știu că nu permitem de obicei accesul animalelor în galerie, se grăbi Kate să spună, dar domnul Mitchell m-a asigurat că Maggie este foarte bine-crescută și că este, de fapt, mai degrabă om decât câine. Nu-i așa că-i frumoasă?

Ca și cum și-ar fi dat seama că fusese prezentată, Maggie își înălță capul și se uită la Julie, căscă larg, apoi își coborî capul la loc, lângă pantofii italienești ai stăpânului său.

Julie privi pantofii înaintând spre ea. Când ajunseră în dreptul ei, își ridică privirea și o fixă în ochii lui Derek Mitchell.

— Domnișoară Rutledge, spuse el, întinzându-i mâna dreaptă.

Știind că trebuie să joace această șaradă în fața lui Kate, dădu mâna cu el.

— Domnule Mitchell. Bun venit la *Cheziean*. De unde ați aflat despre noi?

— M-am documentat.

Îi ținu mâna într-a lui o secundă prea mult, înainte să i-o elibereze.

— Caută ceva special, spuse Kate.

— Cum ar fi? întrebă Julie, adresându-i întrebarea lui Derek.

— Nu știu încă.

— Pentru acasă sau pentru birou?

— Pentru dormitor, spuse Kate.

Din nou, ridică sprâncenele, dar Julie se prefăcu a nu

observa.

— Din ce știu despre dumneavoastră până acum, spuse Derek, aveți reputația de a vă satisface clienții.

Julie își simți obrazii arzându-i. Pentru că era Kate de față, spuse:

— Încerc.

— Oh, sunt sigur că faceți mai mult decât atât. Vă dați toată silința. Făcu o pauză de câteva clipe, apoi: Am trecut de mii de ori cu mașina pe lângă galerie și am admirat întotdeauna lucrările expuse în vitrine. Dar nu am avut motiv să mă opresc.

— Și acum aveți?

— Acum am.

Julie își îndreptă spatele.

— Sunt sigură că asistenta mea vă va găsi exact ceea ce vă trebuie. Este o foarte fină cunoscătoare.

— A venit să te vadă pe tine.

— Așa este, domnișoară Rutledge. Nu că domnișoara Fields nu ar fi cât se poate de încântătoare și, sunt convins, o fină cunoscătoare.

Îi adresă lui Kate un zâmbet peste umăr și aceasta îi zâmbi la rândul ei, înainte să se întoarcă la Julie.

— Dar mă las pe mâinile dumneavoastră capabile.

Pentru ea, sensul dublu al acestor cuvinte era cam la fel de subtil ca un tren de marfă. Un caleidoscop de amintiri și senzații îi trecu în frânturi prin minte. Își simți gâtul strângându-i-se de jenă și fu nevoie de toate eforturile ca să nu o arate. Și, ca să fie și mai rău, el știa exact ce anume își amintea.

Pur și simplu, o încolțise. Zâmbetul, câinele, comportamentul dezarmant – o cucerise pe de-a-ntregul pe Kate. Ce explicație ar fi putut să-i dea asistentei dacă îl îmbrâncea afară pe ușă, cu câinele lui civilizat cu tot?

Și trăgea zăvorul în urma lor? Gura îi era atât de uscată, încât abia reuși să formuleze o întrebare:

— Vă gândiți la ceva anume, domnule Mitchell?

— Sunt deschis spre orice.

„Gata, ajunge cu aluziile sexuale”.

— Am nevoie de o direcție, spuse ea sec. Altfel, o să ne pierdem timpul.

„Și tu, *și eu*”, se subînțelegea.

— Nu știu ce-mi doresc până nu văd, dar când văd acționez rapid. Așteptă puțin, apoi spuse: Poate că ar fi bine să-mi arătați ceva.

Încercând să-i vină în ajutor, Kate spuse:

— Sunt câteva piese în salon. Am eu grijă de magazin.

Și de Maggie. Se aplecă și mângâie câinele pe spate. O să ne înțelegem, nu-i așa, Maggie?

Derek Mitchell zâmbi.

— Nu observ să se plângă. Conduceți-mă, domnișoară Rutledge.

Nemaiavând ce să facă, Julie se răsuci pe călcâie și îl conduse pe coridor spre încăperea micuță de pe stânga, pe care o numea salon. Era o încăpere în care colecționarii cu gusturi fine puteau examina sculpturile sau tablourile în cea mai bună lumină. Li se lăsa timp să evalueze o piesă din toate unghiurile, într-o atmosferă confortabilă, liniștită și în totală intimitate. Era locul în care Julie încheia de obicei o vânzare, așa că era o încăpere gândită să fie intimă.

Când intra pe ușă, atinse un panou și o lumină subtilă se aprinse. Derek Mitchell intra în urma ei. Închise ușa și se răsuci pe călcâie, cu fața spre el.

— Ce cauți aici?

— De ce-ai făcut-o?

Vorbiseră în același timp, privindu-se fix unul pe celălalt.

Derek avea o atitudine de luptă, cu mâinile în șolduri, cu sacoul deschis larg. Era poate postura pe care o aborda cu martorii pe care îi examina, și lui Julie îi displăcea profund

acest lucru.

— Cum îndrăznești să vii aici? spuse ea.

— Cum *îndrăznesc*? Cum îndrăznesc *eu*? Interesantă întrebare, din partea unei experte în agățat.

Julie se întoarse cu spatele la el.

— N-o să vorbesc despre asta.

— S-o crezi tu că nu! O înconjură și veni din nou în fața ei. Există numeroase dovezi cum că întâlnirea noastră n-a fost întâmplătoare.

— Evident că n-a fost. Crezi că aş ademeni un străin într-o toaletă publică fără un motiv întemeiat?

— Mai întemeiat decât că ai vrut să ți-o tragi?

La început, fu prea șocată ca să-i răspundă. Apoi, când reuși, vocea îi tremura de indignare:

— Vreau să pleci de aici.

— A-a, nu încă. Îi blocă drumul când încercă să treacă pe lângă el. Cu siguranță nu erai prea îndurerată de moartea amantului tău atunci când te-ai întins după șlițul meu.

— Refuz să ascult așa ceva.

Făcu un pas în laterală. Derek făcu la fel.

— Dacă nu-ți stă în obicei să agăți bărbați în avioane...

— Nu-mi stă.

— Atunci revin la întrebarea mea inițială. De ce? M-ai jucat pe degete. Vreau să știu de ce. Ce-mi este clar acum este că trebuie să aibă legătură cu Paul Wheeler. Dar în ce fel? Când m-am urcat în avion, la Paris, nu știam absolut nimic despre el. De ce voiai să „mă faci” înainte să apuc măcar să aflu ceva despre el?

— Ești deștept, domnule Mitchell. O să-ți dai singur seama.

— Scutește-mă de efort. Spune-mi.

Julie clătină din cap și, din nou, încercă să treacă pe lângă el. De data aceasta, o prinse de braț.

— Ai prefera să îl întreb pe Doug Wheeler de ce crede că amanta răposatului său frate m-a sedus în avion?

Smulgându-și brațul din strânsoarea lui, ea îi spuse:

— Nu-mi pasă dacă-l întreb.

— Nu te cred. Îți pasă.

Îl sfredeli cu privirea.

— Nu ne pune pe amândoi într-o situație jenantă, domnișoară Rutlegde. De ce m-ai compromis?

Și el juca la cacealma. Nu i-ar fi spus lui Doug despre episodul din avion fiindcă nu ar fi vrut să știe nimeni că o femeie își bătuse joc de el. Dar cacealmaua era o tactică obișnuită pentru el și, ținând cont de tot ceea ce auzise

despre Derek Mitchell, avea de cele mai multe ori efect, chiar și în cazul celor mai duri procurori. În plus, realizase ceea ce-și propusese. Ce mai conta dacă îi spunea motivul?

— Am făcut-o ca să nu-l poți reprezenta pe Creighton.

— Pe nepot? Ce legătură are el?

— Cea mai mare legătură.

— Cu moartea unchiului său?

Julie încuviință din cap.

— Are alibi.

— Cu toate astea, știu că el a fost responsabil, domnule Mitchell. Mai devreme sau mai târziu, va ști și poliția același lucru. Va fi acuzat și judecat. Dar tu nu vei fi acolo ca să-l aperi, domnule Mitchell. Nu-l mai poți apăra. Nu după... după...

— Ah. Poți s-o faci, dar nu poți să vorbești despre asta.

Schimbară apoi o privire lungă și sfidătoare, și el fu primul care întoarse capul. Îl auzi înjurând în șoaptă în clipa în care plecă de lângă ea și se duse în celălalt capăt al micii încăperi. Preț de câteva momente încărcate, privi tabloul de pe perete. Era luminat, astfel încât fiecare urmă a pensulei să fie vizibilă.

Încet, Julie îi spuse:

— Acum că știi, poți pleca.

Ignorând-o, el o întrebă:

— De unde știai că o să mă abordeze Doug?

— La recepția de după înmormântarea lui Paul, l-am auzit plângându-se unor prieteni că polițiștii încă îl aveau în vizor, că puneau întrebări întregii familii, deși toți aveau alibiuri solide. Cineva a spus că era ridicol, că începea să semene a hărțuire și că poate că era vremea ca Doug să aducă în scenă un pit bull – ăsta-i citat – ca să îi oprească. Doug a spus că se gândiseră deja la asta. Am auzit numele tău. M-am documentat. Am citit despre succesul tău într-o serie de procese care au făcut vâlvă. Nu pierzi des. M-am temut că, dacă o să fii tu avocatul lui, Creighton va scăpa nepedepsit pentru uciderea lui Paul.

Urmă o tăcere lungă, timp în care el rămase cu spatele la ea, studiind tabloul. În cele din urmă, spuse:

— Există vreo persoană întreagă la minte care să dea bani pe așa ceva?

Julie nu-și putu stăpâni zâmbetul.

— Ai fi surprins.

— Care e prețul?

— Cincisprezece mii.

— Glumești!

— Nu.

— Cincisprezece mii de dolari pentru un tablou cu un bărbat gol și gras? Se întoarce brusc. De unde ai știut că o să fiu în avion?

— Cum?

Schimbarea de subiect o derutase și își imagina că tocmai asta fusese și intenția.

— Asistenta mea era singura care avea itinerariul și nu l-ar fi dat nimănui fără să-mi spună și fără acordul meu.

— Sharon, soția lui Doug. Într-o zi, săptămâna trecută, i-am sunat să văd ce mai fac, cum se descurcă.

— Sunteți apropiați?

— Oarecum. Paul era legătura dintre noi.

— Doug mi-a spus că Paul te adora. Și viceversa.

— Așa este.

— Hm! O măsură din cap până-n picioare, cu o privire înceată și sceptică, apoi reveni la subiectul original. Sharon Wheeler nu putea ști numărul meu de zbor.

— Ai cunoscut-o?

— Nu încă.

— Este... Nu vreau să fiu atât de rea pe cât o să sune. Nu este foarte isteță și e ușor de manipulat. Am lăsat să se înțeleagă că Doug îmi spusese că vrea să te angajeze și

am întrebat-o ce s-a întâmplat cu asta. Mi-a spus că erai la Paris și că te întorceai abia pe optsprezece, iar Doug spera să te vadă atunci.

— Și uite așa te-ai hotărât să mă ataci la Paris?

— Părea o strategie bună.

Îl auzi pufnind.

— În comparație cu ce? Un asalt pe o plajă?

— A fost o mișcare drastică, recunosc. Dar trebuia să te prind înainte să te întâlnești cu Doug. Sharon a spus că erai plecat cu familia, și asta mi s-a părut un avantaj. Urma să fii relaxat. Cu garda jos. Nu te-ai fi așteptat...

— Să mi-o tragă cineva. Din toate punctele de vedere.

Ea nu-i răspunse.

— Delta are patru zboruri pe zi de pe De Gaulle în Atlanta. Dacă Doug încerca să obțină o întâlnire în după-amiaza zilei în care te întorceai, era rezonabil să presupun că vei fi în primul avion.

— Și dacă n-aș fi fost?

— Aș fi dat degeaba banii pe un bilet de clasa întâi.

— Și ți-ai fi ratat șansa.

— Dacă nu-mi ieșea atunci, alegeam alt moment și alt loc.

— Pentru relații sexuale?

Își feri privirea.

— Nu neapărat. Adevărul este că nu știam ce-o să fac. Să te rog, poate. Să te fac să înțelegi. Să apelez la bunul tău simț sau la sentimentul dreptății. Dar...

Ridică un umăr.

— Nu crezi că am aceste calități.

Julie recunosc:

— Ținând cont de ce-am citit despre tine, mă temeam că această tactică nu o să țină. Îl privi lung preț de-o clipă, apoi, cu sinceră curiozitate, îl întrebă: Ai vreodată remușcări când câștigi achitarea unei persoane despre care știi că e vinovată de o crimă oribilă?

— Crezi în drepturile garantate de Constituție?

— Desigur.

— Atunci, acesta e răspunsul meu. Ai schimbat subiectul. De ce-ai ales să mă seduci?

— Mi s-a părut cea mai expeditivă și mai eficientă metodă de a te compromite.

— Cum știe orice femeie, de la Eva încoace.

— Avionul îți oferă o senzație de detașare de tot ceea ce rămâne pe pământ. Regulile nu par să se mai aplice.

— Ce se întâmplă în aer rămâne în aer?

— Ceva de genul ăsta.

— Așa că pe mine m-ai îmbătat cu votcă în vreme ce beai Virgin Mary. Da, de chestia asta mi-am dat seama. I-ai cerut stewardesei să-ți prepare băutura în vreme ce eu mă făceam praștie.

— Nu ți-am turnat eu băutura pe gât.

— Nu, dar ai avut mare grijă să mă simt bine, nu? Fustă strâmtă. Tocuri înalte. Sărăcuța de tine. Victima cu orgoliul rănit. Povestea cu soțul care te-a înșelat, ficțiune sau realitate?

— Realitate. Dar nu în excursia asta.

— Ha! De-asta ai divorțat?

Îl privi lung, și Derek spuse:

— M-am documentat și eu.

Nu-i dădu niciun alt detaliu despre căsnicia ei eșuată. O mai privi preț de câteva clipe în ochi, apoi înconjură încet camera, privind tablourile expuse. Se opri în dreptul unuia, își puse din nou mâinile în șolduri și privi tabloul atât de mult timp, încât Julie se temu ca nu cumva concentrarea lui să dea o gaură în pânză. În cele din urmă, îl întrebă:

— Când ai aflat?

— Cine ești? Aseară. Te-am văzut la știri. Imaginează-ți surpriza mea. Iată-te pe ecran – femeia mea misterioasă, în HD. Aveai un nume, și pentru asta m-am bucurat. Julie

Rutledge. Dar stai puțin. Domnișoara Rutledge este îngropată până în gât într-un caz de omucidere foarte controversat care – prea mare coincidența ca să fie o coincidență – tocmai îmi picase în poală. Cuvintele ei de la despărțire: „Te-am făcut!” Dintr-odată, totul începe să capete sens. Cel puțin cât de cât. Se întoarce spre ea, aparent așteptând un răspuns. Când nu îl primi, o întreabă: Ce-ai vrut să spui cu ultima declarație pe care ai făcut-o reporterilor?

— Exact ce-am spus. Nu a fost un jaf.

— Un bărbat mascat amenință cu pistolul un grup de oameni, le cere să-i dea obiectele de valoare, și spui că nu a fost jaf?

— A fost crimă, domnule Mitchell. Asasinat. Paul trebuia să moară. Jaful avea scopul de a deghiza faptul că era o crimă cu premeditare.

— Premeditată de Creighton Wheeler, presupun.

— Nu e o presupunere.

— Pari sigură că a fost mâna lui.

— Sunt.

— Ei bine, se pare că poliția nu-ți împărtășește această convingere. Altfel, ar fi fost deja acuzat.

— Nu au nicio dovadă.

— Ai tu?

Nu spuse nimic. Chiar dacă ar fi avut arma crimei cu care să îl lege pe Creighton de toată povestea, Derek Mitchell era ultima persoană căreia i-ar fi împărtășit acest amănunt. Dar oricum nu avea importanță, pentru că nu avea nicio dovadă.

— Detectivii încă îl chestionează pe Creighton, chiar dacă a dovedit că are alibi, spuse ea. Nu ți se pare deloc ciudat?

— Nu chiar. Polițiștii fac mereu chestii ciudate.

— M-am întâlnit de mai multe ori cu Sanford și Kimball. Amândoi îmi lasă impresia unor detectivi foarte competenți.

Expresia de pe chipul lui o făcea să creadă că îi împărtășea această părere, însă era prea încăpățânat ca să o recunoască.

— N-am cunoscut-o pe Roberta Kimball, spuse el.

— Pe Sanford?

— Îl cunosc din vedere și după reputație.

— Și are reputația de a face lucruri ciudate?

— Zi ce-ai de zis, ceru Derek, iritat.

— Vreau să zic că nu are niciun sens ca Sanford și Kimball să se tot întoarcă la Creighton, decât dacă

bănuiesc că ar fi implicat, cel puțin la un oarecare nivel. Eu știu că este implicat. Și Doug se teme de același lucru. Altfel nu te-ar fi contactat pe tine, înainte să fie măcar nevoie de un avocat. Te-a angajat ca să pregătească terenul.

— La fel cum ți l-ai pregătit și tu. Oarecum.

Insinuarea era intenționată și, din nou, Julie își simți obrazii arzându-i. Dar nu își feri privirea.

— Așa este. Am făcut o mișcare preventivă.

— Există foarte mulți avocați extrem de buni, domnișoară Rutledge. Și familia Wheeler și-l poate permite pe oricare. Ai de gând să îi seduci pe toți?

Se duse nervoasă la ușă și o deschise de perete. Dar, cu o mișcare la fel de decisivă, Derek întinse mâna peste umărul ei și o închise, apăsând cu palma ca să o țină așa. Julie se întoarse în spațiul îngust dintre ei.

— Ai făcut mari eforturi ca să mă scoți din joc, domnișoară Rutledge.

— Nici nu știi.

— Poate că ar trebui să mă simt flatat că te-ai simțit atât de amenințată de mine.

— Ai o reputație de avocat nemilos. Tu și Creighton ați fi făcut o echipă bună.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Cred că ai înțelege.

— Sincer, nu înțeleg, pentru că nu-l cunosc pe Creighton Wheeler. Mai mult, nici pe tine nu te cunosc, înainte de zborul cu Delta. Ceea ce s-a întâmplat în avion a avut loc înainte să mă întâlnesc cu Doug Wheeler, chiar înainte să știu că fratele lui fusese împușcat și ucis. Tehnic vorbind, nu pot fi acuzat. Am scăpat. Pot să mă ocup de caz, dacă aleg să o fac.

— Nici măcar tu, domnule Mitchell, oricât ai fi de arogant, n-ai îndrăzni să-l reprezinți pe Creighton într-un proces, știind că voi fi martoră de partea acuzării. Și chiar dacă tu ai fi poate dispus să riști să fii dat afară din barou, așa avea eu grijă să nu se întâmple niciodată asta.

— N-ai putea. Nu fără să-ți recunoști propria vină.

— Dar aş face-o. Să n-ai nici cea mai mică îndoială.

— Ai face public ce s-a întâmplat între noi în toaletă?

— Poți fi sigur.

— Cadavrul amantului tău nici nu se răcise încă. Oricât de sofisticate ar fi vremurile, trăim totuși în sud. Vechea gardă, prietenii și asociații lui Paul Wheeler, ar fi scandalizați. Măsură repede încăperea din priviri. Clientela ta simandicoasă n-ar mai trece niciodată pragul acestei

galerii. N-ar mai cheltui niciun cent aici. Poate că te-ar ierta pentru ce-ai făcut în avion, dar nu ți-ar ierta niciodată faptul că ai terfelit numele lui Paul Wheeler și pe al soției lui sanctificate, Mary. Dacă-ți distrugi reputația ta, o distrugi și pe a lui.

— Pentru el am făcut-o. Vorbind vehement, îl împinse la o parte, ca să nu mai fie prinsă între el și ușă. Nepotul lui Paul l-a omorât. Paul și-ar dori să demasc crima lui Creighton. S-ar aștepta să fac tot posibilul, așa cum singur ai spus, ca să mă asigur că este pedepsit.

El avea ochii de culoarea alunei, cu puncte ciocolatii. Privi adânc într-ai ei, până când Julie începu să se simtă inconfortabil.

— Ai făcut-o pentru Paul Wheeler?

Julie își îndreptă spatele și-și înălță capul.

— Da.

— Pentru el?

— *Da.*

O măsură din ochi, cercetând cu privirea locuri pe care le cunoștea din atingere. Zâmbi așa cum făcea când știa că găsisese clenciul declarației unui martor ocular.

— Te păcălești singură, Julie. Sau încerci. Dar nu mă păcălești pe mine.

Capitolul 8

Kate își vârî capul pe ușa biroului și îi aruncă o privire nerăbdătoare lui Julie. Ei?

Julie pretinse că examinează factura de telefon pentru convorbirile internaționale. Nu îl însoțise pe Derek Mitchell la ieșire. Cu același zâmbet arogant, întinsese o mână în spate, răsucise clanța, apoi ieșise. Julie așteptase șaiszeci de secunde întregi înainte să părăsească la rândul ei salonul.

Se retrăsese în baia micuță rezervată pentru ea și pentru Kate, unde înghițise două aspirine ca să preîntâmpine o migrenă sigură și se spălase pe mâini, dorindu-și din tot sufletul să se oprească din tremurat. Își așezase mâinile pe chiuveta micuță, trăsese de câteva ori adânc aer în piept. „Vino-ți în fire, Julie”.

Se retrăsese în biroul ei și atacase vrafurile de scrisori și facturi. Dar ar fi trebuit să știe că nu va putea scăpa atât de ușor de curiozitatea și de pasiunea pentru dramă a lui Kate.

— Ei? făcu asistenta, vârând capul pe ușă.

Julie nu-și ridică privirea de la factura de telefon.

— Ei ce?

— Cum ți s-a părut?

— Domnul Mitchell? Se prefăcu indiferentă. Se îmbracă, într-adevăr, cu gust. Dacă acest bun-gust se transmite și către artă, rămâne de văzut. Am reușit să scot câteva idei de la el, care îmi vor fi de ajutor în procesul de selecție.

— Dar e/ cum ți s-a părut? Eu, una, l-am găsit absolut fermecător!

Julie se încruntă.

— Nu e cam în vârstă pentru tine?

— E cam aceeași diferență de vârstă ca între tine și Paul.

— Aia era altceva.

— De ce?

— Eu eram mai matură când l-am cunoscut pe Paul. Diferența de vârstă nu mai părea atât de mare. Tu mai ai încă mult până la treizeci de ani.

Kate era de neclintit.

— Cât timp voi doi erați în salon, am făcut o căutare pe Google. Este avocat de mare succes. În procese penale, de partea apărării. Se descurcă extrem de bine și, partea cea mai bună, nu e căsătorit.

Julie așeză factura de telefon peste celelalte hârtii și își frecă fruntea cu degetele; durerea de cap persista, în ciuda analgezicelor.

— Kate, am foarte multă treabă.

În sfârșit, ceva din efervescenta tinerei păru să cedeze.

— Bine. Dar mie mi s-a părut delicios. Cu câine cu tot.

Sună telefonul. Kate întinse mâna și răspunse:

— *Chez Jean*. Cu ce vă pot ajuta? Ascultă, apoi îi ceru interlocutorului să aștepte și îi întinse telefonul lui Julie. Detectivul Sanford.

— Vă mulțumim că ați venit atât de repede, domnișoară Rutledge.

Sanford o conduse înspre un scaun din separeul lui care, din nefericire, devenise un loc foarte familiar pentru ea.

— Ați spus că e ceva important.

— Sperăm să fie.

Julie o găsisse pe Roberta Kimball împreună cu Sanford atunci când sosise.

— Am izolat un individ pe înregistrările video.

Sanford se așeză pe scaunul de la biroul său și trecu direct la subiect:

— Cu siguranță era în hotel în momentul în care a avut loc incidentul, dar nu apare pe înregistrările video din

parcare și nu a cerut să i se aducă mașina.

— Presupunem că nu a vrut să fie văzut numărul de înmatriculare, spuse Kimball. L-am văzut intrând la douăsprezece patruzeci și doi și ieșind la trei și cincisprezece, care este aproximativ momentul în care ascensorul a ajuns în holul de la intrare și a început tot haosul.

— Ascensorul nu s-a oprit între etajul opt și parter. Se potrivesc momentele? Întrebă Julie.

Kimball încuviință din cap.

— S-a bazat pe faptul că toată lumea va fi șocată. În vreme ce tânărul din California își venea suficient în fire încât să apese butonul de coborâre, vinovatul avea timp să intre în casa scărilor, să-și scoată treningul, să-și pună pantofii și să coboare în fugă opt etaje. Trebuia să se grăbească, dar doi dintre ofițerii noștri, Sanford unul din ei, au încercat varianta. Este posibil.

— Nu este angajat al hotelului, spuse Sanford. Nu credem nici că era un oaspete. Cei de la recepție nu-și amintesc să fi luat o cameră, iar ei sunt specializați în reținerea chipurilor și a numelor. Parte din serviciile pentru care este renumit hotelul Moultrie este aceea că se adresează pe nume oaspeților hotelului, de îndată ce

sosesc. Portarul este sigur că l-a văzut, dar nu-și amintește să fi avut bagaje, sau să fi întrebat ceva la recepție, sau să fi interacționat cu vreun angajat.

— Nimeni nu-și amintește de vreo persoană cu o voce așa cum ați descris-o dumneavoastră și celelalte persoane din lift, spuse Kimball.

Înainte să plece în Franța, Julie petrecuse câteva ore bune ascultând înregistrări cu diferite voci. Dar fusese o pierdere de timp.

— Celelalte victime? Întrebă ea acum. Când au ascultat înregistrările...

— Au spus același lucru ca și dumneavoastră. Niciuna nu se potrivea cu exactitate, așa că este o pistă închisă. După o pauză, Sanford continuă: Am adunat grupurile care aveau întruniri sau prezentări la hotel în acea zi. Încă așteptăm să vedem dacă îl recunoaște cineva. Una dintre menajere crede că-și amintește să-l fi văzut în acea zi la unul dintre etajele pentru conferințe, dar nu este sigură.

— Nu e sigură nici dacă e cerul albastru, spuse sec Kimball. Nu e sigură la ce etaj l-a văzut, nici măcar dacă e vorba de același individ. E foarte indecisă. Nu ne bazăm pe ea. Personal, cred că l-a identificat doar pentru că-și dorea să fie în centrul atenției.

— Arătăm această fotografie oaspeților hotelului, continuă Sanford. Dar este o sarcină foarte dificilă. Au trecut aproape două săptămâni. Oamenii sunt acum răspândiți peste tot. Câțiva pe alte continente. Așa că este un proces de durată și este posibil ca în cele din urmă cineva să îl identifice drept un vizitator inofensiv care venise doar să-l vadă, caz în care ne întoarcem de unde am plecat.

— Avem și polițiști care arată fotografia turnătorilor plătiți. Nimic deocamdată. Ceea ce nu înseamnă că nu-l recunosc. Înseamnă doar că nu sunt dispuși să-l identifice. La fel și cu cei care cumpără pe sub mână. Dacă a vândut ceva din marfa pe care a luat-o, nimeni nu spune nimic. Colegii noștri verifică și fotografiile făcute la arest, dar, chiar dacă a mai fost reținut pentru jaf armat sau altă infracțiune, înfățișarea se mai schimbă, și nici nu avem o fotografie de cea mai bună calitate, fiind doar un cadru de pe o înregistrare video.

— O înregistrare destul de proastă, adăugă Kimball. Lumină slabă. Unghi prost. Nu e cu mult mai mult decât o pată, dar e un început.

Sanford concluzionează spunând:

— Ne-am gândit că ar fi foarte bine să vedeți și

dumneavoastră.

Scoase o fotografie de 20 x 25 dintr-un plic de hârtie. Julie își simți inima bătându-i în piept, în timp ce întindea mâna. Se uită la fotografie, apoi la cei doi detectivi și își dădu seama că reacția ei era evidentă. „Glumiți?”

— Asta e tot?

— V-am spus că nu e cine știe ce. De fapt, în urma incidentului, cei de la Moultrie au înlocuit camerele de securitate cu modele mai noi și au modernizat întregul sistem.

Julie studie cu multă atenție fotografia, dar clătină din cap, deznădăjduită.

— Ar putea fi oricine.

— Nu-l recunoașteți? insistă Kimball.

— Nici măcar pe departe.

— Fotografia aceasta a fost mărită, spuse Sanford, așa că este și mai neclară decât în imaginea video. Mai uitați-vă o dată. Încercați să uniți pixelii.

Julie făcu așa cum i se spusese, dar era în zadar. Chipul era o pată de lumină și umbră. Era în mod evident un bărbat, dar dincolo de asta nu se putea înțelege nimic. Îi dădu fotografia înapoi lui Sanford.

— Credeți-mă, îmi doresc din tot sufletul să vă pot oferi

un nume.

— Eh, trebuia să încercăm.

Sanford băgă fotografia înapoi în plic.

— Ați mai arătat-o și altcuiva? Celorlalte victime ale jafului?

— Le-am trimis-o atât prin fax, cât și prin e-mail, spuse Kimball. Doamnele din Nashville ne-au răspuns numaidecât și au spus că nu-l recunosc. Așteptăm încă răspunsul domnului din California. Este încă devreme acolo.

— Dar Doug? Creighton?

Sanford dădu din cap.

— Ne-am gândit că asasinul ar putea fi un fost angajat de la Wheeler Enterprise care să-i fi purtat pică fostului șef. L-am rugat pe Doug Wheeler să vină și să arunce o privire. Ne-a răspuns prin avocatul lui. De ieri, are unul nou.

Kimball pufni cu evident dezgust.

— Derek Mitchell. O secătură.

Julie încercă să păstreze o expresie impasibilă.

— De ce?

— Deoarece câștigă.

— Nu, vreau să spun de ce a angajat un avocat nou?

Niciunul din cei doi detectivi nu spuse nimic în acest sens, însă Julie avu impresia că întrebarea ei, aparent nevinovată, apăruse și în mintea lor.

— S-ar părea că se simt amenințați, nu credeți?

Kimball și Sanford schimbă o privire. Ca și cum ar fi primit un semn, Sanford se ridică și se scuza, sub pretextul că are de dat un telefon.

— Simțiți-vă libere să-mi folosiți biroul cât timp aveți nevoie, doamnelor. Mă scuzați.

Odată ce se afla prea departe ca să le mai audă, Julie îi zâmbi Robertei Kimball.

— Voi doi comunicați fără cuvinte. Am observat asta în mai multe rânduri.

— Lucrăm împreună de doi ani, dar pare mult mai mult timp. Când am fost repartizați împreună, ne-am înțeles din prima. Metodele noastre de investigație sunt compatibile, la fel și personalitățile noastre.

— Și totuși, sunteți atât de diferiți!

— Aici nu vă pot contrazice, spuse Kimball încet. Negru și alb. Bărbat și femeie. Căsătorit și singur. Înalt și slab. Scund și îndesat. Poate că tocmai aceste deosebiri fac ca echipa noastră să meargă.

Julie o măsură preț de câteva clipe din priviri, apoi o

întrebă:

— Și dumneavoastră care sunteți?

— Cea scundă și îndesată.

Julie zâmbi.

— Polițistul bun sau cel rău?

Kimball, câtuși de puțin afectată de întrebare, îi zâmbi la rândul ei.

— Unde vă faceți cumpărăturile?

— Poftim?

— De unde vă cumpărați hainele? Întotdeauna arătați... perfect.

— Mulțumesc.

— Desigur, dacă aș încerca eu să port o rochiță neagră ca asta, ar fi un fiasco total.

Zâmbetul lui Kimball era deschis și autoironie. Ridică un prespapier din bronz, în formă de bulldog, mascota Universității Georgia, și începu să se joace absentă cu el, privind-o în tot acest timp pe Julie. În cele din urmă spuse:

— Amândoi suntem polițiști buni.

Julie trase adânc aer în piept, apoi răsuflă încet.

— Presupun că asta depinde de punctul de vedere al fiecăruia.

— Da, presupun că așa este.

— Care e următorul pas cu fotografia și camerele de luat vederi?

— Vom continua să arătăm imaginea, în speranța că cineva îl va putea identifica pe individ, fie ca să-l disculpe, fie să-l incrimineze. Între timp, verificăm înregistrările cu trei zile înaintea incidentului. Hotelul le păstrează doar patru zile înainte să înregistreze peste ele, așa că nu putem merge mai în spate. Băieții din departamentul tehnic verifică fiecare cadru, în speranța că-l vom putea găsi din nou pe băiatul ăsta. Dacă dăm de el, va ajunge în capul listei suspectilor. Ca să poată aranja întreaga poveste, trebuia să știe precis unde se duce, cât timp îi va lua totul, inclusiv coborârea pe scări și ieșirea din hotel, înainte să se blocheze intrările.

— Ar fi trebuit să cerceteze vizuina.

Kimball râse când o auzi pe Julie vorbind în jargon, așa că fu luată pe nepregătite în clipa în care detectivul o întrebă brusc:

— Ce părere aveți despre Creighton Wheeler?

— Cred că mi-am exprimat foarte clar părerea proastă în ceea ce-l privește.

— Ați lăsat să se înțeleagă că îl credeți responsabil pentru jaf și crimă.

Julie nu spuse nimic.

— Sincer, ați fost cam la fel de subtilă ca o tornadă. Eu și Sanford ar fi trebuit să fim extrem de proști ca să nu ne dăm seama.

— Nu cred că sunteți proști.

Kimball puse prespapierul la loc pe birou, apoi își strânse brațele la pieptul voluminos, cercetând-o pe Julie cu o privire vicleană.

— Îl cunoașteți bine pe Creighton?

— Îmi bazez în cea mai mare parte părerea pe ceea ce mi-a spus Paul despre el. Dar experiențele pe care le-am avut personal cu el n-au făcut decât să confirme tot ceea ce-mi spusese Paul despre el.

— Ce experiențe personale?

— Cât mai puține cu putință, vă asigur. Însă Paul era o persoană foarte socială. Întâlnirile cu familia lui erau inevitabile. De sărbători, la petreceri de zile de naștere.

— Îl credeți pe Creighton capabil să comită o crimă?

Julie îl credea, dar nu putea spune cu certitudine, pentru că nu își putea baza opinia pe altceva decât pe neîncrederea și antipatia pe care le simțea față de el. Paul făcuse aluzii la o latură întunecată a nepotului său, pe care o ascundea în spatele înfățișării fermecătoare.

Intuiția ei în legătură cu adevăratul caracter al tânărului era puternică, însă totodată subiectivă și, prin urmare, posibil greșită. Încercă să evite răspunsul și în schimb întrebă la rândul ei:

— Dumneavoastră ce credeți, domnișoară Kimball?

— Sincer? Eu cred că oricine este capabil să comită o crimă. În ceea ce-l privește însă pe Creighton Wheeler în mod deosebit, cred că este un închipuit, un țăfnos, un băiat de bani gata cu nasul pe sus, care ar avea mare nevoie să fie serios pus la punct. Kimball se încruntă. Însă pare cam prea evident să-i fi făcut felul lui unchi-său, când moartea respectivului unchi îi aducea o moștenire colosală.

— Nu-l cunoașteți pe Creighton. Îi plac glumele private.

— Glume private?

— Îi place să le dea celorlalți peste nas.

— De exemplu?

— Hm, să vedem. Da, am exemplul perfect. Acum câteva luni, am organizat o expoziție privată pentru un artist nou. Șampanie și caviar. O listă de invitați extrem de distinsă. Știți genul.

— Bărbați cu helânci de mătase, toată lumea îmbrăcată în negru.

Julie zâmbi în fața preciziei detectivului.

— În timpul acestui eveniment, i-am observat pe Creighton și pe câțiva invitați strânși în fața unui tablou. M-am dus să văd ce anume îi atrăsese acolo.

Julie simți cum sângele începe să-i fiarbă când își aminti incidentul și îngâmfarea lui Creighton.

— Reușise să strecoare o pânză pe care o expusese pe perete. Era o natură moartă înfiorătoare pe care o cumpărase dintr-un bazar. Falsificase pe ea semnătura artistului în cinstea căruia se ținea evenimentul. Își bătuse joc de artist, de reputația mea și de clienții mei, făcându-i să pară doar niște snobi naivi.

— Și ce-ați făcut?

— Am reușit să îi îndepărtiez subtil. Am scos tabloul. Nu s-a întâmplat nimic grav. Artistul nu a aflat niciodată.

Însă acestea sunt glumele crude care îl distrează pe Creighton. Îi place să-și bată joc de oameni, și nimeni nu se poate considera la adăpost.

— Se poartă urât cu ceilalți. Este o trăsătură enervantă, dar nu o crimă.

Refuzând să permită ca teoria ei să fie atât de ușor respinsă, Julie spuse:

— Știe că îl veți considera un suspect mult prea evident

pentru a crede că într-adevăr a comis fapta. Înțelegeți? Este o glumă privată și vă garantez că se tăvăleşte pe jos de râs.

Kimball o privi gânditoare pe Julie, apoi luă plicul în care se găsea fotografia bărbatului neidentificat și îl lovi de palmă.

— Cred că asta e tot pentru moment. Apreciem că ați venit.

Dodge Hanley se prăbuși într-unul din scaunele din fața biroului lui Derek și împinse un dosar înspre el.

— Asta-i tot ce-am găsit până acum.

Derek deschise dosarul și își aruncă privirea peste câteva pagini de material printat.

— Pe scurt?

Dodge mirosea puternic a țigări. În ciuda avertismentelor despre efectele nocive și chiar fatale ale fumatului, nu încercase să renunțe la acest obicei și manifesta o antipatie ușor disprețuitoare față de toți cei care se lăsaseră de țigări, considerându-i niște lași. Bătea darabana în brațele fotoliului cu degetele pătate de nicotină și se foia întruna încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă, ceea ce era în zadar pentru că nu se simțea niciodată confortabil când nu avea o țigară în

mână.

— Pe scurt, e curată. Nicio arestare, niciun episod de comportament neadecvat.

— Copilăria?

— A crescut în Aiken. Mama și tata lucrau în sistemul de învățământ public. El era profesor, ea lucra în administrație. Mergeau la biserică, plăteau taxele, erau cetățeni model. Nu are frați sau surori. Părinții sunt acum decedați. Înainte de a continua, suflă aerul, șuierând. Fata asta e deșteaptă. A primit o bursă integrală la Academia Vanderbilt, apoi, acum patru ani, a primit altă bursă ca să-și continue studiile de artă în Franța. A cunoscut acolo un broscar artist și s-a măritat cu el. Nu mai știu cum îl chema, dar scrie acolo.

Derek nu-i spuse lui Dodge că știa deja că fusese măritată și că divorțase.

— Ce știi despre el?

— Nimic despre el. Nu era celebru, nu avea avere și se pare că nici talent. Au divorțat după trei ani, însă Paul Wheeler intrase deja în viața ei la acel moment. O întâmplare norocoasă.

Derek își ridică privirea și se uită peste birou la Dodge, al cărui chip, ridat și îngălbenit după ani de fumat,

rămăsese impasibil, în ciuda acestui comentariu. Era imperturbabil și cinic și rar îl surprindea câte ceva pentru că, în cei patruzeci și ceva de ani în care avusese de-a face cu răufăcători, pretindea că le văzuse pe toate. După părerea lui, cei mai mulți dintre oameni valorau mai puțin decât animalele.

Era detectiv la Departamentul șerifului când îl întâlnise pe Derek în sala de judecată. Dodge era martor pentru acuzare, însă memoria lui uluitoare și atenția pentru detalii îl impresionaseră pe Derek în timpul examinării. După procesul pe care îl câștigase, Derek îl căutase pe bădăranul Dodge și îl întrebase dacă îl interesa un post permanent la compania lui. Dodge pufnise disprețuitor.

— Și să trec de partea întunecată? Nu, mulțumesc, domnule avocat.

— Îți dublez salariul.

— Când încep?

Sincer vorbind, Dodge fusese bucuros să părăsească Departamentul șerifului, unde se aplicau reguli imperioase de investigare și interogare. Când bătuseră palma, la o bere, Dodge îl întrebase pe Derek:

— Ai vreo pretenție în legătură cu felul în care obțin informațiile?

— Nu. Dar dacă ești prins făcând ceva ilegal sau lipsit de etică, ești pe cont propriu.

— Nicio problemă. Dodge sorbise din bere. N-o să fiu prins.

Răspuns care nu îl asigură pe de-a-ntregul pe Derek că metodele lui erau cinstite, însă nu întreba niciodată cum, de unde sau prin cine făcuse Dodge rost de informații, având senzația clară că era mai bine să nu știe.

Din cauza interdicției fumatului în clădirile publice și a evidentei nemulțumiri pe care Marlene o manifesta față de mirosul lui de scrumieră, Dodge lucra de la el de acasă – oriunde o fi fost aceasta. Derek nu avea nici cea mai vagă idee. Dodge îi dăduse un număr de mobil și o cutie poștală, unde Derek îi trimitea cecurile de salariu. În afară de asta, Dodge nu povestea niciodată despre casa lui sau despre ce făcea în timpul liber. Dar răspundea repede oricărei solicitări din partea lui Derek.

Seara trecută, după ce o văzuse pe Julie Rutledge la știri, Derek frunzărise dosarele pe care Marlene i le trimisese acasă, căutând în mod special referințe la „companioana” lui Paul Wheeler. Era menționată frecvent, însă nu existau prea multe informații personale despre ea, iar de pe calculatorul lui de acasă găsisese prea puține

articole care să nu aibă legătură cu galeria. Îl sunase pe Dodge și îi ceruse să facă niște săpături.

— Când îți trebuie?

— Ieri.

— S-a făcut.

Ca de obicei, Dodge se ținuse de cuvânt. Îl găsisese așteptându-l la firmă când venise de la întâlnirea furtunoasă de la *Chezian*. Îl întrebă acum:

— Ce este cu această întâmplare norocoasă a lui Julie Rutledge? Cum s-a combinat cu Wheeler?

Dodge se bătu cu palma pe buzunarul cămășii, ca și cum ar fi căutat o țigară răătăcită.

— Asta nu știu. El era un american bogat cu legături bune la Paris. Ea lucra la o galerie simandicoasă, întreținându-se pe ea și pe amărâtul de bărbatu-său, așa că pot să-mi imaginez că...

— Stai. *Amărâtul* de bărbatu-său?

— Nu există nicio declarație de venit. Două arestări pentru tulburarea liniștii publice sub influența alcoolului. Sau, mă rog, echivalentul franțuzesc pentru chestia asta...

— Bine.

— Unde eram?

— Așa că îți imaginezi...

— Îmi imaginez că Wheeler a ajuns la ea prin cunoștințe comune în lumea artei. Dar trebuie să înțelegi că asta este o pură speculație.

Derek dădu din cap.

— Oricum ar fi fost, s-a debarasat curând de secătura de bărbat și s-a cuplat cu Wheeler. Acesta a adus-o înapoi în State și i-a aranjat o afacere aici, în Atlanta.

— Nu mai spune! Mă întreb cum i-o fi răsplătit această favoare.

Râsul lui Dodge amintea de zgomotul pe care îl fac niște pietre într-o cutie de aluminiu.

— Crezi că o întreține?

— Tu nu?

— Hm, poate că așa a început. Dar Julie e fată isteasă. Wheeler nu i-a dat pur și simplu banii ca să cumpere galeria. A fost un împrumut. De fapt, a fost chiar un împrumut bancar, Wheeler a fost doar garant. Galeria nu a scos profit în primul an, dar apoi lucrurile au început să meargă și acum fata noastră face bani. A rambursat împrumutul. Și-a cumpărat casa din Garden Hills cu banii ei, își plătește singură facturile și debitele. Este independentă financiar de Wheeler. Cel puțin așa arată pe hârtie.

Derek își trase scaunul de lângă birou și se ridică. Pășii peste Maggie, care sforăia întinsă pe dușumea, și se duse lângă peretele de sticlă. Preț de minute întregi privi în gol priveliștea ce se întindea în fața lui, gândindu-se la Julie Rutledge, la ce știa despre trecutul și despre prezentul ei.

„Ei bine, la dracu!”

Din punctul ăsta de vedere, raportul lui Dodge era dezamăgitor. Trecutul ei nu era nici pe departe atât de sordid pe cât s-ar fi așteptat. Dodge nu descoperise un element *aha!* cum ar fi fost de pildă o listă lungă de „beneficiari” cu care Derek să o poată condamna. Pe de altă parte, se bucura că nu găsise nimic de natură ilicită.

Era exact ceea ce părea să fie la suprafață – o femeie inteligentă, cultivată și educată, cu un succes dobândit prin propriile forțe, care avusese norocul să se îndrăgostească de un bărbat foarte bogat, care să-i împărtășească sentimentele.

Era în genunchi, lângă dragostea vieții ei, atunci când un glonț îi zburase creierii. Voia ca ucigașul să fie prins, judecat și condamnat la pedeapsa maximă prevăzută de lege. În acest scop, îl scosese din ecuație pe bărbatul despre care credea că poate împiedica acest lucru. Recursese la cel mai vechi truc din lume, care era

întâmplător, așa cum chiar ea îi atrăsese atenția, cel mai expeditiv și mai eficient. Poate că era pur și simplu atât de simplu, și doar el încerca să vadă în toată povestea ceva mai complicat.

Era atât de adânc cufundat în gânduri, încât aproape că uitase de Dodge, până ce investigatorul spuse:

— Vrei să-mi spui cum se face de ești așa de interesat de ea?

— Am fost abordat de cei din familia Wheeler ca să-i reprezint pe durata investigației.

— Drăguuut, spuse Dodge, lungind cuvântul. O ploaie de bani pe capul tău. Dar ea nu face parte din familia Wheeler. Te-a angajat și ea?

— Nu, dar este - a fost - un aspect fundamental în viața lui Wheeler în ultimii doi ani. Voiam să știu câte ceva despre ea.

— Ai cunoscut-o?

— Am văzut-o la televizor.

Chiar dacă nu era întreg adevărul, cu siguranță nu era o minciună.

— Crezi că are vreo legătură?

— Nu știu ce să cred, murmură Derek, cât se poate de sincer.

Se întoarce. Dodge era deja în picioare, pregătindu-se să plece. Nu putea rezista prea mult fără o doză de nicotină.

— Ce ai aflat despre Creighton Wheeler?

— Cheltuiește mulți bani, joacă mult tenis, conduce mașini extravagante. A primit vreo câteva amenzi pentru depășirea vitezei, dar judecătorii le-au anulat pe toate. N-am găsit nimic care să se lege de răposatul lui unchi.

— E posibil să fie el ucigașul?

— Are un alibi.

— E posibil să fie el ucigașul? repetă Derek, cu vocea mai joasă.

Dodge expiră lung, eliberând un miros îngrozitor.

— Orice este posibil.

— Instinctul ce-ți spune?

— N-aș vrea ca fata mea să iasă cu băiatul ăsta.

— Tu n-ai o fată.

— Dacă aș avea.

— De ce nu?

— Îi plac prostituatele. Două, trei pe săptămână. Nu târfele. Fetele de la agenții. Nu că ar fi ceva rău în asta, dar...

— Dar n-ai vrea ca fata ta să aibă vreo legătură cu el.

— Nici tu n-ai vrea. Dodge își trecu mâna peste gură,

întinzând buza de jos înainte să o lase să sară înapoi. Dar să omori pentru niște milioane când deja ai milioane? Care ar fi rostul? De ce să nu aștepte ca unchiul să moară de moarte bună și apoi să ia banii?

— Cred că sunt de aceeași părere, spuse Derek. În plus, doi detectivi buni i-au pus mii de întrebări de când a avut loc incidentul și n-au obținut nimic care să-l incrimineze cu ceva. Ba chiar, dacă e să te iei după declarațiile de presă, nu au nimic. Punct.

— Au ceva acum, spuse Dodge, arătând înspre dosarele pe care le adusese. Acolo, în cel de deasupra.

— Dă-mi un indiciu.

— Și să stric surpriza? Ți spun doar că e cea mai fierbinte și mai succulentă știre de pe holurile Procuraturii.

Derek clătină din cap, minunându-se.

— Într-o zi, înainte să mor, sau înainte să mori tu, promite-mi c-o să-mi spui cine sunt turnătorii tăi.

— O să dansez la înmormântarea ta, iar secretele mele vor muri odată cu mine. Dodge rânji și se îndreptă spre ușă. Apropo, ar trebui să-ți mai exersezi controlul expresiei, domnule avocat.

— Ce vrei să spui?

Dodge se întoarse. Împingându-și limba în obraz, spuse:

— Și eu am văzut-o la televizor.

Capitolul 9

— Domnule Mitchell, a sosit domnul Wheeler.

Marlene se dădu la o parte, și Creighton Wheeler intră agale în biroul lui Derek. Derek se ridică și veni în întâmpinarea tânărului.

— Derek Mitchell.

— Creighton Wheeler.

Derek întinse mâna, dar Creighton admira priveliștea din spatele peretelui de sticlă și nu îl observă. Marlene le spuse să o cheme dacă aveau nevoie de ceva, apoi ieși. Derek îi făcu semn lui Creighton să ia loc la același grup de scaune unde discutase și cu tatăl lui, cu o zi în urmă.

— Faceți-vă comod.

— Ca întotdeauna, comentă Creighton, trântindu-se pe unul dintre fotolii.

Maggie scânci și se apropie leneș de el, ca să îl miroasă.

— Ea este Maggie, spuse Derek.

Cei mai mulți oameni întindeau mâna și o mângâiau pe cap. Femeile începeau să-i vorbească dulce, de parcă ar fi

avut de a face cu un bebeluș. Bărbații întrebau dacă era dresată pentru vânătoare. Creighton Wheeler însă manifestă o evidentă lipsă de interes, mulțumindu-se să spună:

— Îmi pare bine să te cunosc, Maggie.

Biroul părea să îi stârnească în mult mai mare măsură interesul. Continua să îl examineze în detaliu, dar Derek nu ar fi putut spune dacă aprecia sau dezaproba ceea ce vedea. Expresia lui Creighton Wheeler era una de ușoară curiozitate, dar, în afară de asta, nu trăda nimic din ceea ce ar fi putut gândi.

Derek se așează pe scaunul din fața lui.

— Serviți-vă.

Pe măsuța joasă de la mijloc, Marlene așezase o frapieră cu gheață, pahare și apă îmbuteliată.

— Nu, mulțumesc.

Era mai chipeș decât mulți dintre actorii de la Hollywood de vârsta lui. De orice vârstă. Derek bănuia că era posibil ca părul lui blond să fie decolorat artificial, dar, dacă așa era, treaba fusese făcută de un adevărat expert. Ochii lui de un albastru-deschis erau atât de nevinovați, încât Derek îl bănuia automat de o mare viclenie. Avea un aer plictisit ce denota în același timp amabilitate și

amuzament privat. Derek hotărî pe loc că nu îl plăcea.

— Ați întârziat jumătate de oră.

Ochii albaștri se opriă din cercetarea biroului și se fixară asupra lui Derek.

— Așa? Scuze. A trebuit să-mi dădăcesc Porsche-ul. Poți să mă taxezi pentru minutele de întârziere.

— O voi face.

Zâmbetul lui Derek era tot atât de sincer pe cât erau scuzele lui Creighton.

— Condoleanțele mele pentru moartea unchiului dumneavoastră.

— Mersi, dar să nu crezi că sunt copleșit de durere.

Pe Derek nu îl surprindea sinceritatea tânărului.

O persoană cu aroganța lui Creighton nu acorda de obicei prea mare importanță cuvintelor.

— Tatăl dumneavoastră a menționat faptul că existau neînțelegeri între voi doi.

— „Ceea ce avem noi aici este un eșec de comunicare”.

Derek se încruntă.

— Poftim?

— *Luke, mână rece.* Strother Martin este director de închisoare. Mare actor pentru rolurile de caracter. A jucat și în *Butch Cassidy și Sundance Kid*.

— Tot un film cu Paul Newman.

Creighton îi adresează lui Derek primul zâmbet autentic.

— Sunt impresionat. Ai ceva cunoștințe cinematografice. Știi filmul în care Newman l-a jucat pe avocatul ăla distrus?

Derek își dădu seama că era luat peste picior, dar își păstră expresia amabilă și intră în joc.

— Amintiți-mi.

— *Verdictul*. „Ăsta e cazul, ăsta e cazul, ăsta e cazul!” repeta întruna Newman. Foarte convingător. Trebuia să ia Oscarul pentru rolul ăsta, nu pentru cel din *Culoarea banilor*. Când a murit, am pierdut unul dintre cei mai mari actori.

— Tatăl dumneavoastră mi-a spus că sunteți pasionat de filme.

Creighton nu păru mulțumit de descriere.

— Mai mult decât atât. Am studiat cinematografia la UCLA.

— Ați vrut să deveniți producător de filme?

Creighton se înfioră.

— Dumnezeuule, nu! Prea multă muncă. Și la ore imposibile. Să dai socoteală unor neisprăviți, să fii nevoit să suporti toanele și scenele unor primadone închipuite sau ale vreunor filfizoni expirați? Nu-i de mine, domnule

Mitchell. Eu prefer să mă uit la filme făcute de alții.

— În calitate de critic?

— Nu, doar pentru distracția personală. Nu am niciun fel de ambiții în legătură cu industria în sine. În legătură cu nicio altă industrie, că veni vorba. Iar acesta era unul dintre principalele subiecte de dispută între mine și regretatul meu unchi. El era de părere că ar fi trebuit să mă specializez în afaceri, să mă duc la Harvard, să fac

MBA-ul, să mă implic trup și suflet în toate aspectele afacerii de familie. Nu eram de aceeași părere, spuse el, pe un ton tărăgănat.

— Dar lucrați totuși în afacerea familiei.

— Am un birou la sediul companiei. Nu lucrez.

Îi adresa lui Derek un zâmbet perfect, pe care acesta simți impulsul de a i-l șterge cu un pumn. Stăpânindu-se, își puse mâna pe capul lui Maggie și o mângâie așa acum știa că îi place.

— Tatăl dumneavoastră este de părere că aveți nevoie de serviciile unui avocat specializat în procese penale.

— E stilul lui să-și facă griji.

Privindu-l îndeaproape ca să-i poată surprinde reacția, Derek întrebă:

— Are motive de îngrijorare?

— Dacă te referi la faptul că mă tot sâcâie detectivii ăia, atunci da. Dacă mă întrebi dacă sunt vinovat de ceva, atunci nu. Eram în mijlocul unui antrenament de tenis atunci când a fost omorât unchiul.

— Așa am auzit.

— În plus, dacă era să-l omor eu pe unchiul Paul, n-aș fi făcut-o în timpul unui jaf.

Derek își turnă un pahar de apă și luă o înghițitură.

— Sigur nu vreți?

— Nu, mulțumesc.

— Aseară, la știri, partenera unchiului dumneavoastră le-a spus reporterilor că nu crede că a fost un jaf.

— *Partenera?* repetă Creighton, pufnind. E un sinonim pentru *târfă*?

— Este părerea dumneavoastră despre Julie Rutledge?

— Am chemat o prostituată la mine aseară, spuse

Creighton, cu un gest neglijent. Nu sunt un moralist. Nu mă interesează că bătrânului meu unchi încă îi mai plăcea să și-o tragă. Ba chiar, bravo lui. Dar să nu ne ascundem după deget. Voia să lase impresia că Julie este o femeie deosebită când, de fapt, și-ar fi tras-o și cu un câine dacă ar fi avut vreun avantaj din asta.

Derek își puse paharul de apă înapoi pe masă, se șterse

pe mâini și, când nu reuși astfel să alunge senzația de antipatie și de furie pe care o simțea, se ridică și se duse la biroul lui.

— De ce credeți că investigatorii se întorc mereu la dumneavoastră?

— Să mă ia dracu dacă știu, răspunse nepăsător Creighton. Ca să-și facă de lucru, presupun. Trebuie să se justifice cumva în fața șefilor. Să arate că-și merită salariile. Firește, comentariile caraghioase ale lui Julie nu mă ajută câtuși de puțin.

— Comentarii caraghioase?

— De câte ori are ocazia, îi împinge în direcția mea.

— De ce-ar face asta?

— Pentru că nu prea ne avem la inimă, noi doi.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Creighton râse înfundat.

— Nimic. Tocmai asta-i problema.

Derek se întoarse la scaunul lui și se așeză.

— S-ar părea că există o poveste aici.

Creighton zâmbi, păru că se gândește dacă să spună sau nu povestea, apoi zise:

— Din senin, unchiul a adus-o cu el de la Paris și nici nu s-a sfiit să arate tuturor că era topit după ea. Ceea ce a

surprins pe toată lumea, fiindcă întotdeauna crezuse că soarele și luna se învârt în jurul mătușii Mary. Dar tata a spus că unchiul Paul se simțea singur și i se părea minunat că găsise o femeie la care să poată ține. A spus că ar trebui să ne purtăm frumos cu ea, să o facem să se simtă bine primită, dacă nu din alte motive, cel puțin de dragul unchiului Paul. Așa că, zise Creighton, ridicând indolent din umeri, ne-am purtat frumos. Într-o duminică, mama i-a invitat la noi la masă. Eram cu toții pe terasă. M-am dus la casa de lângă piscină, ca să iau o cola din frigider. Julie a venit după mine și, în doar câteva secunde, era călare pe mine. Dacă știi scena cu Kathleen Turner din *Pasiune periculoasă*. Așa că mi-am zis „Ce dracu!” și am făcut pe William Hurt vreun minut sau două. Părinții mei și unchiul Paul stăteau de vorbă la nici zece metri distanță, în timp ce prietena lui avea treabă cu părțile mele intime. Cred că pericolul de a fi prinsă o excita în mod deosebit. Creighton râdea, amintindu-și. A fost o nebunie perversă și, cu orice altă femeie, ar fi fost o chestie tare. Dar în cazul lui Julie nu merita harababura care s-ar fi creat în cazul în care ne prindea unchiul, așa că am dat-o la o parte, i-am spus că nu mă interesau resturile unchiului meu și am lăsat-o acolo, iar eu m-am dus la ceilalți. Când s-a întors, la câteva

minute după mine, era atât de nervoasă încât nici nu se mai uita la mine. I-a spus unchiului că o dureau capul și că voia să se ducă acasă. Ca un cățel cuminte – fără să vreau să-ți jignesc animalul – unchiul a plecat cu ea. De atunci mă urăște.

Derek își simțea pulsul în fiecare venă. Trupul îi ardea. Trebui să-și dreagă vocea înainte să poată întreba:

— Credeți că vă implică în povestea asta doar pentru că vă poartă pică?

Creighton se strâmbă.

— Cine poate ști motivele pentru care face o femeie ceva?

„Într-adevăr”, își zise Derek.

— Nu contează cât de mult îi împinge pe detectivi în direcția dumneavoastră, dacă nu vor putea găsi nicio dovadă.

— Nu există nicio dovadă. N-au nimic.

— Asta se întâmpla ieri. Astăzi au.

Chipul lui Creighton rămase perfect calm. Derek îl privise cu atenție, și atitudinea tânărului nu se schimbase câtuși de puțin. Pleoapele nu-i tremurară. Gura nu i se încordă. Nu tresări. Nimic.

— Au o imagine de pe camera de supraveghere din holul

hotelului, spuse Derek.

— Era de așteptat.

— Poliția a izolat un individ, care a părăsit hotelul la doar câteva minute după incident.

— Împreună cu câți alții?

— Aveți dreptate. Însă pe toți ceilalți i-au identificat. Nu și pe el. Cel puțin, nu deocamdată. Nu stătea la hotel. Nu-și lăsase mașina în parcare, nu mâncase la restaurant, nu băuse nimic la bar.

— Dumnezeuule! Monstruos! Dacă nici asta nu constituie un comportament criminal, nu știu ce să mai zic.

Derek îl privi lung, apoi scoase o fotografie din dosarul pe care îl adusese de pe birou și o așeză pe masă. Creighton se aplecă și o privi, apoi râse.

— Asta este marea descoperire care va rezolva misterul? Dumnezeuule! Pe ce se duc banii noștri... Râzând încă pe înfundate, continuă: Singurul lucru care este evident e că nu sunt eu în fotografia asta. Nu m-ai prinde nici mort cu o asemenea cămașă.

— Nu îl recunoașteți?

Creighton se uită încă o dată la fotografie.

— Știi, acum că mă uit mai bine, parcă seamănă puțin cu Omul Elefant. Iar acesta este unul dintre motivele

pentru care evit să fiu fotografiat. Detest să mă aflu la mila fotografului și a aparatului său.

Derek puse fotografia înapoi în dosar, îi potrivi cu gesturi deliberate marginile la același nivel cu restul documentelor, apoi puse dosarul înapoi pe birou. Se întoarse spre Creighton și îl anunță de hotărârea luată în clipa în care privirea i se opri asupra tânărului.

— Nu o să vă reprezint, domnule Wheeler.

Acest anunț obține o reacție.

— Poftim?

— Nu o să...

— Te-am auzit, spuse Creighton tăfnos. De ce nu?

„Pentru că ești un închipuit detestabil”.

Acesta era elementul de la baza hotărârii. În decursul ultimelor minute, Derek ajunsese la concluzia că nu i-ar fi putut oferi niciodată lui Creighton o apărare imparțială pentru că pur și simplu nu îl putea înghiți pe nenorocitul ăsta plin de el. Reprezentase pe unii dintre cei mai mârșavi ticăloși din Georgia și niciodată nu lăsase o personalitate dezagreabilă să-i motiveze un refuz. Însă aversiunea pe care o simțea față de bărbatul acesta era atât de intensă, încât Derek simțea că nu putea fi avocatul lui, la niciun nivel.

Motivele pentru care refuza să fie reprezentantul legal al lui Creighton Wheeler nu aveau, sincer, nicio legătură cu Julie Rutledge. Chiar dacă nu ar fi întâlnit-o niciodată, hotărârea lui ar fi fost aceeași.

Dându-și seama că nu putea fi atât de direct cu tânărul milionar, îi zâmbi în timp ce se întorcea la scaunul lui și se așeza.

— Vă refuz în principal pentru că nu aveți nevoie de serviciile mele. Și refuz să vă iau banii, pe ai dumneavoastră și pe ai tatălui dumneavoastră, fără să fac nimic. Au fost persoane care au pierdut din cauza mea și care m-au acuzat că sunt lipsit de scrupule. Recunosc că nu mă dau în lături de la trucurile din sala de judecată. Dar nu am jecmănit niciodată vreun client. Aveați două motive excelente pentru a-l dori mort pe Paul Wheeler. Nu aveți câtuși de puțin o relație bună cu el și sunteți moștenitorul averii lui. Oricare dintre ele ar fi fost suficient pentru poliție. Combinate, formează un pachet destul de incriminatoriu. Dar nu pot trece peste faptul că vă lipsea ocazia. Aveți un alibi, confirmat de mai multe persoane. Nu puteați fi în hotel în momentul incidentului. Firește, ați fi putut angaja pe cineva să îl omoare...

— N-ar fi fost individul ăla, spuse Creighton disprețuitor,

arătând înspre fotografii. Ce cretin!

— Exact, spuse Derek. Vă permiteați să angajați cel mai bun asasin plătit din lume. Cineva cu o tehnică mult mai subtilă. Făcu o pauză de câteva momente, apoi continuă: Paul Wheeler valora o avere. Avea doar cincizeci și doi de ani și era sănătos, așa că era posibil să mai trăiască încă vreo treizeci, patruzeci de ani. Să zicem, de dragul discuției, că v-ați fi plictisit să așteptați să-i moșteniți milioanele. Oare chiar ați fi riscat promisiunea acestei moșteniri, precum și fondurile deloc neglijabile pe care le aveți acum, comițând o crimă în urma căreia să pierdeți totul?

— Ar fi fost complet irațional.

— Ar fi fost, într-adevăr.

Creighton trase cu degetele de cuta pantalonilor.

— Cred că detectivii sunt suficient de deștepți cât să înțeleagă asta. Dar cum rămâne cu Julie, care mă vorbește de rău?

— Nu i-au acordat prea mult credit. Îmi imaginez că Sanford și Kimball au luat insinuările pe care le-a făcut la adresa dumneavoastră drept exact ceea ce sunt. Struguri acri. Răzbunare. Gelozie. În fine. Nu au făcut nicio mișcare în direcția asta, așa că putem presupune cu destulă

certitudine că n-au luat-o în serios.

Creighton rânji.

— Îmi place cum gândești, domnule Mitchell. Vreau să fii avocatul meu.

Derek clătină din cap.

— Regret.

— Tata ți-a plătit deja un avans.

— Pe care îl va primi înapoi. Îl voi taxa pentru consultanța de ieri și pentru cea de azi, însă cecul pentru plata serviciilor de reprezentare legală îi va fi returnat.

— Vrei să mărești taxa?

— Nu e o chestiune de bani.

— Totul este o chestiune de bani.

— Nu și asta.

— De când poți să concediezi un client?

— De azi.

Creighton îi susținu privirea timp de câteva momente, apoi, din nou, îi rânji în acel mod îngâmfat care-l scotea din sărite pe Derek.

— Care este de fapt problema?

Derek se ridică, dând de înțeles că întâlnirea luase sfârșit.

— Problema este că tatăl dumneavoastră voia să vă

stau la dispoziție în permanență. Nu lucrez în stilul ăsta. Am verificat cazurile la care lucrez și orarul termenelor și am privit adânc în sufletul meu.

— Avocații au suflet?

Derek îi zâmbi rece.

— Sufletul, conștiința, oricum doriți să-i spuneți, nu-mi îngăduie să accept un client în detrimentul celor în fața cărora mi-am luat deja un angajament. Sunt deja extrem de ocupat cu cazul lui Jason Connor.

— Puștiul care și-a măcelărit părinții?

Derek nu răspunse comentariului.

— Are doar șaisprezece ani și e în joc întreaga lui viață. Ca să vă pot reprezenta pe dumneavoastră ar trebui să sacrific o parte din timpul alocat cazului său. Ar însemna să mă întind la maximum și asta nu ar fi cinstit față de nimeni. În concluzie, nu accept.

— Lui tata n-o să-i placă. Nici mie nu-mi place.

Derek se duse la ușă și o deschise.

— Vă pot recomanda pe cineva la fel de bun.

— Nu există altcineva la fel de bun. De ce crezi că am venit la tine?

— Sunt flatat de încrederea pe care mi-o acordați. Regret că nu vă pot ajuta.

Creighton îl privi cam cât ai fi numărat până la zece, apoi ieși pe ușă cu aerul superior al băiatului care își ia mingea și pleacă acasă pentru că nu a fost ales căpitanul echipei.

Trecu pe lângă biroul lui Marlene fără să o salute măcar cu o înclinare a capului și străbătu culoarul în același fel, până ajunse la recepție, unde un perete de sticlă separa biroul de avocatură de coridor. Când ajunse acolo, se sprijini cu spatele de ușă și, privindu-l fix în ochi pe Derek care rămăsese în celălalt capăt al holului, împinse ușa și o deschise. Ieși cu spatele și o apucă agale în direcția ascensorului.

Marlene își drese vocea.

— Este destul de frumușel, dar nu i-ar strica o lecție de bune maniere. Nu a avut nici măcar bunul-simț să-și ia la revedere.

— Este un nesuferit răsfățat. Derek îl privi pe Creighton care își aranja manșetele în timp ce aștepta să vină liftul. Ai încasat cecul de la Doug Wheeler?

— Nu încă.

— Foarte bine. I-l trimitem înapoi.

Marlene îi aruncă o privire surprinsă.

— Serios? De ce? Pentru că puștiul e nesuferit?

Derek își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor și îl privi gânditor pe Creighton în timp ce acesta urca în ascensor.

— Pentru că... „ce avem noi aici este... un eșec de comunicare”.

Capitolul 10

Creighton era extrem de nervos din cauza lui Derek Mitchell, ceea ce era un motiv în plus ca să nu-l lase pe acest F. Lee Bailey¹ în devenire să-i strice planurile pentru acea seară. În clipa în care intră în clubul în mare vogă, reușise să atingă o dispoziție exuberantă. Christy s era un local zgomotos și agitat, aglomerat de persoane care terminaseră de luat cina, dar nu erau încă dispuse să pună capăt serii.

Băuturile erau scandalos de scumpe și, în cea mai mare parte, insipide. Clubul nu atrăgea genul de clienți care să prefere să bea berea din sticlă sau alcoolul sec. Atrăgea în schimb mulțimi de oameni care voiau să impresioneze și

¹ Francis Lee Bailey Jr., fost avocat american, celebru pentru implicarea în câteva dintre cele mai cunoscute procese de crimă - Sam Sheppard, Ernest Medina, O.J. Simpson (n.red).

să fie impresionați.

Bărbații făceau parte din pătura superioară a Atlantei, iar femeile erau suficient de frumoase încât să nu fie nevoite să-și cumpere singure de băut. Era o adunătură bine îmbrăcată și bine încălțată, dedicată căutării de avere, putere și a unui ten perfect. În clipa în care Creighton intră, era conștient de faptul că el avea tot ce își doreau ceilalți.

În timp ce înainta spre bar, atrase atenția câtorva femei care îi transmiseră numaidecât semnale cum că erau disponibile. Le cântări din priviri și evaluă posibilitățile fiecăreia în parte. Dar renunță. În seara asta căuta ceva anume. Avea să știe când o s-o vadă.

Rămânând în picioare lângă bar, comandă o apă minerală cu lămâie. Muzica pulsa. Conversația din jur era frecvent punctată de izbucniri de râsete. În orice altă seară, atmosfera asta de bâlci l-ar fi enervat. În seara asta însă o putea tolera. Poate că reușea chiar să se distreze. Făcând abstracție de Derek Mitchell.

Cine mama dracului se credea cretinul ăla bun de gură de refuza să îl reprezinte *pe* el? Avea deja prea mulți clienți? Era prea ocupat? *Zău!* Nu era decât alt ahtiat după bani, care aleargă după ambulanțe.

De la birou, Creighton se dusesse la club, pentru o partidă zdravănă de tenis cu antrenorul lui, apoi se dusesse acasă și comandase mâncare thailandeză la cină. Mâncase de pe tavă în timp ce se uita la DVD-ul pe care maică-sa îl înlocuise, după ce-i distrusese prima copie. Părerea ei despre film era cât se poate de corectă – era oribil. O rampă de lansare stupidă pentru o starletă la fel de stupidă, cu un fluture tatuat pe fund. Dintre ei doi, fluturele era cel talentat.

Nu avusese răbdare să-l urmărească decât până la jumătate, când îl schimbase cu un thriller vechi al lui Brian De Palma, la finalul căruia fata în pericol sfârșea ciuruită. La propriu. Cu un burghiu electric. O scenă foarte sângeroasă și puțin cam exagerată pentru o simbolizare a deflorării, însă avusese un impact respectabil, care îi câștigase un adevărat cult, prezent în întreaga lume. Trăiască scenele sinistre!

Apoi făcuse un duș și se îmbrăcase ca să iasă în oraș. Și acum iată-l, în noul lui costum Brioni, arătând bine și emanând o nonșalanță studiată, așteptând ca actrița seriei să-și facă apariția.

Nu dură prea mult. Nu băuse decât jumătate din paharul de apă când o remarcă în celălalt capăt al barului, unde

Încerca să-i atragă atenția unuia dintre barmanii ocupați.

Era minionă și avea părul blond și drept. La fel ca târfa cu care fusese cu o seară în urmă. Părul îi străluci în lumina difuză când clătină din cap exasperată, în clipa în care barmanul nu o observă și luă comanda altcuiva.

Creighton îi comandă mintal să privească în direcția lui. Îi plăcea ideea ca ea să-l caute pe el, înainte să o abordeze. Ca și cum ar fi răspuns unei chemări magice, privirea fetei alunecă până când îl zări pe Creighton, sprijinit neglijent și elegant de bar, privind-o ca și cum ar fi fost captivat de o viziune.

Nu-și dădea seama că lucrurile stăteau de fapt exact invers.

Își ridică paharul și arcui o sprânceană, într-o întrebare tăcută. Fata ezită, apoi dădu din cap. Încet, cu gesturi precise, fără să întrerupă nicio clipă contactul vizual, Creighton se îndreptă spre ea. Când ajunse în dreptul ei, nu spuse nimic la început, lăsându-și ochii să vorbească în locul lui. Erau fixați pe chipul ei, ca și cum i l-ar fi devorat din priviri. Femeile adorau chestia asta.

Apoi se aplecă înspre ea, ca să se facă auzit:

— Dintre toate barurile, din toată lumea asta, ea intră tocmai în al meu.

Fata clipi de câteva ori, cu o expresie temătoare și nedumerită.

— Poftim?

Nu era o admiratoare a lui Bogie. Păcat.

— Ce vrei?

— Un Apple martini?

Fusese un fel de întrebare, ca și cum s-ar fi temut ca el să nu-și dorească să comande altceva. Din asta, Creighton trase pe dată două concluzii. Unu, țintea mai sus decât era obișnuită. Doi, știa asta. Excelent.

În clipa în care barmanul trecu pe lângă ei, Creighton pocni zgomotos din degete.

— Un Apple martini pentru domnișoara.

— Imediat! îi strigă barmanul peste umăr, dispărând în grabă.

Creighton își îndreaptă apoi întreaga atenție înspre ea.

— Deci așa se face! spuse fata, pocnind din degete.

— E o modalitate.

— Nu ar merge la mine. Nu am aerul tău de autoritate.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare, apoi, cu doza perfectă de insolență, spuse:

— Nu ai nevoie.

Roși, în mod drăgălaș și modest. Purta o fustă strâmtă și

neagră, genul de articol de bază, care vine împreună cu un sacou la magazinele cu prețuri moderate, de la care se îmbracă tinerele profesioniste cu buget limitat.

Probabil că își scosese sacoul când ieșise de la muncă. Bluza roșie și strâmtă din satin fusese suficient de discretă pentru birou, însă acum, fără sacou și fără sutienul pe care, fără îndoială, și-l scosese la toaletă și îl îndesase în geanta epatantă, de firmă, arăta cu mult mai sexy.

Lucra într-un birou pe timpul zilei, iar noaptea ieșea la vânătoare prin cluburi, în căutarea lui Făt-Frumos. Probabil că sărea peste masa de prânz ca să-și poată permite echipamentul cu care să-și ademenească prada – șuvițe, machiaj, tocuri înalte și subțiri, bijuterii false, dar de efect. După părerea lui Creighton, nu făcea altceva decât să practice o formă acceptată de prostituție. Dar, din fericire pentru el, arăta ca și cum bărbatul visurilor ei tocmai i-ar fi călcat în laț. Sub materialul subțire al bluzei, sânii i se întăriseră, entuziasmați.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Ariei.

— Ariei. Frumos.

— Mulțumesc.

Aplecându-se și mai mult, îi șopti.

— Și numele e frumos.

Fata roși.

— Pe tine cum te cheamă?

Îi spuse și ea râse.

— N-am mai auzit niciodată numele ăsta.

— O tradiție de familie. Poți să-mi spui Tony, pe scurt.

— Bună, Tony, spuse ea, îndrăzneată.

Barmanul îi aduse paharul. Creighton i-l întinse, și fata sorbi din el.

— E în regulă? o întrebă.

— Delicios. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Tu nu comanzi nimic?

Își ridică paharul pe care îl adusese cu el.

— Votca tonic?

— Apă minerală.

— Nu bei?

— Nu.

— Niciodată?

Clătină din cap.

— Din motive religioase?

Îi zâmbi larg.

— Cătuși de puțin.

— Atunci de ce?

— Nu-mi plac substanțele care reprimă simțurile.

Privindu-l printre gene, îl întrebă:

— Dar cele care le stimulează?

— De astea n-am nevoie.

Preludiul verbal era aproape prea simplu. Înainte să se plictisească prea tare, o întrebă unde lucrează.

Chiar și după ce vorbise despre asta preț de cinci minute, Creighton tot nu știa exact ce anume făcea la o companie care părea să fie absolut deprimantă. Încetă să o mai asculte, concentrându-se în schimb pe detaliile înfățișării ei. La o examinare mai atentă, observă că buza de jos era ușor mai mare, dar atrăgătoare în felul ei. Avea nasul și obrații presărați de pistruie, pe care încerca să îi acopere cu pudră. Ochii căprui aveau o nuanță plăcută, de sherry.

Își termină paharul și Creighton făcu semn să i se aducă altul.

— Dar tu, Tony? Unde lucrezi? îl întrebă.

Râse încet și se aplecă înspre ea, atingându-i coapsa cu a lui.

— Nicăieri.

— Nu, serios.

— Nu lucrez nicăieri.

Îl privi hainele, ceasul de la mână.

— Pari să te descurci destul de bine.

— Sincer, sunt putred de bogat. Scandalosul nume cu tradiție în familie vine asociat cu o scandalosă sumă de bani, ai aceleiași familii. Mi se pare un schimb echitabil.

Fata chicoti. Dar, când Creighton nu râse împreună cu ea și își dădu seama că nu era o glumă, rămase cu gura căscată.

— Serios?

— Serios.

Din nou. Bun, deci nu era vreun geniu. Chiar mai bine.

Sosi și cel de-al doilea martini. Îl privi peste marginea paharului, în timp ce sorbea din băutură. Creighton îi zâmbi.

— Mă placi mai mult acum, că știi că sunt bogat?

— Te plăceam și mai devreme.

Își dădea seama că-și gândea strategia. Curiozitatea îi era întinsă la maximum, dar nu avea de gând să cedeze, așa că schimbă conversația către un subiect fără legătură cu starea lui financiară, ca și cum ar fi fost un element lipsit de importanță.

— Și, dacă nu lucrezi, ce faci?

— Joc foarte mult tenis, dar pasiunea mea sunt filmele. Filmele, regizorii, scenariștii, actorii.

— Oh, Doamne! Și eu ador chestiile astea!

— Așa?

— Cred că *Us Weekly* acoperă cel mai bine evenimentele de pe covorul roșu. Dar îmi place și *People*, mai ales când scot numărul cu cele mai bine și mai prost îmbrăcate vedete de la Oscar. Care e filmul tău preferat? Al meu e *Sex and the City*, sau poate *Războiul miresei*.

„Dumnezeule mare!”

— Serios?

Îi trebuiră cincisprezece minute ca să-și termine cel de-al doilea martini, timp în care îl implică într-un dialog fără sens, în vreme ce devenea din ce în ce mai familiară fizic. Metoda era bine exersată, dar ușor de observat. Îi atingea mâna ori de câte ori sublinia o idee. Vorbea încet, obligându-l să se apropie ca să o audă, până când erau atât de aproape încât unul dintre sfârcurile ei ridicate îi atingeau în mod periodic bicepșii. Era timpul să pună evenimentele în mișcare.

— Încă unul?

Ea clătină din cap, dându-și părul pe spate, lăsând să i se vadă gâtul și pieptul.

— Mai bine nu. Mâine e zi de lucru. Îi împunse piciorul cu genunchiul, într-un gest jucăuș. Pentru cei mai mulți dintre noi.

— Păcat. Mă pregăteam să te întreb dacă vrei să mergem în altă parte. Undeva unde să nu fie nevoie să țipăm ca să ne auzim.

În ochii ei apăru o scânteie de ezitare.

— Hm, eu...

— Nu? Păi...

— Nu trebuie să-mi explici. Îi atinse brațul, într-un gest înțelegător. Nu mă cunoști.

Privirea ei alunecă într-o parte, apoi reveni.

— Unde? Adică, unde ai vrea să mergem?

— Spune tu. Nu-mi pasă. Vreau doar să prelungesc seara. Îi prinse mâna. Uite, putem merge cu mașini diferite. Eu vin cu Porsche-ul și tu...

— Ai un Porsche?

— Cu care promit să te plimb cât de curând. Dar nu în seara asta. O privi în ochi și continuă: Nu vreau să-ți fie teamă, deși înțeleg perfect de ce ți-ar putea fi. Auzi tot felul de lucruri la știri.

— Nu e atât vorba de asta. E... Sunt un pic nervoasă fiindcă e un tip... Mă sună mereu acasă. Mă sperie.

— Spune lucruri obscene?

— Nu. Așteaptă doar până închid.

— Poliția poate să localizeze apelurile. Să afle cine e.

— Oh, știu cine este, spuse ea repede. Un tip pe care l-am cunoscut mai de mult. Mi-a creat ceva probleme. Făcu un gest cu mâna, vrând să comunice faptul că nu erau probleme importante. E de domeniul trecutului.

Creighton se aplecă și îi strânse și mai tare mâna, apoi mârâi:

— Vrei să-i trag o mamă de bătaie?

Fata râse.

— Nu. Nu merită osteneala, crede-mă.

— Ei bine, ai dreptate să fii precaută. Îi lăasă mâna. Nu-ți face griji. Mergem altă dată. Dacă vii des pe aici, cu siguranță o să ne mai întâlnim.

Se întoarse și-i făcu semn chelnerului să aducă nota.

Ea mușcă momeala, așa cum era sigur că o va face. Îi puse repede mâna pe braț, ca și cum s-ar fi temut că o să dispară și nu o să-l mai vadă niciodată.

— Este o cafenea lângă casa mea. Un birt ordinar, dar e deschis până târziu. Ne putem întâlni acolo, să bem o cafea.

O privi cu cel mai fermecător zâmbet de care era în

stare.

— Sună perfect.

— Trebuie să mă duc la toaletă, mai întâi.

— Mă găsești aici.

Acum că se hotărâse, era dornică și nerăbdătoare să-i facă pe plac. Își făcu loc prin mulțime, îndreptându-se spre toaletă. Înainte să dispară pe holul în care se găsea aceasta, se întoarse spre el și-i făcu discret cu mâna.

Creighton îi răspunse ridicând bărbia și stăpânindu-și râsul. Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea. Probabil că se ciupea, se avertiza să nu facă ceva care să strice totul, se examina cu ochi critic în oglindă și făcea mici retușuri, folosea spray de gură mentolat.

Trecuseră cinci minute și încă nu se întorsese.

Ca să treacă timpul mai repede, Creighton se întoarse spre bar, ca să-și poată vedea reflexia în oglinda din spatele lui. Costumul era trăsnet. Partida de tenis din acea după-amiază adăugase o strălucire chipului său și îi accentuase șuvițele blonde. Nu era de mirare că sânii ei reacționaseră așa de prompt.

Își zâmbi mulțumit.

Dar toată mulțumirea dispăru în clipa în care o zări pe Julie Rutledge.

Erau câțiva metri de bar între ei și numeroase persoane, însă ochii ei priveau fix într-ai lui, în oglindă. După ce-l prinsese admirându-și reflexia, zâmbi disprețuitor și se întoarse, îndreptându-se spre ieșire.

— La dracu!

Plecă de lângă bar, împinse nepoliticos la o parte un filfizon îmbrăcat în costum, o anorexică, un el și o ea, atât de concentrați unul de persoana celuilalt încât aproape că se împerecheau la fața locului. Nu o vedea decât pe Julie, care își făcea loc prin mulțime mai repede decât el.

Îi întindea valetului biletul de parcare în clipa în care Creighton o prinse din urmă.

— Ne scuzați, îi spuse el valetului.

O cuprinse strâns cu mâna de braț, o trase într-o parte și o lipi cu spatele de peretele exterior, acoperit de iederă. Brutalitatea lui o scoase din sărite.

— Dă-mi drumul!

Îi dădu, dar, cu o voce perfect controlată, îi spuse:

— Haide, Julie, fă o scenă. Ce-ar fi să strigi să vină poliția? Când ajunge aici, o să spun că mă urmărești.

— Nu încerca să mă intimidezi, Creighton. Nu vrei să afle poliția ce le-aș putea spune eu despre tine.

— Și anume?

— Cât de mult îl urai pe Paul.

— Regret să te dezamănesc, dar asta se știe deja. Le-am spus chiar eu.

— Știi că tu ești în spatele crimei.

Creighton râse.

— Ai un adevărat fler pentru ficțiune. Te-ai gândit vreodată să scrii scenarii? Cu imaginația asta atât de fertilă ai reușit să-l prostești în asemenea hal pe unchiul meu? Sau poate cu felul în care îi strecurai limba între picioare?

Fumegând, îi susținu privirea în timp ce se îndepărta încet de el.

— Paul nu era păcălit.

— Păcălit?

— Îți cunoștea adevăratul caracter.

— Chiar așa?

— La fel cum ți-l cunosc și eu.

— Detest să te contrazic, Julie, mai ales când pari să fii cuprinsă de o pasiune atât de admirabilă. Dar, ca să-l citez pe Jeremy Irons în rolul lui Claus din *Misterul familiei Von Bulow*: „Habar n-ai tu!”

Maggie se ridică și mârâi. Câteva secunde mai târziu,

Derek auzi soneria. Se uită la ceasul de pe birou.

— Cine dracu?

Venise acasă, cu cina luată la pachet. Mâncase în timp ce urmărise primele faze din meciul cu Atlanta Braves la televizor, apoi se retrăsese în biroul lui de acasă, unde lucrase tot restul serii. Îi vor trebui câteva zile ca să se pună la curent cu tot ce se petrecuse în absența lui. Și făcea mai mari progrese acasă, după program, decât la birou, acolo unde atenția îi era în mod continuu solicitată.

Cu picioarele goale, îmbrăcat doar într-un șort sport și un tricou vechi, traversă casa, aprinzând luminile. Nu aștepta musafiri și în niciun caz nu o aștepta pe persoana pe care o văzu când privi prin vizor. Descuie și deschise ușa.

— Ce dracu faci aici?

Creighton Wheeler trecu pe lângă el și intră în casă.

— Vreau să mă scapi de ea. Nu mă interesează cât mă costă sau ce sfori trebuie să tragi sau în ce rahaturi trebuie să te bagi. Fă orice e de făcut, numai fă-o să mă lase dracului în pace.

— Intră, rosti caustic Derek și închise ușa de la intrare, trântind-o cu putere.

— Nu se mai mulțumește doar să arate cu degetul și să

facă aluzii.

— În primul rând, despre cine vorbești? Despre Roberta Kimball?

— Despre Julie Rutledge, spuse Creighton, apăsând cuvintele. La început au fost doar niște vorbe jignitoare, aruncate din când în când. A depășit faza asta... Se întrerupse și îi aruncă o privire precaută lui Maggie, care mârâia în continuare. Nu mușcă, nu?

Derek îi comandă câinelui să șadă. Animalul răspunse tonului său furios, însă furia nu era provocată de biata Maggie, ci de musafirul neașteptat. Și era al dracului de furios.

— Cine te crezi să vii la ora asta și să dai buzna în casa mea? Ai tupeu, nu glumă.

— Și foarte mulți bani.

Derek se apropie de Creighton și își îndreaptă arătătorul înspre fața lui.

— Iar asta nu te îndreptățește la absolut *nimic*. Cu siguranță nu-ți dă dreptul să dai buzna în casa mea. Nu vreau să te reprezint. Nu știu cum ți-aș putea explica mai clar.

Creighton își luă acea postură arogantă care îl făcuse pe Derek să-l disprețuiască din clipa în care îl văzuse. Derek

nu tresări și probabil că ceva din atitudinea lui furioasă răzbătu în cele din urmă până la bărbatul din fața Lui. Treptat, Creighton făcu vreo câțiva pași în spate. Își întinse ambele mâini, cu palmele ridicate, în spațiul dintre ei.

— Bine, bine. Îmi cer scuze că nu am sunat înainte. A fost nepoliticos. Dar era urgent să discut cu tine.

— În cazul ăsta, trebuia să fi sunat la birou și să-ți faci o programare în timpul orelor de lucru.

— M-ai fi primit?

— Nu.

Creighton făcu un gest care spunea: *Exact!*

— Ți-am spus tot ce aveam de spus azi după-amiază.

— Când ne-am întâlnit azi după-amiază, Julie nu mă hărțuia.

— Te *hărțuiește!*

— Exact. Și-a pierdut mințile. Probabil că suferă de șoc posttraumatic în urma incidentului. Sau ceva de genul. Nu știu. Nici nu mi-ar păsa, doar că și-a canalizat toată nebunia asta înspre mine. Mă acuză că am avut legătură cu jaful în timpul căruia a fost împușcat unchiul. Da, chiar a spus: „Știi că tu ai fost în spatele morții lui”.

Julie îl înșelase, însă Derek nu o considera o persoană irațională sau nebună, sau care să sufere de șoc

posttraumatic. De fapt, îi lăsase chiar impresia opusă. Dar nu putea recunoaște faptul că o cunoștea personal.

— Nu părea să aibă probleme psihice, când am văzut-o la televizor, spuse.

Creighton nu păru să îl audă.

— O să obțin un ordin de restricție împotriva ei. Mai bine zis, tu o să mi-l obții.

— Poftim?

— Măine. Vreau să te duci la un judecător, sau la cine o fi ăla care emite ordinele de restricție. La starea în care e acum, Dumnezeu știe ce-o mai fi în stare să facă. Nu vreau să se apropie de mine. Fă-mi rost de un ordin de reținere, ca să fie arestată dacă îmi încalcă intimitatea.

— Nu e așa de simplu, Creighton.

— Cu cât o să fie mai greu, cu atât o să scoți mai mulți bani, așa că de ce-ți faci probleme?

Derek își făcea probleme la gândul că ar fi fost în stare să-l pocnească pe nenorocitul ăsta plin de bani care părea convins că orice – inclusiv Derek Mitchell – era ușor de obținut, dacă arunca o sumă suficient de mare în joc. Dar nu rezolva absolut nimic dacă îl pocnea, poate doar să se trezească dat în judecată, așa că dădu dovadă de o stăpânire de sine uluitoare și întrebă:

— De la ce-a pornit? Ce s-a întâmplat? Ce anume ți-a dat impresia că domnișoara Rutledge ar putea fi un pericol la adresa ta?

Ca să demonstreze că era dispus să asculte, Derek se retrase cu spatele până lângă un scaun și se așează. Maggie se puse la picioarele lui, continuând să-l privească cu suspiciune pe bărbatul îmbrăcat impecabil într-un costum de culoare crem, în timp ce acesta pășea agitat prin holul de la intrare și-i povestea lui Derek despre întâlnirea cu Julie Rutledge, la un club de noapte numit Christy s. Când termină, Derek îl întrebă:

— Ce făcea acolo?

— N-ai ascultat? Se ținea după mine.

— Era cu cineva?

— Nu știu. Nu cred. Degetele lui Creighton se strângeau și se relaxau pe lângă coapse, trădându-i nervozitatea. Ce mama dracului mai contează dacă era sau nu singură? Am prins-o uitându-se fix la mine prin oglindă. Nu accept să se țină după mine. Trebuie să faci ceva în legătură cu asta.

— Greșit. Nu trebuie. Calm, Derek își încrucișă brațele la piept. S-a întâmplat ca tu și Julie Rutledge să vă vedeți într-un club în vogă. O întâlnire întâmplătoare...

— Întâmplătoare pe dracu!

— O întâlnire întâmplătoare într-un loc public aglomerat nu este o dovadă că te urmărea.

— A intrat acolo după mine.

Derek ridică dintr-un umăr.

— Se poate.

— Cu siguranță.

— Ai vreo dovadă în sensul ăsta?

— Sigur că nu. Dar știu.

— S-a mai ținut și altă dată după tine?

— N-am văzut-o, dar asta nu înseamnă că nu se ascundea în fundal.

Derek depuse toate eforturile pentru a-și păstra calmul.

— Se ascundea în fundal? Unde, în spatele vreunui tufiș? De ce-ar vrea să te spioneze, Creighton?

— Pentru că e nebună!

— Ai văzut-o dând târcoale pe lângă locuința ta? Pe lângă Porsche-ul tău? În vestiarul de tenis?

Derek văzu că lui Creighton nu îi plăceau aceste ironii intenționate.

— Ți se pare amuzant? Întrebă el, încordat.

Derek lăsa gluma la o parte și se ridică.

— Dacă Julie Rutledge începe să te sune în mijlocul nopții și amenință să te omoare, sau începe să-ți trimită

mesaje sinistre prin poștă, sau îți fierbe un iepuraș în oala de spaghete... Se opri, așteptându-l pe Creighton să comenteze. Când acesta nu o făcu, continuă: A fost o aluzie la un film.

— M-am prins, spuse Creighton pe același ton încordat, abia mișcându-și buzele.

— Dacă începe să facă chestii de genul ăsta, *atunci* ar fi momentul să soliciți un ordin de restricție.

— Și te-ai ocupa tu de el?

Cu greutate și doar pentru că era obosit și voia să-l vadă pe Creighton Wheeler ieșit din casa lui, Derek spuse:

— Aș lua chestiunea în considerație.

Creighton nu părea mulțumit, dar cel puțin se mai potolise și, cu siguranță, era mai calm.

— În regulă atunci. Bine. Păstrăm legătura.

Derek se duse la ușa de la intrare și o deschise. Când Creighton trecu pe lângă el, Derek îi prinse umărul și îl întoarse înspre el.

— Nu mă interesează cât de mulți bani ani. Niciodată, *niciodată*, să nu mai vii la mine acasă!

Creighton pufni amuzant.

— Sau ce?

— Sau o să te lovesc.

Creighton îi adresează cel mai fermecător zâmbet.

— Promiți?

Apoi suflă un sărut înspre Derek și o porni agale înspre Porsche-ul pe care îl parcase pe alee.

Capitolul 11

O doamnă foarte respectabilă din înalta societate a Atlantei îi înmână lui Julie un plic.

— Iată factura de impozit. Poți să completezi suma de valoare de piață a tabloului. De la cât ar trebui să pornim licitația?

Chez Jean donase un tablou ce avea să fie scos la licitație în acea seară în cadrul unui eveniment caritabil, pentru a strânge fonduri pentru un nou spital oncologic pentru copii.

— Una dintre lucrările mai timpurii ale artistei s-a vândut săptămâna trecută în Sausalito cu șapte mii două sute.

— Hai să pornim de la cinci mii.

— Sper să aducă mult mai mult.

— Sunt sigură că așa va fi.

Femeia mai în vârstă evaluă tabloul cu o privire pătrunzătoare.

— Am de gând să licitez și eu pentru el.

Julie zâmbi.

— Succes atunci.

Continuă apoi, explicând cum intenționa să aducă tabloul la eveniment. Kate discuta atuurile unei lucrări cu un alt client, un domn în vârstă, care se oprea frecvent la galerie, fără să fi cumpărat însă vreodată ceva. Julie bănuia că trecea pe la toate magazinele din zonă, căutând companie mai degrabă decât marfa expusă, însă și ei și lui Kate le plăceau vizitele lui. Și nu stătea niciodată mai mult decât era cazul.

Când clopoțelul de deasupra ușii anunță că o altă persoană intrase în galerie, Julie se răsuci pe călcâie, pregătită să întâmpine un client. În schimb, în încăpere intrară detectivii Kimball și Sanford, care nu ar fi putut arăta mai mult a polițiști nici dacă ar fi venit îmbrăcați în echipament de asalt în forță. Aveau o atitudine oficială. Toți cei prezenți amuțiră, privind fix.

— Bună dimineața, spuse Julie, pe un ton plăcut.

Cei doi îi răspunseră politicos.

— Vin imediat.

— Nu vă grăbiți, spuse Kimball, care părea ceva mai degajată decât Sanford, deși Julie bănuia că nonșalanța polițistei era falsă.

Roberta Kimball nu-i lăsa impresia unei femei care să frecventeze galeriile de artă. Julie se întoarse spre matroana societății.

— Voi rămâne după eveniment și voi împacheta tabloul pentru noul cumpărător, ca să fiu sigură că nu este avariat în timpul transportului.

— Ar fi minunat. Pe chipul ridat al femeii apăru o expresie tristă în clipa în care o bătu ușor pe Julie pe mână. Știu că este foarte greu pentru tine, draga mea. Le aruncă o privire celor doi detectivi, care studiau operele de artă – sau cel puțin se prefăceau că o fac. Paul a fost un om minunat. Încă nu pot să cred că a murit într-un mod atât de oribil.

Cu aceste cuvinte, femeia plecă. Domnul în vârstă o sărută pe obraz pe Kate și părăsi galeria la rândul lui.

— Se pare că am eliberat sala, spuse Kimball. Îmi pare rău.

— N-am pierdut niciun client. Ce vă aduce aici?

Cei doi detectivi priviră înspre Kate, care stătea în apropiere, părând că nu știe ce să facă. Julie făcu

prezentările, care fură urmate de o tăcere apăsătoare.

— Dorește cineva un espresso? întrebă Kate.

— Vreau eu, mulțumesc, spuse Kimball.

Sanford refuză.

— Ne găsești în salon, îi spuse Julie lui Kate, care se scuză și se duse după cafea.

Julie îi conduse pe cei doi. Ieri, la aceeași oră, se aflate în salon cu Derek Mitchell. Se întrebă dacă va mai putea intra vreodată în această încăpere fără să se gândească la el. Se îndoia. Părea să fi lăsat în urmă ceva din persoana lui, care o asaltă în clipa în care păși în salon.

Detectivii luară loc pe canapeaua micuță. Julie se așeză pe un fotoliu, în fața lor. Sanford începu, întinzându-i un plic galben.

— Avem mai multe fotografii.

— Ale aceluiași bărbat?

Kimball dădu din cap.

— L-am găsit trecând prin hol, cu două zile înaintea crimei. Una dintre fotografii este destul de bună.

— Pot să văd?

Sanford deschise plicul, scoase mai multe fotografii mari, lucioase, pe care i le întinse lui Julie.

— Prima e cea mai bună.

Kate intră cu o tavă micuță, pe care era ceșcuța cu espresso pentru Kimball. Îl servi în timp ce Julie studia fotografia. Era mai bună decât cea pe care o văzuse mai devreme, dar nu cu mult. Era neclară și prea mult mărită. Se uită și peste celelalte, dar, așa cum spusese Sanford, aceasta era cea mai bună.

— Cu siguranță, este același bărbat în toate, spuse ea.

Kimball sorbi din espresso și înclină din cap, în semn de mulțumire, spre Kate.

— Fără îndoială este același, continuă Julie. Dar nu l-am mai văzut niciodată.

Dezamăgirea fu evidentă pe chipul lui Sanford.

— Sunteți sigură?

— Absolut. Nu-l cunosc.

Sanford se lăsă pe spate și își întinse brațele pe spătarul canapelei. Se uită la Kate.

— Aș dori un pahar cu apă, dacă se poate.

Kate, care se uita peste umărul lui Julie la fotografie, răspunse numaidecât:

— Sigur că da. Julie?

— Nu, mulțumesc.

Tânăra ieși, lăsând-o pe Julie singură cu cei doi detectivi, care o studiau cu o intensitate asemănătoare celei cu care

studiase Derek Mitchell tabloul cu bărbatul gras și dezbrăcat.

— Ce este? întrebă ea.

— Mai povestiți-ne o dată, spuse Sanford.

— Jaful?

— Întreaga poveste. Din momentul în care dumneavoastră și Paul ați ieșit din apartament.

Julie se uită la Kimball, a cărei expresie rămasese neschimbată. Își terminase cafeaua și stătea aplecată, cu coatele sprijinite pe genunchi. Sanford era încă sprijinit de spătarul canapelei. Amândoi păreau cât se poate de alerti.

Julie le povesti cu răbdare totul. Când ajunse la clipa în care îl văzuse prima oară pe atacator, se opri.

— Poate că, dacă mi-ați spune exact ce vă interesează, aş putea...

— Nu vreau să omiteți nimic, spuse Kimball. Continuați, vă rog.

Julie așteptă cât timp Kate intră și îi servi apa lui Sanford, apoi reluă relatarea din punctul în care se opri și le povesti tot ce se întâmplase, terminând cu sosirea medicilor de la ambulanță.

— Până când au venit ei, nimeni nu a reușit să mă dezlipească de Paul. L-am ținut în brațe până când am fost

forțată să-i dau drumul.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva momente. Sanford luă o înghițitură din paharul de apă, apoi îl așeză pe masă, lângă ceașca goală a lui Kimball. Kimball fu prima care rupse tăcerea stânjenitoare.

— Am trimis aceste fotografii și celorlalți. Niciunul nu a reușit să-l identifice pe individ, la fel ca dumneavoastră.

— Atacatorul avea mască, ochelari de soare, mănuși. Ar fi imposibil de asociat cu bărbatul din fotografii.

— Așa este, spuse Kimball. Nici nu ne gândeam că vom avea un astfel de noroc. Dar, când am stat de vorbă la telefon, i-am cerut fiecăruia să ne povestească totul încă o dată, cum am făcut și cu dumneavoastră. Și ceva din ce au spus doamnele – fiecare din ele, în mod independent – ne-a frapat. Un detaliu pe care fie nu l-am sesizat mai devreme, fie nu i-am dat atenție.

Julie se uită la Sanford, însă privirea lui lichidă nu trăda nimic. Ca într-un parteneriat bine consolidat, Julie bănuia că stabiliseră împreună mai devreme ca detectivul Kimball să conducă ostilitățile de data asta. Uitându-se la ea, Julie întrebă:

— Ei, ce este?

— Nu v-ați lăsat în genunchi. Când atacatorul a cerut

tuturor să îngenuncheze, ați rămas în picioare.

— M-am lăsat în genunchi.

— Dar nu de la bun început. De ce? insistă Kimball. Un bărbat mascat are o armă îndreptată înspre dumneavoastră și vă strigă să stați în genunchi. Una din femeile din Nashville a recunoscut că i-a fost atât de frică, încât s-a scăpat pe ea. S-a lăsat numaidecât în genunchi, de teamă că altfel ar fi împușcat-o. Prietena ei a făcut la fel.

— Bărbatul din California... începu Julie.

Kimball o întrerupse:

— Spune că era paralizat de frică și nu se putea mișca. Apoi bărbatul a îndreptat pistolul spre el și i-a spus să îngenuncheze, și l-a ascultat. Dumneavoastră nu. Toți au spus că l-ați sfidat. V-ați certat cu el, i-ați spus că Wheeler are artrită. În cele din urmă, Wheeler a fost cel care v-a tras jos, lângă el.

Sanford, implicându-se în sfârșit în conversație, își coborî brațele și se aplecă în față, în exact aceeași postură ca și partenera lui.

— Sunteți deosebit de curajoasă, domnișoară Rutledge?

— Nu m-am gândit niciodată că aș fi, însă curajul nu mi-a fost niciodată testat în asemenea măsură. Oamenii au

reacții diferite în fața fricii de moarte. Nu cred că există cineva care să poată spune cum ar reacționa, înainte de a fi pus într-o asemenea situație. Nu-mi amintesc să mă fi simțit deosebit de curajoasă.

— Ce-ați simțit? Întrebă Kimball.

Julie ezită, apoi răspunde:

— Resemnare.

Urmă o pauză scurtă, apoi Sanford întrebă:

— Credeați că o să vă omoare, indiferent ce făceați?

Julie întâlnește privirea pătrunzătoare a detectivului, apoi se uită la Kimball, care o privea cu aceeași intensitate.

— Știam că o va face. Am știut din clipa în care am văzut că jaful era o înscenare. Era acolo ca să-l omoare pe Paul... și pe mine, eram sigură. Dacă nu m-am lăsat în genunchi în clipa în care mi-a ordonat, cred că a fost din cauză că știam că oricum nu ar fi schimbat finalul. Mă uitam în lentilele ochelarilor lui de soare, încercând să văd prin ele.

— În speranța de a-l convinge să nu vă ucidă?

— Nu. De a-i recunoaște ochii.

— Și i-ați recunoscut?

Julie coborî privirea și clătină din cap.

— Îl căutam pe Creighton.

— Nu a fost el, domnișoară Rutledge.

— Știi asta acum.

Telefonul sună în galerie. Julie auzi accentul franțuzesc al lui Kate, estompat de pereții dintre ele.

— *Chez Jean*. Îmi pare rău, e într-o discuție momentan.

„Este interogată de poliție”. Ar fi fost o descriere mai adecvată. Discuția se transformase într-un interogatoriu, iar acest lucru îi crea o puternică stare de agitație.

— De ce este acest lucru important acum? Ce contează în ce moment am îngenuncheat?

Sanford îi răspunse, coborând vocea:

— Spuneți că, fie că îngenuncheați, fie că nu, finalul ar fi fost oricum același.

— Cum a și fost.

— Paul Wheeler e mort, dar dumneavoastră sunteți încă aici.

— După cum se vede, zise Julie.

— Păi da, vedeți, de aceea s-ar putea să fie un aspect important, spuse Sanford.

Julie îi privi pe rând.

— Mă scuzați, domnule detectiv. Nu cred că înțeleg.

— Uite cum stă treaba, domnișoară Rutledge, zise Kimball. Se poate specula că nu ați îngenuncheat în

momentul în care v-a ordonat atacatorul, pentru că... pentru că ştiaţi că nu reprezenta un pericol pentru dumneavoastră.

Ariei Williams intră în casă, fericită că ziua era aproape terminată. Încuie uşa în urma ei, izolându-se de lume, bucuroasă de sanctuarul căminului, unde se putea lăsa pradă depresiei. Deşi îi era dor de colega ei de apartament, Carol, care era plecată pentru restul verii, în această seară era bucuroasă să fie singură.

Era secretară la o companie de produse electrice, care vindea, instala şi repara sisteme de iluminat şi de securitate pentru clienţi comerciali şi rezidenţiali. Tot ce intra în companie şi tot ce ieşea trecea mai întâi pe la biroul ei. Era treaba ei să direcţioneze totul către departamentul corespunzător. Nu ocupa de prea mult timp această poziţie, dar competenţa ei îi câştigase deja laude din partea şefului şi respectul colegilor.

În mod normal, îi plăcea foarte mult ce făcea. Însă astăzi fiecare oră fusese lungă şi plictisitoare, fiecare sarcină, enervantă. Numărase minutele până când se putea duce acasă, unde să se bage în pat cu o cutie mare de îngheţată cu fulgi de ciocolată. Respingerea din seara

trecută merita un asemenea dezmăț.

Cât de proastă fusese să creadă că un bărbat bogat și frumos ca el ar fi putut veni tocmai la ea, regina lipsei de încredere în sine! Putea să aleagă orice femeie de la bar. Cum își putuse imagina c-o s-o aleagă *pe ea*, din toate femeile sofisticate de acolo?

Ce idioată!

Totuși, când se dusesse la toaletă, fusese ferm convinsă că îl va găsi așteptând-o la bar, acolo unde îi spusese că o să rămână. Chiar și când nu îl văzuse din prima clipă, tot nu se gândise că ar fi putut fi abandonată. Se gândise că se dusesse la rândul lui la toaletă. Când, după câteva minute, tot nu apăruse, se dusesse afară și îl descrisese tânărului de la parcare, care era foarte ocupat și neatent.

— Costum de culoare deschisă? Da, a fost... Mulțumesc, domnule. Conduceți cu atenție! Hm, a fost aici acum câteva minute.

— Și-a luat Porsche-ul?

— Porsche-ul? N-am avut niciun Porsche în seara asta.

Ridicase mâna ca să amâne următoarea întrebare și îl atenționase cu un fluierat ascuțit pe unul dintre ceilalți valeți.

— Hei, Greg, poți să mă ajuți o clipă, te rog? Va sosi

imediat, doamnă. Ne cerem scuze pentru întârziere. Apoi se întoarse spre Ariei. A plecat pe jos, cu o tipă.

Ariei avu senzația că îi arsese o palmă.

— O femeie? Era cu o femeie? Cine?

— Vrei mașina sau nu?

Își luase mașina și se întorsese acasă, simțindu-se cea mai credulă persoană care existase vreodată. Când trecuse pe lângă cafeneaua unde îi sugerase să se întâlnească, roșise până în vârful urechilor. Un bărbat ca el nu ar fi pus niciodată piciorul într-un asemenea loc.

Fusese atât de fraieră! La cât timp după ce își fluturase atât de cochet degetele înspre el își luase tălpășița? Zece secunde? Cinci? Era umilitor să se gândească cât de bucuros trebuie că fusese atunci când ea se scuzase și plecase la toaletă, lăsându-l liber să o ia din loc.

Acum își trânti geanta pe jos și păși peste ea în drum spre baie, unde își schimbă costumul de serviciu cu cea mai veche și mai comodă pereche de pijamale și pantofii cu toc înalt cu o pereche scofâlcită de papuci de pânză. Nu o să iasă în oraș în seara asta și probabil că nici mâine, nici dacă o sunau prietenele să o invite la o seară între fete. Nu se simțea în stare să se gătească, să se ducă într-un club și să vorbească despre nimicuri. Respectul ei de sine,

destul de șubred de la bun început, fusese cu desăvârșire zdrobit.

Se duse în bucătărie și scoase o cutie de înghețată din congelator și o lingură dintr-un sertar, apoi plecă cu ele în sufragerie, unde se ghemui într-un colț al canapelei și dădu drumul la televizor cu telecomanda.

Era atât de rușinată de naivitatea ei, încât nu-i povestise ce se întâmplase nici măcar lui Carol, deși ele își spuneau totul. Se gândi să o sune acum. O discuție lungă cu cea mai bună prietenă, cu o cutie de înghețată în mână, era primul pas în a depăși o stare de spirit proastă.

Dar, chiar în clipa în care se întindea după telefon, acesta sună. Se uită să vadă cine o apelează. Deși acolo unde ar fi trebuit să apară numărul scria RESTRICȚIONAT, Ariei știa cine sună.

— Nenorocitul!

În loc să răspundă la telefon, luă o lingură mare de înghețată și o băgă în gură. Telefonul se opri. Dar numai preț de câteva clipe. Apoi începu din nou. RESTRICȚIONAT.

Acest lucru se întâmplă de încă trei ori, până când Ariei răspunse, exasperată.

— Pe toți dracii, *nu mai suna!*

Crezuse că dispăruse definitiv. O amintire neplăcută, pe

care cel mai bine ar fi fost să o blocheze.

Prima oară când o sunase, nu îi venise să creadă că avea un asemenea tupeu. De îndată ce îi spusese cine este, se repezise la el cu toată forța, spunându-i verde-n față: era un mincinos, un nenorocit, un criminal și nicio femeie în toate mințile nu l-ar fi lăsat vreodată să se apropie de ea. Îi spusese să dispară și dispărut să rămână și, dacă nu cumva voia să trimită poliția peste el, ar fi făcut bine să nu mai sune vreodată.

Dar el sunase și continua să o sune.

Nu amenința niciodată. În cele din urmă, ajunsese să nu mai spună nimic. Dar încărcătura resentimentelor lui vibra în tăcerea dintre ei, iar amenințarea implicită îi crea o stare de neliniște, mai ales acum când era singură în casă.

Și-ar fi dorit să-și permită să angajeze o companie de pază, dar bugetul ei nu ar fi acoperit nici cea mai simplă formă de contract. Totuși, ca să stea puțin mai liniștită cât timp Carol era plecată, schimbase încuietorile. Carol îi înțeleșese precauția și, spunând că e mai bine să iei măsuri decât să regreti după aceea, fusese de acord să împartă costul încuietorilor speciale montate la geamuri. Dar în această seară, măsurile suplimentare de siguranță nu reușeau să-i calmeze nervii și așa întinși la maximum

de umilința de a fi fost lăsată baltă de făt-frumosul blond. Nu avea nevoie și de porcăria asta pe deasupra.

Acum că deschisese porțile frustrării care se acumulase în ea, nu le mai putea închide.

— Ești de toată jena, știai asta? Ce faci tu e o mare porcărie. Treabă de copii. Te consideri un mare armăsar, dar niciun bărbat adevărat nu s-ar înjosi să dea telefoane și să găfâie. Du-te înapoi de unde ai venit. Sau du-te dracului! Dar să nu mă mai suni!

Trânti telefonul, simțindu-se infinit mai bine pentru că-i spusese ce avea pe suflet.

Săpând din nou cu lingura în înghețată, ajunse la o concluzie pe care o considera foarte profundă: la modul general, fie că era vorba de secături cu fetișuri pentru telefoane sau de bogătași buni de gură, bărbații erau niște secături.

Capitolul 12

Tocmai când credea că așa ceva ar fi fost cu neputință, ziua lui Julie deveni și mai proastă.

Încăperea principală a centrului comunitar unde avea

loc evenimentul caritabil fusese decorată în așa fel încât să semene cu cortul unui sultan. Bucăți mari de mătase în culori deschise fuseseră întinse astfel încât să acopere tavanul, strânse în centru, unde un glob cu oglinzi strălucea asemenea unei nestemate. Ospătarii erau costumați în Aladin și ospătărițele în dansatoare orientale. În loc de flori, mesele de cocktail împrăștiate prin încăpere fuseseră decorate cu pene de păun.

Julie abia dacă avu timp să aprecieze efectul, pentru că, de îndată ce intră, prima persoană pe care o recunoscă în mulțime fu Derek Mitchell.

La brațul lui era o roșcată frumoasă, într-o rochie din mărgelă, de culoare verde smarald. Erau o pereche frapantă. Stăteau în mijlocul unui grup de persoane, sorbind din pahare de șampanie și discutând, în clipa în care Derek o surprinse pe Julie uitându-se spre ei.

Zâmbetul îi încremeni pe chip. Preț de câteva clipe, se uitară unul la celălalt. Oare se întreba și el, la fel ca ea, de ce drumurile li se intersectau acum, deși acest lucru nu se întâmplase niciodată înainte? Sau poate că se mai întâlniseră, dar nu se remarcaseră reciproc. Deși lui Julie acest lucru i se părea extrem de improbabil. Dacă l-ar fi văzut înainte de acea dimineață, în momentul îmbarcării în

avion, și l-ar fi amintit.

Roșcata îi spusese ceva, și Derek Mitchell își îndreptă atenția înspre ea.

Cu el aici, o seară ce se anunța lungă avea să fie cu atât mai lungă. Din nefericire, Julie promisese deja că va rămâne până la sfârșit, ba chiar și după aceea.

Cel puțin nu va avea de îndurat o cină întreagă, doar un program scurt, pe la jumătatea timpului alocat, când avea să fie prezentată o machetă a noului spital oncologic pentru copii, urmată de un montaj video înduioșător pentru a sublinia nevoia construirii unui astfel de spital și pentru a-i determina pe cei prezenți să facă donații cât mai generoase. Tabloul pe care Julie îl donase pentru licitație era unul dintre cele patruzeci de oferte prezentate, printre care se numărau pachete extravagante de vacanță, un SUV de lux și un pandantiv cu diamant de zece carate.

— Bună, Julie.

Vocea se auzise din spatele ei. Se întoarse și îi văzu pe Doug și pe Sharon Wheeler. Doug o îmbrățișă formal. Ea și Sharon se sărutară, fără să-și atingă obraji. Sharon purta o rochie roșie de șifon, cu diamante galben-canar la gât și la urechi.

— Ești foarte frumoasă în seara asta, îi spuse Julie, cu sinceritate.

— Mulțumesc. Deja mă dor picioarele.

Sharon își scoase un picior de sub faldurile rochiei până în pământ, ca să-i arate lui Julie pantofii incrustați cu pietre prețioase.

— Sunt niște pantofi pentru care merită să suferi.

Sharon zâmbi, încântată.

— Așa mi-am zis și eu, dar mai întreabă-mă o dată, după ce o să-i am în picioare preț de câteva ore.

— Nu mă așteptam să te văd aici în seara asta, spuse Doug.

Paul acceptase invitația în numele amându-rii cu doar câteva zile înainte să moară, însă Julie nu le spusese acest lucru.

— Am donat un tablou pentru licitație.

Arătă cu un gest din cap înspre centrul sălii, unde obiectele erau expuse într-o oază creată din dune false de nisip și palmieri naturali.

— Sper că nu ești supărată, spuse Sharon.

— În legătură cu ce?

— Cu înmormântarea. Chipul ei frumos se încreți, într-o expresie întristată. Sper că nu ai interpretat-o ca pe un

gest de snobism din partea noastră. Dar nu s-ar fi convenit să stai împreună cu familia, Julie. Surorile lui Mary au fost de față. Nepoatele și nepoții lui Paul. Ar fi fost stânjenitor pentru toată lumea. Întinse o mână și o atinse pe a lui Julie. Dar nu mi-aș putea ierta să știu că te-am rănit. Te rog, spune-mi că înțelegi.

— Înțeleg perfect, Sharon.

Sharon, niciodată prea perspicace, se însenină la față într-o expresie de ușurare, dar dublul înțeles al vorbelor lui Julie nu-i scăpase lui Doug. Acesta își coborî privirea asupra modelului în carouri al covorului de sub picioarele lui, jenat atât de snobismul de care dăduseră dovadă la înmormântarea lui Paul, cât și de incapacitatea soției sale de a-și da seama cât de mare fusese jignirea pe care i-o aduseseră lui Julie.

Fără Paul care să ocupe rolul de pivot central al grupului, nu mai aveau nimic care să îi lege. Julie se întrebă cum avea să fie relația cu ei în viitor sau chiar dacă va continua să mai existe vreo relație.

— Creighton e cu voi?

Le adresă întrebarea pe un ton indiferent, chiar dacă simțea că pronunțarea simplului său nume o sufocă.

— Ne-a abandonat, spuse Sharon. Își făcuse alte planuri,

cu prietenii lui.

Din câte știa Julie, Creighton nu avea niciun prieten. Avea multe cunoștințe cu care se vedea frecvent – un masor, antrenorul de tenis, un jucător profesionist de golf. Paul îi spusese că agăța uneori femeii pentru aventuri de o noapte, dar nu avusese niciodată o prietenă, în sensul tradițional al cuvântului. Era un client valoros al madamelor de lux, îi spusese Paul.

„Probabil că personajele din filme sunt prietenii lui”, spusese Paul cu patos, în timpul uneia dintre discuțiile pe care le avuseseră despre Creighton. „Ele sunt mereu cu el. Trăiesc în mintea lui. Cred că poartă discuții întregi cu ele”. Creighton avea oameni angajați ca să îl distreze. Avea lumea fanteziei lui. Dar nu se putea lăuda că ar fi avut vreun prieten.

Era doar încă unul dintre aspectele în legătură cu care se amăgea Sharon. Lui Julie îi fusese clar din clipa în care îi cunoscuse că Sharon fie nu era conștientă de personalitatea reală a fiului său, fie refuza cu încăpățănare să recunoască adevărul.

— Ai discutat recent cu Sanford și Kimball? o întrebă Doug.

— Doug, este o ocazie socială, se plânse Sharon. E

prima oară când ieșim în lume după... știi tu. Nu putem rezista măcar o seară fără să discutăm despre asta?

— Iartă-mă, Sharon, spuse Julie. Apoi i se adresă lui Doug: Am vorbit cu ei chiar azi-dimineață. Au venit la galerie cu ultimul Set de fotografii al acestui bărbat pe care îl numesc „persoană de interes”.

— L-ai mai văzut vreodată?

— Nu.

— Nici noi. Detectivii au venit la birou. Le-am spus că nu l-am văzut în viața mea. M-au rugat să iau fotografiile acasă și să i le arăt lui Sharon.

— Nu îl cunosc, spuse Sharon.

— Creighton? Întrebă Julie.

— Încă nu a văzut imaginile. Nu, din câte știu eu.

Doug sorbi din pahar. Ușor cam nervos, după părerea lui Julie.

— Vor să arate fotografia cea mai clară la televizor, spuse ea.

— Mi-au spus și mie. Începând chiar cu știrile din seara asta, mi se pare. Doug se uită la ceas. N-o să le prindem.

— Poliția speră să-l recunoască cineva și să le dea un nume, zise Julie.

— Mă îndoiesc că se va întâmpla asta. Probabil că era

doar cineva venit în vizită la o persoană care stătea la hotel. „Oh, e vărul meu și așa mai departe. A venit pe la mine în fiecare zi cât am stat în Atlanta”.

Doug mai luă o gură de șampanie.

— Și apoi? Întrebă Julie, retoric.

— Nu știu mai multe decât tine. În afară de fotografia aia neclară, nu au nicio pistă.

Sharon, care fusese preocupată să studieze mulțimea și nu îi ascultase decât pe jumătate, își strecură brațul pe sub al lui Doug.

— Cred că-mi văd numele scris pe pandantivul ăla cu diamant.

— Oho!

— Nu vrei să-i ajuți pe copiii bolnavi de cancer?

— Julie, dacă nu mă întorc în cincisprezece minute, te rog să vii să ne salvezi – pe mine și cardul meu de credit!

Doug vorbise zâmbind, dar Julie știa că era recunoscător pentru un motiv de a pune capăt discuției legate de investigația poliției.

— Ține-te de el să-ți ia diamantul, Sharon. Cauza are nevoie de bani.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, spuse Sharon, veselă.

Plecară, lăsând-o pe Julie singură, însă nu rămase prea

mult timp fără companie. Pe parcursul următoarei ore, fu abordată de prieteni și cunoștințe, unii aparent hotărâți să nu menționeze numele lui Paul, alți care păreau să nu aibă alt subiect de discuție. Cu unii dintre ei, schimbă vreo câteva cuvinte înainte ca aceștia să se scuze politicos, cu aerul ușurat al celor care s-au achitat de o obligație neplăcută.

Alții se purtau ca și cum ar fi transformat-o într-un proiect personal, hotărâți să nu o lase să stea singură acasă doar pentru că nu mai avea cine să o însoțească. Discutară despre prânzuri și cine în viitor, despre degustări de vinuri, chiar și despre un tur al Toscanei, pe bicicletă. Julie se prefăcu interesată de toate invitațiile, dar nu se angajă să participe la niciuna.

Dacă nu ar fi promis să supravegheze vânzarea tabloului, ar fi plecat. Detesta să se simtă subiectul curiozității sau al milei celor din jur. Era conștientă de privirile ațintite asupra ei, ale persoanelor care voiau să-și dea seama cât de bine sau cât de rău suporta pierderea lui Paul. Ținând cont de circumstanțe, ar fi putut să renunțe cu desăvârșire la eveniment. Nimeni nu ar fi învinovățit-o.

Dar, în timp ce se mișca prin mulțime, îndreptându-se spre locul în care era expus tabloul ei, își dădu seama că

făcuse bine când alesese să vină. În urma discuției avute cu detectivii în acea dimineață, își dădea seama că nu trebuia să-și schimbe rutina, să-și modifice câtuși de puțin activitățile sau să facă orice ar fi putut lăsa impresia că avea ceva de ascuns.

Aluzia lui Kimball o lăsase preț de-o clipă fără cuvinte. Apoi spusese, bâlbâindu-se:

— Vreți... Vreți să sugerați că... că știam despre jaf? Că știam ce o să se întâmple? Că am avut vreo legătură cu asta?

— Nu vă ambalați, spusese Kimball, pe un ton superior care o scosese din sărite. Ne-a fost sugerată și această idee, atâta tot.

— Cine v-a sugerat-o?

— Un alt detectiv, cineva care nu este atât de implicat în caz că noi. Care nu vă cunoaște cu adevărat. În orice caz, eu și Sanford am respins ipoteza, dar este de datoria noastră să analizăm toate posibilitățile, oricât de improbabile ar părea.

Julie nu se lăsase nicio clipă păcălită de expresia indiferentă a polițistei. Le spusese pe loc că nu mai scotea niciun cuvânt decât în prezența unui avocat și le ceruse să plece.

Cum se puteau gândi măcar că și-ar fi putut dori ca Paul să moară? Era o idee absurdă. Și în același timp foarte frustrantă. Pentru că fiecare clipă petrecută în cercetarea acestei teorii false era o clipă risipită din timpul în care ar fi trebuit să-l caute pe adevăratul ucigaș. În vreme ce se concentrau asupra ei, Creighton își vedea bine-mersi de viața lui, scăpat basma curată după ce comisese o crimă.

— La cât s-a ajuns?

Vocea familiară îi întrerupse firul gândurilor întunecate. Se întoarse repede. Derek Mitchell stătea fix în fața ei, părând că se uită la tablou când, de fapt, privirea îi era ațintită asupra ei. Era singur.

— Opt mii.

Fluieră încet.

— Destul de mult.

— Te interesează?

— Am un loc liber în dormitor.

Existau zeci de subînțelesuri în spatele acestor cuvinte și niciunul nu trecu neobservat de Julie. Privind peste umărul lui, o putea vedea pe roșcată prinsă într-o discuție animată cu câteva persoane. Derek îi urmări privirea, apoi se întoarse spre ea.

— Poate că ar trebui s-o consulți și pe ea, spuse Julie,

Înainte să licitezi. Dacă ei nu-i place?

— Părerea mea este cea care contează. Dar mă interesează și a ta.

Julie, nereușind să-i mai susțină privirea, își coborî ochii asupra butonilor lucioși ai cămășii de smocking.

— Este un tablou bun, al unui artist care promite.

— Îmi dai voie?

Puse o mână pe talia ei și o împinse ușor la o parte, ca să poată ajunge la masă și să scrie prețul pe care îl oferea. Chiar și după ce-și dădu mâna la o parte, Julie continuă să simtă căldura atingerii lui. Luă un pix și i-l întinse. Derek Mitchell se aplecă peste masă și scrisse prețul.

— Bună.

Era roșcata.

— Ești Julie Rutledge.

— Într-adevăr.

Femeia era chiar și mai frumoasă văzută de aproape. Se prezentă, deși ulterior Julie nu-și putu aminti numele, pentru că în acel moment era mult prea conștientă de apropierea lui Derek Mitchell și de senzația mâinii lui pe talia ei. Se simțea stânjenită și îl ura pentru că avea efectul acesta asupra ei. Se ura pe sine însăși chiar și mai mult.

— L-am cunoscut pe Paul Wheeler, spunea roșcata. Am fost într-o comisie împreună, acum doi ani. Era un adevărat gentleman.

— Da, era.

— Condoleanțele mele, spuse femeia, zâmbindu-i amabil.

— Mulțumesc.

Derek îi dădu pixul înapoi lui Julie. Îl apucă strâns. Era cald încă, de la mâna lui.

— Să nu mai dai pixul nimănui altcuiva, spuse el, zâmbindu-i. Chiar mi-ar plăcea să am tabloul ăsta.

— Poți oricând să licitezi mai mult.

— Voi supraveghea îndeaproape licitația, pe parcursul serii.

Mitchell și roșcata se scuzară și plecară de lângă ea. Julie abia își recăpătase stăpânirea de sine, când Doug apăru lângă ea.

— Când l-ai cunoscut pe Derek Mitchell?

— Pe cine? zise ea, făcând pe proasta.

— Pe bărbatul cu care tocmai ai discutat. Avocatul.

Julie privi înspre Derek și roșcată.

— El este Derek Mitchell? N-aș putea spune chiar că îl cunosc.

— Părea destul de prietenos.

— A licitat pentru tablou.

Doug se aplecă pe lângă ea ca să citească oferta lui Derek.

— Dumnezeule! Se pare că într-adevăr își permite să ne refuze.

Julie citi la rândul ei și nu-și putu stăpâni o exclamație când văzu că triplase prețul de vânzare al tabloului. Se întoarse la timp ca să-i vadă umerii lați dispărând în mulțime. Urmându-și scenariul, spuse:

— Cum adică v-a refuzat?

— După o examinare amănunțită – sau cel puțin așa a zis – a hotărât că nu ne poate reprezenta.

— A spus și de ce?

— A spus că e prea ocupat. Oh.

— Dar a mințit.

Nimeni nu oferi mai mult decât Derek Mitchell pentru tablou. La sfârșitul serii, când fură anunțați câștigătorii licitațiilor pentru fiecare dintre obiecte, mulțimea îl aplaudă și Derek mulțumi cu o mișcare modestă a mâinii. Roșcata se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

La scurt timp după anunțarea rezultatelor licitațiilor, toată lumea păru să dea năvală spre uși. Julie se îndreptă

în direcția opusă. Un angajat al localului o ajută să ducă tabloul într-o încăpere de serviciu, unde Julie îl așează la loc în cutia concepută special pentru a fi transportat în siguranță.

Din fericire, fusese angajat un curier pentru livrarea tuturor obiectelor de la licitație ce nu puteau fi luate direct acasă de noii proprietari, ceea ce o scăpa pe Julie de obligația de a-i înmâna personal tabloul lui Derek Mitchell.

Când în cele din urmă se întoarse în sala principală, nu mai găsi acolo decât oamenii angajați pentru curățenie, ocupați cu dezasamblarea decorurilor. Nu mai era nimeni în zona mare de recepție a clădirii sau pe coridorul pe care îl străbătu trecând pe lângă săli de ședință goale, îndreptându-se înspre liftul care cobora în parcare, unde preferase să-și lase mașina la sosire, în loc să aștepte la coada interminabilă până la sosirea unui valet.

Simți un nod în stomac când se apropie de ușile metalice și apăsă butonul de chemare. Când ascensorul gol sosi, ezită înainte să pășească înăuntru. Dar o făcu, spunându-și că era caraghioasă. Doar nu era să evite lifturile toată viața de acum înainte.

Cu toate acestea, inima îi bătea cu putere în clipa în care liftul ajunsese la nivelul parării unde își lăsase mașina

și ușile duble se deschiseră. Nu era nimeni acolo. Niciun personaj cu ochelari închiși și mască de schi în formă de rechin.

Ieși din lift și se îndreptă spre rampă. Plafonul era jos, luminile slabe. Nu mai era nimeni în jur, așa că pașii îi răsunau extraordinar de tare.

Apoi auzi un clichet metalic. Se opri și se întoarse în direcția din care venise sunetul. Acel colț al parcerii era cufundat în întuneric și ascuns parțial de un stâlp de beton suficient de mare încât un bărbat să se poată ascunde în spatele lui. Suficient de mare încât să ascundă un bărbat care să-și fi aprins o țigară, lăsând flacăra să ardă câteva clipe, apoi capacul brichetei să cadă și să o stingă.

Julie își dădu brusc seama că fusese distribuită în rolul domniței la ananghie.

— Nu e un clișeu cinematografic, Creighton, chiar și pentru tine?

Vocea îi răsună cu ecou în spațiul vast și gol.

— A apărut în mai multe filme decât îmi pot aduce aminte. Victima singură, în parcare pustie și întunecată? Haide! pufni ea. Nu se ridică la înălțimea ta!

Flacăra prinse din nou viață, pâlpâi preț de câteva secunde, apoi se stinse însoțită de sunetul metalului lovind

metal.

Era un gest banal, totuși decorul îl făcea să pară cât se poate de sinistru. Nu credea că Creighton va sări din întuneric să o atace. Încerca doar să o sperie, să se răzbune pentru că o văzuse la bar cu o seară în urmă, să o pedepsească pentru că-l surprinsese admirându-se în oglindă. Nu făcea decât să monteze o scenă care să-i zdruncine nervii.

Sau nu?

Până acum, reușise să scape după ce-l ucisese pe Paul. Poate că asta îl făcea să se simtă invincibil. Creighton era deja convins că regulile nu se aplică în cazul lui. Poate că după ce reușise să-l omoare pe Paul devenise nesăbuit, dispus și poate chiar nerăbdător să ucidă cu mâna lui, în loc să plătească pe altcineva să o facă.

Și avea toate motivele să o vrea moartă.

Dintr-odată, i se făcu foarte frică. Descuie mașina din telecomandă și urcă repede, încuind numaidecât ușa șoferului. Răgetul motorului răsună pe suprafața de beton. Roțile scârțâiră în clipa în care demară, îndreptându-se spre ieșire. Trecu pe lângă colțul întunecat, fără a catadicsi măcar să privească în acea direcție, dar, cu coada ochiului, zări flacăra galben-albastră aprinzându-se și

stingându-se, aprinzându-se și stingându-se iar, într-o secvență sâcâitoare.

Coborî panta în spirală până la nivelul străzii cu o asemenea viteză, încât era amețită în clipa în care se opri să plătească la ieșire. De îndată ce ieși în bulevard, privi în oglinda retrovizoare. Nu o urmărea nimeni.

Mâinile îi erau reci, dar transpirate în clipa în care i se încleștară pe volan. Umerii o dureau de încordare. Lui Creighton i-ar fi făcut mare plăcere să știe că reușise să o sperie. Doar că nu știa, nu? Nu intrase în jocul lui stupid. Îl luase peste picior, apoi plecase. În grabă, ce-i drept, dar, credea ea, fără să trădeze în vreun fel faptul că era speriată. Nu avea de unde să știe cât de mult o afectase, iar acest simplu amănunt îi dădea o deosebită satisfacție.

Dar, când ajunse acasă, descoperi că, în cele din urmă, ea fusese cea păcălită.

Primul semn că ceva nu era în regulă fu atunci când ușa automată a garajului nu se deschise. Își lăsă mașina pe aleea din față și-și folosi cheia pentru a intra pe ușa din față. Când apăsă pe întrerupătorul de lumină, nu se întâmplă nimic. Dar pana de curent nu afectase decât casa ei. La casele vecinilor se vedeau lumini.

Bâjbâi până la măsuta de pe hol, unde avea o lanternă,

într-un sertar. Bateria era încă bună, dar lumina era slabă și nu văzu băncuța decât abia după ce se lovi de ea și se împiedică.

În mod obișnuit, băncuța era așezată de-a lungul peretelui, vizavi de măsuță. Acum era așezată de-a curmezișul coridorului.

Să nu aibă curent electric era una. Să găsească mobila mutată din loc era cu totul altceva. Era absolut sigură că nu ea o pusese acolo.

Intraseră hoții în casă? Mai rău, erau încă acolo? Instinctul îi spunea să iasă cât mai repede pe ușă și să sune la 911 de pe telefonul mobil.

Dar își impuse să rămână calmă. Înainte să tragă concluzii pripite sau să facă crize de isterie, rămase câteva clipe absolut nemișcată, ascultând cu atenție. Nu auzi nimic, decât zgomotul înfundat al propriului său puls, în timpane.

Dând la o parte bancheta cu genunchiul și înaintând cu băgare de seamă, luminează cu lanterna în camera de zi, apoi în sufragerie. Dar nimic nu părea să fi fost deranjat în niciuna din aceste încăperi. Totul părea la locul lui. Cu siguranță, nu fuseseră devastate.

Îndreaptă fasciculul de lumină în jos și observă că ciucurii

covoarelor de pe podea erau dreapți, neatinși de când îi aranjase menajera. Posibilitatea ca un spărgător să treacă fără să atingă ciucurii de la covoare era foarte mică.

— Să te ia toți dracii!

Înjurătura șoptită îi era adresată lui Creighton. El îi făcuse asta. O făcuse să se teamă în propria ei casă. Să-i fie frică de o băncuță, când aproape sigur menajera o mutase ceva mai devreme în cursul zilei, când măturase holul, și pur și simplu uitase să o pună la loc.

Luminându-și drumul cu lanterna, se îndreptă spre dormitor. În ușă ezită și roti fasciculul luminos prin încăpere. Neobservând nimic care să nu fie în ordine, intră și se îndreptă înspre șifonier, când auzi un zgomot venind din partea din față a casei.

Tot calmul pe care se luptase să și-l păstreze fu distrus de un val copleșitor de groază.

Stinse lanterna și se trânti pe podea. Pe întuneric, se târî până la marginea patului și căută orbește sub acesta pistolul pe care Paul îl prinsese cu bandă adezivă de cutia cu arcuri.

Îl găsi și trase până când arma se desprinse. Fără să poată vedea nimic, sfâșie banda încăpățânată. Simțea revolverul greu și rece în mână, străin, mortal. „Este

încărcat, dar, ca măsură de precauție, am lăsat două camere goale”, îi spusese Paul. Îl putea auzi subliniind faptul că trebuia să apese de trei ori pe trăgaci, înainte ca pistolul să tragă.

Își simți trupul acoperit de o transpirație rece. Respira prea repede și nu reușea să-și aducă suficient oxigen în plămâni. Teama pe care o simțise în parcare era de zece ori mai mare acum că își dădea seama că cineva intrase în casa ei. Înțelegea exact cât era de vulnerabilă.

Își strânse buzele și se forță să respire pe nas, ca să nu-i audă cineva gâfâielile. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, se târî până într-un colț al dormitorului.

Ținând pistolul în ambele mâini, îl îndreptă spre ușă tocmai în clipa în care o siluetă apăru în prag, o umbră mai întunecată printre celelalte.

— Rămâi pe loc!

Fără să ia în seamă avertismentul pe care îl strigase, silueta păși în cameră.

Julie apăsă pe trăgaci.

Capitolul 13

Clinchetul încărcătorului gol răsună cu zgomot.

— Julie?

— Nu glumesc!

Făcu un pas în față. Apăsă iar pe trăgaci. Încă un clic prevestitor de rău.

— Data viitoare, o să mori.

— Julie, eu sunt.

Își înghiți un suspin de ușurare. Tremurând, lăsă pistolul în jos și slăbi strânsoarea, apoi își trase genunchii la piept și-și sprijini capul pe ei.

— Ești bine?

Derek se luă după sunetul respirației ei și înaintă înspre colțul camerei, ghemuindu-se lângă ea. Îi puse o mână la ceafă.

— Ești rănită?

— Nu.

— Ușa de la intrare era de perete. De ce nu este nicio lumină aprinsă? Ce s-a întâmplat?

Julie izbucni într-un râs isteric.

— Era să te împușc.

— De ce stai pe întuneric?

— Nu am curent.

— Unde e panoul electric?

— În șifonier. În spatele tău, pe dreapta. Am scăpat o lanternă pe jos, undeva pe lângă ușă.

Necunoscând camera, Derek o traversă, lovindu-se de mobilă. Găsi lanterna. Raza ei dansa nebunește prin încăpere, în timp ce se îndrepta spre șifonier. Auzi zgomotul umerășelor date la o parte, scârțâitul ușii panoului. Câteva clipe mai târziu, lumina se aprinse. Strălucirea bruscă îi înțepă ochii și avu nevoie de câteva momente ca să se obișnuiască. Când deschise din nou ochii, Derek era în genunchi, lângă ea.

— O siguranță era căzută. Probabil de la un scurtcircuit.

— Probabil.

Văzu pistolul.

— Chiar că era să mă împuști.

— Chiar că.

— Ești rănită? întrebă el din nou.

Îi răspunse clătinând din cap.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Am venit acasă. Nu aveam curent. Am... Am intrat în panică.

Îi povesti despre bancheta din hol.

— M-am gândit că îmi intrase un spărgător în casă și că era încă aici.

— De ce n-ai plecat și n-ai sunat la poliție?

— Mă bucur că n-am făcut-o. Mă simt și așa suficient de caraghioasă.

Încercă să se ridice, dar genunchii îi erau încă prea slabi. Derek o prinse de coate și o ajută.

— Mulțumesc.

Simțindu-se ridicolă, se strecură pe lângă el.

— Scuză-mă. Am nevoie de niște apă.

În baie, umplu un pahar cu apă de la robinet. În timp ce bea, ceva îi atrase atenția în oglindă. Încet, coborî paharul, apoi se întoarse și privi lung neglijеul de dantelă atârnat de cârligul de pe ușă. Nu-și amintea când îl purtase ultima oară, dar cu siguranță nu de curând. Cu siguranță nu atât de recent încât să stea acum atârnat pe ușa băii, în loc să fie frumos împăturit într-un sertar.

— E totul în regulă?

Derek își băgă capul pe ușă. De îndată ce se uită la ea, expresia i se schimbă.

— Ce s-a întâmplat?

— Asta n-ar trebui să fie acolo.

Îi arată neglijеul în timp ce îl dădea la o parte, ca să poată ieși pe ușă. Rămase în mijlocul dormitorului și începu să cerceteze frenetic încăperea cu privirea.

— Cum adică n-ar trebui să fie acolo?

— Cum am spus.

Căuta orice, chiar și cel mai mic lucru nelalocul lui.

— Nu e al tău?

— Ba da, dar nu l-am mai purtat de... Nici nu-mi mai amintesc când l-am purtat ultima oară.

Dintr-o mișcare, ieși din cameră și străbătu holul, intrând în dormitorul de oaspeți. Aprinse lumina și aruncă doar o privire rapidă, dar nu văzu nimic care să nu fie în ordine.

În camera de zi totuși, zări ceva ce îi scăpase mai devreme, când nu avusese decât lumina lanternei. Pe colțul mesei, o carte stătea deschisă, cu fața în jos. Semnul de carte era alături, nu între pagini, cum ar fi trebuit.

Derek veni în spatele ei.

— Ce e?

— Nu las niciodată o carte deschisă, cu fața în jos, în felul ăsta. Se strică cotorul. Tatăl meu iubea cărțile. Avea reguli foarte stricte despre felul în care trebuie să te porți cu ele. M-a învățat să nu las niciodată... Se întoarce cu fața spre Derek. Întotdeauna folosesc semnul de carte.

Fără să aștepte răspunsul lui, se duse în bucătărie și

văzu numaidecât că mai multe obiecte de pe tejghea fuseseră mutate. Cartea de bucate de pe suport fusese închisă. Ea o lăsa întotdeauna deschisă, pentru că îi plăcea fotografia. O sticlă de vin era cu dopul scos, dar altfel neatinsă.

Cel mai evident era suportul din fier forjat, pe care ținea trei prosoape. Ea și Paul îl cumpăraseră de la un târg din Paris, la scurt timp după ce se cunoscuseră. Nu era prea pretențioasă în legătură cu modul în care erau aranjate prosoapele. De fapt, îi plăcea să arate ca și cum ar fi fost folosite frecvent, cum de altfel și erau. Acum erau împăturite perfect, cu marginile aliniată.

— A fost aici.

Nu își dăduse seama că rostise cuvintele cu voce tare decât atunci când Derek o apucă de umeri și o întrebă blând:

— Julie, despre ce vorbești?

Îndreptându-și brațul înspre suportul cu șervete, strigă:

— Nu vezi? E ca în filmul ăla!

Derek o întoarse spre el și o privi perplex.

— Ce este? Care film?

Se desprinse din strânsoarea lui și trecu pe lângă el.

— Trebuie să pleci acum.

Se întoarse în dormitor, deschise un sertar și începu să strângă articole de îmbrăcăminte. Apoi luă o geantă de pânză din dulap și începu să îndese lucrurile în ea.

— Ce faci?

Derek stătea în pragul ușii, privind-o bulversat.

— Nu rămân aici în seara asta. Nu pot fi sigură că n-o să cadă iar curentul. Până când va veni compania electrică să verifice, nu vreau să stau aici.

Părea un pretext plauzibil, când, de fapt, nu era decât al doilea motiv. Frica era primul. Nu își putea alunga gândul că acel individ odios, Creighton, intrase în casa ei.

— Vezi și tu cât de cald s-a făcut fără aer condiționat. Așa că...

Derek o prinse de braț și o întoarse din nou cu fața spre el.

— Ce se întâmplă de fapt?

— Ți-am spus. Eu...

— Julie.

Respira rapid prin buzele întredeschise și își dădea seama că, dacă expresia îi trăda măcar jumătate din ceea ce se petrecea în sufletul ei, era inutil să mintă.

— A fost aici.

— Cine?

— Creighton.

Derek nu spuse nimic preț de câteva momente.

— Ce te face să crezi asta?

Julie privi în jur, căutând dovezi evidente ale unei prezențe străine, însă își dădu seama că nimeni nu ar fi remarcat schimbările subtile, în afară de ea.

— Bancheta. El a mutat-o. Și celelalte lucruri. Neglijetul din baie.

Își strânse brațele în jurul trupului, frecându-și antebrațele, simțind cum o cuprinde un val de greață la gândul că mâinile lui îi atinseseră lenjeria intimă.

— Nu am deschis eu sticla asta de vin. Și cartea din living... Nu aş fi lăsat-o niciodată așa. Prosoapele de bucătărie...

— Menajera...

Julie clătină din cap.

— A fost Creighton. E un film. Nu-mi amintesc titlul. Julia Roberts și-a înscenat moartea ca să scape de un soț abuziv. Dar el i-a luat urma și când a găsit-o a... a... a aliniat prosoapele. Era o problemă de-a lui, era obsedat de control și de ordine. Când Julia Roberts a văzut prosoapele a știut... Se opri, dându-și seama cât de nebunesc sunau vorbele ei. Trase adânc aer în piept și făcu un efort să-și

controleze tremurul din voce. Ți-am cerut să pleci. De ce mai ești aici? De fapt, ce căutai aici, de la bun început?

Derek îi ignoră întrebările.

— Ești sigură că cineva a intrat în casă?

— Cât se poate de sigură.

O privi preț de câteva clipe, apoi spuse calm:

— Ar trebui să suni la poliție.

Julie clătină din cap.

— Dacă nu te simți în stare, sun eu.

În timp ce Derek întindea mâna după telefon, Julie îl prinse de mânecă.

— Nu suna la poliție.

— Dar dacă bănuiești că cineva a intrat în casa ta...

— Nu bănuiesc. Sunt sigură.

— Îți poți da seama dacă lipsește ceva?

— Nu a venit să fure. A intrat în casa mea ca să-mi arate că poate.

— Creighton?

Citind îndoiala din ochii lui, Julie se răsuci pe călcâie și se duse în baie. Derek o urmă, dar se opri în ușă.

— Te sfătuiesc să nu atingi nimic până când poliția nu va avea șansa să investigheze.

— Nu m-ai auzit, domnule Mitchell? Nu am nicio intenție

să raporteze incidentul. Tu nu mă crezi, ei de ce-ar face-o?

— N-am spus că nu te cred.

— Nici nu era nevoie. În orice caz, nu sun la poliție. Nu există nicio dovadă de intrare prin efracție. Ar crede că sunt nebună.

— Dacă a fost un intrus aici, trebuie să raportezi.

— Atunci raportează tu! pufni ea.

Începu să-și smulgă agrafele din păr, aruncându-le pe măsuta de toaletă.

— Petrece-ți tu restul serii la secție, răspunzând la întrebări, spunând și repetând la nesfârșit aceeași poveste. Am făcut toate astea în ziua în care a fost împușcat Paul. Și aproape în fiecare zi de atunci încoa. N-am ajuns nicăieri. Nu vreau să trec iar prin așa ceva. Scutură din cap, lăsându-și părul să cadă liber la baza gâtului și, pe un ton mai potolit, adăugă: Nu le voi da această satisfacție.

Își luă câteva obiecte de toaletă și le duse în dormitor, unde le aruncă în geanta de pânză. Închise fermoarul, o ridică și îi făcu lui Derek semn spre ușă.

— Te conduc.

— Unde o să te duci?

— La un hotel.

— Nu vrei să te schimbi mai întâi?

Erau amândoi încă îmbrăcați în hainele de seară, deși nasturele de sus al cămășii lui era desfăcut, la fel și papionul, care îi atârna acum pe piept. Pe Julie nu o interesa prea mult cum arăta în acel moment.

— Nu, mă duc așa.

— Te conduc.

— De ce să faci asta?

— Nu ești în stare să conduci, la cum te simți acum.

— Mă simt bine.

— Tremuri.

Își dădu seama că așa era. Teama combinată acum cu o furie surdă o făceau să tremure. Derek trecu pe lângă ea și ridică pistolul de pe jos.

— Ai permis de portarmă? I-l luă din mână și îl îndesă între saltea și cutia cu arcuri a patului. Este o armă foarte serioasă, observă el.

— Paul mi-a dat-o și a insistat să o țin la îndemână. Era foarte bogat și asta îl făcea o țintă pentru răpitori. Era paranoic în privința asta, se temea că cineva va încerca să ajungă la el făcându-mi rău mie.

— Câte camere fuseseră lăsate goale?

— Două.

— Norocul meu.

— Și al meu. Dacă te-aș fi împușcat, n-aș mai fi avut de ales și ar fi trebuit să-mi petrec noaptea la poliție.

Părea un gest ridicol să mai încuie casa, dar totuși o făcu. Mașina lui Derek era parcată pe alee.

— M-am mai calmat acum, spuse ea. Sunt perfect capabilă să conduc.

Derek clătină din cap.

— Poți veni după mine, doar ca să fii sigur că ajung teafără la destinație.

— O să te conduc.

Ca să nu lase loc eventualelor proteste, îi luă geanta din mână.

— O s-o sun pe Kate mâine-dimineață și-o s-o rog pe ea să mă aducă acasă.

— Pare o idee bună.

O așeză pe scaunul de lângă șofer, îi aruncă geanta pe bancheta din spate, apoi înconjură mașina prin față și se așeză la volan. Străbătură câteva străzi în tăcere, apoi Julie repetă întrebarea de mai devreme:

— Ce căutai la mine acasă?

— Trebuia să vorbesc cu tine.

— În legătură cu ce?

— Te-ai întâlnit cu Creighton la un club seara trecută?
Oh.

Se uită la ea.

— Asta înseamnă da?

— Nu recunosc nimic.

— O atitudine foarte chibzuită.

Îi aruncă o privire piezișă.

— Doug mi-a spus în seara asta că ai refuzat să-i reprezinți.

— Așa este.

— A spus că ți-ai motivat refuzul spunând că ești prea ocupat ca să mai iei clienți noi. Dar nu te-a crezut.

— Nu m-a crezut și nu a acceptat refuzul. Știu asta pentru că a depus suma avansului plătit în contul firmei, în această după-amiază. A făcut-o prin transfer electronic, lăsând o urmă birocratică interminabilă.

— Așa că până când îi returnezi banii...

— Sunt avocatul lui oficial. Cel puțin, compania mea este. Efectul e același. Opri la o intersecție și se uită la ea. Ceea ce înseamnă că încă există un conflict de interese.

Se priviră fix în ochi preț de câteva momente, apoi Derek își dezlipi privirea și plecă de la stop.

— Așa stând lucrurile, spuse ea, de ce-ai venit la mine

acasă?

— N-am vrut să te sun.

— Pentru că sunt înregistrate convorbirile?

Ridică din umeri.

— Nu strică să fim precauți. Pentru orice eventualitate. În orice caz, după ce te-ai întâlnit cu el în clubul de noapte, Creighton a apărut la mine acasă. Neinvitat. M-a scos din sărite și i-am spus-o. Făcea spume la gură. Te-a acuzat că-l urmărești, a spus că suferi de șoc posttraumatic și că reprezinți un pericol pentru el.

— Asta-i absurd!

— Te-ai ținut după el până acolo?

— Nu.

— A fost pur și simplu o întâmplare că te aflai fix la acel bar, în fix acea seară, fix în acel moment când - ca să vezi! uite-l pe Creighton, dușmanul tău de moarte.

Julie privea pe geamul mașinii.

— Știu că se duce la Christy și în alte localuri de genul ăsta. Am intrat în mai multe până când l-am găsit.

— De ce voiai să-l vezi?

— Ca să-l enervez.

— Ei bine, ai reușit. A vrut să-i obțin un ordin de restricție împotriva ta. Am venit la tine în seara asta ca să

te avertizez.

Julie își întoarse din nou capul spre el.

— Ca să mă ameninți, vrei să spui.

— Nu, ca să te avertizez, Julie. Aberațiile astea despre ordinul de restricție sunt o nebunie, dar există avocați care ar încerca să îl obțină, doar ca să-l stoarcă pe Creighton de ceva bani.

— Aș putea la fel de bine să solicit și eu un ordin de restricție împotriva lui, spuse ea. Mă aștepta în parcare în seara asta, când am plecat de la recepție.

— Cum?

— Oh, da. O scenă foarte sinistră. Îi povesti ce se întâmplase și adăugă pe un ton amar: Se pare că nu s-a simțit satisfăcut să-mi intre în casă și să se joace cu nervii mei.

— L-ai văzut?

— În parcare? Nu. Dar știu că el a fost. A copiat o scenă dintr-un alt film. Are el o chestie cu filmele.

— Da, știu. Mi-a servit și mie vreo câteva citate. Pare a fi o adevărată enciclopedie cinematografică.

— E obsedat. Scena din parcare ar fi putut veni din mai multe filme, dar, din cauza brichetei, cred că a copiat-o din *Toți oamenii președintelui*.

— Până în cel mai mic detaliu.

— Știi filmul?

— E un clasic american.

— Tatăl meu îl folosea ca pe o lecție despre administrația Nixon. A fost profesor.

— De istorie, clasa a unsprezecea.

Îl privi surprinsă, apoi miji privirea.

— De unde știi asta?

Opri mașina vizavi de un mic hotel cochet la câteva străzi de Peachtree, opri motorul și se întoarse cu fața spre ea.

— Să așteptăm aici câteva momente înainte să intri, să vedem dacă te urmărește cineva.

— Nu mă urmărește nimeni! spuse ea furioasă. Răspunde-mi la întrebare. De unde știi ce meserie a avut tatăl meu?

— I-am spus detectivului companiei să te verifice.

Julie se înroși de furie.

— Pe mine? De ce? Te temi să nu-ți fi pasat vreo boală? Puteai pur și simplu să întrebi.

— Julie...

— Și ce altceva ai mai aflat de la acest detectiv?

— Că ai făcut studii postuniversitare la Paris. Ulterior, te-

ai căsătorit cu un artist fără succes.

— Care mă abuza.

Văzând cum i se schimbă expresia, Julie râse.

— Oh, detectivul tău a ratat aspectul ăsta? Ce păcat. E partea cea mai succulentă.

— Vrei să-mi spui?

Ochii lui o priveau fix, vocea îi era calmă, întreaga atitudine invita la confidențialitate.

— De ce nu? zise ea, pe un ton lejer. Dacă nu-ți spun, oricum o să-ți trimiți ogarul să mai adulmece, în caz că a ratat ceva foarte interesant. Și n-am vrea să se întâmple asta.

Stropi mari de ploaie începuseră să lovească parbrizul. Se împrăștia pe sticlă ca niște gloanțe de vopsea transparente.

— Eram la Paris de aproape un an când l-am întâlnit pe Henri. Era un artist care se străduia să fie recunoscut, fără niciun ban și chinuit de neîncredere. Aș fi fost muza lui, mi-a spus. La picnicuri cu pâine și vin îmi declama poetic cum frumusețea și puritatea sufletului meu aveau să-l inspire să creeze capodopere. Zâmbi trist. Toate prostiile sună bine când sunt spuse în franceză. Totul era foarte romantic, boem și încărcat de pasiune. Ne-am căsătorit.

Eu lucram la o galerie în timp ce el picta.

Aducea acasă prieteni la fel de beți ca și el. Îi alinau sufletul chinuit și îl ajutau să țină la distanță îndoielile și lipsa de încredere care îl măcinau. Părerea mea despre ei nu era nici pe departe la fel de bună ca a lui. Pasiunea dintre noi s-a stins repede. Viața noastră a început să pară tot mai puțin boemă și tot mai mizeră. Iar pasiunea lui s-a mutat de la pictură la abuzuri asupra mea. Doar verbale, dar certurile dintre noi erau cumplite. Mă lăsau la fel de slăbită și de lovită de parcă m-ar fi bătut.

Ori de câte ori își amintea de acele zile, Julie nu se putea vedea în acea situație. Memoria ei recrea scena, dar nu se putea vedea pe ea ca eroină principală a acestui scenariu. Era atât de străin de viața pe care o avea acum, încât părea un coșmar cumplit al altei persoane.

— *În pat cu dușmanul*, spuse ea încet. Țsta e titlul filmului pe care nu mi-l aminteam.

Și mai multe picături cădeau acum pe parbriz. Mai mari. Mai zgomotoase. Mai ude.

— Într-o zi, m-am întors de la lucru și l-am prins pe Henri în pat cu o femeie. Una dintre bețișele alea nespălate pe care le ținea pe lângă el ca să-i susțină orgoliul fragil. Se pare că ea era o muză mai înțelegătoare. Dar, firește,

susținea că el era victima în relația noastră. Dacă l-aș fi susținut mai mult, dacă nu aș fi cerut atâtea de la el, dacă nu l-aș fi criticat tot timpul... Se opri, făcând un gest de neputință. Înțelegeți tu. Era vina mea că el era un soț bețiv și adulter, care nu reușea să facă nimic cu viața lui. Când i-am spus toate astea, m-a lovit.

Cu colțul ochiului, Julie văzu mâna lui Derek strângându-se într-un pumn.

— O singură dată, spuse, dar a fost suficient. Am sunat la poliție și a fost arestat. Am renunțat ulterior la acuzații, dar am înaintat divorțul. A refuzat să accepte că îl părăsesc. Copleșit de remușcări, m-a implorat să îl primesc înapoi. Mi-a promis că o să lucreze, că o să-mi fie fidel, că nu o să mai bea. Trase aer în piept. Nu o să te plictisesc cu detaliile, domnule Mitchell. Dacă te interesează, cere-i detectivului tău să le caute. Pe scurt, viața mea era un dezastru din care mă chinuiam să scap.

— Și Paul Wheeler a venit să te salveze.

— Da. Se întoarse spre el. M-a scos din mlaștina în care mă zbăteam și m-a așezat pe un drum nou. Mai dorești să știi și altceva?

Se aștepta la mai multe întrebări despre căsătoria ei și despre Paul. O surprinse.

— De ce îl urăști pe Creighton cu atâta intensitate?

— L-ai cunoscut și mai e cazul să întrebi? *Ție* îți place?

— Nu este relevant.

— Nu și din punctul meu de vedere.

— De ce ești atât de sigură că el a fost cel care a intrat în casa ta în seara asta?

— De ce ești tu atât de sigur că n-a fost el?

— Nu sunt sigur. Nu știu. Dar tu pari convinsă. De ce?

Își strânse brațele la piept, se sprijini de portieră și îl măsură din priviri.

— Credeam că avocații nu pun niciodată o întrebare la care să nu cunoască deja răspunsul.

— Doar la interogatoriu.

— Păi, cam asta pare dialogul nostru.

— Așa?

— Da.

Nu se dădu bătut.

— L-ai antipatizat pe Creighton din momentul în care l-ai întâlnit?

— Da, dar Paul îmi povestise despre el, așa că eram pregătită să nu-l plac. N-a făcut nimic ca să-mi schimbe impresia.

— Nu a existat vreun episod sau vreun eveniment

anume care să te întoarcă împotriva lui?

Julie își lăsă capul într-o parte.

— Ce fel de întrebare e asta, domnule Mitchell? Una la care știi deja răspunsul? Sau la care nu-l știi?

— Simplă curiozitate.

— Nu te cred.

— Nu? Vai! rânji și adăugă pe un ton dezamăgit: Și am un chip atât de onest!

— Nu-mi place să te dezamăgesc, dar rânjetul ăsta numai onest nu pare. Te face să arăți ca un trișor care ascunde patru ași în mânecă.

Derek râse.

— Nu e cea mai urâtă insultă care mi s-a adus. Așteaptă vreo câteva secunde, apoi spuse: încă o singură întrebare. Te îmbraci în negru pentru că ții doliu?

Schimbarea bruscă de subiect o luă prin surprindere, lucru pe care el îl văzu și de care se grăbi să profite.

— De fiecare dată când te-am văzut, erai îmbrăcată în negru. În avion, costum negru. Cu excepția bluzei. Fildeș. Cu nasturi perlați. Mici, rotunzi și perlați.

Amintindu-și graba cu care îi desfăcuse, Julie își simți sângele urcându-i în obraji.

— La galerie, purtai o rochie neagră. Și la fel în seara

asta.

Privirea lui alunecă de la decolteul adânc până la tivul rochiei, apoi invers.

— O rochie sexy, strânsă pe corp, dar tot neagră. Este din cauza lui Wheeler?

— Este doar pentru că-mi place negrul.

— Și îl porți foarte bine. Ai ieșit în evidență în seara asta, printre atâtea culori.

— Ca de exemplu verdele smarald. Ezită, apoi spuse: Doamna este încântătoare, apropo.

— Da, este.

— I-ai spus că vii la mine, după ce ai lăsat-o pe ea acasă?

— Nu.

Secundele treceau și atmosfera din mașină se schimbă. Ceva păru să se miște. Sau, mai bine zis, nu mai era nicio mișcare. Brusc, totul păru împietrit și înăbușitor.

— Ar trebui să plec.

Dar, deși puse mâna pe portieră, nu o deschise, începuse să plouă de-a binelea acum. De cealaltă parte a străzii, valetul hotelului se retrăsese în holul de recepție, ca să se adăpostească.

— Am auzit de locul ăsta, dar n-am fost niciodată

înăuntru.

Deasupra intrării erau două litere, CH, aurite și îmbinate una în cealaltă. Coulter House fusese numele original al clădirii, construite în secolul trecut. Cu câțiva ani în urmă, investitorii o transformaseră într-un hotel de lux exclusivist, care deservea clienții cu carduri de platină.

— Este drăguț, spuse Derek. Mic, dar elegant. Serviciile sunt excepționale. Surprinzându-i privirea întrebătoare, adăugă: Aici îmi cazez clienții care vin din afara orașului.

Un fulger bifurcat luminează cerul, urmat numaidecât de bubuitul tunetului. Ascultară furtuna dezlănțuindu-se pe cer și ploaia bătând în acoperișul mașinii, însă niciunul nu făcu niciun gest și nu spuse nimic preț de câteva minute. Ferestrele începură să se aburească. După o vreme, Derek o întrebă:

— L-ai recunoscut pe bărbatul din fotografie?

— Pe cel din holul de la Moultrie? Nu. Nici măcar când am văzut ultimul Set de poze.

— Există un Set? Eu am văzut una singură.

— L-au găsit pe înregistrările video făcute cu câteva zile înaintea incidentului.

Îi povesti cum Kimball și Sanford îi aduseseră fotografiile la galerie, în acea dimineață.

— Una dintre imagini este destul de clară, dar tot nu l-am recunoscut. Nici Doug, nici Sharon nu l-au mai văzut.

— Nici Creighton.

— Și crezi asta?

— L-am arătat chiar eu fotografia, Julie. Îi priveam atent chipul, ca să-i observ reacția, și mă pricep la așa ceva. Dar nu a avut niciuna.

— Sigur că nu! Doar știa că exact după așa ceva o să te uiți. Nu înțelegi? Joacă diverse roluri. Este...

Se controlă. Momentan, Derek Mitchell era avocatul lui Creighton. Deja se gândea că poate acuzațiile pe care i le aducea nepotului lui Paul erau doar consecința unei intense antipatii. Altfel, de ce ar fi întrebat-o?

— Fotografia ar fi trebuit să apară la posturile TV, la știrile din seara asta, spuse ea.

— Poate că o să iasă ceva din asta.

— Poate. Între timp, detectivii au găsit o altă ipoteză.

— Care anume?

— Că eu am fost cea care a aranjat uciderea lui Paul în ascensor. Când Derek nu spuse nimic, îl întrebă: Ți-ai înghițit limba?

— Da. Nu mai am cuvinte. Nu mă așteptam la așa ceva.

— Nici eu.

— De unde dracu le-a venit ideea asta?

Îi povesti cum îl sfidase pe atacator.

— Aparent, fiindcă nu am căzut imediat în genunchi, sunt în topul listei suspectilor.

— De ce nu ai îngenuncheat?

— Încercam să-l recunosc pe Creighton, în spatele măştii şi a ochelarilor de soare.

— Nu era el.

— De câte ori am auzit asta?

Un alt moment de tăcere se întinse între ei, ceea ce nu făcu decât să scoată în evidenţă ferocitatea furtunii, în cele din urmă, Derek întrebă:

— Când o să-mi primesc tabloul?

— Îţi va fi livrat mâine. Nu valorează nici pe departe cât ai dat pe el, să ştii.

— Este o investiţie.

— S-ar putea să ai de aşteptat ani buni până să-ţi vezi banii.

Rămase indiferent.

— Banii s-au dus către o cauză bună. În plus, îmi doream tabloul.

— Fie că prietena ta era de acord sau nu.

— Este prietena mea, spuse el încet.

— Nu e treaba mea.

— Atunci, de ce o aduci în discuție?

Nu avea răspuns la această întrebare.

— Am cunoscut-o pe Lindsay când s-a logodit cu cel mai bun prieten al meu, de la universitate, spuse el.

Am fost cavalier de onoare la nunta lor și sunt nașul copilului lor, Jackson. La scurt timp după botezul lui Jackson, prietenul meu a fost ucis. Pur și simplu, într-un accident de mașină, pe Eighty-five, dimineața, la oră de vârf. Eu și Lindsay ne-am ajutat reciproc să depășim momentul și continuăm să ne bazăm pe prietenia dintre noi. Uneori, cum a fost în seara asta, are nevoie de cineva care să o însoțească la un eveniment, fără să-i creeze bătaie de cap. Iar motivul pentru care nu știe că sunt aici, cu tine, este pentru că, oricât de apropiați am fi, nu știu cum arată goală și nici nu voi ști vreodată.

Julie trase adânc aer în piept și expiră încet.

— Ei bine, cu siguranță ai reușit să mă faci să mă simt prost. Asta ai și încercat, nu?

Derek închise ochii și, cu o înfruntare adâncă, se ciupi de baza nasului.

— Da, exact asta am încercat să fac.

— De ce?

Își coborî mâna și se uită la ea.

— Pentru că niciodată, nici măcar o dată, nu mi te-ai adresat folosindu-mi prenumele și mi-ar plăcea foarte mult să o faci. Pentru că în clipa de față sunt avocatul oficial al familiei Wheeler. Pentru că ai adus mai multe acuzații unui membru al acestei familii, ceea ce ne plasează în tabere opuse, din punct de vedere al unei abordări juridice. Pentru că este neadecvat și lipsit de etică să fim singuri. Pentru că am inventat un pretext de a veni la tine în seara asta tocmai ca *să fim* singuri. Pentru că îmi este al dracului de greu să-mi țin mâinile la locul lor și singurul lucru la care mă pot gândi este cum arăți pe sub rochia aia.

Mișcându-se ca și cum ar fi fost împins de un arc, se aplecă spre ea și o cuprinse cu mâna pe după gât, trăgând-o spre el.

— De ce-ai venit la mine în avion?

— Știi de ce.

— Știu ce mi-ai spus.

— ăsta e motivul.

— Nu exista un altul?

— Nu.

— Minți.

Își lipi gura de a ei apoi îi despărți buzele cu ale lui și

Julie simți cum i se topesc oasele.

Era un sărut pasional, adânc și sexual, sub nicio formă o concluzie, ci un preludiu, o prevestire a ceea ce ar fi urmat, dacă nu îl oprea. Eliberându-se, murmură:

— Te rog, nu-mi face asta. Te rog!

Dar chiar în timp ce rostea această rugămintă, buzele ei le atingeau pe ale lui, cerând mai mult.

Se sărutară din nou, cu buze fierbinți, tremurânde. Îi mângâie gâtul cu vârful degetelor, apoi mâna îi alunecă pe sânul ei, pe care i-l mângâie prin țesătura fină a rochiei. Julie scânci în semn de protest, opri sărutul și își întoarse capul.

— Nu.

O mângâie, obținând răspunsul scontat, pe care îl simți până în adâncul pântecului, cu un șoc ce o trezi și o făcu să-l împingă la o parte.

— Nu, Derek!

Îi dădu drumul numaidecât și se retrase în scaunul lui, privind-o bulversat, respirând greu.

— Ei, cel puțin mi-ai spus pe nume.

Apucă mânerul portierei și trase cu putere. Ieși împleticindu-se, cu picioarele încurcându-i-se în rochia lungă. Simțea picăturile de ploaie ca pe mii de ace care îi

loveau pielea goală. Părul și rochia i se udară numaidecât. Deschise portiera din spate și se întinse după geanta de pânză.

— Mulțumesc că m-ai condus.

Derek o urmări traversând în fugă strada, împiedicându-se în rochie până când o strânse în mână și o ridică peste genunchi. Portarul o văzu și se grăbi să-i vină în întâmpinare, cu o umbrelă deschisă. Intrară împreună în holul hotelului, prin ușa rotativă.

Derek dădu frâu liber unui șuvoi de obscenități. Ar fi vrut să ambaleză motorul, să plece în trombă, cu scârțâit de roți și cu o dâră de fum în urmă, doar ca să-i arate cât era de furios.

Ar fi fost un gest adolescentin, dar se simțea exact ca un adolescent. Auzi la el, să sară pe ea în scaunul din față al mașinii, să o împingă în fereastra aburită și să o pipăie peste cotieră!

Da, foarte frumos, foarte matur!

Fuse o mare porcărie.

Nu putea crede că se coborâse la așa ceva. Dar când se făcuse de râs în fața ei, dându-și pe față toate frustrările, ar fi putut să jure că părea la fel de nefericită ca și el în legătură cu întreaga situație, la fel de dornică să mai

guste, să mai atingă o dată.

Așa că își urmase instinctele și gustase și atinsese, și al dracului să fie dacă nu era convins că și ea își dorise să o facă. Nu se putea înșela. Nu de două ori. Și în avion, și în această seară îl dorise și ea, în aceeași măsură în care o dorise el. Dincolo de povestea cu iubitul mort, îl dorise. Pe el!

Sau era el caraghiosul caraghioșilor și Creighton avea dreptate când spunea că este o maestră în arta manipulării? Profita de orice ocazie ca să-l discrediteze pe nepotul lui Paul, mergând chiar până acolo încât să-l acuze că își ucisese unchiul. Fără îndoială, Creighton era un ticălos plin de el și arogant, dar fusese condiționat să fie astfel. Nimeni nu putea crește într-o familie atât de bogată fără să dezvolte un pronunțat sentiment de proprietate.

Dar era oare un criminal? Un bărbat în stare să sperie o femeie într-o parcare și să-i intre prin efracție în casă, doar ca s-o zăpăcească? Era capabil să comploteze și să aranjeze execuția unchiului său?

Un lucru îl deranja foarte tare pe Derek. Până acum, comportamentul lui Creighton fusese enervant, dar Derek nu avea niciun motiv să creadă că ar fi putut fi vinovat de crimă. În vreme ce Julie... Știa, din proprie experiență, că

femeia asta era perfect capabilă de duplicitate. Cum spusese Creighton? Era o femeie rănită în orgoliu, care căuta o ocazie să se răzbune, în speță, pe bărbatul care o respinsese în casa de lângă piscina părinților săi?

Se putea crede că, dacă nu avusese nicio rețineră să se dea la nepotul lui Paul Wheeler când Wheeler era la doar câțiva metri distanță, nu ar fi avut nicio problemă să și-o tragă cu un străin în toaleta unui avion, la nici două săptămâni după ce sicriul fostului amant fusese coborât în pământ.

Cuvintele lui Creighton răsunau în mintea lui Derek: „Și-ar fi tras-o și cu un câine dacă ar fi avut vreun avantaj din asta”.

Ariei Williams sună de trei ori la numărul de urgență și închise de tot atâtea ori. Își odihni fruntea pe cutia de metal perforat a telefonului public și își șterse palmele umede pe blugi.

Nu voia să facă asta. Nu *voia* să se implice. Chiar dacă ieșise în miez de noapte, în mijlocul furtunii, ca să găsească un telefon public pentru ca apelul să nu poată fi conectat la numărul ei, se temea ca nu cumva sistemele astea înfiorătoare de ultimă generație, care foloseau

sateliți și cea mai înaltă tehnologie, să nu-i aducă poliția la ușă.

Nu-i trebuia încă un șoc în seara asta. Suferise unul uriaș când, la doar câteva ore după ce Billy o sunase, respirând greu, fața lui apăruse fix în mijlocul televizorului. Scăpase lingura în cutia de înghețată cu bucățele de ciocolată, crezând, în prima clipă, că nu vede bine. O afecta chiar în asemenea măsură, încât începuse să-i vadă fața în fiecare umbră și în spatele oricărui copac?

Fotografia era neclară și nici unghiul nu era grozav, își făcuse ceva ciudat cu părul. Hainele colorate pe care le purta de obicei fuseseră înlocuite cu unele normale. Dar nu exista nici umbră de îndoială în mintea ei că era Billy Duke. Era căutat de poliție în legătură cu un jaf armat, soldat cu moartea cuiva, și toți cei care aveau informații erau rugați să ia imediat legătura cu autoritățile.

O sunase pe Carol și-i povestise. Carol o sfătuisese să nu facă nimic, cel puțin nu înainte să aibă ocazia să doarmă și să cântărească bine consecințele implicării ei în toată povestea.

— Este problema altcuiva acum.

Îi amintise lui Ariei de încuietorile suplimentare montate la ele acasă, iar asta reușise să-i mai calmeze întrucâtva

panica. Dar nu și conștiința. Gândul o măcinase, până când nu mai putuse răbda. Indiferent ce ar fi sfătuit-o Carol, Ariei știa ce avea de făcut.

Așa că iat-o aici.

Tremurând, aruncă o privire peste umăr, prin geamul aburit al cabinei telefonice, una dintre puținele care mai rămăseseră în oraș. Ploua torențial și fulgerele erau amenințătoare. Fiecare dintre ele o făcea să se înfioare. Erau puține mașini pe stradă. Nu era o seară în care să ieși din casă, pentru orice motiv, oricât ar fi fost de important.

Chiar și după ce se hotărâse să facă ceea ce-i dicta conștiința, încercase să se convingă să aștepte până dimineața, înainte să sune la poliție. Poate că până atunci îl identifica altcineva pe Billy. Poate că avea să audă la știrile de dimineață că fusese prins și se afla în custodia poliției, ceea ce ar fi ușurat-o pe ea de orice răspundere.

Dar dacă nu îl recunoștea nimeni altcineva? Dacă fusese implicat în uciderea lui Paul Wheeler, era datoria ei civică să raporteze ce știa și să facă acest lucru numaidecât. Wheeler fusese un cetățean notabil, care se implicase generos în numeroase acțiuni caritabile. Firește, nu îl cunoscuse personal, dar, ținând cont de tot ce citise și auzise despre el, fusese un om bun și foarte respectat. Dar

oricine ar fi fost și oricâți bani ar fi avut, nu ar fi meritat să fie ucis astfel.

O văzuse pe femeia de la televizor, cea care fusese împreună cu Paul Wheeler când fusese împușcat, și lui Ariei i se frânsese inima să o vadă cât era de îndurerată după ce îl pierduse într-un mod atât de violent pe bărbatul pe care îl iubea.

Dincolo de datoria civică, Ariei făcea asta pentru biata femeie.

Se forță să formeze încă o dată numărul.

După doar două apeluri, îi răspunse o polițistă, care își dădu numele cu un aer plictisit. Cine putea ști câți zănateci sunaseră după ce văzuseră imaginea la televizor. Probabil că se aștepta ca și Ariei să intre în aceeași categorie.

— Sunteți persoana cu care trebuie să vorbesc în legătură cu bărbatul din fotografie? Cea care a apărut la televizor în seara asta?

— Da, eu sunt. Cum vă numiți, vă rog?

— Nu vă trebuie numele meu.

— Va rămâne anonim.

— Nu vă trebuie numele meu, susținut Ariei, păstrându-și calmul. Dar, dacă-l vreți pe al lui, vi-l pot da.

Capitolul 14

Când ieși din sala de judecată, Derek îl zări pe Dodge pe coridor, sprijinit de un perete. Avea un aer nervos și părea să aibă disperată nevoie de niște nicotină.

— Ce mama dracului a durat atât de mult?

— A trebuit să-mi conving clientul să accepte oferta acuzației.

— Închisoare?

— Doi ani.

Urcară în lift și încetară conversația, până când ieșiră din clădirea Curții Supreme, și Dodge își aprinse o țigară.

— Tipul surprins de camerele din hotel... Numele lui este Billy Duke.

— Cine zice?

— O femeie care a sunat, dar nu și-a dat numele. Părea tânără și speriată. A sunat la puțin timp după miezul nopții, de la un telefon public. N-a văzut-o nimeni. Toate magazinele din jur erau închise la ora aia.

— Era o fată singură, care voia să vorbească cu cineva, sau era pe bune?

— Cei mai mulți singuratici sună de acasă. Poliția crede că e pe bune.

Dodge scoase un sunet din fundul gâtului și scuipă flegma în peticul de gazon de lângă zidul clădirii. Apoi trase din nou prelung din țigară.

— Urmează un „dar”?

— Dar în statul Georgia nu există niciun permis de conducere înregistrat pe numele de Billy sau William Duke, care să se potrivească descrierii. Există un William Wayne Duke aici în Atlanta, dar acesta s-a dovedit a fi un adolescent negru, de nouăsprezece ani. William S. Duke e alb. Dar are optzeci și patru de ani. Nu e niciunul din ei în fotografia aia. Un altul...

— Bine, îl întrerupse Derek, știind că informațiile lui Duke erau cuprinzătoare și ar fi durat mult să-i spună tot ce știa. Și cum stă poliția în ceea ce privește localizarea lui?

— Încă mai caută. Nu e trecut în registrele fiscale din Georgia. Îl caută în bazele de date naționale – returnări de taxe, arestări, permise de conducere. Între timp, Sanford și Kimball s-au dus la familia Wheeler și la Julie Rutledge ca să-i întrebe dacă le este cunoscut numele sau dacă decedatul l-a menționat vreodată.

— Mă îndoiesc, având în vedere că nu au recunoscut chipul.

Dodge ridică din umeri. Își aruncă chiștocul de țigară pe stradă și își aprinse o alta.

— Faci mizerie.

— Dă-mă în judecată. Trase aer în piept, suflă, își privi șeful. Deci, domnule avocat, ce părere ai?

— Nu știu. Credeam că e o pistă moartă, că tipul din fotografie o să se dovedească a fi un vânzător de pantofi, din Cleaveland. Un cetățean cinstit, care cel mult să se fi eschivat de la plata taxelor, dar care să nu fie în stare să omoare o muscă, cu atât mai puțin să împuște un om în cap, privindu-l în ochi. Îmi construisem un întreg profil. Derek își trecu o mână pe după gât, apoi își puse mâinile în șolduri, așa cum avea tendința să facă atunci când era frustrat. Acum nu mai știu. Ar putea fi asta, scenariul cu vânzătorul de pantofi. Ar putea fi sindromul femeii singure, o fată bătrână care speră că un polițist tânăr și chipeș o să afle de unde a fost dat telefonul și o s-o găsească, dovedindu-se a fi marea iubire a vieții ei.

— Posibil.

— Sau poate că acest Billy Duke e cel care l-a împușcat pe Paul Wheeler.

— Exact ce voiam să spun și eu.

Derek își scoase telefonul și verifică mesajele, apoi sună la birou. În timp ce suna, Dodge îl întreabă ce voia să mai facă acum.

— Urmărește în continuare cazul. Anunță-mă de îndată ce afli ceva. Hei, Mariene... Derek îi făcu semn de la revedere lui Dodge și o apucă în direcția opusă, înspre parcare în care își lăsase mașina. A primit doi ani. Nu, intră la categoria de procese câștigate. Putea fi mult mai rău. Ascultă, sună te rog la familia Wheeler... Da, sună-i pe amândoi. Și pe soție. Aranjează o întâlnire în biroul meu. Când? Cât mai urgent.

Julie o sună pe Kate dimineața devreme și o rugă să vină să o ia cu mașina de la Coulter House, promițându-i că-i va explica atunci când va veni. Kate rămase cu gura căscată să o vadă îmbrăcată cu rochia de seară pe care o purtase la evenimentul caritabil.

— Nu e ceea ce pare, spuse Julie, în timp ce urca în mașina lui Kate, pe locul de lângă șofer. Îți garantz.

Îi spuse asistentei doar că rămăsese fără curent electric și că, deși revenise pentru puțin timp, nu avusese încredere să rămână acasă peste noapte.

— E posibil să fie un transformator avariat în cartier.

Kate nu insistă să afle mai multe detalii, însă o întrebă pe Julie de ce nu condusesese singură până la hotel.

— Nu că m-ar deranja câtuși de puțin să vin să te iau.

— Mașina mea scotea un zgomot ciudat. N-am vrut să risc să mi se oprească în mijlocul furtunii. Am chemat un taxi.

Kate o privi mijind ochii.

— Și curentul electric, și mașina? S-ar părea că ai ceva probleme cu karma.

Julie se forță să râdă.

— Cu siguranță.

Coborî în fața casei și-i spuse lui Kate că mai avea ceva de făcut înainte să vină la galerie, dar că, dacă era nevoie, putea fi contactată la telefon. După ce intră, își sună menajera, care venea în mod normal doar de două ori pe săptămână, și o întrebă dacă era posibil să vină și în acea zi, și să-și aducă și soțul ca să o ajute să mute piesele mai grele de mobilier.

— Vreau o curățenie generală, dinăuntru în afară. Fiecare suprafață să fie lustruită.

Cei doi sosiră în jumătate de oră. Julie stătea lângă ușa de la intrare, așteptându-i. Nu se simțea bine singură în casă, simțind prezența lui Creighton ca pe o ceață umedă

și rău mirositoare.

În timp ce menajera și soțul ei își împărțeau munca și-și organizau zonele de lucru, Julie intră în fiecare încăpere, căutând nereguli care să-i fi scăpat cu o seară în urmă. În sufragerie, tablourile de pe pereți fuseseră schimbate între ele. Fotoliile din camera de zi fuseseră inversate. Descoperi mai multe astfel de schimbări subtile, pe care doar un individ care locuia în casă le-ar fi putut observa.

Creighton fusese foarte deștept, din acest punct de vedere.

Cea mai evidentă farsă fusese să-i lase un dildo anatomic, împreună cu un pachet nedesfăcut de baterii și o broșură cu instrucțiuni ilustrate în sertarul noptierei. O dezgusta, dar se bucura că își urmasese intuiția de a verifica toate sertarele, înainte să lase casa pe mâna menajerei.

Julie își asumă personal sarcina de a spăla manual fiecare obiect de îmbrăcăminte și de a strânge hainele ce nu puteau fi spălate manual și trebuiau trimise la curățătorie. Tocmai termina, când o sună Kate.

— Tocmai am vorbit la telefon cu doamna detectiv Kimball. Ea și Sanford vor să te vadă.

— Când?

— Cât mai curând cu putință, a spus. Le-am promis că te

anunț imediat.

— Despre ce e vorba?

— Nu mi-a spus. A sugerat să vină aici. E în regulă?
Presupun că aş putea să o sun din nou.

— Spune-le că ajung într-o oră.

Detectivii erau deja la *Chezian* când sosi Julie, la fel și avocatul ei, pe care îl sunase de îndată ce terminase convorbirea cu Kate. Din fericire, fusese liber.

— Ați făcut cunoștință? întrebă Julie.

Detectivii mormăiră niște formule nemulțumite de salut în timp ce dădeau mâna cu Ned Fulton, care îi fusese recomandat de consilierul juridic al companiei lui Paul.

— Nu este un interogatoriu, domnule Fulton, îi spuse Kimball avocatului. Prezența dumneavoastră nu este necesară.

— Clienta mea este de altă părere, i-o întoarse sec bărbatul. Ținând cont de aluzia evidentă pe care ați făcut-o ieri.

Kimball se bosumflă, dar nu spuse nimic. Sanford trecu direct la subiect:

— Am primit un telefon la numărul de urgență noaptea trecută, spuse el. Bărbatul din fotografie a fost identificat drept Billy Duke.

Amândoi detectivii, Kate și Ned Fulton se întoarseră spre Julie. Reacția ei fu să ridice din umeri.

— Numele acesta nu-mi spune absolut nimic.

— Sunteți sigură? întrebă Kimball.

— Nu ești obligată să răspunzi, spuse Fulton.

— Răspund bucuroasă. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Paul Wheeler cunoștea? întrebă Kimball.

— Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi spus. N-am auzit niciodată numele.

— Vreun derivat, poate? Bill sau William, fie nume sau prenume?

— Îmi pare rău, nu, spuse Julie. Cine a sunat ca să-l identifice?

— Nu știm. Sanford nu părea prea bucuros să recunoască acest lucru. Femeia care a sunat a refuzat să se identifice.

— A fost o femeie?

Kimball dădu din cap.

— În mare, a spus că a văzut imaginea la televizor și că-l cunoaște pe individ. Ne-a dat numele și a închis. Am localizat apelul și am văzut că fusese dat de la un telefon public. Am trimis numaidecât un echipaj la fața locului, dar

până au ajuns colegii noștri, femeia plecase. Nu era nimeni în zonă. Strada era pustie.

Julie se gândi preț de câteva clipe.

— N-ar fi putut fi o farsă?

— Posibil, zise Sanford. Dar colegei noastre care răspunsese la apeluri false din momentul în care imaginea apăruse la TV, i s-a părut autentic. A spus că femeia părea tânără și ușor speriată. Vorbea repede și în propoziții scurte. Ca și cum ar fi fost agitată. Cercetăm pista de la prima oră.

— Și? întrebă Ned Fulton.

— Și nimic până acum, zise Sanford.

Kimball le explică în detaliu eforturile făcute pentru a-l găsi pe Billy Duke. Din păcate, niciunul nu dăduse roade.

— O să aruncăm o plasă mai largă, să vedem ce se prinde. Chiar dacă-l găsim, nu înseamnă neapărat că el este ucigașul.

Ned Fulton făcu un pas în față.

— Domnișoara Rutledge a spus că nu recunoaște nici numele, nici chipul acestui bărbat. Mai este și altceva?

Detectivii schimbă o privire, consultându-se în tăcere.

— Presupun că asta e tot deocamdată, spuse Sanford. Privi spre Julie și adăugă: Desigur, dacă se întâmplă să vă

amintiți ceva...

— Îmi doresc să găsesc ucigașul mai mult chiar decât dumneavoastră, domnule detectiv. Dacă aș avea cu ce să vă ajut, credeți-mă, aș face-o.

În timp ce se îndreptau spre ieșire, Kimball, arătându-și latura mai umană, o întrebă despre rezultatul evenimentului caritabil.

— Ați avut succes? Ploaia nu i-a ținut acasă pe invitați?

— Din fericire, ploaia a început abia după ce s-a terminat totul.

— Să înțeleg că ați strâns o sumă frumoasă?

— Foarte frumoasă, da.

— Tabloul a adus atât de mult pe cât sperați?

Cu voce înceată, Julie spuse:

— Mult mai mult, de fapt.

Kimball urcă pe scaunul din dreapta al mașinii lor fără însemne. Sanford conducea.

— Ei, ce părere ai? îl întrebă.

— Cred că e un caz dat rău de tot peste cap.

— Este opinia ta profesională? Asta ai de gând să-i spui șefului când o să ne cheme și o să ne întrebe ce progrese am făcut în investigație?

— De ce a angajat un avocat?

— Pari țăfnos.

— Mi-e cald.

— Pornește aerul condiționat.

Îl porni. Kimball potrive curenții de aer, ca să sufle pe el.

— E mai bine?

— De ce a angajat un avocat? repetă el întrebarea, dar de această dată pe tonul obișnuit.

— Așa e cel mai bine, îi răspunse Kimball. N-ai fi făcut la fel?

Sanford își îndreaptă umerii, recunoscând mai mult sau mai puțin că da, ar fi făcut același lucru.

— Este precaută. Nu înseamnă că e vinovată.

— Nici că e nevinovată nu înseamnă.

— Adevărat. Oftă. Dar speculăm, Homer. Îmi este foarte greu să cred că într-adevăr ar fi putut să aranjeze ca Wheeler să fie împușcat. În primul rând, cred că era absolut topită după el. În al doilea rând, nu pare genul.

— Ce gen e ăsta?

— Genul care să monteze un astfel de scenariu.

— Crezi asta doar pentru că este educată și bine îmbrăcată.

— Iar tu iei în calcul varianta doar pentru că nu ai nimic mai bun.

— Îl avem pe acest Billy Duke. Ei bine, nu-l avem, la propriu. Pe dracu, știi ce vreau să zic.

— Da. Oftă din nou. Știu ce vrei să zici.

Sanford conduse o vreme, cufundat în gânduri. Frână apoi la un semafor și o întrebă:

— De ce s-a zburlit așa când ai întreat-o despre seara trecută?

Kimball râse.

— S-a *zburlit*? Pe-asta n-am mai auzit-o.

— A coborât vocea, a privit în altă parte. Și s-a zburlit toată. Mă întreb de ce oare.

— Crezi că minte? De ce-ar minți în legătură cu o acțiune de caritate? Cu un tablou?

— N-aș zice chiar că minte, doar...

Fu întrerupt de soneria telefonului mobil al lui Kimball.

— Nu-ți uita ideea. Își scoase telefonul de la cureauă și îl deschise. Kimball. Privirea ei se îndreptă numaidecât înspre Sanford. Bună ziua, domnișoară Fields. Kate.

Sanford întoarse atât de repede capul spre ea, că-i trosni gâtul. Sprâncenele i se ridicară într-o expresie de surpriză și totodată în semn de întrebare. Kimball ascultă, apoi spuse:

— Aha. Aha. Ascultă din nou, apoi: Sigur. Când ați dori

să veniți? Bine. Vom fi acolo. Închise telefonul. Măi, măi.

— Asistenta lui Julie Rutledge? Acea Kate Fields?

— Exact aceea. Vrea să discute cu noi în legătură cu ceva important.

— A spus despre ce anume?

— Da. Ai avut dreptate. Șefa ei ne ascunde ceva.

— Este adorabil!

— Adorabilă, o corectă Derek. Maggie.

— Bună, Maggie! Sharon Wheeler se aplecă și o scărpină pe Maggie între urechi. N-am avut niciodată un câine, dar întotdeauna animalele au părut să mă placă.

Ea și Doug Wheeler sosiseră în biroul lui Derek cu câteva minute mai devreme și doamna o plăcuse numaidecât pe Maggie. Doug i-o prezentase pe Sharon lui Derek cu o seară în urmă, la recepția evenimentului caritabil. Era o femeie frumoasă, acea frumusețe sudică, bine educată și frumos ambalată. Însă nu exista substanță care să susțină exteriorul drăgălaș. Derek avea senzația că era genul de femeie care râdea chiar și atunci când nu înțelegea gluma. Își imagina că înainta prin viață simțindu-se ușor pierdută, însă devenise expertă în a-și ascunde nesiguranța în spatele unui farmec îndelung exersat.

Derek presupunea totodată că Doug Wheeler era pe

deplin conștient de simplitatea soției lui, însă o iubea în pofida acestui lucru. Zâmbind prietenește, o urmărea cum o mângâie pe Maggie.

— Ce-ar fi să ne luăm un câine?

Soția lui ridică spre el o privire radioasă.

— Mi-ar plăcea tare mult.

— Ah, e toată gașca aici! Creighton intră degajat pe ușa pe care Marlene i-o ținea deschisă. Bună ziua, mamă, tată. Domnule Mitchell. Își lovi călcâiele și îl salută sobru pe Derek. Present la ordin, domnule.

Derek ar fi vrut să-i ardă un pumn în creștetul capului, care să-l trimită prin dușumea direct în China.

— Ai intrat în apartamentul lui Julie Rutledge seara trecută?

Ambii părinți scoaseră exclamații de protest, dar Derek le ignoră. Atenția lui era îndreptată asupra lui

Creighton. Tânărul îl privi fix preț de câteva secunde, apoi întoarse capul și se uită în spate. Îl întoarse apoi la loc și, imitându-l perfect pe De Niro, spuse:

— *Cu mine vorbești? Cu mine vorbești?*

— Răspunde-mi la întrebare.

Creighton pufni.

— Oh, chiar vorbești serios. Eram convins că-i o glumă.

— Despre ce este vorba, domnule Mitchell? întrebă Doug.

Derek privi preț de câteva secunde în ochii terni ai lui Creighton, apoi se întoarse spre Doug.

— Nu contează. O glumă între noi. Motivul pentru care v-am chemat aici a fost pentru a vă da un ultim sfat. Un sfat gratuit, pentru că vă înapoiez toți banii. Făcu o pauză, apoi continuă: Dacă vreunul dintre dumneavoastră îl cunoaște pe acest individ din fotografie, care a fost identificat drept Billy Duke, ar trebui să spună poliției în momentul ăsta.

— Le-am spus deja că nu îl cunosc. Nu cunosc nici chipul, nici numele, rosti Doug, pe ton certăreț. Ți-aș fi putut spune asta la telefon.

Părea deranjat de faptul că fusese întrerupt de la munca lui când nu era cazul.

— Nu mai am încredere în discuțiile noastre telefonice, domnule Wheeler, spuse Derek. Am vrut să vă văd personal, ca să nu existe neînțelegeri cu privire la ceea ce vreau să vă spun. În ciuda sumei considerabile pe care ați depozitat-o în contul meu, nu vă voi reprezenta în calitate de avocat. Nici colectiv, nici individual.

Sharon părea nedumerită. Doug părea jignit. Creighton

rămase pasiv.

— Țsta e sfatul gratuit? întrebă Doug.

— Mai devreme sau mai târziu, poliția îl va găsi pe acest Billy Duke, fie că e sau nu numele lui adevărat. E posibil să se dovedească a fi un cetățean de încredere, absolut inofensiv. Sau ar putea fi implicat în moartea fratelui dumneavoastră. Dacă este așa, dacă a avut vreo legătură cu Paul sau cu Wheeler Enterprises și știți acest lucru, ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră să spuneți asta poliției acum, decât să fiți nevoiți să recunoașteți mai târziu, după ce se va face legătura.

Doug se uită la soția lui care clipea tâmp, cu o privire goală, apoi la Creighton, care spuse:

— Le-am spus celor doi detectivi – care, apropo, mi-au întrerupt masajul – că nu l-am văzut niciodată pe acest individ. N-am auzit de niciun Billy Duke. Se strâmbă. Numai numele ăsta de țărănoi... Hai să fim serioși! Și Duke e numele de familie, sau un al doilea prenume? îl cheamă Billy Duke Smith? Sau Billy Joe Duke?

Sharon chicoti. Doug se uită la ceas.

— Am o întâlnire. Asta e tot, domnule Mitchell?

Derek veni și îi întinse mâna.

— Din nou, îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu fratele

dumneavoastră. Sper să îl prindă cât mai curând pe vinovat. Vă urez succes.

Doug îi strânse scurt mâna, apoi o împinse ușor pe Sharon înspre ușă. Creighton veni imediat în urma lor.

— Vreau să discutăm ceva în particular, Creighton.

Când se întoarse, tânărul Wheeler avea o expresie de parcă ar fi vrut să-i zboare creierii lui Derek. Apoi însă îi zâmbi plăcut.

— În regulă.

Doug nu-și putu ascunde îngrijorarea.

— Să discutați în legătură cu ce?

— În legătură cu o chestiune isteată pe care i-am adus-o domnului Derek în atenție acum câteva zile, spuse Creighton. Își sărută mama pe obraz. O să rămâi acasă în după-amiaza asta? Dacă da, trec pe la tine.

— Oh, ce bine! Te aștept, dragule.

Plecară. Creighton se întoarse spre Derek, fluturând din gene.

— Sunt doar al tău.

Derek se apropie de el, până când se aflară foarte aproape unul de celălalt. Vorbi încet, dar apăsător.

— Ești un dobitoc. Un nenorocit. Mai mult decât atât, ești un dobitoc pe care aroganța îl transformă într-un

imbecil.

— *Cu mine vorbești?*

Derek îl ignoră, știind că răspunzându-i ar fi însemnat să-i dea ticălosului exact ce-și dorea.

— Încă un sfat gratuit.

— Vai, ce onoare pe mine!

— Aș uita de tâmpenia aia cu ordinul de restricție în locul tău. S-ar putea să aibă efect invers, mai ales dacă mai montezi scene din *Toți oamenii președintelui* prin parări.

Creighton clătină încet din cap.

— Ar trebui să știu despre ce anume vorbești?

— Julie Rutledge te-a acuzat că ai încercat să o sperii în parcare seara trecută, când a plecat de la centrul comunitar. Apoi a ajuns acasă și a fost convinsă că cineva a fost acolo, i-a mutat lucrurile din loc și i-a făcut o farsă câtuși de puțin amuzantă.

— Și cum de știi tu toate astea?

— Am cumpărat tabloul pe care l-a oferit la licitație. M-a sunat în dimineața asta ca să-mi mulțumească. Derek se mândrea că era în stare să mintă la fel de bine ca unii dintre cei mai buni clienți ai săi. N-au fost chiar cele mai calde și mai amabile mulțumiri pe care le-am primit. Mai

degrabă obligatorii. Aseară cineva i-a atras atenția că sunt avocatul familiei tale. S-ar părea că nu are câtuși de puțin o părere mai bună despre tine decât ai tu despre ea.

— Ți-am spus din ce motiv.

— Da, mi-ai spus. Dar nici ea nu are nimic de bine de spus despre tine, așa că pe cine să cred? Pe tine? Pe ea? Pe niciunul?

— Să te întreb ceva, domnule Mitchell. Ai fost martor la presupusul incident din parcare? A depus plângere la poliție în legătură cu presupusa spargere a casei ei?

Derek nu răspunse. Creighton zâmbi disprețuitor.

— Pariu pe zece la unu că nu. De ce? Pentru că nu a avut loc nicio spargere. Cât despre faptul că aș fi pândit-o eu în parcare – asta nici nu intră în discuție. Nu înțelegi? Îți spune povești nebunești, îți creează îndoieli în legătură cu mine, la fel cum a făcut și cu cei doi detectivi.

Mă urăște. Și asta de când cu incidentul pe care ți l-am povestit. Râse scurt. Dacă mă gândesc acum, poate că ar fi fost mai bine s-o las să facă ce avea de gând.

Derek simți o furie atât de puternică, încât aproape că nu o putu controla.

— Cu cât te aud vorbind mai mult, cu atât mai mult mă întreb dacă poveștile domnișoarei Rutledge despre tine

sunt chiar atât de exagerate.

Creighton îi adresă lui Derek un zâmbet îngâmfat, care începuse să-l irite din ce în ce mai mult pe acesta din urmă.

— Julie minte. Minte pentru a-și susține acuzațiile cum că am avut vreo legătură cu moartea unchiului Paul. Ceea ce este strigător la cer, din motive pe care deja le-am discutat și care, sincer, încep să mă plictisească. Acum, având în vedere că ai pus capăt legăturii noastre profesionale, nu mai am nevoie de permisiunea ta ca să plec, nu?

Derek îi susținu privirea preț de câteva secunde, apoi își ridică mâinile în semn de capitulare și făcu vreo câțiva pași înapoi. Creighton scutură din cap și râse scurt, apoi ieși pe ușa deschisă.

— În primul rând, vreau să știți că mă simt îngrozitor că fac asta.

Kate Fields răsucea șervețelul în mâinile umede. Se uită pe rând la Roberta Kimball și la Homer Sanford, obținând din partea fiecăruia câte o înclinare a capului, în semn de înțelegere.

— O iubesc pe Julie, spuse ea. A fost foarte bună cu mine. Mi-a dat slujba asta imediat ce-am terminat

facultatea. Mi-a acordat foarte multă încredere, nu doar ca angajată, ci și ca prietenă. N-aș face și nu aș spune nimic care să-i facă rău.

— Nu-ți punem la îndoială loialitatea față de domnișoara Rutledge, spuse Kimball. Totuși, ai o obligație față de noi în calitate de reprezentanți ai legii, ca și față de tine însăși, să spui adevărul.

— Desigur, știu asta. Kate își suflă nasul în șervețel. Speram să se întâmple o minune, m-am rugat să se petreacă ceva ca să nu fie nevoie să vă spun.

— Ce să ne spui? Sanford se aplecă înspre ea. I-ai sugerat doamnei detectiv Kimball că domnișoara Rutledge nu a fost chiar complet sinceră cu noi.

— Nu știu asta cu certitudine.

Kate privi din nou de la un detectiv la celălalt.

— Dar... Dar este posibil să știe mai multe decât vă spune.

— Mai multe în legătură cu ce? insistă Kimball. Cu incidentul de la hotel?

Kate clătină din cap. Înghiți în sec. Se întrebă pentru a mia oară dacă într-adevăr trebuia să facă asta și ajunse la concluzia că da, chiar trebuia. Iar asta îi dădu curaj. Conștiința nu i-ar fi permis să facă altfel.

— Mai multe în legătură cu acest bărbat, Billy Duke.

Cei doi detectivi schimbă o privire care o făcu să regrete numaidecât decizia de a le împărtăși ceea ce știa.

— Oh, vă rog să nu o bănuți de vreun complot sau altceva de genul ăsta. Este imposibil ca ea să fi avut vreo legătură cu moartea domnului Wheeler. Absolut imposibil. Îl iubea. Nu știți, nu vă puteți imagina cum era relația dintre ei. Erau absolut devotați unul celuilalt.

Lacrimile pe care încercase să și le stăpânească i se revărsară din ochi. Kimball îi întinse o cutie de șervețele.

— Kate, știm că este dureros pentru tine, dar este extrem de important să ne spui ce știi în legătură cu domnișoara Rutledge și Billy Duke.

Kate smulse un nou șervețel din cutie. După ce începu și se opri de câteva ori, reuși să-și controleze suspinele.

— L-am recunoscut din prima fotografie pe care i-ați arătat-o lui Julie. Vă serveam cafeaua, mai țineți minte? Eram în salon și...

— Știu la ce moment te referi, zise Kimball. Cum l-ai recunoscut?

— A venit la galerie.

— Când?

— Nu mai țin minte exact data.

— După ce-a fost împușcat domnul Wheeler?

— Nu. Cu câteva săptămâni mai devreme. Sunt sigură de asta.

— A venit să o vadă pe domnișoara Rutledge?

— Da.

Kimball se uită scurt la Sanford, apoi privirea i se întoarce la Kate. Din nou, comunicarea tacită dintre ei păru semnificativă și o făcu să se simtă și mai prost pentru că o trăda pe femeia pe care o admira mai presus decât pe oricine altcineva.

— Dar Julie nu l-a văzut.

— A refuzat să-l primească?

Kate clătină din cap.

— Nu. Nu era aici. Bărbatul a intrat. A întrebat de ea. I-am spus că dădea o consultație unor clienți la ei acasă și că nu o așteptam să se mai întoarcă în acea zi. M-am oferit să îl ajut. M-a refuzat, a spus că avea treabă cu Julie și că o să o găsească mai târziu.

Acum că le împărtășise în sfârșit secretul pe care îl ascunsese, răsuflă ușurată. Cel puțin putea să jure că nu îi văzuse niciodată pe Julie și pe acest Billy Duke împreună, stând de vorbă.

— Au luat legătura? întrebă Sanford.

— Nu, din câte știu eu.

— A mai venit la galerie?

— Niciodată. Cel puțin nu cât am fost eu acolo. Și nu părea să fie cineva interesat de artă. Nu s-a uitat la niciun tablou, nu ca și cum ar fi discutat despre o anumită piesă cu Julie și ar fi venit să se mai gândească. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi fost un potențial client. Nu a manifestat nici cel mai mic interes față de obiectele expuse.

— Doar față de Julie.

Fără tragere de inimă, Kate încuviință din cap.

— Doar față de Julie.

— Domnișoara Rutledge ți-a spus ceva despre el?

— Nu, dar nu i-am aflat numele decât abia azi-dimineață, când ni l-ați spus dumneavoastră.

— Dar el se purta ca și când ar fi cunoscut-o?

Kate ezită. Era întrebarea de care se temuse cel mai mult.

— Ei bine, da. A întrebat de ea folosindu-i numele mic, lăsând impresia că era o persoană pe care o cunoscuse sau cu care mai avusese de-a face în trecut. Și felul în care a spus că o s-o găsească mai târziu, cu aceste cuvinte, suna destul de degajat, genul de expresie pe care l-ar folosi o cunoștință, nu credeți?

Detectivii murmurară că da, într-adevăr așa era.

— I-ai spus vreodată despre vizita lui?

Kate le spuse că da.

— Nu și-a lăsat nici numele, nici vreo carte de vizită sau vreun număr de telefon, așa că tot ce-am putut să-i spun a fost că venise un bărbat care întrebase de ea și plecase spunând că o să ia legătura cu ea. Fiindcă nu avea de ce anume să se lege, nu a acordat prea multă importanță incidentului și eu am făcut la fel. Nu m-am mai gândit niciodată la el până când nu am văzut fotografia de pe camera video. L-am recunoscut numaidecât, dar când Julie v-a spus atât de categoric că nu îl cunoaște, am... am...

— Ți-ai ținut gura, spuse Sanford, pe un ton destul de aspru.

— N-am vrut să-i creez probleme.

— Și acum? întrebă Sanford.

— Ce vreți să spuneți?

Kimball se aplecă înspre ea.

— Kate, ne ascunzi și alte informații de teamă că s-ar putea să-i creezi probleme?

— Nu.

Când cei doi îi aruncară o privire sceptică, adăugă:

— Vă jur că nu. De fapt, e o ușurare să scap de

greutatea asta de pe suflet. Deși... Buza de jos începu să-i tremure și simți presiunea lacrimilor care stăteau să izbucnească. Viața lui Julie a fost un coșmar de când a murit domnul Wheeler. Sper că nu i-am îngreunat situația, spunându-vă toate astea. Mai ales după ce s-a întâmplat aseară.

Cei doi detectivi se priviră nedumeriți, apoi se uitară înapoi la Kate. Sanford o întreabă:

— Ce s-a întâmplat aseară?

Capitolul 15

— Poftim, Mags.

Mobilul lui Derek începu să sune în timp ce așeza bolul cu mâncarea lui Maggie pe podeaua bucătăriei.

— Mănâncă. Se uită să vadă cine era și deschise telefonul. Hei, Dodge.

— E un moment prost?

Nu că lui Dodge îi păsa vreodată dacă își surprindea șeful într-un moment prost. Când avea vești de transmis nu aștepta un moment convenabil ca să o facă.

— Abia am ajuns. Îi dădeam de mâncare lui Maggie. Ce

este?

Derek luă o bere din frigider și deschise capacul.

— Am auzit ceva interesant de la băieții mei de la procuratură.

— Sanford și Kimball l-au localizat pe Billy Duke?

— Nu, dar s-ar putea să aibă o pistă.

— Ascult.

— S-ar părea că există o legătură între bărbatul misterios și Julie Rutledge.

Derek își coborî sticla de bere de la gură și o așeză cu grijă pe blatul de bucătărie.

— Ce-ai spus?

— Da. E fătuca asta care lucrează pentru ea...

Derek își aminti chipul drăgălaș și nostim al lui Kate.

— S-a întâlnit în particular cu cei doi detectivi, fără să-i spună lui Julie Rutledge.

Metodele lui Dodge de a obține informațiile puteau fi uneori confuze, dar niciodată informațiile în sine. Întotdeauna acestea erau sută la sută corecte. Și tocmai de aceea Derek simți cum i se pune dintr-odată un nod în gât.

Dodge vorbea mai departe:

— A plâns de i-a sărit cămașa de pe ea fiindcă a fost

nevoită să-i facă așa ceva șefei ei. Loialități împărțite, înțelegi. Femeia pe care o idolatrizează versus ceea ce îi dictează conștiința. Și ceva răspundere civică amestecată. Aproape că au trebuit să-i smulgă cu forța informațiile. Dodge făcu o pauză. Mai ești acolo?

— Am, da... Maggie scâncea să iasă afară și a trebuit să-i deschid ușa. Continuă.

— Se pare că o rodea faptul că îl recunoscuse pe Billy Duke din imagine. Cu câteva săptămâni înainte să fie împușcat Wheeler, a venit la galeria aia pretențioasă a domnișoarei Rutledge. Ea nu era acolo, dar individul a întrebat de ea folosindu-i numele mic, și fata zice că i s-a părut că o cunoștea pe șefa ei. Că părea chiar să fie un apropiat. Nu a spus ce voia, doar că o s-o găsească pe Julie mai târziu. Și a plecat.

Cu un gest nervos, Derek trase de nodul încăpățânat al cravatei. Simțea picături de transpirație alunecându-i pe coaste.

— Poate că era un client.

— Fata crede că nu. În plus, ar fi prea mare coincidența, nu crezi?

Ba da, credea. Derek își bazase pledoarii întregi pe astfel de coincidențe remarcabile, dar exista o limită până

la care puteai împinge juriul.

— Cum au reacționat Kimball și Sanford la această veste?

— S-au purtat cu mânuși cu fata, au lăudat-o spunându-i că face ceea ce trebuie și chestii de genul ăsta. Dar poți fi siguri că au sărit în sus și o țin acum sub lupă pe prietena lui Wheeler. Oh, și mai e ceva.

Dumnezeule. *Încă* ceva?

— O chestiune mărunță, dar nu se știe niciodată. Fata le-a spus detectivilor că a fost o pană de curent la Julie acasă, noaptea trecută, și că de atunci nu mai este în apele ei.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— Se poartă ciudat. Face chestii dubioase. A rămas acasă azi-dimineață. Kate a sunat-o în legătură cu o chestiune de rutină la galerie. Menajera a întrebat dacă problema putea să mai aștepte. A zis că Julie e ocupată, face curățenie în toată casa. I-a spus lui Kate că arunca tot felul de lucruri, chiar și un suport de prosoape de bucătărie. Foarte frumos, adus din Franța și de care era foarte atașată, fiindcă îl avea de la Paul Wheeler. Ei bine, dacă fusese un cadou de la el, ai crede că ar fi vrut să-l păstreze, nu? Kate așa credea. Le-a spus detectivilor că

poate e doar o manifestare de durere, sau o reacție întârziată de șoc în urma întregii întâmplări, sau ceva de genul ăsta. Dar ideea e că Julie Rutledge nu este în apele ei zilele astea. Fusesse un discurs lung pentru Dodge. Se opri ca să respire. Ce zici, domnule avocat?

Pe cămașa lui Derek apăruseră pete de transpirație.

— Nu contează ce zic eu. Nu mai sunt implicat. Am spus astăzi familiei Wheeler să-și găsească alt avocat.

— Râzi de mine!

— Nu.

— De ce?

— Dacă nu este acuzat măcar unul din ei, n-au nevoie de mine.

— Și dacă *o să fie* vreunul acuzat?

— Firma nu are timp în momentul de față pentru un proces de asemenea amploare.

— Ha! spuse Dodge, cu evident regret. E un caz succulent, domnule avocat. O grămadă de bani. Și sex. Și cine știe ce detalii scandaloase o să urmeze? Mai că-mi pare rău să rămân un observator din exterior.

— Da. Dar chiar dacă nu ne mai implicăm, aș vrea să-mi comunicî în continuare tot ce auzi despre acest Billy Duke și despre relația lui cu Julie Rutledge. Ține-mă la curent.

— S-a făcut. Apoi, după o pauză încărcată, Dodge întrebă: Vrei să-mi spui de ce?

Derek se forță să râdă sec.

— Cum ai spus și tu, urmează detalii scandaloase.

Detectivul râse înfundat și închise.

Derek întinse mâna după bere, dar constată că îi trecuse cheful și o vărsă în chiuvetă. Rămase cu privirea pierdută în spațiu, atât de adânc cufundat în gânduri, încât Maggie ajunsese practic să zgârie vopseaua de pe ușa din spate până să-și dea seama că era acolo și cerea să fie lăsată să intre.

— Scuze, fetiço. Se plecă și o scărpină după urechi. Convinge-mă să nu fac ce-am de gând să fac, Maggie. Te rog! Te implor, ajută-mă!

Gâfâind mulțumită, Maggie se trânti pe plăcile reci de gresie.

— Mersi pentru nimic.

Își luă telefonul de pe tejghea și apăsă nervos tastele, formând un număr pe care îl căutase și-l memorase ceva mai devreme.

— Alo?

— Eu sunt.

Julie nu spuse nimic preț de câteva clipe, apoi,

suspicioasă:

— Bine...

— Ne putem întâlni?

— Acum?

— În Athens. Este un restaurant italianesc pe Clayton Street, la intersecția cu Jackson.

— Unde?

— Lângă campus. O să-l găsești.

— Fac o oră până în Athens.

— La ora asta, o oră și jumătate.

Închise, ca să nu-i lase timp să refuze.

Restaurantul era învăluit în arome de oregano și usturoi, în mirosuri de bere de casă și pâine proaspăt scoasă din cuptor și de buchet de vinuri nu foarte scumpe. Era ticsit de studenți de la UGA veniți la școala de vară, și tocmai de aceea îl alesese Derek. Era puțin probabil să fie recunoscuți aici.

Nu mai era avocatul familiei Wheeler, prin urmare întâlnirea lui cu Julie nu mai era, teoretic, lipsită de etică. Însă simțea nevoia să o ascundă, din motive pe care nu le-ar fi putut explica. Poate din cauza felului în care începuse relația dintre ei. Totul părea ilicit, după povestea din timpul zborului Paris Atlanta.

Uneori, într-un mod absolut delicios.

Ajunse primul și, cu ajutorul unei bancnote de zece dolari, reuși să treacă în fruntea cozii celor care așteptau să se elibereze o masă, coadă care era lungă chiar și în timpul verii. Se așeză la un separeu și era cu ochii pe ușă în clipa în care intră Julie.

Avea o pereche de blugi decolorați, aproape albi, și un pulover roșu, strâns pe corp. Așa îmbrăcată și cu părul lăsat liber, nu arăta cu mult mai în vârstă decât ceilalți clienți ai localului. Un grup de tineri care se pregăteau temeinic pentru sesiune cu mai multe halbe de bere își exprimă zgomotos aprecierea față de posteriorul lui Julie în clipa în care aceasta trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre separeu. Ignorându-i, ea se așeză în fața lui Derek, cu o expresie întrebătoare.

— Am comandat vin roșu. E în regulă?

— E bine.

— Spaghetele sunt ieftine, la fel și vinul, dar amândouă sunt bune. Veneam des aici când eram student.

— Ai studiat dreptul la Harvard.

— Acolo mi-am dat masteratul, dar primii ani i-am făcut aici.

Un chelner le aduse o carafă de vin roșu și două pahare.

Îi întrebă dacă avuseseră timp să se uite pe meniu. Derek îi spuse că o să-l anunțe când erau pregătiți să comande.

— Între timp, spuse el, aș vrea să închiriez masa și să cumpăr puțină intimitate.

Îi strecură încă o bancnotă de zece dolari. După ce ospătarul plecă, Derek umplu ambele pahare și-l ridică pe al său.

— *În vino veritas*, spuse Julie și își atinse paharul de al lui, apoi luă o înghițitură.

— Crezi asta? întrebă el.

— Ce anume?

— Că în vin se ascunde adevărul.

— Pari sceptic.

— Pentru că tu și sinceritatea rareori faceți casă bună.

Chipul i se îmbujoră de enervare.

— De-asta mi-ai cerut să vin până aici? Ca să-mi spui că ai îndoieli în ceea ce privește onestitatea mea?

Derek sorbi din vin, puse paharul pe masă, apoi începu:

— Kate Fields s-a dus să-i vadă pe Kimball și pe Sanford în după-amiaza asta și le-a spus că l-a recunoscut pe Billy Duke din fotografie, pentru că fusese la galerie ca să întrebe de tine cu câteva săptămâni înainte ca Paul Wheeler să fie ucis.

Julie se lipi cu spatele de scaun, ca și cum tocmai i-ar fi spus că are o boală venerică extrem de contagioasă.

— Asta e imposibil.

— Ce anume este imposibil, Julie?

— Totul!

— Am informația din surse absolut sigure.

Păru că vrea să-l contrazică, apoi privirea ei coborî pe fața de masă în carouri.

— Kate mi-a spus că o supără stomacul și mi-a cerut voie să plece mai devreme.

— E foarte posibil să fi avut probleme cu stomacul. Am înțeles că a plâns mult pentru că nu voia să te trădeze.

Ridică privirea, se uită fix în ochii lui și-i spuse:

— Îți jur că nu-l cunosc pe omul ăla. Nu l-am văzut niciodată înainte să-mi fie arătată fotografia lui. Nu i-am auzit numele până azi-dimineață, când detectivii au venit la galerie și mi-au spus că a fost identificat de o persoană anonimă.

Așezându-și mâinile pe masă, Derek se aplecă înspre Julie și o întrebă în șoaptă, pe un ton urgent și nervos:

— Ce motiv ar avea Kate să mintă la poliție?

— Nu ar avea! Dar probabil că a crezut că am eu vreunul și asta a creat un conflict cumplit în sufletul ei.

— Te-ai certat cu ea? Ați avut vreo...

— Nu! Scutură vehement din cap. Kate nu s-a dus la poliție ca să se răzbune sau pentru că era supărată pe mine. Pot să bag mâna-n foc pentru asta. Dacă le-a spus detectivilor că omul ăsta a venit la galerie și a întrebat de mine înseamnă că așa a fost. Dar asta nu înseamnă că îl cunosc.

— Ei bine, așa pare.

— Așa ți se pare *ție!*

Derek se lăsă pe spate și, preț de-o vreme, se uitară doar unul la celălalt, cu ostilitate și neîncredere. În cele din urmă, Julie spuse:

— De ce m-ai prevenit în legătură cu asta?

— Să mă ia naiba dacă știu, mormăi el, întinzând mâna după carafă.

Marlene avea dreptate. Nu îi plăcea vinul în mod deosebit, dar își făcea de lucru turnându-l în pahar. Julie așteaptă până când umplu ochi ambele pahare.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus.

— Ai fi aflat oricum.

— Dar ai atenuat șocul. Kimball și Sanford sunt probabil chiar acum la mine acasă, așteptând să-mi azvârle asta-n față.

— Poate. Sau poate că fac săpături ca să găsească legătura, ca să facă rost de muniție înainte să lanseze atacul.

— Nu există nicio legătură. Îți spun adevărul.

Derek sorbi din vin, cu ochii pe ea.

— Ai ajuns bine acasă, azi-dimineață?

— Kate a venit să mă ia.

— Cum i-ai explicat faptul că nu ți-ai petrecut noaptea acasă?

— I-am spus că a căzut curentul și că nu am avut încredere să-mi petrec noaptea acasă. I-am spus că am chemat un taxi, pentru că mașina mea scotea sunete ciudate.

— Și te-a crezut?

— Așa mi s-a părut. Când am ajuns acasă, mi-am sunat menajera. Am făcut curățenie generală astăzi, în toată casa. A trebuit să elimin prezența lui Creighton.

— Aha.

— Ce?

— Nimic, spuse el, cu evident subînțeles. Dar poate că ar fi fost mai bine să le fi spus detectivilor că bănuiești că ți-a fost spartă casa.

Cu grijă, Julie puse paharul înapoi pe masă.

— De ce?

Evită să-i răspundă și-i povesti în schimb despre întâlnirea pe care o solicitase familiei Wheeler.

— Le-am comunicat în mod oficial că nu voi fi avocatul lor.

— Cum a primit Doug vestea?

— Nu a fost bucuros, dar nu a încercat să mă facă să mă răzgândesc. A plecat ușor nervos și a luat-o pe Sharon cu el. Atent, pregătit să-i surprindă reacția, continuă: Am rămas câteva momente singur cu Creighton. Doar noi doi. I-am spus despre acuzațiile tale cele mai recente. Incidentul din parcare, spargerea de acasă.

— Le-a negat pe amândouă, desigur.

— A spus că inventezi povești ca să-ți susții acuzațiile cum că el l-ar fi ucis pe Paul.

— Asta crezi tu? Că sunt povești inventate?

— Nu există nicio dovadă vizibilă că ar fi fost o spargere, Julie. Nu am văzut nimic care să reprezinte un motiv de panică.

— Crezi că m-am prefăcut ca să te impresionez pe tine? El ridică din umeri într-un gest neutru.

— Cu ce scop? Întrebă ea.

— Ca să-l pui pe Creighton într-o lumină proastă.

— Gândește-te, Derek. Nu știam că vii la mine. Nu stăteam ghemuită, pe întuneric, cu speranța că o să mă găsești așa, ca să-ți prezint o scenă emoționantă.

Derek se aplecă în față și izbi cu pumnul în masă.

— Dacă erai așa de sigură că cineva a intrat în casa ta, de ce nu m-ai lăsat să sun la poliție? De ce nu m-ai lăsat???

— Ar fi fost inutil! strigă ea. Creighton a avut grijă ca totul să pară perfect normal în ochii oricui altcuiva.

— Bine, dar nu e nimeni care să-l fi văzut nici în parcare.

Îl privi lung preț de câteva clipe, apoi șopti:

— Crezi că mint. Că am mințit de la bun început. Cu tot ce-am spus. Nu-i așa?

Neîncrederea lui părea să o fi rănit, să-i fi luat din energie. Părea foarte mică pe bancheta tapițată a separeului. Ochii îi erau măriți de uimire și aveau acea expresie cu care îl privea Maggie atunci când o certa pentru că rupsesse una dintre jucăriile de pluș.

În drum spre restaurant, se muștrulise zdravăn și își propusese să se poarte cu foarte mare băgare de seamă în prezența lui Julie Rutledge și a ochilor săi cenușii, parcă fără fund. Își comandase să nu se gândească la sărutul din seara trecută, la felul în care îi simțise gura pe a lui, la

reacția incontestabilă a trupului ei sub atingerea lui.

Dar, în ciuda tuturor acestor pregătiri, era neputincios în fața expresiei ei rănite. Simți în piept dorința puternică de a întinde mâna și de a o atinge, de a-i spune că-i pare rău, de a-i cere să uite tot ce spusese și să nu creadă că o bănuiește de ceva. În schimb, trase aer în piept pentru a se pregăti și o atacă cu cruzime:

— Te-ai dat la el?

Ei îi trebuiră câteva clipe ca să înțeleagă întrebarea, apoi râse sec:

— La *Creighton*? Ești nebun?

— În casa de lângă piscină, acasă la părinții lui. Ai încercat să-l seduci în timp ce Paul era la mai puțin de douăzeci de metri distanță. A spus că te excita riscul de a putea fi prinsă.

Rămase complet nemișcată și tăcută preț de zece secunde, apoi se puse brusc în mișcare, își înșfăcă poșeta de pe locul de alături, trecându-și breteaua peste umăr în timp ce ieșea din separeu. Se lovi de un chelner care ținea o tavă cu mâncare și băutură deasupra capului, cât pe ce să împrăștie pe podea mai multe porții de paste și două carafe de vin, însă nu se opri să-și ceară scuze și nici măcar nu încetini.

Înjurând printre dinți, Derek țâșni din separeu, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din buzunarul blugilor, pe care o îndesă în mâna chelnerului derutat, apoi o porni repede după Julie.

Își făcu drum prin mulțime, rămase preț de câteva clipe blocat la ușă, și, când în sfârșit reuși să ajungă pe trotuar, privi frenetic în ambele direcții. Julie era deja la jumătatea străzii și mergea repede, strecurându-se printre ceilalți pietoni cu mișcările unduitoare ale unui șarpe în apă.

Traversă pe neașteptate, făcând un șofer de Volkswagen să frâneze brusc și să o claxoneze nervos. Derek o porni după ea, strecurându-se printre mașini și pietoni, și reuși să o prindă după încă două străzi, când ajunse în parcare unde își lăsase mașina. Scotocea prin poșetă căutându-și cheile, când Derek îi puse mâna pe umăr și o întoarse spre el.

— Julie...

Se smulse de sub mâna lui.

— Și te dădeai drept mare gentleman.

— Ascultă-mă!

— Nu te mai ascult!

— Te cred.

— Puțin îmi pasă dacă mă crezi sau nu.

Îi prinse mâna.

— *Vreau* să te cred.

— Sigur.

— Pe toți dracii, chiar vreau. Și știi de ce.

Încetă să se mai smucească și ridică spre el o privire precaută, care parcă ar fi întrebat: „Care-i șpilul?”

— Spune-mi tot ce știi despre Creighton, îi ceru el.

— De ce?

— Din curiozitate.

— Interes pentru povești sordide?

— Bine, să-i spunem așa. Spune-i cum vrei tu. Vreau doar să-mi povestești tot ce știi. Privi în jur și arătă cu un gest al capului înspre băncile parcului din fața primăriei Athens. Uitându-se înapoi la ea, adăugă: Te rog?

După o clipă de împotrivire, îl lăsă să o conducă pe alee. Se așezară pe una dintre băncile vechi, din lemn. Două veverițe se alergau prin iarba din curtea mică a clădirii, cățărându-se în cele din urmă pe trunchiul unui copac și dispărând printre ramuri. Un bărbat și o femeie trecură prin dreptul lor, îmbrățișați, vorbind și zâmbind. Altfel, Derek și Julie aveau decorul intim numai pentru ei. Julie începu fără să aștepte să mai fie întrebată:

— Nu pot să-ți spun decât ce știu de la Paul.

— Asta mă și interesează.

— Nu e mult. Paul era foarte protector când venea vorba de familia lui.

— Familiile atât de bogate sunt de cele mai mute ori solidare, mai ales atunci când un membru al familiei intră în vreo încurcătură.

— Presupun că a fost ceva de genul ăsta. De câte ori vorbea despre Creighton, era foarte discret. Conta mai mult ce ținea sub tăcere, decât ceea ce spunea.

— Lăsându-ți impresia că ar mai fi fost multe de spus.

Îi adresă un zâmbet trist.

— Influențezi martorul.

Derek îi zâmbi la rândul lui.

— Mă pricep la asta.

— Sunt convinsă.

Zâmbiră împreună preț de câteva clipe, apoi expresia ei deveni din nou serioasă.

— Paul a făcut odată o aluzie despre cum l-a scos pe Creighton dintr-o mare încurcătură.

— Din închisoare?

— Nu știu exact la ce anume se referea. Nu i-am cerut detalii. Dacă ar fi vrut să le știu, mi le-ar fi zis.

Nu mai spuse nimic și Derek intui motivul tăcerii ei.

— Nu vreau să-mi spui nimic din ce ți-a împărtășit el, dacă nu te simți confortabil cu asta.

Se uită la el, apoi coborî privirea.

— Citești foarte bine oamenii.

— Face parte din meseria mea.

— Când vorbesc despre asta, am senzația că îl trădez pe Paul.

„Mai mult decât atunci când ai făcut dragoste cu mine?”
Derek nu rosti acest gând cu voce tare, firește. Așteptă.

În cele din urmă, Julie păru să ia o hotărâre și începu să vorbească:

— Paul nu spunea niciodată nimic de bine despre Creighton. Își manifesta cât se poate de clar dezaprobarea. Dar nu mi-a vorbit deschis despre el decât o singură dată. Era foarte supărat pe el, mai mult decât de obicei. Era furios din cauza a ceva ce făcuse sau nu reușise să facă Creighton. Spunea că este complet iresponsabil și lipsit de orice inițiativă.

— Un reproș tipic pe care o persoană în vârstă să i-l facă uneia mai tinere.

— Da, dar a continuat spunând că nu ar trebui să fie surprins că nepotul lui devenise un adult dezământat, având în vedere comportamentul bizar pe care îl manifestase

încă din copilărie.

— Cât de bizar? A intrat în detalii?

— Nu. Doar cât să-mi spună că, uneori, Creighton era crud cu alți copii, fără să fie provocat. Totuși, îi făceau pe plac. Era un maestru în arta manipulării și îi putea face pe ceilalți să se supună voinței lui. Era un lider, dar nu neapărat într-un sens bun. Paul mi-a mai spus și că una dintre profesoarele lui Creighton și-a dat demisia în mijlocul anului, dându-l pe el drept motiv principal al plecării ei bruște.

— De ce? Ce făcuse?

— Nu știu. Paul a spus că nici el nu știa. A zis că profesoara a refuzat să le dea vreo explicație. Pur și simplu a refuzat să se mai întoarcă în sala de clasă, deși era o instituție privată și renunța la un post foarte bine plătit.

Derek analizează situația.

— Creighton a făcut vreodată consiliere? Vreun tratament psihiatric?

— Sharon nici nu voia să audă. Doug ezita. Paul s-a ținut de Doug până când a cedat. Ulterior însă, Paul și-a dat seama că aruncau banii degeaba pe terapie. Creighton știa ce să spună, cum să-l manipuleze pe psihiatru.

— Mama lui nu pare să-i vadă defectele.

— Este foarte talentat la jucat de roluri. Poate fi fiul afectuos, nepotul acuzat pe nedrept de implicare în moartea unchiului său, orice i se potrivește la momentul respectiv. Întorcându-se spre el într-un gest care le făcu genunchii să li se atingă, spuse: Acționează într-o lume a fanteziei, Derek.

Ezită, dându-și seama că îi folosise din nou prenumele, dar continuă înainte să apuce el să comenteze:

— Viața lui Creighton e un scenariu de film și el este o producție în desfășurare. Rescrie scenariul în mod constant. Ca să-și accentueze cuvintele, își puse mâna peste a lui: Ești în scenariul lui, fie că vrei, fie că nu.

— Eu?

— Tu. Eu. Toată lumea. Ne distribuie roluri. Cred că Paul știa că este periculos sau cel puțin bănuia în mod serios acest lucru. Dar nu îi plăcea ideea de a-și acuza propriul nepot că e un psihopat. Totuși, m-a avertizat să păstrez distanța față de Creighton.

— Te-a prevenit în legătură cu el?

— Nu într-un mod atât de specific. A spus că ar fi fost bine să am cât mai puțin de-a face cu el.

În timp ce Derek analiza aceste cuvinte, o observă

alungând un țânțar de pe braț.

— O să te mănânce de vie.

Se ridicară împreună și începură să se îndrepte spre mașina ei. Cât timp discutaseră, se lăsase noaptea. Clădirile publice erau goale. Muzică, voci ridicate și râsete se auzeau din diversele baruri și restaurante de pe cealaltă parte a străzii, deși zona nu era la fel de aglomerată ca în timpul semestrelor de toamnă și primăvară. Un bărbat care făcea jogging ascultând muzică la Ipod trecu pe lângă ei. Un altul, bărbos și cu un pronunțat aer de profesor, îi depăși pe o bicicletă ruginită, ce părea la fel de bătrână ca și el.

Când ajunseră în dreptul mașinii, Julie descuie, deschise portiera și își aruncă poșeta înăuntru. Apoi se întoarse spre el.

— M-ai ascultat, dar am senzația că tot nu mă crezi pe de-a-ntregul.

Derek se pregăti să-i răspundă, dar îl opri:

— Știi că așa este, nu te obosi să negi.

Așa că n-o făcu. Își puse mâinile pe brațele ei și le mișcă în sus și-n jos. Își coborî capul să o sărute, dar ea se întoarse.

— Julie...

Își puse mâna pe spatele ei și o trase înspre el, până când partea de jos a trupului îi era lipită în mod intim de a ei. Îi dădu părul la o parte și oftă în urechea ei.

— Mă gândesc la asta tot timpul. La noi. Așa.

Îl împinse cu mâinile și Derek scoase un geamăt dezamăgit.

— Nu te retrage!

Dar se retrase. Avea o expresie dură, închisă.

— Acum deschizi gura și mă acuzi că mint. Acum îmi șoptești erotic în ureche și încerci să mă săruți. Nu poate fi așa, Derek. Nu cu mine.

— Nu cred că minți.

— Dar nu crezi că spun adevărul.

— E o diferență, zise el.

— Poate că, într-o bună zi, o s-o înțeleg și eu.

Încercă din nou să se desprindă din brațele lui și să intre în mașină, dar o ținu strâns.

— Diferența este de nuanță, Julie. O simt și detectivii, altfel ai fi fost deja denunțată drept posibil suspect. Ne spui ce vrem să știm. Dar ce anume omiți?

— Nimic.

— Ceva. Îi puse un deget sub bărbie și o forță să se uite la el. Nu cred nici măcar o clipă că te-ai dat la Creighton în

casa de lângă piscină.

— După ce ți-am făcut ție în avion, de ce ți-ar fi greu să crezi așa ceva? Când el nu răspunse, râse, dar era un râs amar. Stai, știi! Probabil că mi-ar fi plăcut să fac sex cu Creighton, dar, fiind o mare vânătoare de avere, nu aş fi riscat relația cu Paul făcând ceva atât de nesăbuit.

Derek nu spuse nimic, iar asta vorbi de la sine, mai mult decât ar fi fost necesar.

— Nu încerca să mă mai contactezi.

Îl împinse deoparte și urcă repede în mașină.

— Julie...

— Vorbesc serios.

După câteva tentative, reuși să smulgă portiera de sub mâna lui și o trânti. De îndată ce porni motorul, plecă în trombă. El rămase uitându-se după farurile ei, până ce dispărură după colț.

Înjurând în tăcere, se întoarse la timp ca să vadă o siluetă detașându-se din spatele unui copac din apropiere și luând forma unui bărbat.

— Data viitoare când vă mai certați, îți recomand metoda bătei și peșterii. Mergea destul de bine cu doamnele din epoca de piatră, altfel specia nu ar fi continuat și niciunul dintre noi nu am mai fi acum aici.

Creighton Wheeler, cu mâinile adânc îndesate în buzunarele de la pantaloni, păși din umbrele copacilor și se îndreptă spre el cu un mers legănat, ca și cum ar fi ieșit la o plimbare de duminică. Nu mai lipsea decât să fluiera.

Derek încercă să-și ascundă uimirea și să pară cât mai nonșalant cu putință.

— Nu știu de ce, dar nu cred că tactica asta ar avea efect la o femeie ca Julie.

Creighton zâmbi, arătându-și dinții strălucitor de albi, chiar și pe întuneric.

— Probabil că ai dreptate. Păcat că nu poți să-l întrebi pe răposatul meu unchi ce-i place cel mai mult. El ar trebui să știe. Au fost împreună timp de doi ani, așa că trebuie să fi făcut ceva cum trebuie. Desigur, în cazul lui erau și... Se aplecă spre el și șopti: B-A-N-I-I. Poate că o gâdila între picioare cu bancnote de o sută de dolari. Ce crezi?

Derek credea că ar fi fost în stare să-l omoare pe loc. Trupul îi tremura de furie – față de el însuși, pentru că se lăsase să ajungă într-o situație atât de absurdă, față de nenorocitul ăsta care era atât de enervant de îngâmfat.

— Pe cine urmăreai? Pe Julie sau pe mine?

— În seara asta? Pe tine.

Derek sesiză detaliul și Creighton văzu că îl sesizase.

Râse și ridică mâinile, în semn de capitulare.

— Recunosc, nu e prima oară când mă joc de-a detectivul. Seara trecută... ei, nu că a fost romantic? Fulgerele, tunetele, ploaia torențială... Foarte primitiv. Ai reușit să trezești animalul din ea?

— Nenorocitul dracului! Astăzi, când am vorbit, știai foarte bine că am fost cu Julie seara trecută.

— Da, așa e, ai fost cu ea. Creighton își flutură o mână în față. Am simțit furticături numai imaginându-mi ce se petrecea în spatele ferestrelor aburite ale mașinii tale. Cu siguranță, se respira greu.

— Și pe care din noi îl urmăreai aseară?

Creighton ridică din umeri cu indolență.

— N-am crezut niciodată prostiile alea, cum că ai prea mulți clienți și nu mai ai timp pentru familia Wheeler. Nu ți-ai imaginat că o să te verific în amănunt? Ei bine, am făcut-o, și în urma cercetărilor am aflat că talentul îți este întrecut numai de ambiție și lăcomie. Ceea ce te face un avocat perfect. Așa că de ce, m-am întrebat, nu ne lași să aruncăm cu o grămadă de bani în tine, bani pentru care să nu ai aproape nimic altceva de făcut decât să dai niște declarații în fața presei? Iar tu adori luminile reflectoarelor, domnule Mitchell. Înțelegi? Din mai multe motive, pur și

simplicu refuzul tău nu avea sens. Iar mie nu-mi plac găurile în scenarii, ca să nu mai vorbim de motivația deficitară a personajului principal. M-am hotărât să aflu adevăratul motiv pentru care ne-ai refuzat.

— Ai început să mă urmărești.

— Nimeni nu refuză un Wheeler, domnule Mitchell. Mai ales nu pe *acest* Wheeler. Dar nu eram doar nervos. Eram intrigat. Am simțit... își flutură degetele în aer. Ceva ilicit. Ceva erotic. Poate că emanai hormoni primitivi de împerechere.

— Nu crezi că ai mers prea departe cu analogia preistorică?

— În fine. Creighton coborî din nou vocea: Și să vezi și să nu crezi! La a cui casă mi-ai apărut aseară?

Imaginează-ți mirarea mea. Dar, dintr-odată, toate ezitățile tale și refuzul de a ne reprezenta au căpătat un sens. Tu, cel care ar fi trebuit să mă apere, ți-o tragi cu persoana care mă acuză. Îți mărturisesc, nu m-aș fi gândit niciodată la asta. E un scenariu demn de Scorsese. Privi în direcția în care dispăruse Julie. Sunt sigur că ți-a umplut capul cu povești sordide despre mine și tinerețea mea bizară, transmise ei – cu mari exagerări – de răposatul meu unchi Paul. Ți-a spus că a insistat să urmez un

tratament psihiatric? Da? Ți-a mai spus și că, după luni de tratament, s-a stabilit că eram perfect normal și că unchiul Paul a fost de fapt cel pe care doctorul l-a bănuț de instabilitate mentală și emoțională, ținând cont de obsesia pe care o manifesta față de mine și de imperfecțiunile mele? răs. Într-o zi, trebuie să-mi povestești cum v-ați cunoscut, tu și Julie. Înainte sau după sfârșitul atât de tragic al unchiului Paul? apoi ridică o mână, cu palma în sus. Știi ceva? Nu vreau să știu. Prefer să-mi creez propriile scenarii destrăbălate. Adevărul este, domnule Mitchell – pot să-ți spun Derek? Adevărul este că, dacă mi-ai fi spus de la bun început motivul pentru care m-ai refuzat, aș fi fost amuzat. Tu și amanta unchiului Paul. Ce potrivire! Dintr-odată, renunță la masca amabilă și întreaga lui atitudine deveni una amenințătoare. Dar nu mi-ai spus. Așa că acum, îți spun eu ție. Dacă m-ai tras pe sfoară, ești terminat! După ce o să termin cu tine, n-o să mai poți nici să privești într-o sală de judecată, darămite să mai și intri întruna.

Derek ascultase destul. Veni lângă Creighton și îl împunse cu un deget în piept, mototolindu-i cămașa Oxford, apretată, din bumbac.

— Să nu îndrăznești să mă ameninți. Nu sunt avocatul

tău. Ți-am spus din prima zi în care ai venit în biroul meu. Mă întâlnesc cu cine vreau și nu poți să faci absolut nimic ca să mă oprești. Și nu ai fi avut cum să știi că am fost aseară acasă la Julie, decât dacă erai acolo la rândul tău. Dacă te mai prind vreodată pe lângă ea sau pe lângă mine, mă duc la poliție și le cer să-ți bage fundul ăla pretențios după zăbrele și să te țină acolo până când vor face o investigație amănunțită la ea acasă, ca să vadă dacă nu cumva, într-adevăr, cineva s-a făcut prea comod acolo, mutând mobila și umblând cu lucrurile ei. Vorbesc despre un Set complet de amprente, probe ADN, teste de laborator care durează mult, foarte mult timp. S-ar putea să nu conducă la o incriminare, dar, între timp, vei petrece câteva săptămâni deloc plăcute după gratii. Am în momentul de față la închisoare clienți ale căror destine depind de cât de bine îi voi reprezenta în instanță. Ajunge să le fac doar o vizită și vor avea grijă să-ți facă viața un coșmar. Te pot da rău de tot peste cap, în feluri pe care nici nu ți le poți imagina. Derek veni încă un pas mai aproape. Ne-am înțeles?

Creighton se cutremură și șopti:

— *Oh, cred că sunt excitat, comandante.* Tom Cruise. *Oameni de onoare.* Rânji, făcu cu ochiul. Nu-i de mirare că

Julie se topește în fața ta.

Cel mai greu lucru pe care îl făcuse Derek vreodată fu să plece în acea clipă de lângă el, lăsându-i în gură toți dinții strălucitori.

De îndată ce ajunse acasă, Julie o sună pe Kate. Vocea tinerei era răgușită când îi răspunse, ca și cum ar fi plâns ore în șir. Fără îndoială, după ce-i văzuse numărul lui Julie pe afișaj, era și precaută. Julie o făcu numaidecât să se simtă mai bine.

— Știi că ai fost astăzi la secție și e în regulă.

— Oh, Dumnezeule! oftă Kate și începu să bolborosească o explicație.

Trecură câteva minute până când Julie reuși să mai spună ceva.

— Nu te învinovățesc, Kate. Cătuși de puțin. Ai făcut ce trebuia să faci și a fost nevoie de mult curaj pentru asta. Vreau să te asigur că nu sunt supărată, dar și să îți spun că nu îl cunosc pe acel om. Habar n-am de ce a venit la galerie și a întrebat de mine. Dar îți garantez, nu trebuie să te simți prost că ai discutat cu detectivii. Nu mi-ai făcut niciun rău când le-ai spus, pentru că nu-l cunosc.

— Doamne, Julie, nici nu știi cât mă simt de ușurată! Eram sigură că o să mă urăști.

— Așa ceva nu e cu putință.

— M-au făcut să mă simt și mai vinovată când mi-au cerut să nu-ți spun că am discutat cu ei. Mi-am făcut mii de griji, gândindu-mă cum o să mă pot comporta normal. Mă bucur mult că totul s-a dat pe față.

Ca să nu înțeleagă greșit, Julie spuse:

— Nu detectivii mi-au spus.

— Atunci de unde știi?

— Nu-ți pot răspunde fără să trădez încrederea cuiva.

— Atunci nu-mi răspunde. Dar, atât timp cât știi despre discuția mea cu ei, cred că pot să-ți spun că detectivii nu cred că a fost o coincidență faptul că tipul ăsta a venit la galerie.

— Nici eu nu cred că a fost o coincidență.

— Crezi că este cel care l-a împușcat pe Paul?

— Nu știu. În seara asta, sunt prea obosită ca să mă pot gândi la ceva. Mă duc la culcare. Ne vedem mâine-dimineață.

Înainte să închidă, Kate se grăbi să spună:

— Nu le-am spus nimic despre hotel, despre faptul că n-ai dormit acasă noaptea trecută.

— Oh. Ei, asta nu are nicio legătură, oricum.

— Nici eu n-am crezut că ar avea. Așa că am omis

partea asta când le-am spus că ai făcut curățenie generală în casă.

Julie se pregătea să o întrebe pe Kate de unde cunoștea ea acest amănunt, dar tânăra nu o lăsa să intervină, prea ocupată să-și exprime cu entuziasm recunoștința față de Julie.

— Acum o să pot dormi.

— Odihnă plăcută, îi ură Julie. Amândouă o să ne simțim mai bine mâine.

Julie se băgă în pat la scurt timp după ce închise telefonul, dar era prea agitată ca să poată dormi. Se răsucea de pe-o parte pe alta, întrebându-se ce vor face Sanford și Kimball cu această nouă informație și cum anume încercau să stabilească o legătură între ea și Billy Duke.

Se întreba dacă făcuseră vreun progres în eforturile de a-l găsi.

Și, deși se hotărâse să nu îi acorde niciun fel de atenție lui Derek, gândurile ei se învârteau numai în jurul lui, așa cum se întâmplase din clipa în care se așezase lângă el, în avion. Scopul fusese să îl saboteze, însă se petrecuse ceva total neașteptat: începuse să-l placă.

Îl plăcuse din prima clipă și nu doar felul în care arăta.

Dincolo de zâmbetul fermecător și ochii fascinanți, îi plăcea mintea lui ageră și autoironia cu care vorbea despre sine, la fel și atitudinea lui încrezătoare și detașată. Nu era nici pe departe atât de îngâmfat pe cât și-l imaginase. Mai degrabă făcea multe glume pe seama lui. Nu dominase conversația cu povești despre cazuri celebre și victorii răsunătoare în sala de judecată, ci o ascultase cu atenție, părând sincer interesat de tot ce-i spunea.

Nu anticipase că va găsi un bărbat atât de amabil și de plăcut într-un ambalaj atât de atrăgător. Nici nu ar fi putut anticipa vreodată atracția sexuală pe care o simțea pentru el. În doar câteva minute după ce se așezase lângă el, hotărâse ce avea să facă.

Putea recunoaște acum în sinea ei că, atunci când îl sedusese, nu o făcuse exclusiv pentru a-l compromite. O făcuse și pentru ea. Toată tristețea, teama, frustrarea și furia care bolborosiseră înăuntrul ei din clipa morții lui Paul atinseseră un punct culminant în clipa în care Derek intrase după ea în toaleta avionului. Erupția acestui amestec emoțional fusese explozivă.

Cu primul sărut, probabil că îi comunicase că voia să fie a lui numaidecât, total și posesiv, pentru că mâinile lui, puternice, calde și poruncitoare, îi alunecaseră sub coapse

și o aduseseră înspre el pentru a-i răspunde la fiecare împingere, apoi o strânseseră cu putere lângă trupul lui când atinsese punctul culminant.

După ce se terminase, își dorise să uite totul. Misiune îndeplinită.

Dar fusese naivă să creadă că putea fi atât de obiectivă sau că se putea păcăli, măcar și pentru o clipă, că nu fusese vorba de sex. În seara asta îl respinsese când îi spusese că se gândea constant la acel moment. Dar nu era singurul. Nici mintea ei nu voia să uite clipa, amintindu-i-o în mod frecvent. Era ca un disc stricat, care i se învârtea încontinuu în minte, cântând aceeași melodie. În momente dintre cele mai ciudate, se trezea amintindu-și câte un fragment dulce, încărcat de senzualitate.

Mai rău, ori de câte ori era lângă el, toate aceste amintiri năvăleau cu forță și absurdă vivacitate în mintea ei. Reacția pe care o avea în prezența lui era atât de intens de fizică încât se simțea jenată. Chiar și când era furioasă pe el, nu putea nega că îl dorea. Și își dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Pentru că, desigur, era absolut de neconceput să poată ieși ceva din această atracție comună. Nu putea exista un moment mai nepotrivit. Circumstanțele erau imposibile. Și totuși...

Sună telefonul. Îl caută pe întuneric, pipăind, apoi îl deschise. Alo?

— Julie.

— Derek?

— Te cred. Cred totul. Absolut totul.

Aruncă pilota la o parte. Ceva nu era în regulă. Simțea în vocea lui.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nenorocitul a omorât-o pe Maggie.

Capitolul 16

Billy Duke se privea în oglinda crăpată și cețoasă și se întreba unde mama dracului dispăruse tipul chipeș, elegant, sigur pe el și priceput la vorbe care fusese cu doar câteva săptămâni în urmă.

Părul îi mai crescuse puțin de când și-l tunsese scurt, militarăște. Îi lipseau pletele în vânt, care nu mai erau la modă, dar fuseseră unul dintre elementele lui reprezentative. Îi lipseau și hainele elegante, înlocuite acum cu tricouri și blugi care văzuseră și zile mai bune.

„Schimbă-ți înfățișarea”, spusese Creighton. „Nu poți să

ieși în evidență. Trebuie să devii, pe cât se poate, invizibil”.

Așa că își schimbase înfățișarea, dar cel mai schimbat și mai greu de recunoscut părea să fie el însuși. Unde-i era atitudinea încrezătoare, plină de sine? Tipul din oglindă părea nervos și agitat, neîngrijit și disperat. Abia dacă se mai recunoștea.

Billy Duke se întreba ce i se întâmplase.

Creighton Wheeler, asta i se întâmplase.

Se aplecă peste chiuveta pătată și-și stropi fața cu apă rece. Avea un vag miros de canalizare. Prosopul era atât de subțire, încât aproape că putea vedea prin el. Era o magherniță, dar asta reprezenta ultima dintre problemele lui.

Creighton îi făcuse o vizită neașteptată la motel în acea dimineață. De atunci, Billy își petrecuse fiecare oră recapitulând în minte întreaga discuție, tot ce se petrecuse între ei.

Primul lucru pe care și-l amintea era că se trezise cu o sete groaznică. Ca să întârzie momentul trezirii, își aminti cum încercase să producă suficientă salivă cât să înghită, dar gura îi era uscată. Fără nicio tragere de inimă, mijise ochii.

Inima era să-i crape în urma sperieturii.

— Ce dracu?

O mână îi prinsese gâtulejul ca într-o gheară, oprindu-i strigătul.

— Cât de mult îți dorești să supraviețuiești?

Billy nu i-ar fi putut spune. Nu putea scoate decât niște sunete nearticulate. Dăduse din picioare și-și arcuise spatele, încercase să descleșteze mâna din jurul gâtului. Dar Creighton Wheeler îl apăsa cu toate cele optzeci și ceva de kilograme și nici nu clintise. Îl apăsa atât de tare, încât Billy se temuse că mărul lui Adam o să-i sară din gâtulej ca o minge de ping-pong.

— Vrei să supraviețuiești suficient de mult cât să mă oprești, puîșor? Sau te bazezi pe generozitatea mea, pe dragostea mea pentru ființa umană, și speră că n-o să te omor?

Ochii lui Billy începuseră să iasă din orbite. Fața i se umflase și se învînețise. În capul lui, artificii galbene începuseră să explodeze pe un fundal negru precum cerneala. Extremitățile începuseră să-l furnice. Mintea începea să i se închidă. Sinapsele nu mai făceau legătura.

Totuși, o mică parte a minții lui rămăsese funcțională și cu aceasta observase cât de remarcabil de calm era

Creighton, în ciuda furiei evidente. Dacă ar fi urlat la el, nu ar fi fost nici pe jumătate atât de înfricoșător. Tocmai acea șoaptă răuvoitoare, acel control rece, îl convinsese pe Billy că era totuși posibil ca tipul chiar să îl omoare și că acelea ar fi putut fi ultimele lui clipe pe pământ, că ar fi murit privind chipul frumos și controlat al lui Creighton, în timp ce acesta storcea încet ultimele picături de viață din el.

Dar, la fel de brusc pe cât îl atacase, Creighton îi dăduse drumul. Își luase mâna din gâtul lui Billy ca și cum l-ar fi aruncat departe de el. Billy, pe spate, își dusesese mâinile la gât, gâfâind și tușind. Când reușise să facă aerul să treacă prin laringele umflat, șuierase:

— Ce mama dracului? Am făcut pe mine de frică.

— Asta miroase așa?

Imperturbabil, Creighton se așezase pe un scaun și își ștersese calm mâna cu o batistă, ca și cum s-ar fi murdărit după ce-l atinsese pe Billy. Punând batista la loc în buzunarul de la piept al sacoului sport, de pânză, spusese:

— Louis Gossett Jr. A câștigat Oscarul pentru replica asta în *Ofițer și Gentleman*. Îl sugruma pe David Caruso.

— Mai du-te dracului cu tot cu Louis ăsta al tău!

Lui Billy îi plăceau filmele, dar obsesia individului ăstuia începuse să-l calce pe nervi.

— Am nevoie la baie.

În baie, își făcuse treaba, băuse un pahar de apă și își examinase gâtul, să vadă dacă rămăseseră vânătăi.

Se gândise atunci ce secătură de om era Creighton. Dar, după cum avea să afle, Creighton Wheeler abia începuse jocul.

Se îmbrăcase și se întorsese în camera principală, o combinație între dormitor și cameră de zi, separată de bucătăria mică de un zid în formă de L, îmbrăcat în faianță roz, ciobită. În mijlocul încăperii urâte, ca o magnolie în vârful unei grămezi de bălegar, stătea băiatul de aur, arătând atât de perfect încât Billy simți numaidecât că detestă și mai mult camera de motel în care fusese sechestrat.

— Au fotografia ta.

Inima lui Billy bătuse ceva mai tare când auzise tonul vocii lui Creighton. Sau, mai bine zis, lipsa vreunui ton. Ca să-și ascundă îngrijorarea, se așezase pe marginea patului și își încălțase pantofii.

— Au fotografia ta, repetă Creighton. A apărut aseară, la televizor.

— Am văzut. Și ce dacă?

Odată încălțat, se ridicase și se dusesse în bucătărie.

— Am venit aici în dimineața asta ca să mă asigur că ai plecat. Dar iată-te încă aici, la două săptămâni după... eveniment. Ar fi trebuit să părăsești Atlanta în acea după-amiază, Billy. Așa era planul.

— Crezi că mie-mi place aici?

Aruncase o privire încărcată de dezgust camerei de motel, ca musafirul său să înțeleagă despre ce era vorba.

— Aș fi întins-o, conform *planului*. Aș fi fost plecat demult. Dacă nu era problema banilor. Care făceau, de asemenea, parte din *plan*. Îmi iau în fiecare zi laptopul și verific contul ăla din Cayman. Până acum, zero. Ai uitat cumva să depui suma? Sau cumva ai uitat că și asta făcea parte din plan?

— Nu, răspunsese calm Creighton. Dar se pare că nu-ți mai amintești foarte clar termenii înțelegerii noastre. Termeni conform cărora banii aveau să fie virați în cont după ce părăseai Atlanta, fără să-ți fi luat urma cineva. Trebuia să aștept o perioadă rezonabilă de timp ca să fiu sigur că nu ești căutat, în calitate de suspect. Când voi fi satisfăcut din acest punct de vedere, o să-ți vezi banii.

Billy pufnise.

— Nu ți-ai găsit prostul.

— Nu mă crezi că o să-mi țin cuvântul după ce pleci?

întrebase Creighton, înclinându-și capul cu gestul unei femei care cochetează. Asta nu e bine. Nu după ce-am făcut pentru tine.

Fusese o aluzie subtilă, dar eficientă. Billy nu mai comentase.

— Cafea?

— Nu.

Billy pusese de cafea doar pentru el.

— Fotografia aia e o glumă. E inutilă.

— Pentru mine a fost suficient de clară cât să te recunosc.

— Pentru că ești singura persoană din Atlanta care mă cunoaște.

— Și fosta ta prietenă te cunoaște.

Cuvintele picaseră ca un trăsnet. Billy sperase că Creighton uitase că și ea locuia în Atlanta.

— Bine zis *fosta*, sublinie el, cu un gest nepăsător din mână. În plus, n-are habar că sunt aici. Și mi-am schimbat complet înfățișarea. Părul. Hainele. Nu l-ar recunoaște din imaginea aia pe Billy Duke, așa cum îl știa ea. Și, chiar dacă m-ar recunoaște, ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să se amestece în vreun fel cu poliția. Nu după ce a pățit ultima oară.

— S-ar putea să te înșeli în ceea ce o privește.

— Nu mă-nșel. O cunosc. N-ar face-o. Poți să stai liniștit.

Creighton părea într-adevăr liniștit, așezat în fotoliu, mișcându-și vârful pantofului în ritmul unei melodii doar de el auzite. Cu relaxarea unei reptile, exact înainte să atace.

— Nu te-am avertizat să fii atent la camerele de supraveghere? Întrebase.

— Ba da. Dar cum ai fi vrut să intru în hotel, fără să mă înregistreze? Sunt camere la fiecare intrare.

Cel puțin hotelul ăla mai vechi avea un sistem de securitate depășit. Astea mai noi au camere în lifturi, la fiecare etaj, la dracu, peste tot! Dacă unchiul tău i-ar fi tras-o amantei la Buckhead Ritz... Apropo, de ce erau în hotelul ăla? De ce nu într-unul mai nou, mai luxos?

— Este unul dintre puținele hoteluri cu patronaj privat din oraș. Proprietarul era un vechi prieten al unchiului Paul. A murit acum vreo câțiva ani. Unchiul meu era un tip sentimental.

— Hm. Ei bine, a fost în avantajul nostru. Dacă s-ar fi dus la un hotel mai modern și mai aglomerat, ar fi trebuit să găsim alt plan.

— La cum arată lucrurile acum, ar fi trebuit s-o faci.

Billy dăduse din mână, în semn că nu era așa.

— Prânziurile de marți erau infailibile. Știam că o să fie acolo. Știam ora și locul. Informația asta mi-a permis să fac un plan. Și ai vrut să fie și ea acolo când îl împușcam. Ba chiar ai insistat pe chestia asta.

Când se scursese suficientă cafea în carafă o luase și își umpluse tacticos o cană, bucuros că avea un pretext asupra căruia să-și concentreze atenția.

— Ești sigur că nu vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Creighton îl fixase cu o privire neclintită. Billy, ca să nu se lase mai prejos, îl privise la rândul lui printr-un nor de abur în timp ce sufla în cafea ca să o răcească. Hotărâse că era momentul să treacă la atac.

— Mă mir că ai venit aici, Creighton, chiar dacă nu te așteptai să mă găsești. Ne-am înțeles să nu luăm în niciun fel legătura, sub nicio formă. După săptămâni de singurătate, sunt bucuros de vizită, dar, sincer, mă deranjează că ai încălcat înțelegerea.

— Debutul tău la televiziune de seara trecută a schimbat asta. A trebuit să-mi asum riscul. Trebuia să fiu sigur că ai plecat. Dar, fiindcă nu este cazul, am acum ocazia să-ți spun că ai stat mai mult decât ar fi trebuit și să te întreb ce mama dracului a fost în capul tău?

Vorbise pe un ton cât se poate de ascuțit. Billy reacționează ca și cum ar fi fost înjunghiat.

— În legătură cu ce?

— Cu jaful. Cu masca aia ridicolă.

— Mi-ai spus să fiu creativ. Ai spus să nu se vadă că intenția a fost să-l omorâm.

— N-ai păcălit pe nimeni.

Billy remarcase în acel moment că, deși nici măcar nu se clintise, Creighton părea să vibreze pe dinăuntru, ca și cum furia i-ar fi fost ținută în frâu doar de suprafața pielii. Cine dracu era *ăsta* ca să se supere *pe el*? Lui Billy îi displăcuse profund faptul că se purta ca și cum el ar fi fost șeful. Poate că avea mai mulți bani decât însuși Dumnezeu, dar nu era el chiar atât de special.

— Ți-am spus, poți să stai liniștit. Nu sunt eu degeaba Billy Duke, să știi. N-o să mă prindă. Eram complet acoperit, din cap până-n picioare. Mi-am deghezat vocea. Am ars hainele cu care eram îmbrăcat, inclusiv masca. Am rupt ochelarii de soare și i-am aruncat într-un tomberon. Pistolul e făcut bucățele și împrăștiat prin mai multe guri de canal din tot orașul. Și chiar dacă poliția ar găsi toate părțile și le-ar pune la loc – iar șansele să se întâmple asta sunt aproape de zero –, arma nu este detectabilă. I-am

șters numărul de serie și primul glonț care i-a ieșit vreodată pe țeavă i-a găurit căpățâna unchiului tău.

Creighton rămăsese neimpresionat. Iritat, Billy adăugase:

— Ascultă, nu au cu ce să mă lege de povestea asta. Bine?

— Pot să determine că ai fost în hotel.

— Împreună cu încă alte sute de persoane. Dacă sunt vreodată identificat și luat la întrebări, am explicația perfectă. Am intrat ca să folosesc telefonul.

— Să folosești telefonul?

— Telefoanele cu fisă, din hol. Căutam de lucru, răspundeam la anunțurile din ziar.

Întinsese mâna în spate și luase un vraf de ziare împăturite de pe bar, pe care le întinsese, ca să le vadă Creighton.

— Anunțuri, încercuite cu roșu. Anunțuri cu asteriscuri în dreptul lor. Informații de contact subliniate. Mă concentram să găsesc o slujbă în zona în care se află hotelul. Pentru că telefonul mobil îmi fusese oprit, hotelul era un loc convenabil. Avea aer condiționat, era liniște. Puteam să dau telefoanele de acolo. L-am folosit pe post de birou timp de câteva zile, inclusiv în ziua în care a fost

împuşcat Paul Wheeler. Dacă poliția verifică telefoanele din holul hotelului, va vedea că am sunat la mai multe firme locale în fiecare din cele patru zile, la numerele din anunțurile încercuite, și m-am interesat în legătură cu posturile pentru care căutau oameni. La două chiar m-am dus și am luat formularele de interviu, deși nu am completat niciunul. Așa că vezi, aveam un motiv să mă aflu acolo, motiv care poate fi susținut în mod irefutabil cu înregistrări telefonice și declarații ale persoanelor cu care am vorbit. Iar în ziua așa-zisului jaf, mi-am programat o întâlnire cu un potențial angajator la ora trei și treizeci și cinci de minute. Mi-ai spus că unchiul tău și femeia plecau de obicei până la ora trei. Cred că i-a servit porție dublă în ziua aia, pentru că nu au ieșit decât abia pe la vreo trei și zece. Mi s-a părut o eternitate să aștept în casa scărilor, cu ochii pe ușa apartamentului lor. De îndată ce i-am văzut ieșind, mi-am pus masca și ochelarii și am coborât pe scări până la etajul opt, ca să opresc liftul. N-a fost ușor. Dar a ținut, nu?

De data sta, Creighton zâmbise.

— A ținut.

— Ai avut vreo îndoială?

Creighton ridicase din umeri, lăsându-i lui Billy impresia

că poate că nu avusese chiar deplină încredere în capacitatea lui de a duce planul la bun sfârșit. Billy nu îl plăcea pe Creighton Wheeler, dar voia să i se recunoască meritele.

— Am ieșit din hotel cu doar câteva clipe înainte să înceapă nebunia. Am ajuns la timp la interviu.

— Chiar te-ai dus?

— Am discutat cu fata de la resurse umane. Mă plăcea. A spus că am un CV impresionant. Cred că, dacă completam toate hârtiile, îmi oferea până la urmă postul.

Râseseră împreună, apoi Creighton spusese:

— Dă-mi lucrurile.

Râsul lui Billy pălise.

— Care lucruri?

— Bijuteriile pe care le-ai luat de la oamenii din ascensor. N-aș vrea să fii prins cu ceasul unchiul meu.

— La naiba, Creighton, nu știam că-l vrei. L-am aruncat. Și să știi că nu mi-a fost ușor. Numai ceasul trebuie că făcea vreo zece mii.

— Cincizeci.

— Cincizeci? Iisuse! Ei bine, nu mai valorează nimic acum. L-am aruncat într-un camion de gunoi, când nu se uita nimeni. Am văzut cum s-a strivit. Am aruncat și restul

lucrurilor în tomberoane prin tot orașul. Presupun că există șansa ca un vagabond să găsească un inel sau un ceas, dar chiar dacă ar fi să-l predea poliției – și vezi să n-o facă – nu s-ar putea face niciodată legătura cu mine.

Creighton îl privise în continuare cu ochi ce nu păreau să clipească. Billy își amintea cum i-ar fi plăcut să-i mototolească nițel mutra milionarului. Ca să nu se simtă inferior, ca și cum ar fi fost subordonatul în relația lor, își dorise să-l uluiască pe Creighton. Îl întrebase:

— Când ai stat de vorbă cu polițiștii, ți-au arătat fotografiile cu scena crimei?

— De ce?

— Mă întrebam, spuse Billy cu prefăcută indiferență.

— Nu, nu mi-au arătat. Cred că i le-au arătat tatălui meu.

— Cred că ți-ar fi plăcut să vezi cum arăta liftul.

Billy se entuziasmasse în timp ce-i descriesese lui Creighton exuberanța pe care o simțise în clipa în care apăsase pe trăgaci.

— Credeam că știam la ce să mă aștept. Mă uit și eu la filme, să știi. Rânjise. Dar, frate! A fost mai tare, mai...

Își folosisese mâinile ca să mimeze explozia. Am făcut mare mizerie în liftul ăla, crede-mă.

Nenorocitul nu făcuse nici măcar un comentariu în legătură cu scena glorioasă pe care o crease Billy.

— Când ai de gând să pleci, Billy?

— Ți-am spus când.

— Când sunt virate fondurile în contul din Cayman?

— Ocupă-te de acest ultim detaliu și *Adios!* Nu ne mai vedem niciodată.

— Perfect.

— Exact cum am discutat.

Creighton se ridicase încet în picioare.

— Atâta tot că mai am și eu un ultim detaliu.

Zâmbise, dar în acel fel care îi trimitea lui Billy fiori reci pe șira spinării.

— Ce detaliu?

— Eu nu sunt chiar atât de liniștit ca tine. În special în ceea ce o privește pe fosta ta iubită.

Fiorul rece devenise de gheață.

— Nici măcar nu știe că sunt în Georgia.

Zâmbetul lui Creighton pălise.

— Billy, n-ar trebui să-ți minți partenerul.

— Nu te mint.

Creighton se aplecase spre el și-i șoptise:

— Am vorbit cu Ariei.

Billy aproape că vărsase cafeaua.

— Ai vorbit? Când? Unde?

— Știi despre telefoane.

Încercând încă să se ascundă, întrebase, bâlbâindu-se:

— T-telefoane? Nu știu despre ce vorbești. Ce telefoane?

— Nu încerca jocul ăsta cu mine, Billy. Știi despre ce telefoane vorbesc.

— Îți jur că nu știu.

Negase cu toată puterea de care fusese în stare. Îi era rușine acum de cât de disperat trebuie să fi părut în fața nenorocitului de bogătaș.

— Ascultă, nu știu ce ți-a spus Ariei, dar nu are de unde să știe că nu sunt la mii de kilometri depărtare. Așa ne-am înțeles, nu? Suntem parteneri, tu și cu mine.

— Prin urmare, n-ar trebui să avem secrete. Și tocmai de aceea îți spun acum că am hotărât că fosta ta prietenă nu trebuie lăsată să vină să ne bântuie.

— Și cum ai de gând să faci asta?

— Las pe mine.

— Îți spun că nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ea.

— Ei bine... Creighton făcuse cu ochiul. Prefer să fiu sigur.

Billy înconjurase barul atât de repede, încât își zgâriase

cotul de colț. Își ridicase brațele, cu palmele în sus, și îi adresase lui Creighton acel zâmbet ștrengăresc care nu-l trădase niciodată până atunci.

— Bine, m-ai prins. E adevărat, am sunat la ea acasă de vreo câteva ori. Așa, ca un fel de farsă. Ca să mă distrez nițel. Ce mare lucru?

Creighton se uitase la ceas și se îndreptase spre ușă.

— Mă așteaptă maseurul meu.

— Stai! Ce-ai de gând să faci?

— Un masaj, răspunsese, cu nevinovăția unui băiețel din corul bisericii. Oh, vrei să spui în legătură cu fosta ta iubită?

Își țuguiase buzele ca și cum ar fi stat pe gânduri și Billy își dorise să-l lovească.

— Ei bine, după tot ce ți-a făcut, după felul în care te-a trădat, cred că ar trebui aspru pedepsită, nu? La urma urmei, ea nu ți-a arătat niciun pic de milă.

— E doar un copil, spusese Billy, încercând să păstreze un ton indiferent. Și nici eu nu m-am purtat tocmai corect cu ea.

— Crede-mă, Billy, ne vom simți amândoi mai încrezători în succesul întreprinderii noastre dacă nu lăsăm acest aspect nerezolvat.

Billy stătuse ca pe ace, urmărindu-l pe Creighton îndreptându-se spre uşă. Acesta întinsese mâna spre clanţă, dar Billy, mânat de impuls mai degrabă decât de raţiune, i-o luase înainte.

— Nu pleci nicăieri, Creighton. Nu înainte să discutăm despre asta. Înainte să clarificăm lucrurile.

Creighton păruse surprins şi ofensat.

— Pare o ameninţare.

— Nu te ameninţ. Vreau doar să fiu sigur că nu există nicio neînţelegere în legătură cu asta.

— Eu cred că ne-am înţeles perfect unul pe celălalt.

Cu aceste cuvinte, Creighton aruncase o privire ascutită înspre mâna cu care Billy ţinea clanţa. Billy apăsase şi deschisese uşa. Creighton aproape ieşise, când se întorsese în prag şi pocnise din degete.

— Era să uit. Ți-am lăsat un cadou. Acolo, lângă televizor. Sper să-ți placă.

Aşa-zisul cadou era un film pe DVD.

Nu îl pusese imediat pentru că îşi dorise cu ardoare să facă un duş lung şi fierbinte. Deşi nu îl văzuse niciodată pe Creighton altfel decât imaculat îmbrăcat şi ferechezuit, individul emana un ciudat miros putred. Părea greu de crezut ca vreo persoană să reuşească să coboare

standardele camerei de motel mai jos decât erau deja, însă prezența lui Creighton parcă poluase atmosfera din jur.

Dușul îl ajutase, într-o oarecare măsură. Însă îngrijorarea nu-i dăduse pace întreaga zi. Încercase să privească dintr-o perspectivă pozitivă tot ce spusese Creighton și felul în care spusese, însă implicațiile sinistre păreau evidente. O presimțire sumbră emana parcă din pielea lui Billy, la fel ca transpirația lipicioasă pe care nici dușul nu reușise s-o alunge. Începu să-și dorească să nu-l fi întâlnit niciodată pe Creighton Wheeler.

Păruse un înger salvator când intrase în viața lui Billy. Apăruse când se aștepta mai puțin. Se strecurase subtil în viața lui și el îi permisesese. Mai mult, îl primise cu brațele deschise. Pentru că Creighton salvase dintr-o mare încurcătură un om care îi era cu desăvârșire străin – și anume pe el, Billy Duke. Fusesse de la sine înțeleș încă de la bun început că Billy avea să-și exprime recunoștința returnând favoarea. În plus, Creighton fusese foarte convingător.

Totul se desfășurase exact așa cum spusese Creighton că o să se întâmple. Paul Wheeler era mort, iar asta i se datora în întregime lui Billy Duke. Zile întregi după ce îl

împușcase, simțise cum i se umflă pieptul de mândrie ori de câte ori se uitase la un reportaj TV pe tema incidentului. Dintr-un singur foc, se transformase dintr-un jucător de liga a doua într-un candidat demn de campionatele mondiale.

Cât timp stătuse în fundătura asta, zilele se scurseseră lungi și plictisitoare, dar se consolase imaginându-și cum va arăta viitorul său. Când cele o sută de mii asupra cărora se înțeleseseră aveau să fie depuse în contul creat pentru el în insulele Cayman, o ștergea de-aici. Avea conștiința curată, pentru că nu o mierlise nimeni, în afara unui moș ursuz, un despot care îi făcea viața nepotului său un calvar. Iar Billy Duke avea să-și trăiască restul vieții ca un om bogat. El și Creighton urmau să scape basma curată, așa cum fusese planul.

Însă comportamentul lui Creighton din seara asta fusese extrem de dubios. Felul în care vorbise, atitudinea lui îi lăsase lui Billy distincta impresie că era posibil ca parteneriatul lor să nu se termine chiar atât de frumos pe cât crezuse. Era posibil ca Creighton să fi adus în discuție numele lui Ariei doar ca să-l testeze, să vadă cum reacționează. Creighton îi spusese că aveau o înțelegere în legătură cu asta, dar așa era oare? spusese că o să-i

vireze banii în cont, dar oare avea s-o facă?

Billy își petrecuse ziua luptându-se cu teama că alianța lui cu Creighton fusese o greșeală uriașă.

Dar acum, privindu-se în oglindă, se întreba cine mama dracului se credea dobitocul ăla de-și permitea să-l strângă pe gât, cât pe ce să-l omoare? Și de ce îl mai lăsase să plece după așa ceva?

Brusc, într-un orbitor moment de claritate, Billy se blestemă pentru că era atât de dobitoc. Îi trecu prin minte gândul că îi făcea exact jocul lui Creighton Wheeler. Era modul lui de operare. Încerca să-l facă să-și iasă din minți și Billy aproape că-l lăsase.

Râse în sinea lui de naivitatea de care dăduse dovadă și pentru că se lăsase impresionat de Creighton Wheeler. Asta făceau oamenii bogați ca el. Îți creau o stare de frică prin avertismente subtile. Așa reușeau să-i aducă pe ceilalți sub puterea lor. Creighton jucase un joc psihologic cu el și aproape câștigase, cum se întâmplase și înainte.

— Mai ducă-se dracului!

Billy se duse nervos în camera principală și ridică degetul mijlociu înspre fotoliul în care stătuse Creighton în acea dimineață, cu aerul lui de perfecțiune intangibilă. Cine dracu se credea, să pună la îndoială felul în care Billy

Îl executase pe unchi-său? Avea tupeu! Nu el își riscase pielea, nu? Cum îndrăzne să-l critice?

Billy își aminti că era un lup, șiret și isteț, care supraviețuia bazându-se pe instincte și viclenie. Era o mașinărie perfectă. Rânjind cu redobândită încredere, se lăsă în genunchi și scoase săculețul de catifea neagră din sertarul de jos al biroului.

— Nu ți-ai găsit prostul.

Râse în sinea lui, amintindu-și cum îi spusese exact aceste cuvinte lui Creighton. Îl privise cu acea expresie binevoitoare care îi stârnea lui Billy impusul să-l pocnească. Și ar fi trebuit să o facă.

Creighton Wheeler nu era nici pe departe atât de deștept pe cât se credea. Chiar credea că Billy Duke nu și-ar fi lăsat o porțiță de scăpare? Existau mai multe feluri de a jupui o pisică, și Billy avea întotdeauna opțiuni la îndemână, în caz că planul original nu mergea așa cum ar fi trebuit.

Desfăcu șiretul săculețului și scutură conținutul pe pat. Cele mai multe obiecte nu erau de mare valoare și se putea descotorosi ușor de ele, deși perechea de cercei cu diamante pe care o luase de la una dintre cucoanele speriate ar fi putut să facă vreo două mii.

Dar ceasul lui Wheeler... ei, asta era piesa de rezistență. Și, acum dacă stătea să se gândească, la fel și Julie Rutledge.

De la bun început, Billy avusese senzația că femeia îl sâcâia pe Creighton aproape la fel de mult cât îl enerva unchi-său. Specificase în repetate rânduri că Wheeler trebuia să moară în prezența ei, de preferat în brațele ei. I-o repetase de atâtea ori, încât Billy se săturase să-l mai audă și i-o spusese. De atunci, Creighton nu mai adusesese niciodată vorba de amanta lui unchi-său, nici măcar în această dimineață.

Dar, având talentul de a sesiza și de a profita de o ocazie atunci când o găsea, Billy verificase toate aspectele referitoare la viața lui Julie Rutledge de îndată ce sosise în Atlanta. O urmărise din umbră, gândindu-se că ar putea fi un partener mai bun pentru el decât Creighton. Se gândea că putea să facă vreo șmecherie, să tragă pe cineva pe sfoară.

De exemplu, putea să se ducă la ea, să-i spună despre planul lui Creighton și să vadă dacă nu cumva găsea ea o altă variantă, care să-i cruțe viața amantului și să fie mai profitabilă pentru Billy.

Toată lumea câștiga, nu?

În cele din urmă însă, hotărâse că nu era o idee bună. În primul rând, deși avea o galerie sofisticată și arăta ca o puicuță stilată, cu siguranță nu avea atât de mulți bani ca Creighton Wheeler. Avea o casă drăguță, dar nimic în comparație cu luxul fastuos în care trăia Creighton – da, în pofida instrucțiunilor specifice ale lui Creighton, Billy se dusesse să vadă clădirea. Una peste alta, hotărâse că era mai sigur să nu o abordeze pe Julie Rutledge, ci să rămână cu Creighton și planul lui.

O dată, Billy se gândise chiar să se ducă la Paul Wheeler și să-i spună ce anume îi pregătea nepotul lui. Dar, ținând cont de felul în care îl descrisese Creighton, Billy se temuse ca nu cumva moșul scorțos să-l dea pe mâna poliției și să pună astfel capăt întregii povești. El ar fi ajuns la închisoare, iar Creighton ar fi continuat să ducă o viață de prinț.

Pentru că nimeni nu ar fi crezut că un tip atât de bogat precum Creighton Wheeler ar fi putut fi în cârdășie cu un șarlatan de teapa lui Billy Duke. Și asta era de fapt chestia care îl sâcăia pe Billy. La cum stăteau lucrurile acum, dacă ar fi fost prins, ar fi tras singur ponoasele.

Luă de pe pat ceasul lui Paul Wheeler și își trecu degetul mare peste suprafața lucioasă. La dracu! Fusesse o mișcare

genială să-l păstreze. Nu pentru că valora cincizeci de mii, ci pentru că astfel îl avea cât de cât la mână pe Creighton Wheeler.

Dar cum ar fi fost mai bine să-l utilizeze? Trebuia să se desprindă de Creighton într-un mod cât mai grațios și mai profitabil cu putință. Fără să fie prins, firește.

Trebuia să găsească o cale.

Dar mintea lui avea nevoie de o pauză. E posibil să te gândești atât de mult la o problemă, încât soluțiile logice să se încăpățâneze să nu se mai arate.

Așa că trecu aceste gânduri undeva în plan secund și porni DVD-ul pe care Creighton i-l lăsase în aparat, apoi se așeză relaxat ca să urmărească filmul.

Capitolul 17

Julie trebui să sune de trei ori la ușă, până când îi deschise.

Era îmbrăcat la fel ca atunci când se despărțiseră, cu blugi și o cămașă albă, cu mânecile suflecate până la coate, dar acum avea un aspect dezordonat. Cămașa îi era ieșită din pantaloni la spate, iar părul îi arăta ca și cum ar

fi fost terenul de desfășurare al unui uragan. Avea ochii injectați și umezi. Un bărbat îndurerat.

Nu avu nicio reacție când o văzu, nu păru surprins, nici bucuros, nici enervat. Avea o expresie trasă, de adâncă durere.

Îi rosti numele. Doar atât, simplu, blând și cu multă compasiune.

Fără să-i răspundă, Derek lăsă ușa deschisă și se retrase în holul de la intrare. Julie păși înăuntru, închise ușa, veni în urma lui după un colț și intră într-o încăpere compactă. Doi pereți erau acoperiți cu rafturi de bibliotecă încorporate. Erau simple, dar practice, evident nu fuseseră gândite pentru decor. Un Set de jaluzele orizontale acoperea o singură fereastră înaltă.

Încăperea avea foarte puțină mobilă. Un birou cu un computer, vrafuri de ziare, plicuri nedesfăcute. O canapea din piele de două locuri, de culoarea tutunului, pe care se trântise Derek, cu un braț trecut peste ochi.

Acum că era acolo, Julie nu mai știa ce să facă. Închisese telefonul imediat după ce-i spusese că mult iubita lui Maggie fusese ucisă. Acționând din impuls, se ridicase, se îmbrăcase și, la doar câteva minute după ce răspunsese la telefon, gonia înspre casa lui.

Când nu pusese încă la punct detaliile planului de a-l împiedica să-l reprezinte pe Creighton, îi căutase adresa. Haersham era una dintre cele mai prestigioase străzi din oraș și, precum cele mai multe dintre locuințele de pe aleile șerpuite din Buckhead, casa lui Derek era ridicată pe un teren retras, umbrit de copaci. Era o casă mai veche care fusese renovată fără a sacrifica nimic din caracterul original. În orice alt moment, i-ar fi făcut plăcere să înregistreze toate aceste detalii.

În această seară, era mai interesată de proprietar decât de clădirea frumoasă. În graba ei de a ajunge aici, nu se oprise să se întrebe ce anume o determina să vină. Acum se gândea dacă fusese într-adevăr o idee bună să-l deranjeze într-un moment atât de intim și de dureros.

Cu grijă, se așează pe un fotoliu.

— Pot să-ți aduc ceva?

Derek clătină din cap.

Casa era tăcută ca un mormânt. Nici măcar ticăitul vreunui ceas sau scârțâitul vreunei grinzi nu deranja liniștea profundă care îi apăsa timpanele ca presiunea apei la cincizeci de metri adâncime. Se gândi să plece, pur și simplu, fără să-l mai deranjeze. Putea să iasă în tăcere și probabil că el nici nu ar fi observat și nici nu și-ar fi amintit

ulterior că fusese acolo. Dar ceva o ținea încordată pe marginea fotoliului.

— Vrei să plec?

— De ce-ai venit?

— Pentru că...

Se opri. Fusese pe cale să spună: „Pentru că știu cât însemna Maggie pentru tine” sau „Pentru că știu cât de devastatoare poate fi o astfel de pierdere”. Dintr-odată însă, înțelese adevăratul motiv pentru care era acolo și simți că i se face rău. Venise în goană ca să își ceară scuze.

— Dacă n-aș fi fost eu, spuse ea cu voce răgușită, Maggie ar fi încă în viață. Îmi pare rău. Foarte rău.

Sări în picioare și se năpusti înspre ușă, dar Derek o strigă.

— Nu ai omorât-o tu pe Maggie, spuse el, ridicându-se. *E/* a omorât-o. Nenorocitul ăla bolnav. El a omorât-o!

Își puse coatele pe genunchi, își lăsă capul în mâini și-și trecu degetele prin păr. Disperarea lui o atingea pe Julie până-n adâncul inimii. Se duse lângă canapea, se așeză lângă el și îi puse o mână pe spate.

— Cât timp ai avut-o?

Aruncă o privire covorașului de lângă birou, unde

probabil că Maggie dormea în timp ce el lucra.

— Zece ani.

— Era menționată în aproape toate articolele pe care le-am citit despre tine. Era descrisă ca fiind însoțitoarea ta permanentă. Era la fel de celebră ca și tine.

Derek râse scurt și își șterse ochii cu podul palmelor.

— Și era conștientă de treaba asta. Îți jur că poza când era fotografiată.

— Gândește-te la asta. Gândește-te la cât a fost de iubită, la cât de mult te-a iubit. Concentrează-te asupra momentelor frumoase pe care le-ați petrecut împreună.

Derek își înălță capul și privi înspre ușa deschisă a biroului.

— O să fie greu. Cel puțin o vreme.

Julie îi urmări privirea, apoi se uită din nou la chipul lui, care căpătase o expresie rigidă.

— Ai găsit-o când te-ai întors din Athens?

— Nu m-am întors prea repede. M-am oprit să mănânc ceva. Din nou, își împinse coatele în pulpe și-și apăsă degetele mari în orbite. Știi scena din *Nașu*? Cu calul de curse? În pat?

Julie suflă aerul printre buzele întredeschise și apoi murmură:

— Dumnezeule, Derek!

Își coborî mâinile de pe ochi și se uită la ea.

— Da. M-a devastat. Am țipat. A vrut să mă rănească, a vrut să ajungă la mine, să provoace cel mai urât impact cu putință. A reușit.

Se auzi soneria, și Julie sări ca arsă, privindu-l alarmată.

— Probabil că sunt cei de la poliție. Credeam că ei sunt, când ai sunat tu la ușă.

— Știu că nu s-au grăbit.

— Le-am spus că nu e nicio grabă. Că răul e deja făcut. Scuză-mă.

O lăsa și se duse să deschidă ușa. Julie veni după el. Ofițerii de patrulă în uniformă păreau îngrozitori de tineri și foarte rigizi, ca și cum ar fi venit direct de pe băncile academiei și ar fi simțit nevoia să compenseze lipsa de experiență cu o atitudine bătoasă și ostilă. Se prezentară în puține cuvinte și Derek le făcu semn să urce.

— Prima ușă pe stânga.

În timp ce îi urmăreau urcând, Julie spuse încet:

— Sunt ca niște roboți. Șocul scenei s-ar putea să-i readucă la forma umană.

— Nu conta pe asta. Îmi cunosc reputația. Vor executa procedurile de investigație, dar procuratura din Atlanta n-o

să se dea peste cap să-l găsească pe cel care mi-a omorât câinele. Nu mă aștept ca ăștia doi să facă ceva mai mult decât să completeze un raport. Singurul motiv pentru care i-am chemat a fost pentru că am vrut ca incidentul să fie înregistrat în mod oficial.

Sonerie se auzi iar.

— Trebuie să fie veterinarul, zise Derek. L-am sunat ca să mă ajute cu... cu Maggie.

Se duse la ușă și deschise unui bărbat de aproximativ aceeași vârstă cu el. Părea să se fi îmbrăcat în grabă, cu o pereche de blugi vechi și un tricou Falcons, decolorat. Poate că alesese hainele vechi pentru că știa că, după ce termina treaba pentru care fusese chemat, va trebui să le arunce.

El și Derek se îmbrățișară cu un gest stânjenit, așa cum fac bărbații într-o situație emoțională. După ce se retrase, Derek arătă înspre Julie și făcu scurt prezentările. Și ea și doctorul răspunseră monosilabic. Apoi Derek îi spuse veterinarului:

— Pe aici! Trecând pe lângă ea, i se adresă lui Julie: Să nu urci.

Julie se duse în bucătărie. Suprafețele și aparatele erau imaculate și strălucitoare, ca și cum nu se gătea prea des.

Aparatul de cafea era atât de sofisticat, încât îi trebui o vreme să-și dea seama cum să-l pornească, odată ce puse apa în recipient și boabele în aparatul de râșnit.

Când văzu vasele de apă și de mâncare ale lui Maggie așezate lângă ușă, le luă și le mută în cămară. Erau niște amintiri dureroase.

Cei doi polițiști intrară în bucătărie, cu aceeași expresie rigidă pe care o avuseseră înainte să urce. Fiecare din ei o măsură cu privirea, însă niciunul nu spuse nimic în timp ce traversară încăperea, ieșind apoi pe ușa din spate.

De la fereastră, Julie îi urmări cum cercetează grădina la lumina lanternelor. Unul dintre ei îndreptă fasciculul luminos înspre ramurile unui copac, ca și cum vinovatul s-ar fi putut ascunde acolo. Însă niciunul nu făcu vreo investigație în adevăratul sens al cuvântului și, la doar câteva minute după ce ieșiseră, intrară înapoi în casă. Unul din ei atinse cu lanterna panoul de control al sistemului de securitate și celălalt dădu din cap.

— Credeți că a umblat la sistemul de alarmă? întrebă Julie. Aveți de gând să luați amprente de pe clanță? Ați găsit vreo urmă afară?

Fără să-i răspundă, unul din ei o întrebă:

— Cum vă numiți?

Îi spuse.

— Se scrie în modul obișnuit?

— Da.

— Erați aici?

— Când?

— Când a găsit câinele.

Julie clătină din cap.

— Am sosit cu doar câteva minute înaintea dumneavoastră.

Fără nicio altă întrebare, ieșiră din bucătărie, mișcându-se la unison.

Derek avusese dreptate. Îndeplineau procedura, dar cu minimum de efort. Julie veni în urma lor până în capul scărilor, unde se întâlniră din nou cu Derek. Păstră distanța în timp ce discutară, cu voce joasă. Unul lua notițe. Derek le puse câteva întrebări, la care primi răspunsuri superficiale.

Apoi, polițistul care lua notițe închise agenda. Îl auzi pe celălalt spunându-i lui Derek că vor păstra legătura. Derek îi conduse până la ușă, unde unul dintre tineri își atinse borul pălăriei.

— Ne pare rău pentru câinele dumneavoastră, domnule Mitchell.

Derek închise ușa în urma lor, fără să răspundă, îi aruncă o privire lui Julie în timp ce traversa holul, dar nu spuse nimic și începu să urce scara.

Julie se întoarse în bucătărie. Cafeaua era gata. Tocmai localizase cămile și lingurile, când auzi zgomote și se duse înapoi în partea din față a casei. Derek și veterinarul cărau împreună un sac de plastic în jos pe scări. Din ochii lui Derek curgeau lacrimi.

Se duse în fața lor, deschise ușa de la intrare și se dădu la o parte. Cei doi cărară sacul până pe aleea unde veterinarul își lăsase camioneta. Din ușa deschisă, Julie îi urmări cum așază cu grijă sacul pe jos, deschid ușa din spate, apoi îl urcă în mașină.

Veterinarul se dădu la o parte, lăsându-l singur pe Derek. Lui Julie i se păru că rămase așa multă vreme, dar momentele aveau o încărcătură emoțională atât de puternică, încât poate că nu fusese chiar atât de mult pe cât părea. În cele din urmă, Derek puse o mână pe sac, spuse ceva, apoi închise mașina.

Veterinarul, cu o sensibilitate remarcabilă după părerea lui Julie, nu mai zise nimic, urcă doar la volan și plecă. Genunchii lui Derek părură să cedeze. Se așază pe jos, cu fața spre stradă, și rămase o vreme așa. Julie văzu că îi

tremurau umerii. Rămase unde era, în ușa deschisă, știind că avea nevoie de aceste momente.

În cele din urmă se ridică și se întoarse încet în casă. Cămașa lui nu mai era albă. Blugii îi erau pătați de sânge. Când ajunsese în dreptul ușii, spuse:

— Mă duc să fac un duș.

Și urcă din nou la etaj.

După un sfert de oră, când încă nu coborâse, Julie umplu o cană de cafea și o duse sus. Își dădu seama care era dormitorul lui, fiindcă era singura încăpere cu lumina aprinsă. Ușa de la baia de alături era închisă. Dincolo de ea, se auzea apa curgând. Așternuturile fuseseră scoase de pe pat. În mijlocul saltelei era o pată întunecată și udă, mai mare decât un om, care-i crea lui Julie un sentiment de infinită repulsie.

Încă un sac, ca acela în care fusese cărat corpul lui Maggie, fusese sigilat și așezat într-un colț. Cuvertura și așternuturile de pe patul lui Derek, își spuse. Pe dușumea, sprijinit de peretele opus patului, era tabloul de la licitație, încă în cutia în care fusese ambalat. Cu doar o seară în urmă, dar părea să fi trecut o întreagă eternitate de atunci.

Apa se opri și, câteva minute mai târziu, Derek ieși din

baie cu un prosop înfășurat în jurul taliei. Julie îi întinse cana de cafea.

— Mă tem că s-a răcit.

— Mulțumesc oricum. Îi luă cana din mână, dar rămase privind în cafea, fără să guste din ea. Mai degrabă aş vrea ceva de băut.

— La mine! spuse ea hotărât, deși ideea îi venise abia în acel moment. Îmbracă-te!

Creighton intră în holul clădirii în care se afla apartamentul său și se opri să-și ia corespondența. Îndesată în deschizătura îngustă din fața cutiei de scrisori de alamă, era o foaie de hârtie împăturită. O deschise, citi repede mesajul apoi o porni înspre ascensor, înjurând printre dinți.

Billy voia să-l vadă. Urgent. Subliniat și scris cu litere mari.

Mototoli hârtia în pumn. Idiotul intrase în clădirea lui, îi îndesase un bilet în cutia de scrisori, când Creighton îi spusese de atâtea ori să nu ia sub nicio formă vreodată legătura cu el.

Firește, Creighton fusese primul care încălcase această înțelegere în acea dimineață, când se dusesse la motel, dar Billy nu avea dreptul la aceleași privilegii.

Urcă până la apartamentul său și se duse direct în baie, unde toți pereții erau acoperiți cu oglinzi. Se dezbracă și dădu drumul la duș. Afurisita aia de potaie a lui Mitchell făcuse mare mizerie.

Se gândea de vreo câteva zile să o omoare. Își cumpărase echipamentul de la un magazin de unelte Ace, împreună cu o salopetă, în cazul în care s-ar fi hotărât să monteze scena din *Nașul*.

Felul neobrăzat în care se purtase Mitchell astăzi cu el îi condamnase câinele. Creighton simțise o oarecare satisfacție când îl prinsese pe Mitchell în Athens, cu Julie, pipăind-o ca un adolescent în călduri. Apoi individul avusese tupeul să-i vorbească de sus. Când Mitchell se oprise la un restaurant pe drumul înapoi spre Atlanta, lui Creighton i se păruse un semn că era cazul să se ducă după câine.

Un bărbat a cărui meserie era să apere răufăcătorii ar fi trebuit să știe că nu era bine să pleci de acasă fără să-ți setezi alarma. Aceasta fusese singura grijă a lui Creighton. Asta și teama că javra ar fi putut să latre. Dar o oprire la Burger King îl scăpase de problema asta. Cățeaua mârâise și lătrase de vreo câteva ori, dar apoi îi aruncase burgerul și aproape că se înecase în graba cu care îl înfulecase.

Durase extrem de puțin.

Apoi, la adăpostul tufișurilor din curtea din spatele casei lui Mitchell, își scosese salopeta urâtă, cizmele și mănușile pe care și le pusese peste haine, le îndesase într-un sac de gunoi și le aruncase în lada de gunoi din spatele unui supermarket, în drum spre casă.

Se oprise la o spălătorie auto cu jet puternic și curățase acolo lama cuțitului cu care retezase jugulara animalului și fierăstrăul de mână cu care terminase treaba.

Dar mirosul de sânge parcă rămăsese lipit de el. Îi plăcea doar cât timp era proaspăt.

Acum, în timp ce se freca cu săpun, se gândi k Billy, care, aparent, nu era în stare să urmeze ordinele. Îi simțea nervozitatea în biletul pe care i-l lăsase, o disperare în creștere, ce putea deveni periculoasă.

Creighton înțelegea cum era să ai o pornire atât de puternică, încât să simți că te mănâncă pielea pe dinăuntru. Desigur, el, unul, știa cum să-și stăpânească impulsurile, dar nu avea încredere în capacitatea lui Billy de a face același lucru. Se gândi că, în ciuda riscurilor implicate, era mai bine să răspundă solicitării frenetice a individului.

Până când se spală și se clăti de două ori, planul era

deja făcut. Se uscă și-și dădu părul pe spate cu gel, ceea ce îl făcea să pară câteva nuanțe mai închis. Își puse niște blugi negri și un tricou negru.

Apoi se duse în bucătărie și împachetă diverse produse din cămară și din frigider într-o geantă frigorifică oferită de magazinul gourmet unde își făcea cumpărăturile.

La jumătate de oră după ce intrase în clădire, ieși pe aceeași ușă. În seara aceasta conducea o mașină mai puțin bătătoare la ochi decât Porsche-ul. Un SUV bleumarin, cu bordură cafenie. Interiorul era dotat cu toate opțiunile posibile, dar de afară nu se deosebea cu nimic de miile de vehicule din Atlanta și din împrejurimile ei. Și tocmai de aceea îl alesese astăzi. Nu atrăsese atenția nici în Athens, nici în cartierul lui Derek Mitchell.

Și, ca măsură suplimentară de precauție, schimbase de două ori numerele de înmatriculare săptămâna asta.

Nu era prea fericit să urce din nou la volan. Se plimbase și așa suficient de mult în seara asta. Mersese până în Athens, apoi se întorsese în grabă, ca să ajungă înaintea lui Mitchell. După care fusese treaba cu câinele – deși burgerul îi împrietenise, îi fusese greu să convingă javra să urce în pat, unde se pare că Mitchell îi interzisese accesul.

Avusese deja o zi plină. Ar fi preferat să se retragă în

sanctuarul răcoros și liniștit al cinematografului său privat, cu o colecție nelimitată de filme la care să se uite.

Dar „un bărbat trebuie să facă ce are de făcut”. Colin Firth în *Pur și simplu dragoste*.

Ca mașina să nu-i fie văzută parcată lângă motel, opri în umbra unui magazin de covoare cu preț redus care închisese deja, apoi își luă geanta frigorifică și traversă parcare aglomerată a unei terase destul de dubioase, de lângă motel.

„Ce convenabil”, își spuse. Reuși chiar să vadă o cărare formată între ușa localului și intrarea în motel.

Camera lui Billy era ultima de la parter, din aripa care se întindea în spatele clădirii, la depărtare de strada aglomerată. În timp ce se apropia de cameră, Creighton aruncă o privire peste umăr, dar, din câte își putea da seama, sosirea lui trecuse neobservată, la fel ca în acea dimineață. Nu era genul de loc care să atragă personaje dornice să fie văzute.

Bătu o dată în ușă. Billy deschise aproape numaidecât și răsuflă ușurat în clipa în care-l văzu.

— Slavă Domnului! Mă temeam că n-o să vii.

Creighton deschise ușa cu vârful pantofului și intră în încăpere. Înăuntru aerul era cald și umed și încărcat de

neliniștea lui Billy.

— Am simțit că este o urgență.

Duse punga în bucătărie și o așeză pe bar.

— Dar ce-a fost în capul tău să vii în clădirea mea?

— Nu m-a văzut nimeni.

— Ești sigur?

— Foarte sigur. Mă crezi idiot? Nu vreau să fiu prins, în aceeași măsură în care nu-ți dorești nici tu acest lucru.

Billy făcea eforturi să-și păstreze calmul, dar Creighton detecta fisuri în fațada arogantă. Ceea ce-i întări hotărârea de a acționa repede, înainte ca tipul să clacheze complet și să strice totul. Scoase o sticlă de bere din sacoșă.

— Mi se pare cam cald aici. Vrei o bere?

— Mersi.

— Ai cu ce s-o deschizi?

— În spatele tău. În sertarul de sus.

Creighton găsi un desfăcător ruginit și-l folosi ca să deschidă berea. Spuma ieși peste buza sticlei și se vărsă pe tejghea. O parte curse pe jos. Creighton luă un șervețel și se aplecă să șteargă. Billy nu păru să observe nici mizeria, nici cât timp îi luă lui Creighton să curețe. Se agita ca un animal în cușcă. După ce termină, Creighton se întoarse și-i întinse sticla lui Billy, care i-o smulse din mână

și bău lacom.

— Mersi.

— Cu plăcere.

— Nu vrei și tu?

— Eu nu beau.

— Da. Am uitat.

Billy se uită la geanta cu bunătăți ca și cum abia atunci ar fi observat-o, dar nu manifestă o prea mare curiozitate față de ea. Își îndreptă umerii și luă o atitudine agresivă.

— Ascultă, Creighton...

— Te ascult.

— Nu vreau să faci asta.

Creighton începu să scoată mâncare și tacâmuri din geantă. Știa exact la ce anume se referea Billy, dar se prefăcu nedumerit.

— Ce să fac?

Billy bău din sticla de bere.

— Nimeni altcineva nu va mai păți nimic, da?

— Oh. Te referi la discuția noastră de azi-dimineață. De ce-ți faci probleme în legătură cu asta? zâmbi în timp ce desfăcea un pachet de șuncă feliată. Nu este problema ta, e a mea. Iar eu nu-mi fac nici cea mai mică grijă. Și n-ar trebui să-ți faci nici tu. Sper că-ți place șunca.

— Ea nu făcea parte din înțelegerea noastră.

— La început nu. Dar sunt flexibil. Mai vrei o bere?

Billy părea iritat, dar spuse că-i plăcea șunca și mai acceptă o bere.

Creighton se întoarse cu spatele ca să deschidă a doua sticlă, dar observă cu coada ochiului mișcările nervoase pe care Billy n-ar fi vrut să le vadă. Se șterse pe blugi. Își trecu o mână pe după ceafă. Își prinse între dinți buza de jos. Creighton schimbă sticlele, dându-i-o pe cea plină și luând sticla goală.

— Vrei un sandviș?

— Da, sigur. N-am prea mâncat astăzi. Am maioneză în frigider.

— Am adus muștar fin.

— Grozav.

Creighton arată înspre unul din scaunele de bar.

— Stai jos, Billy. Mă stresezi.

Billy se așează, dar era departe de a fi relaxat. Își puse piciorul pe bara din partea de jos a scaunului și începu să-l bâțâie. Creighton, dimpotrivă, se mișca încet și metodic în timp ce pregătea sandvișurile, întinzând muștar pe feliile de pâine, aranjând șunca în mod tacticos.

— Vrei sandviș cu șvaițer sau brânză *Provolone*?

— Nu contează. Uitându-se la el, Billy spuse: Nu trebuie să faci asta.

Prefăcându-se în mod intenționat că nu înțelege, Creighton zise:

— Nu mă deranjează. Sincer. Timp de săptămâni întregi, ai mâncat doar din conservă. M-am gândit că ți-ar plăcea o schimbare de meniu.

— Lasă rahaturile, Creighton! Știi foarte bine despre ce vorbesc și nu mă refer la afurisitul ăsta de sandviș. Nu trebuie să o omori.

Creighton continuă să aranjeze bucăți de șuncă și cașcaval pe feliile de pâine. Billy își sprijini antebrațul de bar și se aplecă în față.

— Nu știe nimic despre Paul Wheeler. Nu i-ar putea trece niciodată prin minte că am fost implicat în așa ceva.

— E posibil.

— Nu este. Cum ar putea fi?

— Există un mers al lucrurilor, Billy. Cel mai mic detaliu te poate da de gol. Ești partenerul meu. Am obligația să te protejez.

— Ba nu o ai. Principalul motiv pentru care am vrut să ne vedem în seara asta este să-ți spun că suntem chit. O să plec. Măine. Ai avut dreptate. Ar fi trebuit să părăsesc

Atlanta imediat după ce l-am omorât pe Wheeler. L-ai văzut pe detectivul ăla negru, la știrile de la ora șase?

— Nu, le-am ratat.

— Ei bine, una dintre fetele cu care am flirtat nițel, o secretară de la unul dintre birourile de la care am luat formular de înscriere, m-a recunoscut din imaginea de pe cameră și a sunat la poliție.

— Nu avea nicio informație despre tine, nu? Nici măcar numele real?

— Nu.

— Sau vreo adresă? Numărul de telefon?

— Nu.

— Atunci nu văd nicio problemă.

Creighton adusese cuțitul bine ascuțit, acum curățat și sterilizat, pe care îl folosisese ca să omoare câinele lui Mitchell. Îl scoase din sacoșă și-l folosi ca să taie sandvișurile în două, apoi îl așeză pe tejghea și împinse farfuria de carton înspre Billy.

— Mănâncă.

— Mersi.

— Cu plăcere.

Creighton mușcă din sandvișul lui.

— Hmm, delicios, dacă-mi permit s-o spun singur. Îmi

place mult crusta de piper negru, ție nu?

Billy mușcă din sandviș, mestecă și înghiți cu o gură de bere.

— Deci, e-n regulă?

— În regulă?

— Putem să lăsăm treburile așa? Plec din oraș. Nu ne mai vedem niciodată. Nu mai luăm în niciun fel legătura. Nu mai moare nimeni.

Creighton îl privi fix în ochi, în timp ce mușca încă o dată din sandviș și mesteca pe îndelete.

— Mă surprinzi, Billy. Când ne-am cunoscut, nu aveai nimic bun de zis despre fata asta.

— Știu ce-am zis. Așa simțeam la momentul respectiv, dar acum...

Înghiți o gură de bere, întinse mâna după sandviș, dar se răzgândi, îl puse înapoi pe farfurie și își frecă fruntea.

— Ce te frământă, Billy?

— Îți spun eu ce mă frământă. Porcăria aia de film!

Creighton se șterse la gură cu un șervețel.

— Care film?

— Ăla pe care mi l-ai lăsat azi-dimineață.

— Te-ai uitat la el?

— Da.

— Genial, nu crezi?

— E oribil. Individul ăla, ucigașul, este bolnav. Scena aia în care...

— Cred că ghicesc la care te referi. E cea mai importantă scenă din film. Brutalitatea este atât de grafică, efectul...

— În fine, zise Billy agitat. Nu pot să mi-o scot din minte. Creighton se aplecă spre el și șopti:

— Ți-a încins sângele-n vine?

Billy simți cum i se deschide gura.

— Pe dracu, nu!

Creighton îi făcu cu ochiul.

— Nici măcar puțin?

— Dumnezeule mare, Creighton! Nu!

Creighton voia să râdă. Se distra de minune. Bietul Billy, nu în aceeași măsură. Lui Creighton aproape că-i părea rău de el.

— Ascultă, Creighton, eram nervos pe ea. La un moment dat, e posibil să fi zis ceva de genul „îmi vine s-o omor”. Dar n-am vorbit serios. Făcu semn înspre televizor. N-aș vrea să pățească ceva de genul ăsta.

— Billy, ipocritule! I-ai zburat creierii unchiului meu. I-ai împrăștiat prin tot liftul. Te-ai lăudat cu treaba asta de

dimineață și, dacă nu mă înșel, erai dezamăgit că n-am văzut imagini cu capodopera ta.

— Asta era altceva.

Încă amuzat, Creighton continuă:

— Zău? Explică-mi în ce fel.

— Nu-l cunoșteam. Nu aveam niciun fel de sentimente în legătură cu el. A fost repede. Nici n-a știut ce i s-a întâmplat.

— Înțeleg. Creighton împinse la o parte farfuria și scutură firimituri de pâine de pe degete. Își terminase tot sandvișul. Nu te deranjează să-ți omor iubita care te-a trădat, atâta timp cât o fac într-un mod milostiv.

— Nu. Da. Adică... Sări de pe scaun de parcă ar fi luat foc dintr-odată. Adică nu vreau să o omori deloc!

— Dar așa e cinstit, Billy.

Cu gesturi calme, Creighton împacheta la loc ce mai rămăsese din șuncă și cașcaval. Puse capacul pe borcanul de muștar. Ridică de pe masă cuțitul și arată cu vârful ascuțit înspre farfuria lui Billy.

— Ai terminat?

— Da, mulțumesc. Ce e cinstit?

Creighton aruncă resturile, inclusiv produsele de carton, într-o pungă mare, o sigilă, apoi puse totul, inclusiv sticla

goală de bere, înapoi în geanta frigorifică.

— O pralină?

— Nu, mersi. Ce e cinstit?

Creighton desfăcu ambalajul de pe bomboană și o băgă în gură, apoi aruncă folia în sacoșă.

— Și pentru mine este o poveste neterminată, Billy. În mod normal, tu ar trebui să fii cel care să o elimine. La urma urmei, e problema ta. Dar - zâmbi - îmi dau seama că ar fi foarte dificil pentru tine. Înțeleg că ai emoții conflictuale în legătură cu ea. Așa că te eliberez de această neplăcută sarcină.

Billy părea că are probleme să țină în stomac berea și sandvișul.

— Poți să păstrezi...

— Ceasul unchiului Paul?

— Ce? Nu. Ți-am spus. Am aruncat tot ce am luat în timpul jafului.

Creighton îi susținu privirea preț de câteva momente, apoi își roti încet ochii prin încăperea sordidă.

— Nu mă minți, prietene? Dacă ar fi să caut pe aici, juri pe ce ai mai sfânt că nu aș găsi o pungă cu bijuterii?

— Jur.

— Telefonul mobil.

— Ha?

— Telefonul tău mobil. Ești prea deștept să fi dat telefoane din camera asta.

— E unul din alea la liber. L-am cumpărat înainte de jaf.

— Ariei mi-a spus...

— Nu i-am zis niciodată nimic! Ți-am spus. Am sunat-o doar de câteva ori și am închis. Dacă ți-a spus că eu am sunat-o, e doar o presupunere.

Creighton ridică mâna, cu palma în sus. Billy își mușcă din nou buza între dinți, apoi se duse la sertarul biroului, scoase telefonul și i-l dădu lui Creighton, care îl băgă în buzunarul de la pantaloni.

— Nu are nicio importanță, mormăi Billy. Niciun apel nu poate duce la mine.

Creighton zâmbi.

— Mă simt mult mai bine acum. Ezită, apoi spuse: E de la sine înțeles, dacă ai trimis vreun e-mail...

— Uite laptopul!

Era pe noptieră.

— Verifică. Normal că n-am trimis niciun e-mail. Singurul lucru la care am folosit computerul a fost să verific contul bancar, folosind parola pe care mi-ai dat-o tu.

— Când ai verificat ultima oară?

— Ieri.

— Am virat banii azi-dimineață, după ce-am plecat de la tine. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Poți să verifici acum.

Brusc, Billy zise:

— Nu vreau banii.

— Ce?

— Poți să păstrezi suta de mii.

Creighton râse încet.

— Ei, îți mulțumesc pentru generozitate, dar nu cred că am cheltuit vreodată mai bine o sumă de bani. Am scăpat de zgârcitul de unchi-meu, cu vederile lui înguste.

— Păstrează-ți bani. Dar n-o omorî... n-o omorî...

— Ah. Doar să nu o omor pe fosta ta iubită. Creighton îl privi cu un aer trist și clătină din cap. Dar vreau să fac asta, Billy. Vreau s-o fac pentru tine. Nenorocita te-a trădat. Nu o dată, ci de două ori.

— De două?

— Cineva a sunat și te-a identificat la poliție, nu uita.

Billy își șterse transpirația de pe frunte. Privi din nou înspre televizor și Creighton ar fi putut să jure că îl vede pălind chiar și mai mult.

— O să... cum o să...

— A-a-a, făcu Creighton, clătinând din arătător. Eu nu ți-am spus cum să-l omori pe unchiul Paul. Este cinstit să-mi aleg singur metoda. O să fie o surpriză. Când o s-o găsească, sigur o să vezi la știri.

— Când ai de gând s-o faci?

— Știi ce e aia *schimbare bruscă de cadru*?

— Schimbare... Nu, nu știu. Ce e?

— O editare abruptă. O schimbare bruscă de scenă. Folosită pentru a șoca audiența. Foarte eficientă. Impact puternic. O să fie ceva de genul ăsta. Nimeni nu o să se aștepte. Cel mai puțin ea. Clătină cea de a doua sticlă de bere ca să se asigure că era goală, apoi o puse în sacoșă. Totuși, sunt de acord că e o idee bună să pleci din Atlanta. N-ar trebui să ne mai vedem vreodată. Cu siguranță, ți-ar prinde bine să schimbi decorul. Creighton privi disprețuitor în jur. Locul ăsta-i o magherniță. Nu mă mir că nu ești în apele tale în seara asta.

Umezi un șervețel și îl folosi ca să șteargă cu el cheia, înainte de a o așeza în sertar, apoi șterse și barul și aruncă șervetul în geantă. Verifică să se asigure că nu a uitat nimic, apoi își luă geanta și o strânse cu amândouă mâinile la piept.

— Poți să-mi deschizi ușa, te rog?

Billy încetase să se mai văicărească și părea acum dornic să scape cât mai repede de el. Se duse repede la ușă și i-o deschise.

— La revedere, Creighton. Mi-a părut bine să te cunosc.

— Nu ne vom mai vedea.

— Așa este. Îți doresc o viață frumoasă.

— Când pleci, ai grijă să nu lași în urmă nimic care să-i poată conduce la tine. Sau la mine, Billy. Mai ales la mine.

— Cum ți-am mai spus, nici eu nu vreau să fiu prins.

— Eu, unul, aș prefera să mor. Creighton așteaptă o clipă, apoi adăugă: Tu nu?

Capitolul 18

Julie se așteptase la un protest de formă sau cel puțin la o întrebare. Dar, la doar câteva minute după ce-l anunțase pe Derek că se duceau acasă la ea, acesta coborî îmbrăcat cu o pereche nouă de blugi, un tricou polo și adidași.

Plecară împreună, urcară în mașina ei și străbătură în tăcere drumul de zece minute. Derek intră în urma ei, prin garaj, direct în bucătărie. Julie își lăsă geanta pe masă și se îndreptă spre un bufet.

— N-am mai cumpărat nimic de când a murit Paul, dar am burbon și votcă. E și o sticlă de vin alb în frigider.

Nu cea pe care o găsisse deschisă cu o seară în urmă. Pe aia o aruncase.

— Bourbon.

— Cu apă?

— Doar gheață.

După ce-i prepară băutura, i-o duse în mijlocul bucătăriei, unde se oprișe. Privea locul gol, unde, cu o zi în urmă, fusese suportul de prosoape din fier forjat.

— Țineam la el, spuse Julie, dar mi l-a distrus. L-am aruncat astăzi.

Sorbind din pahar, Derek privi oalele și cratițele care atârnau deasupra blatului de bucătărie, sticlele cu uleiuri aromate și diverse sortimente de oțet, rafturile de cărți de bucate, multitudinea de ustensile așezate la îndemână, atât de diferite de bucătăria lui aproape sterilă.

— Gătești.

Nu era o întrebare.

— Am învățat când am locuit în Franța.

O privi în ochi.

— Găteai pentru Wheeler?

— Adeseori. Sorbi din nou din paharul de burbon. Vrei

ceva de mâncare?

— Nu.

Fusese un răspuns scurt și hotărât, așa că nu insistă.

— Vreau să-ți arăt ceva. O să dureze o vreme așa că, dacă-ți e somn, poate aștepta până mâine.

Derek privi în pahar, învârtind lichidul în jurul cuburilor de gheață.

— Nu cred că o să dorm în seara asta.

Julie dădu din cap în semn de înțelegere, apoi îi făcu semn să o urmeze. Îl conduse în camera de zi.

— Fă-te comod.

Derek se așează pe canapea. Julie se îndreaptă spre unitatea de perete care servea drept centru media. În timp ce ea făcea pregătirile, Derek o întreabă:

— Când crezi că a fost Creighton aici?

— Menajera mea a plecat la prânz, așa că a avut la dispoziție toată după-amiaza. Mi-am adus rochia de seară la galerie ieri-dimineață, ca să pot să mă schimb acolo și să mă duc direct la eveniment.

— Cum a trecut de sistemul de alarmă?

— Un detector de mișcare din interior cauzase o serie de alarme false. N-am avut timp să îl înlocuiesc și renunțasem să mai pornesc alarma, ca să evit amenzile de la primărie.

Cum a trecut de-al tău?

— M-am grăbit să mă întâlnesc cu tine în Athens. Am uitat să-l pornesc.

În timp ce vorbeau, scosese un DVD din carcasă și îl introdusese în player.

— Ne uităm la un film?

Julie luă telecomanda și navigă prin meniul DVD-ului, apoi se așează lângă el pe canapea și îi întinse carcasa.

— Hitchcock.

Derek citi titlul.

— Străini într-un tren. Nu l-am văzut.

— E vechi. Unii îl consideră un clasic. Creighton, cu siguranță.

Derek își îndreaptă atenția către ecran și în doar câteva minute era captivat, ca atâția spectatori preț de decenii, de interpretarea stranie a lui Robert Walker în rolul miliardarului ucigaș. La o oră după începutul filmului, Derek luă telecomanda din mâna lui Julie și apăsă butonul de oprire.

— Creighton și Billy Duke au făcut schimb de crime.

— Creighton și cineva.

Julie privi prim-planul actorului, înlemnit pe ecran. Atitudinea blajină și vocea blândă ascundeau mintea și

sufletul unui criminal fără milă.

— Cred că lui Creighton i-a venit ideea din filmul ăsta. Odată, când am luat cina la Doug și Sharon, a vorbit neîncetat despre genialitatea lui Hitchcock, în special despre filmul ăsta. Poate reproduce întreg scenariul, replică cu replică. Hitchcock a făcut filme mult mai cunoscute. *Psycho*, *Păsările*, *în spatele ferestrei*. Dar acesta este de departe preferatul lui Creighton. Cred că din cauză că miliardarul îi amintește foarte mult de el însuși. Dacă nu din alte motive, cel puțin pentru că este un maniac narcisist.

— Evită aparatele de fotografiat fiindcă are senzația că nu-l surprind la adevărata lui valoare.

— Poate c-o fi și asta. În orice caz, după ce mi s-a repetat iar și iar că era cu neputință să fi fost Creighton atacatorul mascat care l-a împușcat pe Paul, mi-am amintit când a vorbit de filmul ăsta. Am comandat DVD-ul și l-am văzut. Zâmbi fără umor. Nu cred că a fost o coincidență faptul că Creighton juca tenis în momentul în care a fost ucis Paul.

Derek privi spre ecran.

— Cel de-al doilea personaj principal este jucător profesionist de tenis.

— O mică glumă privată de-a lui Creighton.

Derek se aplecă și puse paharul pe măsuta de cafea. Cuburile de gheață se topiseră și lichidul din interior se diluase, căpătând culoarea ceaiului de plante. Fusesse atât de captivat de film și de implicațiile legate de acesta, încât uitase de burbon.

Se ridică și înconjură încet încăperea, oprindu-se din când în când ca să se uite la câte ceva: la o fotografie înrămată cu Julie și Paul, la un Set de trei cărți vechi, franțuzești, la o vază cu hortensii vechi, uscate. Se opri cu spatele la ea și rămase privind un tablou de pe perete, cu mâinile sprijinite în șolduri, în aceeași poziție în care studiasse tabloul din salonul galeriei lui Julie.

— Asta îți place mai mult decât cel cu grăsanul?

Se întoarse spre ea cu un zâmbet în colțul gurii.

— Mult mai mult.

Se priviră preț de câteva clipe lungi. Poate că își amintea, la fel ca și ea, cuvintele dure pe care le schimbaseră în acea zi și motivul pentru care ajunseseră să și le spună. În cele din urmă, îl întrebă:

— Ce crezi despre ipoteza mea? Sunt nebună?

— Nu.

— Citesc prea multe într-un simplu scenariu de film? O

adaptare de carte, apropo. Crezi că mi se pare că se potrivește doar pentru că vreau să fie așa?

Derek se așeză pe un taburet de piele, apropiindu-se mai mult de ecran, apoi privi imaginea în alb-negru.

— Individul ăsta vrea să-și omoare tatăl ca să intre mai repede în posesia banilor de moștenire.

— În cazul lui Creighton, a fost vorba de unchiul lui. Dar, la fel ca în film, relația lor era conflictuală.

— Milionarul îl întâlnește pe jucătorul de tenis într-un tren și, în timpul prânzului luat în vagonul restaurant, se oferă nonșalant să îi ucidă soția.

— Pentru că este o târfă. E însărcinată, iar tenismanul e convins că nu e copilul lui. Mai mult, este îndrăgostit lulea de o altă femeie. Își dorește cu disperare divorțul, dar soția nu este de acord. Dar, fiind eroul pozitiv al filmului, nu își dorește să moară.

— Milionarul forțează nota. Fără aprobarea tenismanului, îi ucide soția.

— Publicul vede scena crimei reflectată în lentilele ochelarilor ei.

— O scenă de film genială.

— Și deosebit de tulburătoare.

Derek continuă subiectul filmului:

— Acum că milionarul și-a făcut partea și a ucis-o pe soția sâcâitoare, este rândul tenismanului să-i întoarcă favoarea. Psihopatul se așteaptă să-i ucidă tatăl. Tenismanul dă înapoi.

— Nu-și dăduse seama că milionarul psihopat vorbise serios când îi propusese afacerea din tren. Crezuse că vorbește doar în teorie. Uite, eu aș vrea să moară cineva, tu ai vrea să moară cineva. Ce-ar fi să facem schimb? Niște străini care ucid alți străini. Fără nicio legătură între noi. Nimeni n-ar bănuî nimic.

Derek se încruntă.

— Dacă acest Billy Duke a fost atacatorul, dacă l-a împușcat pe Paul pentru Creighton, presupui că și Creighton a ucis pe cineva pentru el.

— Dacă urmează scenariul, îmi imaginez că este o presupunere rezonabilă. Firește, nu pot fi sigură.

— De dragul discuției, să zicem că ai dreptate. Creighton a obținut ce voia. Paul nu mai este și Creighton a scăpat basma curată. Cu excepția... Aici se uită la Julie... lui Billy Duke. Dacă aș fi în locul lui, mi-aș acoperi spatele.

— Mai ales acum, după ce fotografia lui a fost arătată la televizor.

— Cu siguranță, asta l-a pus pe jar pe Creighton. Dacă

scapă de Billy Duke înainte ca poliția să-i ia urma...

— Atunci înseamnă că nu se va mai putea dovedi că a pus la cale moartea lui Paul, concluzionă ea încet. Eu mă tem ca Billy Duke să nu fie deja mort și toate posibilele legături cu el distruse. Mă tem ca nu cumva Creighton să fi scăpat deja.

Derek se ridică și de data asta păși apăsător dintr-un capăt în celălalt al camerei, apoi se opri în picioare, în fața ei.

— Spune-mi, le-ai împărtășit această teorie lui Sharon și Kimball?

— Nu.

— Și de ce mi-ai spus-o mie? De ce acum?

— Îți pot răspunde la ambele întrebări cu un singur cuvânt: Maggie. Ai trăit pe pielea ta cruzimea inimaginabilă a lui Creighton. Îți spun de zile întregi că este complet lipsit de scrupule. Acum nu trebuie să mă mai crezi pe cuvânt.

O privi preț de câteva clipe.

— Am destul de multă experiență în a extrage adevărul, și numai adevărul, de la persoane care se fofilează sau mint de îngheață apele. De obicei sunt destul de bun la asta.

— Încă ești. Știu că îmi dai dreptate.

— Și totuși...

— Nu prezint încredere și îl urăsc pe Creighton.

O măsură din ochi, privirea ascuțită pătrunzându-i parcă până la os. În cele din urmă, cedă.

— Bine, *a existat* un incident acasă la Doug și Sharon. Făceam un grătar pe terasă. Țânțarii îl adoraу pe Paul și îl atacau în acea seară, așa că m-am dus în casa de lângă piscină ca să caut un spray împotriva insectelor. În timp ce eram acolo, Creighton a intrat peste mine. Tot ceea ce ți-a povestit s-a întâmplat, doar că agresorul a fost el, nu eu. Și-a deschis fermoarul șlițului și mi-a forțat mâna înăuntru. Mi-a spus că, dacă nu făceam ce-mi spunea, pornea un adevărat război și Paul ar fi venit în fugă. Și ce-ar mai fi crezut atunci Paul despre iubita lui, dacă ar fi prins-o pipăind un nepot mult mai tânăr și mult mai frumos? Am reușit să mă desprind din strânsoarea lui. Nu a făcut niciun război și îmi dau seama acum că fusese o amenințare fără fond. A vrut doar să mă umilească. Am încercat să mă comport normal restul serii, dar nu îl puteam suporta lângă mine. De câte ori mă uitam la el, îmi făcea cu ochiul sau făcea alt gest încărcat de insinuări. Îmi făcea greață. Așa că i-am spus lui Paul că mă durea capul și am plecat.

— I-ai povestit vreodată lui Paul toate astea?

— Nu.

— De ce?

— Antipatia dintre el și Creighton crea probleme între Doug și Sharon. Familia, Doug în mod deosebit, era foarte importantă pentru Paul. Nu voiam să fiu cauza unei rupturi între frați. Își ridică mâinile, cu palmele în sus. Ei, asta e. Întregul adevăr. Și numai adevărul.

— De ce nu mi-ai povestit de la început varianta ta?

Îi susținui privirea preț de câteva clipe.

— Pentru că, în avion, am... își coborî capul. De-asta.

Derek se întoarse și înconjură din nou încăperea, o dată și jumătate, înainte ca ea să îl întrebe:

— Ar trebui să le împărtășesc teoria mea lui Sharon și Kimball?

— După discuția cu Kate, ideea pe care merg ei acum este că între tine și Billy Duke există o legătură.

— Pot să-i conving că este o idee greșită.

— Așa de simplu? Dacă te duci la ei cu teoria asta exagerată...

— Ți se pare exagerată?

Derek se opri din mers.

— Julie, le spun lucrul ăsta clienților mei tot timpul. Nu

contează ce cred eu. Contează ce crede juriul și, în momentul ăsta, juriul este format din Sanford și Kimball. Poți dovedi că nu-l cunoști pe acest Billy Duke?

— Nu.

— Nu. Așadar, în ceea ce-i privește pe detectivii care anchetează cazul, ești implicată.

— Atunci ce să fac? Să stau cu mâinile în sân, să nu fac nimic, să-l las pe Creighton să scape basma curată după ce a ucis un om?

Deranjat de tonul cu care vorbise, Derek se aplecă peste ea, lovindu-se în piept cu degetul arătător.

— Și eu vreau să-l în fund, Julie. Îl vreau tocat și făcut bucățele. Ce i-a făcut lui Maggie se pedepsește penal, dar nu am nicio speranță că poliția va urmări pista sau că vreun procuror va putea dovedi că Creighton a fost făptașul, sau că voi primi măcar o fărâmbă de satisfacție în sala de judecată. Se îndreptă, se întoarse cu spatele la ea, o lăsă câteva momente să se calmeze, apoi se întoarse din nou. A dovedit că este incredibil de inteligent. Trebuie să fim mai deștepți decât el, în jocul ăsta.

— Făcând ce?

— Lasă-mă să-l trimit pe Dodge după el.

— Cine e Dodge?

— Detectivul meu.

— Cel care m-a cercetat și pe mine. Un om pe care nu strică să-l ai la îndemână.

Ignorându-i tonul acid, Derek răspunse:

— Într-adevăr. Deja i-am spus să mă țină la curent cu tot ce se află despre Billy Duke. Dar îi voi spune acum să înceapă să-l caute personal. Să sperăm că va avea mai mult noroc decât poliția.

— Dacă poliția nu-l găsește, cum o să-l găsească Dodge ăsta al tău?

— Nu vrei să știi, murmură Derek în barbă. Apoi schimbă subiectul și o întrebă: Wheeler ți-a spus dacă Creighton a fost vreodată arestat? Dacă are cazier juvenil?

— Nu mi-a spus. Nu poate să afle detectivul tău?

— Aproape imposibil, dar vom vedea.

— O să aibă de lucru. Între timp, să-mi văd în continuare de treabă, ca și cum nu aș fi trecut direct în capul listei suspectilor?

— Ai un avocat?

— Pe Ned Fulton.

— Îl cunosc. E un om bun. Și un avocat isteț. Sună-l mâine la prima oră și spune-i despre declarația pe care Kate a dat-o detectivilor. Știi că nu va trebui să-i spui care

sunt implicațiile. O să-și dea seama singur.

— Și tu ce o să faci?

— Trebuie să fiu în sala de judecată la nouă. Se uită la ceas. Peste șapte ore din momentul ăsta.

— Poți să dormi în camera mea de oaspeți.

— Mulțumesc, dar trebuie... Se opri. Capul îi căzu în față și își frecă fruntea. Era să spun că trebuie să mă duc acasă și să-i dau drumul lui Maggie pe afară. Își coborî mâna și strânse pumnul, pe care îl lovi apoi în palma opusă. Nenorocitul dracului! Aproape că-mi pare rău că am chemat poliția. Acum că șocul a mai trecut cât de cât, își face loc furia. Ce mi-ar plăcea cel mai mult ar fi să-i iau urma lui Creighton Wheeler și, când l-aș găsi, să îl omor cu mâinile mele. A transformat povestea asta într-o luptă personală. Mi-ar plăcea enorm să-i răspund la cel mai primitiv nivel cu putință. Ochi pentru ochi.

Julie zâmbi ușor.

— Tentant, trebuie să recunosc. Dar mai bine ți-aș recomanda să termini de urmărit filmul.

Derek clătină din cap, simțind cum tristețea îl cuprinde din nou.

— Am văzut suficient. Dar o să dorm aici dacă nu te deranjează și o să-mi chem un taxi mâine-dimineață.

Mâine, la un moment dat, trebuie să cumpăr altă saltea.

— E posibil ca poliția să aibă nevoie s-o mai vadă.

— N-aș prea crede.

— Crezi că poți dormi?

— Nici măcar să ațipesc.

— S-ar putea să fii surprins, zise ea. Ești epuizat.

— Așa de rău arăt?

Ridică mâna, cu intenția de a-i atinge obrazul, însă și-o retrase înainte s-o facă.

— Arăți furios și secătuit.

Cu mișcări eficiente, stinse televizorul și lampa, apoi îi făcu semn să o urmeze în dormitorul de oaspeți. Era o încăpere nepretențioasă, decorată într-o paletă neutră de tonuri pământii, punctate ici-colo cu accente de roșu și animal print.

— Nu e un pat dintre cele mai mari.

Derek se uita la ea, nu la cameră. Nu aruncă nici măcar o privire patului.

— Baia este acolo, spuse ea, arătând înspre o ușă închisă, de cealaltă parte a camerei. Cred că vei găsi tot ce îți trebuie, dar...

— Julie...

Așteptă până când se întoarse spre el și chiar și atunci

privi preț de câteva clipe emblema de pe tricou, înainte să ridice ochii.

— Nu ți-am mulțumit că ai venit la mine în seara asta.

— Nu-mi mulțumi, Derek. Cuprinsă de remușcări, își coborî capul, clătinându-l încet. Indiferent de ce-ai spune, dacă n-aș fi fost eu, încă ai mai fi avut-o pe Maggie.

Îi cuprinse bărbia în palmă și i-o ridică.

— Creighton ne-a văzut împreună.

Nefiind în stare să vorbească, îl privi cu gura căscată.

— În Athens. Dar chiar și înainte. M-a văzut aici, cu tine, seara trecută. Ne-a urmărit până la Coulter House. A bătut aporouri la romantismul furtunii, la geamurile aburite. Nu știe cum sau când ne-am cunoscut, dar m-a acuzat că întrețin raporturi sexuale cu persoana care „îl acuză”. În termeni mult mai puțin voalați, dar cunoaște motivul pentru care nu am vrut să-l reprezint și îl scoate din sărite. Ca să se răzbune pentru că l-am refuzat și pentru că nu i-am spus de ce, i-a tăiat capul lui Maggie. Făcu un efort să înghită nodul din gât, înainte să poată continua: N-a fost doar vina ta.

— Eu te-am târât în povestea asta.

— M-ai târât? Nu-mi amintesc să mă fi târât pe culoarul avionului. Privirea i se întunecă și făcu un pas spre ea. Îmi

amintesc tot restul.

Cu siguranță i-ar fi plăcut să știe cu câtă claritate își amintea și ea. Retrăise în acea seară în mintea ei întreaga întâmplare, toate detaliile fierbinți. Stând atât de aproape de el, simțindu-i căldura corpului, degetele mângâindu-i chipul, își amintise totul, cu uluitoare claritate. Era periculos. Mai ales când se aplecă și-și puse buzele pe gâtul ei. Se trase în spate, întrerupând contactul.

— Sper să te poți odihni. Noapte bună.

El se întinse și o prinse de mână.

— Rămâi cu mine.

— Nu, Derek.

— Doar întinde-te lângă mine. Doar atât.

Îl privi cu o expresie cunoscătoare, pe care nu o putea interpreta greșit, și își trase mâna. Înjurând în barbă, Derek își trecu degetele prin păr.

— De ce nu? Am dat cărțile pe față. Creighton știe. Curând va ști și Doug. Care mai e problema acum?

— Problema este...

— Ești însărcinată?

— Ce? Nu!

— Dacă nu porți copilul lui Paul Wheeler...

— Nici vorbă.

O privi fix, mușcându-și interiorul obrazului, simțindu-și trupul încordat de frustrare.

— L-ai iubit.

— Da.

— Pe el sau ce-a făcut pentru tine? Te-a salvat dintr-o căsnicie nefericită, te-a ajutat să-ți începi afacerea, te-a tratat ca pe o prințesă. Iar tu i-ai oferit frecvent mese gătitе în casă și după-amiezi de marți extrem de importante.

Julie se simți străbătută de un val de furie.

— Asta crezi despre mine? Dacă-i așa, nu ești cu nimic mai bun decât Creighton. Relația mea cu Paul nu a fost câtuși de puțin așa cum ai descris-o tu!

— A fost iubire, zise el, ușor batjocoritor.

— Da, a fost.

— Pentru amândoi?

— Da.

— Pentru tine în aceeași măsură ca pentru Wheeler?

— De ce te întorci mereu la asta? De ce pui la îndoială?

— Pentru că ai venit la mine în avion.

— Și știi din ce motiv.

— Aș putea crede că a fost singurul motiv, doar că, atunci când te-am atins, tremurai toată.

Julie deschise gura, dar niciun cuvânt nu ieși.

— Și pentru că ai venit, Julie, spuse el aspru. Ai venit.

Creighton Wheeler era un cretin psihopat.

Imediat ce închise ușa în urma lui, Billy se aplecă și, punându-și palmele pe genunchi, trase de câteva ori adânc aer în piept, vrând parcă să se curețe.

Era ceva foarte serios în neregulă cu omul ăsta, parcă i-ar fi lipsit ceva. Era gol și rece, ca una dintre găurile alea din spațiu care absorb lumina. Mai respingător decât orice alt om pe care îl văzuse Billy vreodată.

Blestemă ziua în care Creighton intrase în viața lui. La dracu cu el și cu planul lui infailibil, de care Billy ar fi trebuit să-și dea la bun început seama că era prea frumos ca să fie adevărat. Dar, adevărul fie spus, în momentul în care Creighton îi prezentase „scenariul” așa cum îl numise, primul act fusese deja jucat. Billy fusese fraierit să intre în joc, fără să aibă măcar de ales.

Deși, sincer acum, nu ar fi putut spune că era o victimă.

Nu, fusese destul de dornic să intre în joc. Bucuros chiar. Se lăsase sedus de farmecul aristocratic al lui Creighton, care venea odată cu banii. Creighton îi apăruse ca întruchiparea a tot ceea ce-și dorise Billy vreodată să fie. Așa că Billy sărise cu capul înainte, sperând să se prindă și

de el o parte din lustrul milionarului.

Și, ca un prost, Billy crezuse că Creighton îl alesese pe el pentru potențialul, talentul și dibăcia sa nemăsurate.

Dar toate astea se întâmplaseră în trecut și era prea târziu acum să mai schimbe hotărârile luate. Acum tot ce mai putea face era să încerce să îndrepte răul făcut. Trebuia să găsească o ieșire din toată povestea asta în așa fel încât să scape basma curată. Și nu numai din punct de vedere legal. Trebuia să scape și de Creighton Wheeler. Fusesse un prost că nu-și dăduse seama mai din timp. Billy Duke era o amenințare de care Creighton sigur ar fi avut grijă să se ocupe.

Devenise extrem de vulnerabil. Își dădu seama că Creighton nu atinsese nimic în încăpere, nici de dimineață, nici în această seară. Toate lucrurile pe care le atinsese le luase cu el. Putea pune pariu că ștersese și carcasa DVD-ului, înainte să i-l dea.

Nu exista nimic care să-l lege pe Billy Duke de Creighton Wheeler. Dacă poliția ar fi dat buzna pe ușă în clipa asta, Billy ar fi fost singur în rahat. Avea în posesia lui obiectele pe care le luase în timpul jafului. Nu i se mai părea o idee atât de bună faptul că le păstrase. Și cât timp ar mai fi rămas suta de mii în cont, dacă Billy era arestat? Doar cât

i-ar fi trebuit lui Creighton să intre pe internet și să golească respectivul cont, apăsând doar câteva taste.

Singura legătură dintre ei era Ariei. Întreaga zi încercase să o prevină, sunase la numărul pe care îl știa, dar se pare că era la serviciu și Billy habar nu avea unde mai lucra acum. Dacă s-ar fi apropiat de ea, ar fi chemat poliția, și Billy ar fi fost arestat pe loc pentru uciderea lui Wheeler. Și nu putea apăra pe nimeni din închisoare.

Gândul că Creighton ar fi putut pune în scenă imaginile din filmul ăla cu fosta lui prietenă îi întorcea stomacul pe dos. Relația lor se terminase prost, dar, cât timp fuseseră împreună, o iubise. În felul lui, chiar o iubise.

„Așa că, dacă nu vrei să moară, gândește!”

Înțelegea foarte bine toate modurile în care fusese tras pe sfoară. Acum trebuia să se concentreze pe ceea ce avea în avantajul lui.

Se duse la sertarul biroului, scoase săculețul cu bijuterii, îl așează pe pat. Scoase apoi alt telefon mobil, pe care și-l cumpărase de rezervă. În caz că Creighton s-ar fi hotărât să facă pe deșteptul cu el.

— Nu ți-ai găsit prostul, mormăi el.

Acestea erau resursele lui. Limitate, ce-i drept, dar trebuia să se descurce cu ele. Deschise telefonul cel nou

și, apăsând pe o tastă rapidă, apela numărul pe care îl băgase deja în memorie. Sună de câteva ori, fără niciun răspuns. Billy închise. Se gândi să sune din nou și să-i lase lui Ariei un mesaj, dar știa că nu l-ar fi ascultat. În secunda în care i-ar fi auzit vocea, l-ar fi șters. Trebuia s-o facă să stea de vorbă cu el. În seara asta. Era obligatoriu.

În timp ce salva viața unei tinere care era pe cale să moară doar pentru că avusese cândva o legătură cu el, Billy trebuia să se gândească la un mod de a se proteja pe sine însuși. Dar cum?

Își repetă în minte tot ce se petrecuse între el și Creighton din ziua în care se cunoscuseră și singurul lucru care păruse să îl agite pe tânărul milionar fusese ca nu cumva moartea unchiului său să poată fi în vreun fel asociată cu el.

„Un schimb echitabil. Este corect”, repeta el întruna, în seara aceasta, când plecase, i-o spusese din nou: „Ai grijă să nu lași în urmă nimic care să-i poată conduce la tine. Sau la mine, Billy. În special la mine”.

Așadar, nu era asta cheia soluției problemelor lui Billy?

Singurul mod în care putea scăpa de Creighton era să-l lase absolut în afara oricărei bănuieli. Dacă tânărul milionar era absolut sigur că scăpase de posibilitatea de a

putea fi acuzat că ar fi complotat la uciderea unchiului său, n-ar mai fi avut motiv să mai omoare pe nimeni. Nu? Spera că da.

Cu aceste gânduri în minte, Billy privea săculețul de catifea. Telefonul. Săculețul. Și, dintr-odată, își aminti brusc două lucruri. Unul era refrenul frecvent al lui Creighton. Celălalt, ceva ce-i fusese spus cu ani în urmă, într-un moment când se aflase într-o mare încurcătură. (Cel puțin așa i se păruse la acea vreme. În comparație cu încurcătura în care se afla acum, fusese o joacă de copii).

Dar la momentul respectiv, situația i se păruse sumbră. Era vinovat de acuzațiile aduse. Nu putea fi apărat. Dar avocatul lui nu era îngrijorat. Îi spusese lui Billy că, atunci când apărarea ta nu avea pe ce să se susțină, lăsa lucrurile așa cum erau și aduceai în scenă un caz împotriva altcuiva. „Apărarea ta se concentrează pe o singură afirmație, Billy, băiete: A fost altcineva!”

Billy își amintea cu perfectă claritate cuvintele avocatului dibaci, care îl făcuseră să râdă cu poftă. Pe toți dracii, nu era câtuși de puțin lipsit de idei sau de avantaje.

Creighton Wheeler se credea al dracului de fioros, dar nici măcar el nu-l putea trage-n piept pe Billy Duke.

Capitolul 19

Ajunse la timp în sala de judecată.

După cum se așteptase, Derek nu reușise să așipească nici măcar pentru o clipă în camera de musafiri a lui Julie. În zori, sunase după un taxi. Îi trebuise jumătate de oră să ajungă. Derek îl aștepta deja pe alee, când în sfârșit sosise.

Noaptea trecută, Julie plecase de lângă el și trântise nervoasă ușa dormitorului. Rămăsese închisă toată noaptea. Derek plecase fără să o vadă.

Propria lui casă îi păruse incredibil de goală și de rece, fără Maggie care să-i iasă în întâmpinare. Simțise un val de greață ridicându-i-se în gât în clipa în care intrase în dormitor și văzuse pata întunecată și hidoasă de pe saltea. Făcuse un duș și se îmbrăcase în grabă și ieșise din casă la doar cincisprezece minute după ce intrase.

Se dusese cu mașina la birou. Marlene, să-i dea Dumnezeu sănătate, era deja acolo și făcuse cafeaua. Îi întinsese o cană aburindă și îl privise cu o expresie critică, observându-i ochii injectați.

— Ai avut o noapte grea?

— Maggie e moartă.

Îl ascultase în uluită tăcere în timp ce-i povestise tot ce se întâmplase, omițând doar să o menționeze pe Julie și faptul că petrecuse noaptea la ea acasă.

— Ești sigur că a fost Creighton Wheeler?

— Da, sunt sigur. Pentru moment, era tot ce voia să spună pe tema asta. Aranjează o ședință de personal pentru ora unsprezece. Toți cei care nu au proces să fie prezenți. Vreau informații concise – să subliniezi asta – și la zi despre cazurile la care lucrează fiecare.

Dincolo de toată nebunia din viața lui, Derek avea încă o firmă de avocatură de condus. De fapt, era recunoscător pentru munca și răspunderea asociate cu aceasta. Avea nevoie de o direcție în care să-și canalizeze energia generată de furie, ca să nu se ducă peste Creighton Wheeler și să-l strângă de gât cu mâinile goale. Munca nu avea să-i ofere nici pe departe atâta satisfacție, dar, dintre cele două variante, era zona în care i se accepta să-și descarce furia.

— Dacă ședința se prelungește peste ora de prânz, comandă de mâncare la o firmă de catering. Nu pleacă nimeni. Dacă cineva are planuri pentru prânz, să le anuleze.

În timp ce dăduse ordinele, Marlene notase în grabă în agendă. Își terminase cafeaua dintr-o înghițitură și se uitase la ceas.

— Sună-mi menajera și avertizeaz-o, înainte să ajungă în dormitor. Spune-i să arunce sacul din colț. Sună la o companie de saltele. Cere-le să...

Marlene îl întrerupsese:

— O să mă ocup de toate, Derek. Voi avea grijă să ai un pat nou diseară, când te întorci acasă. Dar eu îmi fac mai multe griji pentru tine. *Tu* cum te simți?

— Am avut și zile mai bune.

Expresia de compasiune din ochii lui Marlene îi făcuse propriii ochi să i se umezească, în urma unui nou val de durere.

— O să întârzii la tribunal.

Se îndreptase spre ușă, spunând peste umăr:

— Și ia legătura cu Dodge. Nu cred să dureze mai mult de o oră la tribunal. Spune-i că ne vedem după.

Se ducea să ceară o amânare în dosarul lui Jason Connor. Procuratura depusese în sfârșit dosarele cu probele, dar abia ieri după-amiază, la scurt timp după întâlnirea lui Derek cu familia Wheeler.

În ciuda stării de spirit și a senzației de usturime din

ochi, intră încrezător în sala de judecată. Își salută clientul, care avea cătușe la mâini și nu-i răspunse. Derek ar fi avut chef să-l pocnească pentru o astfel de atitudine, în schimb se concentrează asupra problemei în cauză, cerând să i se lase timp să analizeze probele depuse de procuratură. După douăzeci de minute de discuții aprinse, procurorul spuse:

— Onorată Instanță, dosarul a fost depus cu bună credință, de îndată ce a fost completat. Dacă domnul Mitchell a fost prea solicitat și nu a avut timpul necesar să îl consulte, înseamnă că nu ar fi trebuit să ia acest caz. Pe care l-a acceptat oricum doar pentru publicitatea pe care i-o aduce.

Lui Derek îi venise să-l pupe. Își lăsase gura să i-o ia pe dinainte și Derek știa, chiar înainte ca judecătorul să se pronunțe, că va avea câștig de cauză. Îi fu acordată încă o lună în care să încerce să smulgă ceva de la clientul lui necooperant, înainte de începerea procesului.

Derek ceru un minut singur cu clientul său, și gardienii i-l acordară.

— Jason, nu pot să te ajut dacă nu mă ajuți și tu.

Cu excepția îngruntării permanente, era un băiat frumușel. Cu o constituție compactă, cu părul negru, ochii

negri, cu buze groase.

— Cum să te ajut?

— Dându-mi ceva de care să mă leg. În jurul căruia să pot construi apărarea. Am văzut dosarul cu probele procuraturii. Ești pierdut, dacă nu pot găsi un motiv pentru care ai ridicat cuțitul asupra părinților tăi.

Așteptă. Nu primi nimic. Jason își mișcă picioarele, făcând cătușele să zdrăngăne, dar în afară de asta nu răspunse în niciun fel.

— Știi ce cred eu? zise Derek. Ești un derbedeu și o lichea și nu ești nici pe departe atât de dur pe cât vrei să te creadă lumea.

Băiatul întoarse atunci capul spre Derek, aruncând flăcări din ochi.

— Ce mama dracului știi tu despre mine?

Profitând de faptul că-i câștigase în sfârșit atenția.

Derek se aplecă înspre el.

— Știu că te paște sentința cu moartea dacă nu-ți schimbi atitudinea și nu-mi dai ceva cu care să lucrez.

— Eram furios. E bine?

Derek lovi cu palma în masă.

— *Furios* nu e un argument prea bun, Jason. Copiii se supără tot timpul pe părinții lor. Dar nu îi masacrează. Mă

ascuți? Încerc să-ți salvez viața.

— Cine te-a rugat? sări de pe scaun. Gardienii fură lângă el într-o clipă. De ce nu mă lași în pace? îi strigă lui Derek, zbatându-se între cei doi gardieni care îl scoteau afară din sală.

Dezamăgit, Derek își strângea servieta când unul dintre aprozi veni și-i întinse un plic standard de scrisoare.

— Cineva m-a rugat să vă dau asta. A zis c-o să știți despre ce este vorba.

Derek îl găsi pe Dodge stând în umbra clădirii în care se aflau birourile lui, fumând. Îl măsură pe Derek din priviri, cu aceeași expresie dezaprobatoare ca și Marlene, dar nu comentă pe seama aspectului său dezordonat, își stinse țigara în ghiveciul unei plante în timp ce intrau în clădire. Erau singuri în lift.

— Jason Connor e hotărât să lase statul să-l execute.

— Urât.

— Creighton Wheeler a omorât-o pe Maggie aseară.

Dodge îi aruncă o privire ascuțită.

Derek nu-l scuti de toate detaliile hidoase, descriindu-i scena în timp ce intrau în firma de avocatură și se îndreptau spre biroul lui, de pe colț.

— Nenorocitul dracului! mormăi Dodge.

— Te-am auzit, zise Marlene.

— Dă-mă-n judecată!

„Dă-mă-n judecată” era expresia favorită a lui Dodge – când se abținea să nu folosească una murdară. Marlene își flutură mâna în față, ca să înlăture mirosul greu de tutun și îi întinse lui Derek un teanc de memorii.

— Nimic nu este urgent. Participarea la ședință va fi de sută la sută și i-am avertizat pe toți să aibă grijă cum se prezintă. Apoi, pe un ton mai blând, adăugă: A sunat veterinarul și a spus că așteaptă instrucțiunile tale cu privire la Maggie.

Derek dădu din cap și intră în biroul lui privat, cu Dodge după el.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă acesta.

— O s-o incinerez.

— Poate-ar fi bine să mai aștepți o zi sau două, îl sfătui Dodge. E posibil ca poliția să vrea să examineze din nou cadavrul.

Derek scoase un sunet disprețuitor.

— Am sunat la secția Zonei Doi azi-dimineață, înainte să mă duc la tribunal. Băiețelii care au venit aseară au ieșit din tură, dar am vorbit cu șeful lor. Au întocmit un raport. Mi s-a dat un număr de caz și am fost asigurat că

investigația este în desfășurare și că mă vor contacta de îndată ce vor avea ceva de raportat.

— Dar nu-ți ții răsuflarea așteptând.

— Nu.

— De unde știi că el a fost?

Dodge se așează într-unul din fotoliile poziționate cu fața spre biroul lui Derek. Derek scoase din buzunarul hainei plicul care îi fusese livrat în sala de judecată și i-l dădu detectivului său, care îl privi curios, apoi îl deschise, scoase hârtia dinăuntru și citi cele două rânduri tipărite.

„Ce zici, mi-am udat bine mâinile?

Michael Douglas. O *crimă perfectă*”.

Dodge ridică privirea spre Derek.

— Să-ți *uzi mâinile* înseamnă să te murdărești de sânge. Ce legătură are cu Michael Douglas? îmi scapă ceva?

— Creighton Wheeler este o enciclopedie ambulantă când vine vorba de filme. Un expert. Ce i-a făcut lui Maggie...

— *Nașul*.

— Da.

— Iisuse!

— Da.

Dodge puse hârtia înapoi în plicul pe care îl așează pe

biroul lui Derek.

— Ai de gând să o predai poliției, ca dovadă?

— Da, deși nu cred c-o să-mi fie de prea mare folos.

— Mai ales după ce-am pus și noi mâna pe ea.

— Probabil că oricum nu ar fi urmat pista asta, dar voi solicita să fie trimisă la criminalistică.

Dodge se strâmbă.

— Băieții ăia sunt ocupați până peste cap cu ucigașii de oameni.

— Nu trag prea mari speranțe să iasă ceva din asta.

— Ce are nenorocitul ăsta de Wheeler cu tine? I-a sărit muștarul că n-ai vrut să-l reprezinți?

Derek se așează pe scaunul de la biroul lui și se învârti de câteva ori, privindu-l lung pe detectivul lui. Își cercetă mintea, inima și sufletul și nu găsi niciun motiv să nu aibă încredere în el.

— Dodge, o să-ți spun ceva.

— Judecând după tonul ăsta, va trebui să mă omori după acea. Sincer, aș prefera să nu știi.

Derek zâmbi trist și o luă de la început, cu zborul de întoarcere din Franța, și îi împărtăși lui Dodge totul, inclusiv teoria lui Julie cum că Creighton ar fi făcut schimb de crime cu cineva, posibil cu bărbatul identificat drept

Billy Duke.

După ce termină, urmă o perioadă lungă de tăcere. În cele din urmă, Dodge zise:

— Am nevoie de-o țigară.

— Ei bine, nu poți să fumezi până nu-mi dai un sfat.

— Tu ești băiatul deștept, domnule avocat. Tu ești plătit cu bani frumoși ca să scoți oamenii din belele.

Derek luă lamentările interlocutorului său drept ceea ce erau – o tactică de amânare. Avea nevoie de timp ca să asimileze tot ce-i spusese Derek. Lăsându-i acest timp, Derek se ridică și se duse la fereastră. Privi afară, invidiindu-i pe oamenii care se luptau în trafic, grăbindu-se să ajungă la întâlniri, să îndeplinească sarcini, să facă față agitației de zi cu zi, să aibă o viață normală.

Normalitatea îl părăsise cu desăvârșire în secunda în care zărise chipul lui Julie Rutledge. Avea dreptate din acest punct de vedere: era prins în povestea asta oribilă din cauza ei. Dacă n-ar fi fost ea, Maggie încă ar mai fi trăit. Pe de altă parte, dacă n-ar fi fost ea, l-ar fi apărat în momentul de față pe Creighton Wheeler, iar ideea de a fi avocatul celui psihopat îi făcea greață. Putea să stea lângă un derbedeu ca Jason Connor până în clipa execuției. Pe Creighton Wheeler nu l-ar fi apărat nici cât

să-i anuleze o amendă pentru parcare interzisă.

Ca și cum i-ar fi urmărit gândurile, Dodge spuse:

— Indiferent ce-ar fi, Creighton Wheeler ăsta e o secătură care trebuie eliminată. Știi niște băieți. Pentru o ladă de bere rece și o hârtie de-o sută...

— Dodge!

— Nu glumesc.

Derek râse încet.

— Știi că nu. Și este tentant, crede-mă. Dar aș prefera să-i distrug viața, mai degrabă decât să i-o sfârșesc.

— Doar de dragul lui Maggie, sau crezi că puicuța asta, Rutledge, are dreptate și Creighton Wheeler este de fapt în spatele morții lui unchi-său?

Derek se făcu a nu observa felul în care vorbise Dodge despre Julie.

— Sunt înclinat să cred că s-ar putea să fie ceva acolo. M-am uitat la o bună parte din filmul ăla al lui Hitchcock. Asasinul îmi amintește atât de mult de Creighton că-mi dă fiori. Este fermecător. Frumos și superficial. Bogat.

— Și psihopat, zise Dodge. Am văzut și eu îlmul. Cu mult timp în urmă. Prima mea soție - sau poate că era a doua - mă dăduse afară din casă. A trebuit să stau la un motel vreo două nopți, până s-a calmat. La un

cinematograf din apropiere era un festival Hitchcock, și la televizorul din cameră nu aveam cablu, așa că m-am dus și am văzut toate filmele. Se opri și își scărpină gânditor obrazul. Înțeleg ce vrea fata să zică, ținând cont că individul are o obsesie pentru filme. Și dacă i-a făcut asta lui Maggie, e clar că este un psihopat malefic.

Derek se întoarse de la fereastră, știind că observațiile detectivului nu se opreau aici.

— Dar?

— Nimic.

Dodge își pipăi buzunarul, căutând o țigară fantomă.

— Spune, ce este?

Ridică din umeri.

— Cineva se supără pe altcineva, îi omoară câinele. Se întâmplă mereu.

— Crezi că doar despre asta e vorba? Creighton îmi purta pică pentru că n-am vrut să-l reprezint, așa că a intrat pe furiș în casa mea și mi-a decapitat câinele? Asta e tot ce vezi tu?

— Nu știu, răspunse Dodge, pe un ton la fel de nervos ca al lui Derek. Ziceam și eu.

— Și ce anume ziceai, dacă poți fi mai precis?

Derek se întoarse la biroul lui și luă loc și, deși Dodge

încercă să evite să se uite direct la el, așteptă până când detectivul nu mai avu încotro.

— Încerci să spui că Julie Rutledge m-a manipulat o dată și este posibil să o facă din nou?

— Zic doar, șuieră Dodge, că cel mai sigur lucru pentru ca o femeie să obțină ceea ce vrea este să se folosească de chestia aia în fața cărora toți bărbații sunt niște tâmpiți. Și asta se întâmplă tot timpul.

— Dar nu o folosește. Nu m-a lăsat să o ating. Niciodată, de când cu povestea din avion.

— Dar ai vrea s-o faci.

Acum Derek fu cel care evită să-l privească în ochi.

— Și ea știe că vrei.

Derek nu-i răspunse.

— Și cu cât te amână mai mult, cu atât îți dorești mai tare, și cu cât îți dorești mai tare cu atât devii mai orb. Există o legătură directă, să știi, între un mădular țeapăn și prostie oarbă.

Derek se ridică atât de repede, încât scaunul începu să se învârtă.

— Bine, să zicem că ai dreptate. La fel ca și poliția, crezi că ea a pus la cale moartea lui Paul Wheeler și că încearcă acum să dea vina pe Creighton. Se sprijini pe spătarul unui

scaun, aplecându-se peste el ca să-și întărească ideea. L-a iubit, Dodge. De ce și-ar fi dorit să moară?

— Să mă ia dracu dacă știi. Și nici nu zic că sigur așa este. Doar că nu aș vrea să elimini această posibilitate. Trebuie să recunoști că nu toate aspectele sunt în favoarea ei. Sanford și Kimball nu sunt niște gogomani. Dimpotrivă, amândoi sunt extrem de buni, luați individual, împreună, sunt dați dracului. Nu ar ține-o în vizor dacă n-ar avea senzația că ceva nu se leagă. Singur ai spus că tu, unul, n-ai remarcat nimic care să fi fost deranjat în casa ei. O crezi doar pe cuvânt că Creighton Wheeler i-a umblat prin lucruri și că a speriat-o în parcare.

— N-a omorât-o ea pe Maggie. Eram împreună.

— Ai spus că nu te-ai dus direct acasă și că era foarte nervoasă pe tine când v-ați despărțit.

— N-a omorât-o ea pe Maggie.

Dodge bătu în retragere.

— Probabil că nu. Dar restul...? Se opri și trase din nou cu zgomot aer în piept. Ia doar în considerație posibilitatea că s-ar putea să nu fie chiar atât de neprihănită pe cât ai vrea să fie. Privește-o în mod obiectiv înainte să te lași prins în ceva care să-ți distrugă cariera, reputația și viața. Ești prea deștept ca să dai dracului totul pentru o

gagicuță.

Derek îl privi lung.

— N-ai decât să faci urât și să te superi pe mine dacă vrei, nu schimbă cu nimic adevărul a ceea ce-am zis. În plus, tu m-ai întrebat, adăugă Dodge, pe un ton defensiv. Apoi își trecu cu zgomot limba peste dinți și mormăi ceva pentru sine: Știu ce vorbesc, domnule avocat. Femeile te învârt pe degete mai repede decât ți-ai putea da seama, iar eu am lăsat în urmă un interminabil șir de dovezi în sensul ăsta. Când ți se strecoară una în inimă...

Se uită la Derek și clătină cu tristețe din cap.

Derek își relaxă atitudinea ostilă și se întoarse la birou. Se trânti pe scaun, mai obosit decât se simțise vreodată. Știa că Dodge nu făcea decât să-i spună totul verde-n față, spre binele lui. Se uită la el și-l întrebă calm:

— Ce mă sfătuiești?

— Retrage-te din povestea asta.

Derek îi susținu privirea preț de câteva clipe.

— Mda, făcu Dodge cu un oftat, lovindu-și din nou buzunarul. Nu credeam, dar am îndrăznit să sper.

— Fie că Julie a pus la cale toată intriga asta complicată sau că într-adevăr Creighton este responsabil pentru asasinarea lui Paul Wheeler, cheia misterului se află la

tipul care a apăsat practic pe trăgaci.

— La acest Billy Duke?

— E cea mai bună pistă de până acum. Poți să-l găsești, Dodge?

Drept răspuns, detectivul se ridică și se îndreaptă spre ușă.

— Încă ceva.

Dodge se întoarce.

— Poți să afli dacă Creighton Wheeler are cazier pentru delincvență juvenilă?

Dodge se încruntă.

— Da știu că nu vrei prea multe...

— Imposibil?

— Ei, Moise a despărțit Marea Roșie...

— Marea Roșie. O să încerci?

Din nou, Dodge se întoarce spre ușă, dar și de data asta Derek îl opri. Detectivul scoase un geamăt.

— Am mare nevoie de o țigară.

— În legătură cu Julie. Ai ridicat niște întrebări valide, Dodge. Mulțumesc.

Investigatorul părea să se fi calmat.

— Hei, nu era treaba mea să-ți țin predici. Și s-ar putea să mă înșel amarnic în ceea ce-o privește. Sper să fie așa.

Dar un lucru știi sigur.

— Da?

— Ți s-a băgat rău de tot pe sub piele.

Julie și Kate avură parte de un scurt moment de împăcare în acea dimineață, în camera din spate a galeriei, după ce Julie sosi la birou. O găsisse pe Kate așteptând-o. Nici nu apucase să închidă bine ușa, că tânăra începu din nou să-și ceară scuze.

— Ți-am spus de aseară că nu este nevoie nici de scuze, nici de explicații, îi zise Julie. Trebuia să te duci la poliție și să spui ce știai. Ai făcut ce era corect.

Se îmbrățișară, apoi Kate se duse în sala principală ca să supravegheze activitatea zilnică în timp ce Julie atacă vrăful de hârtii pe care le neglijase preț de câteva zile. Primi primul telefon la unsprezece și jumătate. Pentru că Kate avea treabă cu clienții, Julie răspunse la al doilea apel.

— *Chez Jean.*

Nimic. Era aproape sigură că cel care sunase era încă acolo, dar, când nu primi niciun răspuns după ce spuse de două ori „alo”, închise.

Se întâmplă din nou, două ore mai târziu. Julie spuse „alo” o singură dată, înainte să închidă.

Al treilea apel veni la scurt timp înainte de închidere. Kate semna o chitanță de primire a unui colet, așa că răspunse Julie.

— *Chez Jean.*

După doar câteva secunde de tăcere, mormăi:

— Mai scutește-mă!

Apoi puse receptorul în furcă.

— Cine era?

— Unul care sună și respiră.

Kate puse pachetul pentru care semnase pe biroul lui Julie.

— A sunat de două ori azi-dimineață, înainte să ajungi la birou.

— Nu mi-ai spus nimic.

— Prima oară, am crezut că e o greșeală. A doua oară am închis și nu m-am mai gândit la asta. Până acum.

Julie încercă să găsească numărul apelantului.

— A sunat de la un număr privat.

Se pare că asistenta ei nu atribuia nicio importanță telefoanelor, în afară de faptul că erau enervante.

— O să se plictisească și o să înceteze, zise ea și își strânse lucrurile, pregătindu-se să plece. Ce-ar fi să vii cu mine să bem ceva, Julie? Și poate să mâncăm pe undeva?

— Mulțumesc, dar vreau să termin aici înainte să plec.

— Bine, atunci ne vedem mâine.

Kate îi atinse umărul cu un gest afectuos, înainte să iasă pe ușa din spate.

Julie se uită la ceasul de pe perete, apoi dădu drumul la televizorul micuț de pe birou. Începea prima ediție a știrilor. Urmări întreaga jumătate de oră, dar nu se menționează nimic despre cazul lui Paul sau despre progresele în căutarea lui Billy Duke. Nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită.

Se așteptase ca detectivii să apară astăzi la ușa ei, să o confrunte cu ceea ce aflaseră ieri de la Kate, în legătură cu bărbatul care venise la galerie. Îl atenționase pe Ned Fulton să fie pregătit, în caz că ar fi avut nevoie de el. Dar nu auzise nimic de la poliție.

O enerva să se gândească la câte ore aveau să piardă încercând să găsească o legătură între ea și omul ăsta, pe care nu îl cunoștea. Dar avea mâinile legate. Să le spună că își pierdeau vremea pe o pistă greșită ar fi însemnat să îl trădeze pe Derek, de la care avea această informație.

Derek.

Nu o sunase azi. Ceea ce nu era surprinzător, însă, din nou, Julie nu știa dacă să se simtă ușurată sau

dezamăgită. În timp ce se ducea să verifice sistemul de închidere de la ușa principală, recunoscu în sinea ei că era mai degrabă dezamăgită.

Oricât de furioasă ar fi fost pe el cu o seară în urmă, pentru lucrul jenant pe care i-l spusese, fusese foarte dezamăgită când se trezise de dimineață și nu-l mai găsisese acolo. Plecase fără să-i spună niciun cuvânt, fără să-i lase vreun bilet. Făcuse chiar și patul în camera de oaspeți, lăsând impresia că nu fusese niciodată acolo.

În timp ce se întorcea spre depozit, se opri în ușa salonului, imaginându-și că, dacă ar fi tras suficient de adânc aer în piept, ar mai fi putut încă simți mirosul spumei lui de bărbierit. Gândul ăsta o atrase în cameră. Nostalgică, se duse în fața tabloului cu bărbatul gol, care lui îi displicuse în asemenea măsură și zâmbi amintindu-și cum o întrebase dacă exista vreo persoană întreagă la minte care să fi dat bani pe așa ceva.

O debusolase complet când apăruse la galerie în acea zi. Era ultima persoană din lume pe care se așteptase să o vadă. Și totuși, își dorise cu ardoare să îl mai vadă o dată. Remarcase până și cel mai mic detaliu – poziția trupului său, forma mâinilor, felul în care îi creștea părul, cicatricea abia vizibilă de pe bărbie. Se uitase la atât de multe

fotografii cu el, încât toate aceste caracteristici fizice îi fuseseră cunoscute, chiar înainte să îl întâlnească în avion.

„Pot să-ți cumpăr ceva de băut, după masă?” îi adresase un zâmbet pungaș, care încă îi mai stârnea furnicăături în stomac acum, când își amintea. Zâmbind trist, spuse:

— M-ai cucerit de când mi-ai spus „bună”.

— *Jerry Maguire.*

Inima îi tresări. Cu respirația tăiată, se răsuci pe călcâie. Silueta lui Creighton umplea cadrul ușii. Stătea sprijinit neglijent de toc, cu gleznelor încrucișate, cu o expresie sardonică.

— Îl găsești atrăgător pe domnul ăsta corpolent, cu ciucurașul mititel? Apoi, pe un ton mai unduitor: Sau te-am prins visând cu ochii deschiși la avocatul tău viril?

Știind că nu-și putea trăda nici frica, nici repulsia, se forță să vorbească pe un ton apăsător:

— Ce dorești, Creighton?

— Julie, Julie... simt o încărcătură ostilă. Având în vedere că aproape mi-ai fost mătușă, m-am gândit să trec pe la tine, să văd ce mai faci.

— Puteai să mă întrebi ce mai fac atunci când ai sunat.

— Am sunat?

— Este cam caraghios și nedemn de tine, Creighton, să

faci farse la telefon. Să tai capetele animalelor neajutorate – ei, ăsta-i stilul care te reprezintă.

— Habar n-am despre ce vorbești. Nici cu telefonul, nici cu decapitarea. Nț-nț-nț, zău așa, Julie!

Julie simțea că îi e greu să respire. Scârba pe care o simțea față de el o sufoca, iar asta îi dădu curaj.

— Galeria este închisă. N-ai ce căuta aici. Îți cer să pleci. Dacă nu, sun la poliție.

Creighton luă telefonul fără fir de pe masa de cocktail și i-l întinse.

— Te rog. Ar fi o scenă foarte interesantă. Tu, eu, cei doi detectivi care au deja bănuieli în legătură cu tine – toți patru într-o atmosferă intimă, la tine în salon. Eu o să le spun că tu m-ai invitat, că, după ce unchiul Paul a murit, voiai să reluăm povestea de unde am lăsat-o în seara aia, lângă piscină.

— Nu te-ar crede niciodată. Derek nu te-a crezut.

Creighton ridică o sprânceană.

— I-am spus adevărul.

— A deschis el subiectul?

Julie nu răspunse, și un rânjel se întinse încet pe fața lui Creighton.

— Ei vezi, tocmai asta mă face să cred că a avut îndoieli

asupra versiunii tale. Dar nu dispera. Poate că o să ai mai mult noroc cu detectivii.

Legăna telefonul.

— Vrei să-i sun eu?

Îl împinse la o parte și ieși pe ușă.

— Dacă nu pleci, sun eu!

Continua să străbată holul în direcția depozitului, ținându-și spatele drept, încercând să facă abstracție de faptul că inima i se ridicase în gât și că-i bătea nebunește de frică. După ce se întâmplase cu Maggie, nu mai era nicio îndoială cu privire la gradul de violență de care era capabil.

Îi prinse cotul cu mâna și o izbi de perete, ținându-o cu trupul lui, așezându-și degetele în jurul gâtului ei.

— Poate că ți-a plăcut să ți-o tragi cu unchiul Paul. S-au văzut și lucruri mai stranii. Îmi imaginez că-ți place și mai mult să ți-o tragi cu îndrăznețul și chipeșul Derek Mitchell. Dar cred că cel mai mult și mai mult ți-ar plăcea să ți-o tragi cu mine.

Se împinse în ea. Julie se zbatu să se elibereze, dar asta nu făcu decât să-i provoace un zâmbet triumfător, care-i făcu pielea să i se zbârlească.

— Dă-mi drumul!

— Îți place să-mi dai viața peste cap, nu-i așa, Julie? Hmm? Crezi că poți să mi-o tragi, atrăgându-l pe avocat de partea ta? Mai gândește-te.

— Te previn, Creighton.

— Că ce? Ce o să faci?

Degetele lui i se strânseseră în jurul gâtului.

— Joci cu mult peste liga ta, scumpo. Și, din păcate, ești mult prea mândră și prea prostuță ca să-ți dai seama. Ar fi mai bine să te retragi, câtă vreme pielea ta dulce și moale e încă neatinsă.

Îi dădu brusc drumul și rânji când o văzu cuprinzându-și corpul cu brațele, într-un gest protector.

— Nu că n-aș fi tentat să-mi plimb limba peste fiecare milimetru din această piele delicioasă. *Întotdeauna mi-am dorit să fac asta.* Robert Patrick, *Școală sub teroare*. Și mereu am vrut să aflu ce anume ai tu de-ai reușit să-l îmbrobodești în asemenea hal pe unchiul Paul. Dar, din păcate, dragă Julie, va trebui să lăsăm acest senzual exercițiu pentru o altă ocazie. În seara asta, am o întâlnire.

Cu aceste cuvinte, se duse agale în camera din spate a galeriei. În timp ce trecea pe lângă biroul ei, se opri și aruncă o privire pachetului.

— Nu uita să deschizi coletul.

Ieși pe ușa din spate și avu grijă să o închidă bine în urma lui. Julie rămase sprijinită de perete. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât nu o puteau ține.

În cele din urmă, reuși să ajungă în camera din spate, sprijinindu-se în continuare de perete, ca să nu cadă. Se îndreptă împleticindu-se spre ușa pe care ieșise Creighton și închise cu grijă toate încuietorile, apoi se întoarse și se sprijini de ea, respirând greu, pe gură.

Aproape căzu peste birou și întinse mâna după telefon, dar se răzgândi și îl lăsă unde era. Creighton nu ar fi venit dacă nu ar fi fost convins că poate manipula situația, că o poate folosi în avantajul lui, în așa fel încât tot ea să iasă prost. Probabil că spera că o să raporteze incidentul detectivilor, ca să poată distorsiona tot ce le-ar fi spus, făcând-o să pară ridicolă sau vinovată.

Privirea îi căzu pe pachetul de pe birou.

Judecând doar după etichetă, nu era evident de către cine fusese trimis. Părea inofensiv, dar nu îi plăcuse felul nonșalant cu care Creighton se referise la el.

Mintea îi fu pe dată invadată de imagini cinematografice cu persoane care găseau lucruri dintre cele mai oribile în cutii obișnuite.

Nu se auzea niciun sunet în galerie în afară de bătaile

nebunești ale inimii ei în timp ce deschidea sertarul de sus al biroului și scotea un cutter. Apăsă butonul care făcea lama să iasă și o așeză pe banda adezivă cu care fusese sigilată cutia, făcând o incizie lungă care-i aminti de un bisturiu care taie prin piele. Crestă repede banda de la capete, apoi puse cutterul deoparte.

Degetele îi erau așa de reci, încât abia dacă putea simți cartonul în timp ce dădea la o parte mai întâi o bucată, apoi pe cealaltă. Înăuntru, erau pufuleți verzi de polistiren. Material standard de împachetare. Total inofensiv.

Julie întinse mâinile, apoi strânse repede pumnii și le retrase. Trase de câteva ori adânc aer în piept și își forță bătăile inimii să încetinească. După ce reuși să-și mai tempereze nervii, întinse din nou mâinile înspre cutie. După o clipă agonizantă de groază, le îndesă înăuntrul cutiei. Zeci de pufuleți de polistiren i se vărsară peste brațe, ieșind din cutie, căzând pe birou și pe dușumea. Fără să le acorde atenție, pipăi. Găsi un obiect înfășurat în folie de bule cu aer. O prinse cu ambele mâini și o trase afară.

Recunoscând pe dată ce era, scoase un strigăt ușor. Genunchii îi cedară și căzu pe podea, întreg trupul tremurându-i incontrollabil. Un suspin îi ieși pe gură.

Era bolul din sticlă suflată pe care îl comandase special pentru un client. Nimic mai mult.

Cum stătea așa, încercând să-și recapete suflul, privi către ușa prin care ieșise Creighton. Avu senzația că-i aude râsul satisfăcut.

Capitolul 20

Firma lui Derek se ocupa în prezent de douăsprezece cazuri active. Încă de trei ori mai multe erau în așteptare. Derek cunoștea foarte bine detaliile fiecăruia și se implica personal în construirea apărării, chiar dacă alți avocați ai firmei reprezentau clientul în sala de judecată.

După ședința cu angajații, mintea lui avea și mai multe informații de stocat și de procesat. Dar când răspunse la telefon și Dodge spuse: „L-am găsit!”, mintea lui Derek se concentrează instantaneu și nu fu nevoie să-și întrebe detectivul la ce anume se referea.

— Unde?

— Într-un motel ieftin, pe drumul spre aeroport.

— Cum l-ai găsit?

— Am un ciripitor pe care-l plătesc și care frecventează

barul de lângă hotel. I s-au cam aprins călcâiele după o coreeancă, administratoarea motelului, așa că s-a dus pe acolo și i-a arătat fotografiile lui Billy Duke. Tipa a început să se agite. Băiatul m-a sunat așa că m-am dus să o văd personal pe domnișoară. După ce am uns-o, a mărturisit că l-a recunoscut pe Billy Duke când i-a văzut fotografia la televizor. Are camera închiriată de aproape o lună, dar sub alt nume.

— De ce nu a raportat?

— Nu are documente legale de ședere. A trebuit să-i dau două sute ca să se calmeze și să mă creadă că nu o să fie deportată. Dodge făcu o pauză să tragă din țigară. Cred că ciripitorul meu își poate lua adio de la vreo relație cu ea, dar important este că l-am găsit pe Billy Duke. Vrei să trec pe la el să-i dau bună ziua?

— Nu. Trebuie să-i sunăm pe Sanford și Kimball.

— Trebuie? Întrebă Dodge, pe un ton care sugera exact opusul.

— Ce mașină conduce Billy Duke?

— Coreeanka susține că nu știe.

— Dacă pleacă, ia-te după el, dar anunță-mă imediat. Stai cu ochii lipiți de ușa camerei lui.

Derek închise și îi ceru lui Marlene să-i facă legătura fie

cu Sanford, fie cu Kimball.

— Spune cui ți-o răspunde că e urgent.

În timp ce aștepta, se gândi să o sune pe Julie, dar sfaturile lui Dodge îl făcură să ezite. Dacă spunea adevărul, avea să afle cât de curând că Billy Duke fusese prins. Dacă mințea și Duke era complicele ei, ar fi însemnat ca Derek să încalce legea spunându-i că avea să fie arestat cât de curând.

Momentan, integritatea lui rămânea necompromisă.

Când ajunse acasă, Julie încă mai tremura. Vizita surpriză a lui Creighton o dăduse complet peste cap. De neconceput, dar adevărat: avea capacitatea să o sperie. Jucase cu ea unul dintre jocurile lui psihologice, și Julie îi căzuse în plasă. O făcuse să-i fie frică să deschidă un pachet banal.

Folosind telecomanda, închise ușa garajului de îndată ce băgă mașina înăuntru. Dar faptul că era în siguranță, în garajul ei, nu îi potolea cu nimic frica. Amintindu-și presiunea degetelor lui Creighton pe gâtul ei, felul în care își împinsese agresiv corpul într-al ei, își așeză mâinile pe volan și-și sprijini fruntea pe brațe, respirând adânc.

De câte ori îl vedea acum, în fața barului, la galerie, devenea din ce în ce mai agresiv fizic. Era oare un semn al

psihozei în creștere?

Garajul reținuse toată căldura de peste zi. Nu dură mult până ce pielea i se acoperi de transpirație, dar tot mai tremura gândindu-se la Creighton. Nu știa ce anume începuse când se hotărâse să-l omoare pe Paul, dar nu terminase încă. Era aproape sigură de asta. Se simțea amenințat de ea într-o oarecare măsură, altfel nu ar fi amenințat-o la rândul lui, prevenind-o să nu se mai amestece. Ceva fierbea la foc mocnit. Dar ce? Dacă nu știa nici măcar ce crimă mai pune la cale sau cine ar fi putut fi victima, cum l-ar fi putut împiedica?

În cele din urmă, căldura sufocantă o forță să iasă din mașină.

De când Creighton intrase în casa ei, avea deosebită grijă să țină toate ușile încuiate, inclusiv pe cea care făcea legătura între garaj și bucătărie. Își folosi acum cheia ca să descuie.

Fără să mai țină cont de detectorul de căldură avariât, începuse și să-și seteze cu rigurozitate alarma, chiar și atunci când știa că nu va lipsi din casă decât o scurtă perioadă de timp. O ținea pornită chiar și atunci când era acasă.

Așa că, în clipa în care împinse ușa de la bucătărie, se

așteptă să audă un bipăit de avertizare. Faptul că nu auzi nimic o sperie mai mult decât dacă s-ar fi declanșat întreaga alarmă. Tăcerea era apăsătoare și înfricoșătoare.

Inima începu să-i bată frenetic. Începu acum să asude de-a binelea și hainele i se umeziră în timp ce adrenalina îi pompa în vene. Își putea auzi propria respirație. Minteia începuse să o ia razna, dar se forță să gândească rațional și să nu intre în panică. Nu încă.

Era posibil ca menajera să fi uitat să programeze alarma când plecase?

Nu, menajera nu venise azi. Nu fusese nevoie, după curățenia generală pe care întreaga casă o primise cu o zi înainte.

Uitase chiar ea să o programeze de dimineață? făcu un efort să-și amintească fiecare gest în parte și putea să jure că ultimul lucru pe care îl făcuse înainte să închidă ușa fusese să seteze alarma.

Fără niciun sunet, își așeză geanta pe masa din bucătărie și își scoase pantofii. În picioarele goale, se apropie tiptil de blatul de bucătărie și luă un cuțit de carne din suportul de lemn. Avea lama lungă și zimțată, dar Julie s-ar fi simțit mai bine dacă ar fi avut în mână revolverul pe care îl pusese la loc, sub pat. Se apropie în tăcere de

ieșirea din bucătărie și se opri să asculte la ușă.

În casă era o tăcere mormântală, cu excepția bubuiturilor propriiei inimi.

După cinci minute, când mușchii începură să-i tremure de efortul de a sta încordați atât de mult timp, se forță să se relaxeze. Se lăsase iar prinsă într-unul dintre jocurile bolnave ale lui Creighton?

Chiar programase alarma în acea dimineață? Fusese supărată pe Derek, mai întâi pentru ce-i spusese cu o seară în urmă, apoi pentru că plecase fără să-și ceară scuze și fără să-i adreseze vreun cuvânt. Poate – probabil – că mintea îi fusese atât de preocupată cu acest lucru, încât uitase de obiceiul nou format de a programa alarma la plecare.

Cu toate astea, ținu cuțitul în fața ei în timp ce verifică întreaga casă, atentă să observe dacă intrase cineva. Nimic nu fusese deranjat. Ieșind din camera de zi, privi precaută în lungul coridorului care ducea spre dormitoare. Din nou se opri să asculte, dar nu auzi nimic.

Mergând în continuare pe vârfuri, se apropie de camera de oaspeți. Patul era așa cum îl lăsase Derek. Ușa de la baie era deschisă. Înainte să apuce să se răzgândească, traversă încăperea. Baia era la fel ca întotdeauna –

pregătită pentru musafiri. Își făcu curaj și se duse să verifice șifonierul, simțindu-se ușor caraghioasă când deschise larg ușa, cu un gest teatral. Era gol, cu excepția unor umerase goale pe bară și a unei păături împăturite pe raftul de deasupra. Ca să împingă ridicolul la maxim, se lăsă în patru labe și se uită sub pat.

Se ridică la loc, clătină din cap și ieși din nou pe hol. Ușa dormitorului ei era deschisă.

Era la doar câțiva pași distanță când îi sări în față. Ca un monstru într-o casă bântuită. Brusc. Într-o fracțiune de secundă.

Julie se așteptase la o sperietură. Cu toate acestea, țipă.

Când ajunse la localul situat vizavi de motelul Pine View, Derek îl găsi pe Dodge așezat la bar, cu fața spre o fereastră de unde putea vedea foarte bine motelul și clădirile din jur. Derek se așeză pe scaunul de lângă el și împinse la o parte o farfurie cu oase și sos care începuse să se sleiască.

— Costițele nu-s rele, zise Dodge.

— Nu, mulțumesc.

Personalul restaurantului servea farfurii cu fripturi la grătar și diverse garnituri mai multor clienți, dar niciunul dintre aceștia nu părea să fi remarcat faptul că poliția

înconjurase zona.

Coborând vocea, Derek spuse:

— Am văzut două mașini de poliție în capătul străzii.

— Și mai e una și în capătul celălalt. Plus doi oameni pe strada din spatele motelului. Și ei doi, în civil.

Derek privi în direcția indicată de Dodge printr-un gest din bărbie. Un sedan fără însemne de poliție era parcat în fața barului. La lumina neonului, Derek distinsese două siluete înăuntru, un bărbat la volan și o femeie pe scaunul pasagerului.

— La un moment dat îmi dădea informații, remarcă dezinteresat Dodge.

— La un moment dat?

— Aveam un aranjament.

— Ce fel de aranjament?

— Un aranjament. Dar s-a dus. Dacă vorbim cu ea, să nu te dai de gol că știi.

— Buzele-mi sunt pecetluite.

Conversația se opri în clipa în care sosiră Sanford și Kimball. Derek și Dodge îi urmăriră pe cei doi detectivi parcând în fața biroului motelului. Kimball coborî din mașină și intră. Derek avea senzația că privește într-un acvariu. Kimball sună dintr-un clopoțel de pe birou.

Coreeanca despărți șirurile de mărgele ce păreau să îndeplinească funcția de ușa către o cameră din spate și se apropie de Kimball, care îi arată insigna.

Derek i se adresează lui Dodge:

— Parte din înțelegerea mea cu Sanford. Dacă este cooperantă și le dă cheia, n-o s-o raporteze.

— Și tu crezi asta?

— Probabil că nu.

Kimball ieși din birou la doar șaiszeci de secunde după ce intrase, fluturând cheia de la cameră. Sanford lăasă mașina acolo unde era. Împreună, el și Kimball merseară de-a lungul șirului de camere cu fața la stradă, cotiră după colț și își continuară drumul pe latura mai lungă a L-ului, apărând în chenarele de lumină galbenă ale ferestrelor, dispărând între ele.

Când ajunseră la câțiva metri depărtare de ultima cameră, înaintară cu mai multă grijă, până când se poziționară fiecare pe câte o parte a ușii. Sanford bătu în ea cu patul revolverului din dotare. Nu se întâmplă nimic. Spuse ceva, apoi bătu din nou. Când nici de această dată nu primi niciun răspuns, îi făcu un semn din cap lui Kimball, care se aplecă și introduse cheia în broască. Apoi se mișcă în viteză, trântind ușa de perete și năvălind

înăuntru.

Cei doi polițiști în civili țâșniră din mașină și începură să alerge înspre cameră, cu pistoalele în mână.

— Să mergem!

Derek ieși în fugă pe ușa localului. Nu avu nicio problemă să ajungă de cealaltă parte a bulevardului. Dodge găfâia când îl ajunse din urmă. Ținea pasul cu Derek, dar pufăia asemenea unui vechi motor cu aburi.

Aproape că ajunseseră, când cei doi polițiști în civil ieșiră din încăpere. Nu mai lăsau acea impresie de urgență. Pistoalele fuseseră băgate la loc, în tocuri.

Când îl văzu pe Dodge, femeia se opri brusc.

— Ce mama dracului cauți *tu* aici?

— Eu l-am găsit. Eu am sunat.

— Felicitări. Dar ai ajuns prea târziu. Nu e aici.

— La dracu! șuieră Derek.

Partenerul ei se uită la el.

— Tu ce treabă ai, Perry Mason? apoi către Dodge: Mai lucrezi pentru el?

— Plătește asigurare medicală bună.

Polițistul scupă pe trotuar, apoi o porni pe alee.

— Mă găsiți în birou.

Când nu-i mai putea auzi, Dodge o întrebă pe femeie:

— Poți să ne bagi în camera aia?

— Nenorocitele!

Dodge suflă prelung.

— N-am avut încotro, Dora. Am primit un telefon.

— Mi-ai tras clapa și m-ai lăsat cu nota.

— Domnul avocat aici de față a avut urgentă nevoie de mine.

— Cina aia m-a costat douăzeci și doi de dolari.

— Am spus că-mi pare rău. Hai, nu fi supărată!

Femeia aruncă o privire peste umăr, înspre ușa deschisă a camerei lui Billy Duke.

— Când o să vă vadă, Sanford o să facă o criză.

— O să se simtă mai bine după aceea.

— Nu-i spuneți că v-am văzut eu mai întâi.

— O interogați pe administratoare? Întrebă Derek.

Femeia îi aruncă o privire suspicioasă.

— Poate că da.

— Întrebați-o...

— Nu-mi spuneți cum să-mi fac meseria, domnule Mitchell!

Dodge se apropie de ea.

— N-ar face una ca asta, Dora. Dar dacă aflați ceva interesant...

— Nici vorbă, Dodge. N-am chef să mi-o pun pe Kimball în cap.

Începu să se îndepărteze.

— Ai uitat că te-am lăsat să stai deasupra?

Nu se opri, dar îi arătă peste umăr mâna cu degetul mijlociu ridicat. Dodge râse încet.

— Dragostea...

Veni în urma lui Derek înspre ușa deschisă a camerei de motel. Când îi auzi, Sanford întoarse capul de la dulapul în care căuta. Își puse mâinile înmănușate în șolduri.

— Vă mulțumim pentru pont, domnule Mitchell, dar nu vă dă dreptul să vă amestecați în anchetă.

— Toată lumea cunoaște pe toată lumea? întrebă Dodge.

Nimeni nu răspunse.

— Vreo urmă de Billy Duke? întrebă Derek.

— Billy Wood, supuse Kimball, ieșind din baie.

Ca și partenerul ei, purta mănuși din latex, dar mâinile îi erau goale.

— Țsta e numele cu care s-a înregistrat. A plătit chiria pe o lună cu bani gheață când s-a cazat, cu zece zile înainte să fie împușcat Wheeler. Proprietara l-a văzut o singură dată de atunci. L-a surprins când căra un sac de

gunoi la tomberonul din spate.

— Ai vorbit cu ea doar câteva secunde, spuse Dodge.
Kimball zâmbi.

— Sunt bună.

— Atunci, de ce nu l-ai găsit tu?

Kimball îl săgetă cu o privire rece. Sanford părea enervat pe toți trei.

— De ce v-ați pus detectivul să îl caute, domnule Mitchell?

— Am un interes întemeiat.

— Am auzit că nu mai reprezentați familia Wheeler.

— Așa e.

— Atunci de ce țineați să-l găsiți pe individul ăsta?

— Nu comentez.

— Are vreo legătură cu câinele dumneavoastră?

Derek îi aruncă o privire ascuțită lui Kimball, care pusese întrebarea. Aceasta ridică din umeri.

— A umblat vorba azi. Îmi pare rău. Sincer.

În mod ciudat, Derek o crezu și se simți mișcat de sinceritatea ei.

— Mulțumesc.

— E valabil și pentru mine, zise Sanford. Ce chestie oribilă!

Înainte să mai spună cineva ceva despre Maggie, Dodge aduse în discuție tomberonul menționat mai devreme.

— Ați pus oameni să-l verifice?

Kimball trecu din nou la modulul detectiv.

— Nu suntem amatori. Oamenii noștri o să-l verifice, dar e posibil să fi fost golit de când Billy Duke, sau cum l-o mai chema, și-a dus gunoiul. Doamna de la birou nu mai era sigură în ce zi îl văzuse. Până se termină povestea asta, e posibil să lăsăm oameni în teren.

— Mașina?

— Nu se știe, spuse Sanford.

— Doamna de la birou spune că nu l-a văzut niciodată cu vreo mașină, zise Kimball. Probabil că a parcat undeva în apropiere, dar a venit până aici pe jos. Am pus ofițerii să cerceteze zona.

Dodge mormăi, exprimându-și părerea pesimistă în această privință.

— În cartierul ăsta veți avea nevoie de informatori. Să fiți pregătiți să cheltuiți ceva bănuți.

Se pare că detectivii erau de aceeași părere, pentru că niciunul nu îl contrazise.

Derek îi lăsa pe detectivi să-și facă treaba. Nu trecuse peste pragul ușii pentru că, dacă existau dovezi în cameră,

risca să le contamineze. Înregistra ce spuneau Dodge și cei doi detectivi, dar încerca în același timp să-și formeze o părere despre cameră și despre bărbatul care o ocupase.

Era o încăpere tristă, cu petice evidente în pereții de ghips și pete de apă pe tavan. Patul nu era făcut și așternuturile lăsau impresia că fuseseră folosite timp îndelungat, fără a fi spălate. Dacă Duke își ducea singur gunoiul, probabil că în prețul camerei nu intrau și serviciile unei menajere. În spatele lui Kimball, prin ușa deschisă de la baie, Derek putea vedea prosoape pe jos, ca și cum ar fi fost aruncate cu neglijență.

Dar în tot acest spațiu nu exista nici măcar un singur obiect personal, nimic care să nu fie o trăsătură permanentă a camerei.

— Nu a ieșit doar, a plecat, spuse el sec.

Sanford se încruntă.

— Așa s-ar părea. Nu sunt haine în dulap. Nimic în sertare.

— Nimic în baie, în afară de miros urât. Se pare că instalațiile nu funcționează excepțional.

— Ați verificat chiuveta din baie? Întrebă Derek.

— Încă mai sunt stropi de apă pe ea, spuse Kimball. Deci nu are cum să fi plecat de prea mult timp.

— Baia are fereastră?

— Nu suficient de mare încât o persoană adultă să se poată strecura prin ea.

— Am supravegheat locul de la șase și zece seara, le spusese Dodge. De atunci nu a ieșit pe ușă. Prin urmare trebuie că plecase deja când am ajuns eu, dar nu de prea multă vreme, altfel chiuveta ar fi avut timp să se usuce.

— Undeva pe la patru? Își dădu cu părerea Sanford.

Dodge ridică un umăr, într-un gest laconic.

— Mă interesează mai puțin când a plecat cât unde anume s-a dus, zise Derek, pierzându-și răbdarea.

— Și nouă ne-ar plăcea să știm asta, zise Sanford.

— Dar tot nu avem nimic care să-l lege de incidentul armat din hotel. E posibil să fie doar un individ într-o călătorie de afaceri.

Derek nu credea câtuși de puțin că asta era cu adevărat opinia lui Kimball.

— Cine plătește cu bani gheață într-o călătorie de afaceri, și nu cu cardul?

— Și utilizează două nume, adăugă Dodge. Cel puțin de două știm noi.

Nervoasă, Kimball i-o reteză:

— Gata, am priceput.

Derek își roti privirea prin încăperea deplorabilă.

— După părerea mea, ăsta era bârlogul lui, un loc în care să se ascundă.

— Sunt de acord, spuse Dodge, arătând înspre coșul de gunoi metalic. Gol.

— La fel și cel din baie, le spuse Kimball.

— Când a plecat, nu a lăsat nimic în urmă, zise Derek.

— Nimic vizibil. Sanford își scoate telefonul mobil. O să le cer băieților să caute amprente. Poate găsim una pe care s-o putem introduce în baza de date. Un individ care folosește un nume fals probabil că a fost arestat la un moment dat în viața lui și i s-au luat amprente. Cel puțin îi vom afla numele real.

Kimball trecuse în bucătărioară, remarcând cu voce tare:

— A spălat vasele. Și a golit gunoiul. Dar nu a spălat podeaua. E lipicioasă.

Se aplecă și dispăru în spatele barului. Când se ridică din nou, câteva clipe mai târziu, Derek surprinse privirea încărcată pe care i-o adresa partenerului său.

— Ați găsit ceva? Întrebă Derek.

Kimball clătină din cap.

— Nu. Am putea să identificăm lichidul ăsta pe care l-a

vărsat pe aici, atâta tot. Apoi se încruntă. De ce mai sunteți aici? Nici măcar nu sunteți polițiști și v-am cerut să plecați.

Dodge îl înghionti pe Derek.

— Ai văzut destul?

— Presupun.

Dar nu schiță vreun gest că ar fi intenționat să plece.

— Ce este?

— Ceva nu se leagă.

— Ce tot șușotiți voi acolo? Întrebă Sanford.

Ignorându-l, Derek cuprinse din nou cu privirea, încet, detaliile camerei. Privirea îi alunecă peste televizor, apoi repede înapoi. Își dădu seama ce îl neliniștea. Totul în cameră era demodat, dar televizorul părea destul de nou și avea DVD-player încorporat.

— Verificați DVD-player-ul.

Sanford îi aruncă o privire curioasă, dar căută telecomanda și o găsi printre cearșafurile mototolite de pe pat. Porni televizorul, apoi se duse și apăsă butonul pentru tăvița DVD-ului. Aceasta ieși. Goală.

Îi aruncă lui Derek o privire întrebătoare. Acesta oftă dezamăgit.

— Doar o bănuială.

Ariei se parfumă, se verifică pentru ultima oară în oglindă și își luă geanta. După ce se îmbuibase cu înghețată cu trei seri în urmă, hotărâse că n-o să se îngrașe din cauza unui nesimțit. Cum spunea întotdeauna tatăl ei, singurul mod de a-ți continua drumul după ce-ai fost aruncat din șa e să urci din nou pe cal.

leșea în oraș și era hotărâtă să se simtă bine. Și, apropo, *mai ducă-se dracului!*

Avu grijă să încuie yala în urma ei. În timp ce se ducea spre mașină, vecina de peste drum o strigă. Scoase un geamăt interior, dar îi făcu cu mâna și strigă:

— Bună ziua, doamnă Hamilton!

Doamna în vârstă locuia singură și probabil că se și simțea singură. O oprea adesea pe Ariei, de obicei când se grăbea mai tare. Sau cel puțin așa i se părea.

— Ariei, așteaptă!

Fiindcă fusese educată să respecte persoanele în vârstă, Ariei își aruncă geanta în mașină, dar așteaptă până când doamna Hamilton se apropie de ea, șchiopătând.

— Florile dumneavoastră arată bine, îi spuse Ariei când bătrâna se apropie.

Doamna Hamilton avea cea mai frumoasă grădină de pe

stradă și se mândrea cu faptul că se ocupa singură de ea.

— Mulțumesc, scumpo. Își puse mâna pătată pe piept, ca și cum gestul ar fi ajutat-o să respire. Îmi fac griji pentru tine.

— Dar de ce?

De obicei doamna Hamilton o întreba dacă mănâncă bine, o certa pentru că se întorcea prea târziu acasă, o sfătuia să se dea cu cremă de soare. Așa că Ariei fu surprinsă când bătrâna îi spuse:

— Un bărbat a venit să te caute azi, cât erai la muncă.

— Un bărbat?

— Cred că era drogat, șopti bătrânica. Nu arăta deloc ca o persoană normală.

— Dar cum arăta?

Inima lui Ariei începu să bată cu putere în timp ce vecina ei i-l descria pe Billy Duke, în detaliu. Nu așa cum îl cunoscuse ea, ci cum arătase în imaginea surprinsă de camera de luat vederi.

— Ce voia?

— L-am văzut dând târcoale casei tale, uitându-se pe la ferestre, bătând la ușă. Am strigat la el, i-am spus că nu ești acasă și că nu vede și el?

În orice alt moment, imaginea care se formă în mintea

lui Ariei ar fi fost comică, însă acum nu-i venea să zâmbească.

— A traversat strada ca o vijelie. Am fugit repede înăuntru și am pus lanțul la ușă, dar a început să dea din mâini și să strige ca nebunul: „Vă rog, ajutați-mă!”

— Să-l ajutați?

— A spus că e disperat, că trebuie neapărat să vorbească cu tine, că e o chestiune de viață și de moarte și m-a întrebat dacă știu unde lucrezi. Sunase la tine la serviciu, dar îi spusese că nu mai ești acolo.

— Am schimbat recent locul de muncă.

Slavă Domnului pentru asta!

— M-a întrebat dacă am numărul tău de mobil și i-am spus că *dacă* l-aș avea, deși nu îl aveam, oricum nu i l-aș fi dat. L-am amenințat că sun la poliție dacă nu pleacă, apoi i-am trântit ușa în nas. L-am urmărit totuși prin jaluzele. S-a urcat în mașină și a plecat. Doamna Hamilton o privi îngrijorată. Nu e treaba mea, desigur, dar nu părea genul de bărbat pe care să vrei să-l ții pe lângă tine, Ariei.

— Nicio grijă, doamnă Hamilton, nu-l țin. Îi strânse mâna bătrânei. Dacă-l mai vedeți vreodată, chemați poliția.

— Categoric așa o să fac. Ai grijă!

Ariei o asigură că o să aibă, și bătrâna se întoarse în

curtea ei. Ariei se gândi să se întoarcă în casă și să sune chiar ea la poliție ca să raporteze vizita nepoftită a lui Billy. Dar asta însemna să se implice și promisese atât lui Carol, cât și sieși că nu va face așa ceva. Spera că avertismentul doamnei Hamilton îl speriase.

Se hotărî să nu-l lase pe Billy Duke să-i strice seara pentru care se pregătise, dar în clipa în care intră în barul strălucitor, tot nu reușise să scape de o vagă senzație de neliniște.

Se simți și mai prost când îl zări pe Tony, sprijinit de una dintre mesele de cocktail din fundul încăperii, arătând imposibil de elegant și de chipeș.

Capitolul 21

Țipătul lui Julie răsună în hol.

Bărbatul făcu un pas înspre ea, apoi își puse mâinile pe fiecare parte a tocului, așezându-se în ușă. Pielea îi era parcă de ceară, inumană. Ochii erau adânc afundați în orbitele întunecate.

Julie se întoarse și o rupse la fugă, dar individul sări după ea, o prinse de umăr și o răsuci, apoi căzu peste ea,

înfigându-se în cuțit. Lama se afundă în trupul lui până la plăsele. Deschise gura să strige, dar dintre buze ieși doar o secreție biliară dezgustătoare, care-i împrășcă pieptul lui Julie.

Țipă îngrozită.

Încercă să îl dea la o parte, dar se prinsese zdravăn de ea, cu brațele strânse peste umerii ei. Executară un dans ciudat în timp ce Julie încerca să se desprindă din strânsoarea lui. Fără să reușească.

Apoi începură convulsiile. Nereușind să-și păstreze echilibrul, se prăbuși pe podea, aterizând pe spate și tremurând atât de violent, încât oasele umerilor și călcâiele loveau cu zgomot în dușumeaua de lemn.

Julie sări peste el și intră împleticindu-se în dormitor, înșfăcă receptorul fără fir de pe noptieră și tastă frenetic 911. Nimic. Scăpă telefonul, care ateriză cu zgomot pe podea. Telefonul ei mobil era în geantă, în bucătărie, ieși clătinându-se înapoi în hol.

Convulsiile bărbatului nu mai erau la fel de puternice acum. Încercă să nu se uite la mânerul cuțitului care îi ieșea din trup, în clipa în care îngenunche lângă el.

— Voi suna după ajutor. Dar trebuie să mă duc să-mi iau telefonul. Mă întorc repede. Încearcă să...

Ochii lui erau deschiși, dar priveau în tavan, fără să pară că o observă. Nu părea să o fi auzit sau să fie conștient de prezența ei. Deja părea plecat într-o altă lume. Zvâcni.

Apoi rămase complet nemișcat.

Derek și Dodge traversară bulevardul și tocmai ajunseseră în parcare restaurantului, când Derek îi văzu pe Kimball și pe Sanford ieșind în fugă din camera abandonată de motel, ca și cum un demon ar fi fost pe urmele lor.

Fără să-și întrerupă goana, se îndreptară spre biroul motelului. Sanford urcă la volanul sedanului cu care veniseră și montă pe acoperiș o sirenă portabilă, în timp ce Kimball își vâra capul pe ușa biroului. Le strigă ceva Dorei și partenerului ei, care o interogau pe coreeancă. Apoi Kimball urcă în mașină, lângă Sanford. Acesta ambală motorul și țâșniră din loc atât de repede, încât lăsară o dâră de fum în urma lor.

Derek se uită la Dodge apoi, fără să schimbe niciun cuvânt, țâșniră amândoi spre mașina lui Derek. Acesta urcă la volan în timp ce Dodge se arunca pe scaunul de lângă șofer. Nu apucase încă să închidă ușa, când Derek apăsă accelerația până-n podea.

— Ce crezi? îl întrebă, în timp ce-și făcea loc prin trafic,

mergând la aceeași viteză cu Sanford, dar fără să beneficieze de semnalele luminoase de pe acoperișul mașinii.

— Nu știu, dar e ceva serios.

— Billy Duke?

— Poate. Te deranjează dacă fumez?

— Tu ce crezi?

Își continuă drumul într-o tăcere încordată. După zece minute, Dodge observă:

— Se îndreaptă spre cartierul tău.

— Mai degrabă înspre al lui Julie.

Derek simți cum i se strânge stomacul în clipa în care își dădu seama că urma mașina poliției adânc în cartierul ei.

— Oh, Dumnezeule, nu!

— Ce? Întrebă Dodge.

Derek nu-i răspunse. De îndată ce văzu vehiculele de intervenție aruncând fleșuri de lumină pe zidurile casei ei, trase frâna de mână. Înainte să apuce măcar să înregistreze strigătul speriat al lui Dodge, străbătea în goană trotuarul, împingând la o parte vecinii care se strânseseră în grupuri mici și își dădeau cu părerea, făcând speculații cu privire la natura urgenței.

Ignorând banda galbenă cu care investigatorii deja

încercuiseră peluza, Derek trecu pe dedesubt și se îndepărtă în goană înspre ușa din față. Un polițist în uniformă îi ieși în drum.

— Hei! Stai pe loc!

— Ce s-a întâmplat?

— Locuiești aici?

— Nu!

— Atunci valea!

— Sunt Derek Mitchell, avocat pledant. *Ce s-a întâmplat?*

Polițistul se încruntă, privi în jur, spuse:

— Înjunghiere fatală.

Derek simți cum i se înmoaie genunchii.

— Cine...?

Gâtul i se închise înainte să apuce să termine întrebarea, iar asta păru să atingă o coardă sensibilă a polițistului.

— Așteaptă aici.

Se întoarse cu spatele și o porni înspre ușa deschisă.

— Pe dracu!

Derek țâșni pe lângă el și se aruncă prin ușa de la intrare, cât pe ce să se izbească de un polițist, care îi tăie drumul și îl opri, punându-i amândouă mâinile pe piept.

— Cine ți-a dat voie să intri?

— Dă-te la o parte!

Derek încercă să dea la o parte mâinile polițistului, dar acestea nu se clintiră. Primul polițist îi prinse mâinile de la spate.

— Dați-mi drumul!

— Hai, prietene, calmează-te sau va trebui să-ți punem cătușele.

— Dați-mi drumul!

Homer Sanford apăru în arcada sufrageriei lui Julie, cu cea mai înrâncenată expresie pe care i-o văzuse Derek vreodată.

rmitchell? Iar tu? Ce mama dracului?

Înnebunit, Derek încercă să interpreteze expresia detectivului.

— Julie? reuși să îngaime, cu voce sugrumată.

Sanford îl privi lung preț de câteva clipe, apoi arătă din cap înspre camera din spatele lui. Derek făcu un pas, sau cel puțin încercă. Polițiștii încă îl țineau.

— Dați-i drumul, le comandă Sanford.

Cei doi bărbați în uniformă își luară mâinile de pe el. Derek intră împleticindu-se în camera de zi, oprindu-se brusc în clipa în care o văzu pe Julie, palidă ca moartea,

dar în viață.

Stătea pe canapea, înfocolită într-un pled cu ciucuri, deși lui Derek i se părea că încăperea avea atmosfera sufocantă a unei sere. Sub pled, hainele îi erau pătate. De sânge și de încă o substanță, cu un aspect și un miros oribil. Tenul ei avea culoarea aluatului de pâine, făcându-i ochii să-i pară negri și uriași în clipa în care îi întâlnește pe ai lui.

Un bărbat negru, înalt și slab, stătea în picioare lângă șemineu, ținând în mână un caiet mic, cu spirală. Părea destul de stânjenit. Un alt detectiv, un tip mai în vârstă pe care Derek îl mai văzuse Graham? Grant? Ceva de genul ăsta – stătea pe taburetul pe care stătuse Derek cu o seară în urmă, când se apropiase de televizor, ca să vadă mai bine imaginea. Era cu fața spre Julie și spre Roberta Kimball, care erau așezate una lângă cealaltă pe canapea.

Era un tablou straniu care rămase neperturbat preț de câteva momente, apoi Graham/Grant îi spuse lui Sanford:

— Scoate-l de-aici.

— Sunt Derek Mitchell.

— Știu cine ești. Iar *eu* sunt sergentul Graham, detectivul care conduce investigația unei înjunghieri fatale. Acum că am făcut prezentările, dispari dracului de

la scena crimei.

— Sunt avocatul domnișoarei Rutledge.

Ochii lui Julie se măriră o idee, dar nu îl contrazise. Kimball făcu un gest ca și cum ceva ar fi pișcat-o de sub perna de pe canapea. Derek avu impresia că Sanford mormăie ceva, dar nu putea fi sigur.

Graham se întoarse spre Julie.

— Deja v-ați sunat avocatul? Nu... Am sunat doar la 911.

— Probabil că a venit după noi până aici, explică Kimball. Era la motelul la care stătea Billy Duke. Cu evidentă neplăcere, adăugă: De fapt, el este cel care l-a găsit. Mai bine zis, detectivul lui.

— Din ce motiv îl căutați, domnule Mitchell? întrebă Graham.

Dar, înainte ca Derek să apuce să răspundă, privirea detectivului se mută pe un punct din spatele umărului său. Derek se întoarse. O targă de care era legat un cadavru înfășurat într-un sac era împinsă înspre ușa din față de doi băieți de la intervenții, îndrumați de un investigator de la Departamentul de Medicină Legală din Fulton Country. Recunoscându-l pe Derek din numeroase procese în care depusese mărturie, îl salută înclinând din cap, dar nu i se adresă. În schimb, îi spuse lui Graham:

— Vă anunț când va fi programată autopsia, domnule sergent.

— Îmi poți spune ceva în momentul ăsta?

— Era mort când au sosit paramedicii. Semne de luptă și traumă. Îi iese din stomac ceva ce pare a fi un cuțit obișnuit de bucătărie.

Își continuă drumul fără alte comentarii. Derek se uită la Sanford.

— Billy Duke?

— Nu avem încă o identificare sigură.

Graham veni lângă ei.

— Nu avem multe. Domnișoară Rutledge, va trebui să veniți cu noi la secție și să răspundeți la câteva întrebări.

— Acum?

— Chiar acum.

— Pot să mă spăl mai întâi?

Graham se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse:

— Doamna detectiv Kimball va rămâne cu dumneavoastră. I se adresează apoi lui Kimball: Păstrează hainele, sunt probe.

Când Kimball o escortă pe Julie pe lângă Derek, acesta se întinse ca să-i ia mâna. Părea pierdută, depășită. Își înfrână impulsul de a o cuprinde în brațe. Era cumplit de

greu să-și păstreze atitudinea profesională.

— Ne vedem acolo, domnișoară Rutledge. Nu spune nimănui nimic până nu ajung. Ai înțeles?

Julie dădu din cap și șopti:

— Mulțumesc.

Derek îi strânse mâna într-un gest liniștitor, apoi îi dădu drumul. Târând pledul după ea, Julie se îndreptă înspre coridor. În clipa în care trecu pe lângă el, Kimball ridică o sprânceană și-i spuse cu voce înceată:

— Din ce în ce mai curios.

Cu asta chiar avea dreptate.

O oră mai târziu, Julie povestea din nou cele întâmplătoare sergentului Graham și tânărului detectiv de culoare, care nu spusese încă niciun cuvânt, cel puțin nu în prezența lui Julie. Își imagina că fusese abia recent promovat detectiv și încă mai era sub tutela lui Graham. Sanford și Kimball, știa, erau în încăperea alăturată, privind-o prin peretele-oglindă.

Derek era lângă ea, întruchiparea profesionalismului. Îl găsisese la secția de poliție, când sosise cu Graham și cu partenerul său. Nu schimbaseră niciun cuvânt în drumul de acasă la secție. Presupunea că detectivul îl cunoștea pe Derek după reputație, știa că ar fi fost vai și amar dacă

vreun polițist ar fi încercat să facă un client de-al lui să vorbească, fără ca el să fie de față.

Acum, tânărul detectiv reglă camera de luat vederi, apoi ridică degetul mare înspre Graham. Graham anunță cu voce tare data, ora și numele celor prezenți, apoi îi ceru politicos să povestească ce se întâmplase.

Julie povesti. Le spuse tot ce-și putea aminti din clipa în care intrase în casă pe ușa din spate și observase că alarma nu scosese sunetul obișnuit, până la acel groaznic moment în care Billy Duke zvâcnise pentru ultima oară, apoi rămăsese complet nemișcat.

Când termină, urmară câteva clipe de tăcere deplină, apoi Graham spuse:

— Mulțumesc, domnișoară Rutledge.

— Clienta mea dorește să coopereze. Acum, dacă asta e tot...

— Nu este, îi spuse Graham lui Derek. Apoi, adresându-i-se din nou lui Julie: Nu am putut să nu observ că, în relatarea dumneavoastră, ați vorbit despre victimă folosind un nume.

— Mi s-a spus că numele lui era Billy Duke.

— De către cine?

— De către domnii detectivi Sanford și Kimball.

— Și a fost un intrus, nu o *victimă*, o completă Derek.

— Asta este discutabil, domnule Mitchell. Domnișoara Rutledge avea un cuțit de tranșat carne. Billy Duke nu era înarmat. Și trupul lui este acum la morgă.

— Nu era înarmat? Întrebă Julie.

— Nici măcar cu un briceag, răspunse detectivul.

— N-am știut, spuse ea slab. Am presupus...

— V-a amenințat că vă lovește?

— Simpla lui prezență reprezenta o amenințare la adresa clientei mele.

— Mulțumesc, domnule Mitchell, spuse detectivul, dar continuă să o fixeze pe Julie cu o privire acuzatoare. Când nu ați auzit alarma, de ce n-ați părăsit casa? De ce n-ați chemat numaidecât poliția? Ați spus că ați crezut că cineva v-a intrat în casă.

— Am spus că *m-am temut* să nu-mi fi intrat cineva în casă.

— Care e diferența?

— Teama poate juca feste unui om. M-am temut să nu par caraghioasă. Își coborî privirea asupra degetelor împreunate, pe care le strângea atât de tare, încât se albiseră până la os. Am avut o experiență traumatizantă acum câteva săptămâni.

— Știu că erați împreună cu Paul Wheeler atunci când a fost împușcat.

— Din momentul acela, nu am mai fost... eu însămi. Mă sperii foarte ușor. Am crezut că era unul din acele momente.

— Ați crezut că vă imaginați un intrus?

— Da.

— Dar ați păstrat cuțitul în timp ce ați cercetat casa.

— În caz că mă înșelam.

— În caz că vă înșelați, erați pregătită să înjunghiați mortal un intrus?

— Nu răspunde, spuse Derek.

Graham nu insistă.

— Când l-ați văzut prima oară, l-ați recunoscut pe intrus?

— M-a speriat de n-am mai știut de mine. Nu mi-am spus din primul moment: „Billy Duke”. Nu îl văzusem niciodată în persoană, văzusem doar fotografiile scoase de pe camerele de supraveghere. Sincer, tot ce-a înregistrat mintea mea a fost faptul că arăta ca un zombi. Era palid ca moartea. Pielea îi părea artificială. Îl descrie cât putu mai bine. A venit înspre mine, apoi parcă s-ar fi proptit în ușă. Așa. Imită felul în care Billy Duke se ridicase, împleticindu-

se apoi înspre ușa deschisă. Era bolnav. Rănit. Avea ceva. Nu se simțea bine. Și cred că așa se explică faptul că a căzut pe mine. Nu cred că a vrut să mă atace. Este posibil să mă înșel, desigur, dar nu cred că avea intenția să-mi facă rău. Venise la mine după ajutor.

— Ajutor?

— Asta a spus, zise sec Derek. Individul, care părea înviat din morți, a ieșit din dormitor și s-a năpustit peste ea. Cum ar fi făcut orice persoană normală, clienta mea s-a întors și a fugit. Bărbatul a înconjurat-o, apoi s-a prăvălit peste ea, ca și cum nu s-ar fi putut ține pe picioare. Aveți totul pe înregistrarea video.

— Mulțumesc, domnule Mitchell. Îmi amintesc ce-a spus.

— Atunci, de ce o mai presați? Ce parte nu vă este clară?

— Nu l-am înjunghiat, spuse Julie. A căzut peste cuțit. Apoi au început convulsiile.

— Îmi amintesc că ați spus și asta, zise detectivul.

Julie îi susținu privirea sceptică.

— Este adevărul.

— A vomitat pe dumneavoastră.

— Mi-ați văzut hainele.

— A căzut pe podea.

Julie dădu din cap.

— S-a zvârcolit spasmodic. A zvâcnit de câteva ori, apoi a murit.

— Asta s-a întâmplat.

— Același lucru se putea întâmpla și dacă îi înfigeați cuțitul în burtă.

Julie nu spuse nimic.

— Ați spus, când ați sunat la 911, că intrusul din casa dumneavoastră era mort.

— Așa e. Am încercat să sun de la telefonul din casă, dar nu s-a făcut legătura. Mă duceam să iau mobilul, dar a murit înainte să apuc.

— De unde ați știut că era mort? L-ați atins, i-ați verificat pulsul?

— Nu. Dar am știut. Ochii lui... am știut. Mi-am luat telefonul mobil din bucătărie, unde îmi lăsasem geanta. Am sunat la 911, apoi am ieșit și am așteptat pe veranda din față până a sosit ambulanța. Paramedicii l-au examinat și mi-au spus că era mort. Primii polițiști au ajuns aproape imediat. Au stat cu mine până ați ajuns dumneavoastră.

— Restul îl știți, zise Derek. Mai doriți să o întrebați și altceva pe clienta mea, înainte să plecăm?

Graham se uită la tânărul detectiv, care încă nu rostise

niciun cuvânt. Acesta clătină din cap. Graham privi înspre peretele-oglină. Câteva secunde mai târziu, Sanford și Kimball intrară în încăpere.

Julie îi privi pe rând, însă expresiile lor nu trădau cu nimic motivul pentru care Graham îi invitase în mod subtil să se alăture grupului. Neliniștită, Julie se uită la Derek. Nici acestuia nu părea să-i placă includerea lor. Se ridică.

— A fost o zi extrem de lungă pentru dumneavoastră.

— Și pentru dumneata la fel, zise Kimball. Ai apărut peste tot în seara asta. Tot nu ne-ai explicat motivul pentru care ai angajat un detectiv care să-l caute pe Billy Duke.

— Aveți vreo întrebare pentru clienta mea? spuse Derek.

— Când ai schimbat taberele, domnule Mitchell?

— Oh, aveți o întrebare *pentru mine*.

— Nu face pe deșteptul, spuse acru Kimball.

— Cam ciudat, zise Sanford.

— Ce anume? întrebă Derek.

— Mai întâi, reprezinți familia Wheeler. Apoi nu o mai reprezinți. Acum o reprezinți pe domnișoara Rutledge.

— Mulțumesc pentru lecția de istorie.

Își puse mâna sub cotul lui Julie, semnalându-i să se ridice și să pună capăt acestei conversații.

Dar Kimball făcu un pas în față.

— Așteaptă! Cu privirea mijită ațintită asupra lui Julie, zise: Ați afirmat și mai înainte și din nou adineauri că nu l-ați întâlnit niciodată pe Billy Duke. Că nu l-ați văzut niciodată în persoană, înainte să îl găsiți în casa dumneavoastră.

— Acesta este adevărul.

— Ați fost vreodată la motelul Pine View?

— Nu răspunde, zise Derek.

— E-n regulă, îi spuse Julie. N-am auzit niciodată de motelul Pine View.

— Sunteți sigură?

— Nu răspunde.

— Foarte sigură, răspunse ea, neținând cont de sfatul lui Derek.

— Am găsit ceva în camera lui Billy Duke, ce nu părea să se potrivească în camera aia mizeră.

Kimball scoase un mic săculeț de plastic din buzunarul blazerului. Ținându-l în palmă, i-l întinse lui Julie.

— Ați pierdut un nasture?

Julie simți că-i fuge pământul de sub picioare.

În săculețul de plastic era un nasture rotund, perlat, cu un mic ochi cromat desenat într-o parte, un nasture de la o

bluză de culoarea fildeșului, un nasture pe care cu siguranță că și Derek îl recunoștea.

Stătea aproape de ea. Julie simți valul fierbinte de vinovăție și jenă emanând din el la fel de palpabil precum radia din ea. Nimeni nu spusese nimic preț de câteva momente, apoi Sanford îi dădu un imbold:

— Domnișoară Rutledge?

— Eu...

— Este un nasture, pentru Dumnezeu! zise Derek. Poți să-i cumperi la kilogram. Ar putea aparține oricui.

— Vă aparține dumneavoastră, domnișoară Rutledge?

Derek era inflexibil. O apucă pe Julie de braț și o ridică în picioare.

— Bărbatul pe care îl căutați în legătură cu o crimă brutală a apărut în această seară în casa clienței mele. S-a temut pentru viața ei. A atacat-o și a fost înjunghiat din greșeală. În mod tragic, a murit. Dacă în urma rănii sau din vreo cauză necunoscută, rămâne să aflăm după autopsie. Știți unde mă puteți găsi.

Înainte să plece de la *Chez Jean*, Creighton îi spusese lui Julie că avea o întâlnire, dar asta era doar o speranță. Putea ajunge la Ariei oricând dorea, desigur. Știa unde locuia, unde lucra. Dar ar fi preferat ca a doua lor întâlnire

să pară la fel de întâmplătoare ca și prima.

În speranța că era o persoană cu tabieturi, se întorsese la Christy s, și stătea acum la una dintre mesele înalte de cocktail, de lângă perete. Poziția îl plasa în umbră, dar îi oferea o privire asupra întregului bar și în mod special asupra intrării. Dacă venea în localul ăsta, avea să o vadă.

Din nou, lăsase Porsche-ul acasă și luase SUV-ul, ca să nu riște ca valetul să-și amintească de el. Se îmbrăcase și mai puțin sofisticat, cu blugi de firmă și sacou sport, din in, aceste haine nefiind nici pe departe atât de distinse precum erau costumele lui.

Chiar dacă ar fi fost să atragă privirea cuiva, era puțin probabil să știe cineva cum îl chema. Spre marea supărare a părinților lui, foarte rar se întâmpla să îi însoțească la evenimente caritabile sau la întruniri sociale, unde fotografiile se îngrămădeau întotdeauna, flămânzi să prindă cadre inedite pentru paginile mondene ale ziarelor. Nu voia să-și vadă numele și fața acolo, devenind astfel ușor de identificat.

Mama lui, nostimă în naivitatea ei, era înduioșată de reticența pe care o afișa în fața camerelor, crezând că provenea dintr-o timiditate adânc ascunsă. Nu știa care era părerea tatălui său. Probabil că nu avea niciuna, și nici

nu se gândise prea mult la asta.

Creighton depunea asemenea eforturi pentru a evita să fie fotografiat, încât s-ar fi putut crede că era urât. La cât de frumos era, îi era greu să se facă invizibil, dar învățase cum să nu iasă în evidență și devenise expert în a se integra în peisaj, mai degrabă decât să fie centrul atenției.

Când își dorea anonimăt, rămânea în umbră și nu făcea nimic ca să atragă atenția asupra lui. În această seară, era deosebit de important ca nimeni să nu-și amintească de el, așa că nu flirta cu chelnerița care veni să-i ia comanda – apă minerală –, nu schimbă nicio privire cu nimeni, nu se angajă în nicio conversație. Era încă relativ devreme și localul nu era plin la capacitate maximă, așa că putea sta singur la masă, fără să i se ceară să o împartă cu cineva.

Era acolo de aproape o oră, când Ariei sosi singură, cu un aer și mai nesigur, și mai stânjenit decât o văzuse în prima seară. Într-o încercare zadarnică de a-și masca nesiguranța, își aplicase din abundență machiaj pe față.

Când intră, își dădu pe spate părul blond, însă mișcarea părea exersată, nu naturală.

După ce făcu doar un pas înăuntru, se opri și își roti privirea în jur. Când îl văzu, se încordă. Nehotărârea din expresia ei era clară ca lumina zilei. Era tipul care se

dăduse la ea evident și hotărât, încărcat de promisiuni, apoi o abandonase cu cruzime și o făcuse să se simtă ca o idioată. Să îl ignore sau să-l confrunte și să-i spună că era un nemernic, sau să încerce încă o dată să-l facă să o placă?

Alese prima variantă. Dându-și încă o dată părul pe spate cu un gest superior, se duse la bar și, cu evidentă bravadă, pocni din degete ca să-i atragă atenția barmanului.

Creighton așteptă până când i se servi băutura de culoare verde pastelat, care părea absolut grețoasă, apoi se îndreptă încet spre ea.

Ariei sorbi din băutură, fără să catadicsească să-i arunce măcar o privire.

— Să-ți spun că-mi pare rău ar fi mult prea puțin.

Întoarse capul spre el, ca și cum abia atunci ar fi observat că este acolo. Nu spuse nimic.

— Am fost chemat pe neașteptate. Erai la toaletă. Nu aveam cum să te anunț că trebuia să anulez planurile.

Se întoarse la băutura ei. Îi zâmbi barmanului când acesta trecu prin dreptul lor și avu grijă ca Creighton să observe că nu dădea doi bani pe scuzele lui.

— A trebuit să plec, Ariei. N-am avut de ales.

Trânti paharul pe bar cu suficientă forță cât să verse o parte din lichidul dinăuntru.

— Valetul din parcare mi-a spus că ai plecat împreună cu o femeie.

— Asistentă mea.

Asta o dezumflă.

— Asistentă?

— Familia mea făcuse încercări disperate să dea de mine. Eram în oraș și mă distram și n-am răspuns la telefonul mobil. Au rugat-o pe asistentă să mă găsească.

— De ce?

— Nepoata mea... Privi spre bar, șterse o pată de aburi care se formase pe paharul de apă. A fost violată.

— Violată? Dumnezeuule mare!

Era minciuna perfectă pentru o astfel de ocazie și reuși să obțină efectul scontat. Oftă prelung.

— De către un bărbat pe care îl considera prieten.

Ochii lui Ariei erau rotunzi ca niște farfurii, plini de grijă, de furie, de empatie.

— A dus-o cu mașina într-un loc retras. A forțat-o... să-și folosească gura, apoi...

Se opri ca și cum i-ar fi fost prea greu să continue. Ea își puse o mână peste a lui.

— Nu trebuie să-mi spui mai mult.

De fapt, îl distra să-i descrie cum o ademenise pe drăgălașa de Allison Perry să facă o plimbare cu mașina lui. Tocmai își luase permisul. Pentru a sărbători această ocazie, precum și împlinirea a șaisprezece ani, părinții îi făcuseră cadou un BMW decapotabil.

Allison fusese uluită și-i spusese că nu mersese niciodată într-o mașină decapotabilă. Dar, când lucrurile deveniseră interesante, fusese nevoit să ridice copertina ca să nu i se audă țipetele. În cele din urmă trebuise să o pocnească până își pierduse cunoștința ca să o facă să tacă.

Mai târziu, fusese cuvântul lui împotriva cuvântului ei. În cele din urmă – nu fără o serie de scene teatrale –, familia Perry renunțase să continue investigațiile și fusese convinsă că ar fi mult mai bine pentru cei doi „copii” ca întreaga poveste să rămână cât mai privată. Suma de bani cu care li se cumpăraseră tăcerea nu fusese deloc mică, dar pe Creighton nu-l costase nimic mai mult decât o predică severă.

Acum se uită la Ariei, care îl privea cu ochi mari, și spuse:

— Asistentă mea știe că vin aici uneori, așa că a fost

unul dintre locurile în care m-a căutat. M-a găsit în timp ce erai la toaletă. Am...

— E-n regulă. Înțeleg.

Îi strânse mâna.

— Nu-ți știam numele de familie.

— Williams.

— Nu știam unde locuiești. Ca un imbecil, nu-ți cerusem numărul de telefon. Probabil că ai crezut... Dumnezeu știe ce-ai crezut.

— Am fost destul de supărată.

Îi atinse obrazul.

— Îmi pare rău.

— Cum se simte nepoata ta?

— Va supraviețui. Desigur, n-o să depășească niciodată complet trauma...

— Tipul e la închisoare?

— Așteaptă să fie acuzat oficial.

— Sper să-l închidă într-un fund de celulă și să arunce cheia.

— Ar fi cel mai bine și pentru el.

— De ce?

— Pentru că, dacă pică vreodată pe mâinile mele, o să-și dorească să fi fost la adăpost, după gratii.

Chipul fetei străluci de admirație în fața acestei manifestări de spirit cavaleresc. El îi comandă încă un martini și sugerează să plece de la bar și să găsească un loc mai retras. Localul devenise aglomerat. Masa lui fusese ocupată de un grup, dar Creighton o conduse pe Ariei într-un colț, unde era mai liniște și mai întuneric. Până când își termină și cel de-al doilea martini, era topită toată. Creighton se uită la ceas, înjură încet.

— Ce e? Întrebă ea.

— Merg cu părinții mei în vizită la spital în seara asta. Oh.

— Vrei să rămâi sau să te conduc la mașină?

Dacă el pleca, ea nu mai avea niciun chef să rămână. Creighton fu bucuros să afle că nu apelase la serviciile valetului.

— Prea scump, îi spuse în timp ce înconjurau clădirea, traversau o alee și intrau în parcare goală a unei clădiri de birouri ai cărei angajați își terminaseră cu toții programul. Mașina ei era singura de acolo. Nu era nimeni în jur.

— Nu-ți dai seama cât de mult apreciez faptul că m-ai înțeles, Ariei.

— Nu e nimic. Dar îmi pare extrem de rău pentru voi

toți. Biata fată. Și familia ei.

Tăcură preț de câteva clipe, apoi își așază mâinile pe brațele ei și le mișcă ușor.

— Ai fost dezamăgită?

— Când m-am întors de la toaletă? Devastată. Probabil că n-ar trebui să o recunosc, dar așa a fost.

— Lasă-mă să mă revanșez. Se aplecă și-și atinse buzele de obrazul ei. Ne putem vedea mâine-seară?

— Hmm.

Își întoarse capul și buzele li se atinseră. Respirația îi mirosea puternic a lichior de mere. Aproape că îl sufocă. Dar când gemu încet, reuși să îi transmită alt mesaj.

— Pot să vin la tine? Vreau să fim singuri. Ar fi o problemă?

— Cătuși de puțin. Persoana cu care împart apartamentul e plecată din oraș.

El își dădu capul puțin înapoi și se încruntă.

— Persoana? Bărbat sau femeie?

Ariei chicoti.

— Femeie.

Zâmbi.

— Ah. Bine. Și vom fi singuri în apartament?

— În casă, mai bine zis. Și da. Vom fi doar noi doi.

Se aplecă din nou spre ea și îi șopti în ureche:

— Îmi place cum sună. Dacă ar fi să vin mâine-seară, există vreo șansă ca prietena ta să apară pe neașteptate?

— Nu.

— Cum poți fi sigură?

Îi spuse că prietena cu care împărțea casa Carol - își găsisese un post de profesoară începând din toamnă, dar că până atunci lucra ca ospătăriță, ca să se întrețină. Aproape fără să se oprească, începu să-i povestească despre Carol și despre barul *super cool* la care lucra în Athens, unde scotea niște bacșișuri colosale, pentru că era drăguță și bine dotată.

— Și - aici își dădu ochii peste cap - știi bine că vouă, bărbaților, vă plac sânii mari. Mai ales studenților de acolo.

Continuă în stilul ăsta preț de câteva minute, până când Creighton fu convins că o să ajungă să o strângă de gât. În cele din urmă, termină cu:

— Ca să nu facă drumul în fiecare seară, cu atâția șoferi beți pe șosea, stă într-o casă care-i aparține unei alte fete care lucrează acolo. Ea a plecat în Spania pe timpul verii ca să învețe limba, așa că, într-un fel, Carol a subînchiriat.

Când se opri să respire, Creighton se grăbi să profite de situație:

— Cu alte cuvinte, nu există pericolul de a fi întrerupți într-un... moment inoportun?

Îi atinse cu vârful degetelor lateralele sânilor și îi privi ochii ca să se asigure că a observat.

Observase. Respirația îi era ușoară și rapidă atunci când șopti:

— Nici cel mai mic pericol.

— Perfect.

O sărută din nou, împingând-o cu spatele de mașină și forțându-se să-și împingă limba în gura ei. Când se retrase, îi cuprinse fața în mâini.

— Pe mâine-seară, atunci?

Capul ei se mișcă din față în spate.

Îi ceru adresa. O întrebă la ce oră să vină. Ariei se oferă să-i gătească, și Creighton întrebă dacă ar trebui să aducă ceva, la care ea-i răspunse:

— Doar pe tine!

— Atunci, avem o întâlnire. O sărută din nou, repede și adânc, apoi îi dădu drumul și se retrase. Șterge-o de-aici, până nu uit câtă nevoie are nepoata mea de mine.

— Trebuie să te duci la ea, îi spuse.

Își descuie mașina, urcă la volan, porni motorul, apoi coborî fereastra.

— Ne vedem mâine-seară!

Cu un gest jucăuș, îi atinse vârful nasului.

— Nu-ți poți imagina cu câtă nerăbdare aștept momentul.

Capitolul 22

Julie privi spre Derek, care se afla la volanul mașinii sale, concentrat asupra drumului.

— Nu m-au arestat.

Nu îi spusese unde se duceau. În mod ciudat, nu o interesa prea mult destinația, atâta vreme cât nu era casa ei. Deși probabil că nu i s-ar fi permis să stea acolo în acea seară chiar dacă ar fi vrut, pentru că era scena unei crime.

— O s-o facă, zise el. Mâine. În seara asta chiar, dacă pot obține mandatul.

— O să găsească bluza. E atârnată în șifonier. Tocmai am luat-o de la curățătorie. Când am scos sacul de plastic, am remarcat că lipsea nasturele. Îi aruncă o privire rapidă. Am crezut că l-am pierdut în avion.

— Cum a ajuns un nasture de la bluza ta în camera aia mizerabilă de la motelul Pine View, Julie?

— Nu știu.

— Sunt avocatul tău, nu polițist. Dacă ai fost vreodată acolo, poți să-mi spui.

— Nu pot să cred că tocmai ai zis asta.

Opri la semafor și se întoarse spre ea.

— Încerc să te ajut.

— Sugerând că te mint?

Semaforul se făcu verde și șoferul din spatele lor claxonă. Mormăind o înjurătură, Derek traversă în viteză intersecția. Atmosfera dintre ei era încărcată. În cele din urmă, spuse:

— Ce explicație ai pentru faptul că nasturele tău - presupunând că e al tău - a ajuns în camera aia?

— Creighton. Mi-a luat nasturele când a intrat în casă. A luat ceva foarte mic, ceva a cărui lipsă să nu o observ imediat. Cu intenția de a-l folosi pentru a crea o legătură între mine și Billy Duke.

— Poate că nu Creighton a intrat la tine în casă. Poate că a fost Billy Duke de la bun început.

— Nu. Sunt sigură că a fost Creighton. A fost o scenă tipică pentru el, o farsă prin care pare să spună: „Uite cum sunt eu mai deștept decât tine!” Se uită la Derek. Le-aș fi spus detectivilor acest lucru, dacă nu m-ai fi luat pe sus de-acolo.

— Nu te-ar fi crezut.

— Cum nu mă crezi nici tu.

— E rezonabil. Cum spui și tu, pare a fi stilul lui Creighton.

— Totuși?

— Nu poți dovedi nimic, Julie.

— Credeam că asta cade în sarcina poliției.

— Așa e. Dar, crede-mă, ți-ar fi de mare ajutor dacă le-ai putea alunga bănuielile în ceea ce te privește. Așa cum stau lucrurile acum, tot ce-ai făcut pare bizar. Ieri i-ai spus menajerei să curețe în profunzime întreaga casă.

— Pentru că știam că a fost Creighton acolo și nu puteam suporta gândul...

— Înțeleg. Dar nu poți dovedi că a fost acolo. Mai ales acum, după ce totul a fost curățat. Sub jurământ, chiar și eu aș fi nevoit să spun că nu am văzut niciun semn de intrare forțată. Curățenia asta le-a întărit bănuielile lui Sanford și Kimball.

Îl privi întrebător.

— Asta e opinia generală, Julie. Dodge a auzit de la cineva din interior. S-ar putea crede că ai făcut-o ca să distrugi probele. Acum, trebuie să te întreb, în caz să vă readuce în discuție această chestiune, ce justificare ai

putea avea pentru faptul că i-ai cerut menajerei să frece absolut totul din casă cu dezinfectant?

— Creighton îmi umblase prin lucruri. Totul mi se părea murdar.

— Asta cred că pot să înțeleg, zise el. Nimic nu va mai fi vreodată la fel nici în casa mea.

Lăsând deoparte restul pentru moment, îi spuse despre biletul pe care îl primise de la Creighton.

— Ca și cum ce făcuse n-ar fi fost suficient de rău, a ținut să te mai și sâcăie.

— Pentru că voia să vin după el. Probabil că se aștepta să o fac imediat după ce-am descoperit carnagiul. Pentru că n-a fost așa, mi-a trimis biletul. A fost ca o pelerină roșie fluturată în fața unui taur și, crede-mă, nu mi-a fost ușor să mă stăpânesc. Aș fi vrut să-i crăp țeasta. Însă atunci el ar fi câștigat. Prefer să îl bat într-o sală de judecată și să îl bag după gratii pentru totdeauna. Am trimis biletul la poliție. Dar există o problemă cu genul ăsta de probe. Vor spune, și pe bună dreptate, că l-aș fi putut scrie chiar eu. A trecut prin mai multe mâini. N-o să-l considere o dovadă prea compromițătoare.

— L-au interogat pe Creighton în legătură cu Maggie?

— Nu din câte știu eu. Deși, atunci când m-au întrebat,

așa cum cere procedura, dacă am vreun dușman, numele lui a fost în capul listei.

— Este foarte convingător. A negat că ar ști despre ce vorbesc în momentul în care l-am confruntat în legătură cu Maggie. A

— Cum? Îi aruncă o privire, dar erau în trafic și fu nevoit să-și întoarcă atenția la drum. Când s-a întâmplat asta?

— Mi-a făcut o surpriză și a venit la galerie imediat după închidere. Probabil că a așteptat până când a văzut-o pe Kate plecând, apoi s-a strecurat pe ușa din spate.

— Nu era încuiată?

— Pentru că eram eu acolo, Kate n-a mai încuiat-o când a plecat. Sau poate Creighton are o cheie. Nu mi s-ar părea imposibil. Tot ce știu este că a apărut din senin și m-a speriat. Îi povesti incidentul. Comentariul ăla banal în legătură cu pachetul m-a făcut să-mi fie frică să-l deschid, de teama a ceea ce aş putea găsi înăuntru. De-aia eram așa de nervoasă când am ajuns acasă. Ce le-am spus detectivilor era adevărat. Eram agitată și speriată, dar am crezut că mă las controlată de frică și că mă port ridicol. De-asta n-am plecat și nici n-am chemat poliția în momentul în care nu s-a activat alarma. Încet, adăugă: Ar fi trebuit să-mi urmez instinctul.

Amintirea ultimelor clipe din viața lui Billy Duke o făcu să se cutremure. Detaliile îi erau încă vii în memorie. Felul în care arăta și mirosea. Senzația cuțitului intrând în carne. Cât de fierbinte și ud fusese sângele care îi stropise cămașa și pielea. Cât de oribile gâlgâiturile pe care le scosese încercând să vorbească. Sunetul călcâielor lui bătând podeaua.

Strada pe care o vedea prin geamul mașinii se închețoșă în clipa în care lacrimile îi umplură ochii.

— Sper să descopere că altceva l-a ucis. Că nu a murit din cauza rănii de cuțit. Cum aș mai putea trăi atunci?

Derek se întinse peste bord și-i luă mâna.

— Erai în pericol de moarte, Julie.

— Poate că nu.

— Nu l-ai înjunghiat tu. A căzut peste cuțit.

— Îți jur că așa a fost. Totuși...

— Încearcă să nu te gândești la asta. Aproape că am ajuns.

— Unde?

Câteva minute mai târziu, erau la Coulter House. Parcă în față și se întoarse spre ea.

— Și casa mea și a ta au fost compromise. E bine aici?

— E bine oriunde.

— Dar nu am avea astfel de servicii „oriunde”.

Coborî, înconjură mașina și veni să-i deschidă. Portarul îl întâmpină, adresându-i-se pe nume.

— Aveți camere libere? întrebă Derek.

— Sunt sigur că pentru dumneavoastră avem, domnule Mitchell.

Câteva minute mai târziu, un recepționar folosi o cheie din alamă, de modă veche, pentru a descuia ușa unui apartament de la ultimul etaj, ținând-o apoi deschisă și așteptându-i să intre. O încăpere de zi era despărțită de dormitor prin două uși franțuzești, cu panouri de pânză întinse peste geamurile mari, de sticlă. După ce se asigură că nu aveau nevoie de nimic pentru moment, recepționarul plecă.

— Le place cretonul, remarcă Derek, aprinzând o lampă cu picior.

Julie zâmbi.

— Așa este. Dar e încântător. Sincer, sunt impresionat că știi ce este cretonul.

— Mama este decoratoare amatoare pentru prietenele ei.

— Mi-ar plăcea să-mi povestești despre asta.

— Mai întâi să mâncăm.

— Nu pot să mănânc, Derek.

— O să mănânci.

Comandă supă groasă de porumb și crab, însoțită de salată verde și chifle crocante. Julie descoperi că putea totuși să mănânce. Derek mai comandă și o sticlă de vin alb pentru ea, în timp ce el luă o sticlă de whisky din minibar. După ce terminară de mâncat, chelnerul de la room-service veni și strânse masa.

Julie se duse cu paharul de vin lângă canapea și se așează într-un colț. Își scoase pantofii și-și băgă picioarele sub ea.

— De ce suntem aici?

— Ți-am spus. Și casa mea și a ta au fost murdărite de sânge. Al lui Maggie. Al lui Billy Duke.

Într-un fel, ceea ce spunea era corect, dar Julie avea senzația că asta nu era totul. Continuă să îl privească până când obținu un zâmbet vinovat.

— Suntem aici pentru că nu vreau să te găsească. Cel puțin nu încă.

— Detectivii, vrei să spui? Crezi că o să mă aresteze?

— Nu știu. Sunt sigur că vor cerceta în amănunt casa.

Este scena unei crime, dar vor avea grijă să se acopere și să obțină un mandat care să le permită să dea totul

peste cap.

— Cum s-a întâmplat și cu viața mea.

Derek nu spuse nimic.

— Te temi că s-ar putea să găsească ceva? îl întrebă.

— Da. Nu pentru că aş crede că mă minți. Ci pentru că mă tem că ai dreptate în legătură cu Creighton. Dacă a fost destul de deștept încât să ia nasturele și să-l ducă în camera lui Billy Duke, Dumnezeu știe ce altceva a mai făcut ca să creeze impresia că voi doi, tu și Duke, lucrați împreună.

Privi înăuntrul paharului, plimbându-și degetul pe buza lui.

— Mi-e frică.

— Știu.

— Azi după-amiază, la galerie, mi-a fost cu adevărat teamă că îmi va face rău. Fizic. L-am lăsat să vadă că-mi era frică. N-am vrut. Am încercat să mă ascund, dar...

— Dar ești om.

Julie zâmbi slab și el îi întoarse zâmbetul.

— În foarte mare măsură, s-ar părea.

Sorbi din vin, apoi își așeză paharul pe marginea mesei, își puse mâinile în poală și trase adânc aer în piept.

— Vorbește cu mine, Derek. Vorbește cu mine despre

orice altceva. Povestește-mi despre mama ta și decorațiunile interioare.

Derek râse.

— E doar un hobby, dar se pricepe. Prietenele vin și o întreabă în ce culoare să zugrăvească dormitorul și ajunge să le refacă întreaga casă.

Timp de jumătate de oră, vorbi despre familia lui și, judecând după entuziasmul lui, era evident cât îi era de dragă. Fratele lui, care era expert contabil, locuia în Augusta, cu soția și cele două fete, adolescente.

— Cea mare se duce din toamnă la facultate. Nu pot să cred. Parcă ieri avea codițe și venea la mine să-i pup genunchii juliți.

Sora lui renunțase la cariera de asistentă când se măritase cu un anestezist din Houston.

— E băiat de treabă, dar atât de plictisitor, încât poate să te adoarmă și fără injecție. Au trei băieți. Cel mai mare de nouă ani și cel mai mic de patru. A fost o adevărată provocare să vizităm Muzeul Luvru cu ei și toate exponatele să rămână intacte după plecarea noastră.

Julie râse.

— Sunt convinsă.

— Mi-era frică să nu strice ceva și să nu creăm astfel un

incident internațional. „Americani devastează Muzeul Luvru”. „Delincvenți din SUA distrug opere de artă de neprețuit”.

Îi făcea bine să râdă.

— De fapt, sunt niște copii grozavi.

Stătea într-un fotoliu, cu picioarele sprijinite pe un taburet de piele. Își scosese sacoul, slăbise nodul de la cravată și își suflecaser mânecile cămășii. Își ridică brațele și-și împreună degetele pe după ceafă.

— Cum se face că am vorbit numai eu? Povestește-mi despre tine.

— Știi totul despre mine, mulțumită lui Dodge.

— Îmi pare rău pentru asta, zise el, cu un aer sincer. Am acționat în interesul clientului meu, care, în acel moment, era familia Wheeler. Era obligația mea să te verific.

— De fapt, e oarecum o ușurare că știi deja totul. Toate scheletele mele au ieșit din dulap.

— Crezi? Cunosci evenimentele vieții tale, dar nu știi mai nimic altceva.

— Nu-i adevărat. Știi că mă pasionează arta.

— Dar nu îți place grăsanul ăla, nu?

Râse.

— Nu, dar trebuie să fiu deschisă, pentru clienții mei. Nu

mi-aș dori să am în casă chiar tot ceea ce vând.

— Dar tabloul pe care l-am cumpărat eu? Despre el ce părere ai?

— Tabloul ăla îmi place. Ai gusturi bune.

— Mulțumesc.

— Știi că-mi place să gătesc.

— Nu știu și dacă te pricepi.

— Crede-mă, mă pricep.

— Pot să mă conving?

— Poate. Într-o zi.

Acest schimb de replici nu excludea un viitor între ei doi. Dar nici nu promitea unul. Amândoi își dădură seama de acest aspect și realizarea provocă un moment de tăcere. În cele din urmă, Derek spuse:

— Părinții tăi. Ai avut o relație bună cu ei?

— Am avut câteva altercații. De natură tehnică. Dar, una peste alta, am avut o viață de familie foarte fericită. Tata îi era devotat mamei. Ea îl iubea. Amândoi mă iubeau pe mine.

— De ce pari surprinsă?

— Nu surprinsă. Recunoscătoare, poate.

— De ce recunoscătoare?

După o clipă de gândire, spuse:

— Mama era foarte tânără când m-a născut. Sunt sigură că i-a fost foarte greu să-și termine studiile și să înceapă o carieră, când avea acasă un soț și un copil de crescut. Tata nu era un soț pretențios. Cătuși de puțin. Eu nu eram un copil dificil. Dar... n-a avut niciodată șansa de a explora alte opțiuni. Nu a călătorit niciodată, nu a încercat să vadă dacă îi plăcea altceva mai mult decât administrația școlară. Viața ei a intrat pe făgaș foarte devreme. M-am întrebat deseori dacă a regretat alegerile făcute.

— Ai simțit vreun resentiment față de tine sau de tatăl tău?

— Cătuși de puțin. Se purta cu mine, cu amândoi, cu dragoste absolută. Ridică ușor din umeri. Asta e ceea ce mă uimește. Motivul pentru care sunt recunoscătoare.

Derek se foi în fotoliu, apoi îi întâlnește privirea și i-o susține, cum făcea cu un martor înainte să-i pună o întrebare importantă, definitorie.

— Ce părere aveau ai tăi despre relația ta cu Paul Wheeler?

— Tata era cu aproape zece ani mai mare decât mama. A murit cu câțiva ani înainte să-l cunosc pe Paul. Din cauza situației nefericite din Franța, mama nu mi-a spus că avea cancer, decât abia când a ajuns într-o stare avansată. Știa

că l-am cunoscut pe Paul, dar nu ne-a văzut niciodată împreună. Când am aflat că se stinge, Paul mi-a plătit avionul ca să vin acasă. Am ajuns prea târziu ca să-mi pot lua rămas-bun de la ea. Din fericire, Paul venise cu mine. Eram devastată că murise, că nu fusesem lângă ea. Nu știu ce-aș fi făcut dacă Paul nu ar fi fost acolo. Mi-a fost de foarte mare ajutor.

— Din câte am aflat despre el, nu mă miră.

Un alt moment de tăcere se întinse între ei. Ca să schimbe subiectul, Julie spuse:

— Am citit în ziar despre cazul tău.

— Care dintre ele?

— Jason Connor.

Derek oftă.

— Greu caz.

— Cum poți să-l aperi după ce-a făcut? Și-a ucis părinții cu sânge rece.

— Este *acuzat* că i-ar fi ucis.

— În ziar scria că au fost căsăpiți.

— O „crimă din furie”. Am citit și eu prima pagină a ziarelor, spuse el sec. Sper că nu și viitorii jurați.

— Este descris drept un personaj care creează frecvent probleme.

— Adevărat. Dar să chiulești, să fumezi marijuana, să furi mărunțișuri și să te mai încaieri din când în când cu câte cineva sunt incidente la mare distanță de o dublă omucidere. Este totodată un șmecher nesimțit, nervos pe tot și toate și supărat pe viață. Mi-a dat de înțeles în termeni cât se poate de clari că nu mă apreciază câtuși de puțin nici pe mine, nici eforturile mele de a-l ajuta.

— Este adevărat că ai renunțat la onorariu?

— Da.

— De ce?

— Pentru că șmecherul ăsta nesimțit merită o apărare mai bună decât cea pe care ar primi-o de la un avocat public mediocru, care n-ar face altceva decât să îndeplinească procedura pentru că, în sinea lui, este de acord cu acuzațiile. Și pentru că puștiul ăsta, care n-a avut niciodată o viață prea grozavă, o să fie executat dacă nu reușesc să-i salvez viața. Se pregătea să spună ceva, dar Derek o opri. Julie?

— Ce e?

— Dacă discutăm despre cazul Connor, o să ne certăm. Își dădu seama că avea dreptate.

— Presupun că ar trebui să discutăm despre cazul *meu*. Dacă tot te-ai autodesemnat avocatul meu.

— Am avut impresia că aveai nevoie de unul.

— Mulțumesc. Ridică o sprânceană: Nu-mi imaginez că o să renunți la onorariu pentru mine.

Derek rânji.

— Pe tine o să te taxeze dublu.

Deși încercau să păstreze o atmosferă lejeră, problema lor comună părea să înconjoare încăperea confortabilă asemenea unui miros urât.

— Când ai apărut la mine acasă, Kimball i-a spus lui Graham că te-ai ținut după ei de la motelul la care stătea Billy Duke. Așa e.

— Ce căutai acolo?

— Dodge îi luase urma. M-a sunat. Eu l-am sunat pe Sanford. S-a dus într-o fugă la motel, împreună cu Kimball, și niciunul nu s-a bucurat să ne găsească acolo. Și mai frustrant pentru ei a fost faptul că Duke părăsise camera. Dusesse gunoiul, nu rămăsese absolut nimic în urma lui.

— Sau a lui Creighton. Derek clătină din cap.

— Le-am sugerat să se uite în DVD-player. Era gol. Nu există nimic care să îl lege pe Creighton de Billy Duke.

— S-ar părea că nu.

— Dar poliția poate stabili o legătură între Billy Duke și mine.

— Ai spus că nu vrei să discutăm despre asta. Își dădu picioarele jos de pe taburet și se ridică din fotoliu. Ce-ar fi să încerci să dormi puțin? își înclină capul înspre dormitor. Eu o să dorm pe canapea.

— Vrei să folosești baia?

— Mulțumesc.

Dispăru prin ușile franțuzești.

Simțindu-se stingheră, Julie se duse la o fereastră și întredeschise jaluzelele de lemn. Cerul nopții era senin. Luna era aproape plină. Strada de dedesubt era tăcută și, din câte își putea da seama, pustie. Desigur, cine și-ar fi dorit, avea unde să se ascundă.

Derek apăru din dormitor.

— E al tău.

Închise jaluzeaua și se întoarse spre el.

— Mă gândeam la Creighton, cum ne-a urmărit până aici în noaptea cu furtuna. Ar putea fi acolo și acum. Mă îngrozește gândul că s-ar putea să mă privească. Să *ne* privească. Nu mai este doar un ghimpe în coaste, Derek. A făcut saltul de la nesuferit la sinistru.

— A pus vreodată mâna pe tine înainte de scena de azi, de la galerie?

— Nu în felul ăsta. La Christy s, m-a strâns de braț, m-a

lipit cu spatele de zid. Astăzi a fost altfel. Nu m-a bruscăt doar, m-a agresat.

— Când l-am întâlnit în Athens, a fost ironic și sarcastic. M-a amenințat, a spus cuvinte mari, dar de aici până la a o decapita pe Maggie a fost un salt uriaș. I-am spus lui Dodge să încerce să-i găsească eventualele dosare de când era minor. A spus că o să încerce, dar nu era prea optimist.

Julie își recapitulase în minte tot ce știa despre Creighton.

— Știi ce se spune despre criminalii în serie, că accelerează? Cu câtucid mai mult, cu atât mai frecvente devin crimele?

Derek încuviință din cap.

— Să le spunem lui Sanford și Kimball despre vizita lui Creighton la galerie? Să le povestim ce-a zis și cum s-a comportat?

— Știu ce s-a întâmplat cu Maggie. Și-au exprimat condoleanțele, dar nu au menționat nimic în legătură cu Creighton.

Îi puse un deget sub bărbie și-i ridică ușor capul, i-l întoarse dintr-o parte în alta, examinându-i gâtul.

— Nu ai vânătăi.

— Nu m-a apăsât chiar atât de tare. Mai mult mă împingea în zid, cu trupul lui.

— Dacă îl raportăm, dacă detectivii îl interoghează, va recunoaște că a fost acolo, dar va nega că s-a întâmplat ceva neobișnuit. Punct mort.

— Dar tu mă crezi, nu-i așa?

Zâmbi.

— De ce n-am un dolar pentru fiecare ocazie când un client mi-a pus întrebarea asta? Își coborî mâna. Încearcă să dormi.

Se duse în dormitor și trase ușile franțuzești în urma ei, pe deplin conștientă că ezitase să dea un răspuns direct întrebării ei. Era specialitatea lui.

Din fericire, era și a ei.

Preț de jumătate de oră, Derek stătu întins pe spate, cu ochii pironiți în tavan, încercând să adoarmă. Nu reuși. Canapeaua era prea scurtă pentru el, dar nu condițiile camerei îl țineau treaz. Ci faptul că împărțea această cameră cu Julie.

Nu mai auzise niciun sunet din dormitor de douăzeci de minute, și totuși avea senzația că nici ea nu dormea. Nu se zărea nicio lumină, nicio mișcare prin țesătura subțire care acoperea ușile, dar cumva știa că și ea era trează și la fel

de agitată ca și el.

Înjurând în șoaptă, aruncă la o parte pătura subțire, își așează picioarele pe podea și se ridică. Întinse mâna după cămașă, apoi se răzgândi și o lăsă pe scaun. Desculț, se apropie de ușile franțuzești și le deschise încet. Nu scoaseră niciun sunet, însă Julie se întoarse numaidecât de la fereastra lângă care stătea, de parcă ar fi pândit ceva. Era înfășurată într-un halat alb, oferit de hotel. O acoperea de la urechi până la glezne.

Preț de o veșnicie parcă, rămaseră fiecare în câte o parte a camerei, privindu-se unul pe celălalt. Mai târziu, nu-și mai amintea când se apropiase de ea. Își amintea doar cum întinsese mâna spre ea, temându-se de ceea ce avea să-i spună când o întreba:

— Dacă te ating acum, o să mă respingi?

Julie trase adânc aer în piept și clătină din cap.

Încet, așteptându-se să se retragă în orice clipă, îi desfăcuse cordonul halatului și-și strecurase mâinile înăuntru. Îi atinsese cu vârful degetelor stomacul și ea tremurase.

— Îți este frică, Julie?

— Foarte.

— De ce?

Ochii ei se închiseseră o clipă, apoi se deschiseseră la loc, când îi răspunsese:

— În principal de asta.

Dar nu protestase, nu se trăsese înapoi, când îi împinsese halatul, făcându-l să-i alunece de pe umeri în jos pe brațe, apoi pe covor. Avea sutien din dantelă, același gen pe care îl purtase și în avion, îi mângâie cu un deget curba fină a sânilor, apoi îi cuprinse fața între mâinile lui.

— Poți să mă minți în legătură cu orice altceva. Nu mă minți în legătură cu asta.

— Nu te mint. Nu o să te mint.

Vocea îi tremura, la fel și buzele când i le atinse cu ale lui. De data asta, începură încet și cu grijă, simțindu-și răsuflarea, buzele atingându-se și depărtându-se, testând. Dar, fără ca vreunul dintre ei să ia inițiativa, sărutul se adânci. Orice rezervă și timiditate îl părăsi. Memoria lui păstrase amintirea gustului ei minunat. Adeseori, după întoarcerea din Franța, fusese asaltat de amintiri bruște și cât se poate de inoportune despre felul sexy în care gura ei răspunsese la sărutul lui. Dar, oricât de puternică fusese amintirea, nu se compara cu realitatea.

Se întinse și îi desfăcu sutienul, care urmă drumul

halatului. O cuprinse în brațe, o strânse lângă el. Simțindu-i sânii plini și moi apăsându-i pieptul, gemu, pierdut în senzația de a fi atât de aproape de ea.

Se sărutară parcă la nesfârșit. Doar atât, dar cu pasiune fără suflare, până când fură nevoiți să se oprească. În timp ce-și recăpătau suflul, ea își odihni fruntea pe pieptul lui, mișcându-și capul dintr-o parte în alta, atingându-l cu buzele ei umede. Apoi ridicase mâinile și-și răsucise degetele în părul lui, trăgându-l spre ea.

Lenjeria ei nu acoperea prea mult din partea posterioară. Își simțea mâinile fierbinți pe pielea ei în timp ce o cuprindea și o lipea de trupul lui. Un sunet adânc și vibrant i se ridică din adâncul gâtului, strecurându-i-se printre buze până în gura lui, scoțându-l din minți.

O privi în ochi în timp ce-și desfăcea nasturii pantalonilor și fermoarul. Se depărtă de el și, până reuși el să-și scoată hainele, era în pat, pe spate, cu mâinile întinse spre el.

Se aplecă peste ea, îi coborî chiloții în jos pe picioare, apoi își strecură o mână între coapsele ei, cuprinzându-i sexul în palma lui. Și, preț de câteva clipe, ochii lor comunicară o intimitate mai fierbinte decât simpla atingere. Își frecă podul palmei de zona ei cea mai

sensibilă. Respirația i se opri și spatele i se arcui.

Apoi o acoperi. Se afundă în ea, ținându-i brațele cu ale lui, ridicate deasupra capului. Degetele li se împletiră și, câteva momente mai târziu, când amândoi atinseră punctul culminant, nu ar mai fi putut spune dacă încerca să se prindă de ea sau de sufletul lui, care se învârtea în cădere liberă.

— Ai de gând să dormi aici?

— Aș putea să mor aici, mormăi el. Fericit.

Râse încet și răsuci câteva şuvițe din părul lui printre degete.

— Îmi place cum te îmbraci.

— Hm?

— Îmi plac hainele tale. Ești unul dintre cei mai bine îmbrăcați bărbați pe care i-am văzut.

— Tocmai am terminat o partidă fantastică de sex și tu la asta te gândești? La *hainele* mele?

Julie râse din nou.

— Îmi place și cum arăți în ele.

— Oh, da?

— Da.

După o clipă, el spuse:

— Eu cred că te prefer goală. Își înălță capul și examină

teritoriul pe care era întins. Da, categoric. Goală.

Sărută părul moale pe care se odihnise obrazul lui, apoi urcă, sărutându-i abdomenul. Ea își trase burta în clipa în care i-o atinse cu barba.

— Îmi pare rău pentru asta, murmură el.

— Mie nu. Îmi plac zgârieturile.

— Chiar și pe...?

Chipul i se înroși.

— Mai ales pe...

— Mă temeam să nu fi fost prea abraziv pentru locurile foarte sensibile.

— Nu așa cum ai făcut-o tu.

Pe același ton răgușit, îi răspunse:

— E bine de știut.

Îi sărută sânii pe rând, apoi rămase concentrat pe unul, jucându-se cu limba peste vârf. Julie îl privea în timp ce o dezmiarda. Îi atinse fața, îi trasă cu degetul mare maxilarul bine definit. Asemenea unei vele, întreaga ei ființă părea umflată de emoție.

— Derek?

— Hmm?

— Derek?

— Nu-mi distrage atenția. Aș putea face asta o

săptămână.

— Nu pot să aștept o săptămână.

Își înălță capul și îi privi fața și probabil că nevoia ei era evidentă, pentru că răspunse imediat. Dintr-o singură mișcare fluidă, se așeză deasupra ei și se afundă din nou în ea. Ea îi cuprinse fesele cu mâinile.

— Nu te mișca. Nu încă. Vreau doar să te simt.

Făcu așa cum îi ceruse, doar că se aplecă și o sărută încet și memorabil. Când în cele din urmă își trase capul înapoi, fu uimit să vadă lacrimi pe obraji ei.

— Dumnezeuule, Julie! Te doare?

Nu. *Nu*.

Îl strânse cu putere în clipa în care încercă să se retragă.

— Atunci ce e?

— Eu...

— Wheeler? Vocea îi era plină de nesiguranță și de groază. Plângi din cauza lui?

— Nu, șopti ea. Din cauza *ta*.

— A mea?

— Este ultimul lucru care aș fi crezut că mi se poate întâmpla acum. Nu am...

Se opri și prinse cu limba o lacrimă din colțul gurii.

— Ce? Nu ai ce?

— Nu mă așteptam la asta.

Își ridică mâinile pe spatele lui, apoi pe umeri. Îi atinse părul, sprâncenele și în cele din urmă buzele, unde vârfurile degetelor i se opriră. Într-o voce abia șoptită, spuse:

— Nu mă așteptam la tine.

Când se trezi, ușa de la baie era închisă și auzea dușul curgând. Se întinse și căscă, dorindu-și să aibă o zi în care să poată să lenevească și să se gândească la ce se întâmplase noaptea trecută, să retrăiască fiecare clipă prețioasă. Se credea absolut satisfăcută, dar, gândindu-se la mâinile lui Derek, la gura lui, își simți trupul străbătut de fiori de dorință. Îl dorea din nou și asta o făcea să se simtă plină de energie.

Și teribil de tristă.

Un nor de abur ieși în urma lui din baie. Era gol și totalmente nederanjat de acest aspect, în timp ce obrații ei ardeau de un brusc sentiment de jenă. Ridică cearșaful ca să-și acopere sânii și timiditatea ei îl făcu să rânjească.

— Prea târziu. Deja i-am văzut.

Doar cuvintele astea și tonul cu care le rostise îi ridicară o sumedenie de fluturași în stomac.

— Bună dimineața. De cât timp te-ai sculat?

— De vreo zece secunde.

Asta era evident. Veni lângă pat, se așează pe margine și dădu cearșaful la o parte. Îi strecură o mână între coapse și, cu cealaltă, i-o ghidă pe a ei înspre penisul lui. Mângâie capul umflat.

— Avem timp de asta?

— Va trebui să ne grăbim.

Își băgă degetul mare înăuntrul ei și respirația i se opri.

— N-o să fie o problemă.

Când ieși din baie după al doilea duș, avea boxerii pe el. Julie trase cearșaful mai sus și îl lăsă acolo.

— Ceva nou? Întrebă ea.

— Ai ajuns la știri.

Privi prin ușile franțuzești în sufragerie, unde era un televizor. Privirea i se întoarse la Derek.

— M-am trezit cu o oră înaintea ta. Am prins știrile. Veni lângă pat, se aplecă și îi prinse fața între mâini. Care de televiziune de la toate posturile locale sunt parcate în fața casei tale, unde, spun reportajele, bărbatul suspectat că l-ar fi ucis pe Paul Wheeler a murit misterios noaptea trecută. Doug a fost asaltat de reporteri când a plecat spre serviciu.

Julie scoase un geamăt cumplit.

— Declarația lui a fost că este uluit să afle că este posibil ca o prietenă foarte apropiată a fratelui său, adică tu, să-l fi cunoscut pe ucigaș.

— E un coșmar.

— S-ar putea să fie mai rău înainte să fie mai bine, Julie.

— Asta mă sperie.

Îi dădu drumul.

— Nu o să dispară totul doar pentru că îți dorești. Mă tem că ziua de azi va fi un calvar. Ar fi mai bine să te trezești.

— Nu am decât hainele cu care am venit.

Privi în jur, căutându-le.

— Am cerut personalului de la hotel să ți le calce. O sărută scurt, apoi se îndreptă spre ușă. Comand ceva pentru micul dejun.

Julie știa că i-ar fi fost imposibil să mănânce, dar nu se certă cu el. Se dădu jos din pat și se duse la baie. Făcu un duș, se spală pe cap cu șamponul hotelului și folosi uscătorul de păr. Nu avea niciun fel de cosmetice la ea, în afară de ce ținea în poșetă pentru retușuri. Își aplică puțină pudră pe nas, niște fard de obraz și luciu de buze. Trebuia să fie suficient.

Pentru că hainele îi erau încă la călcat, își puse halatul

pe care îl îmbrăcase cu o seară în urmă și se duse lângă Derek, în sufragerie. Cei de la room-service le aduseseră deja comanda. Derek dădu la o parte unul dintre capacele argintii.

— Clătitele astea cu brânză merită sacrificiul kaloriilor.

— Derek, nu pot să mănânc.

— Așa ai spus și aseară.

Îi trase scaunul. Îi turnă o cană de cafea. Și avea dreptate. Nici măcar stomacul ei înnodat nu putea rezista aromei clătitelor.

— Care e planul? îl întrebă, sorbind din a doua ceașcă de cafea.

— Așteptăm să vedem ce se-ntâmplă. Nu vreau să fii expusă înainte să am cât de cât idee cu ce ne confruntăm.

Julie privi înspre ușă.

— O să spună cineva de la hotel că sunt aici?

Derek clătină din cap.

— Nu mă întreabă niciodată cine sunt oamenii pe care îi aduc aici și eu nu le spun. Sunt renumiți pentru discreția lor. În plus, am cheltuit o mică avere în hotelul ăsta de-a lungul anilor. Îmi sunt datori.

Julie înțepă o clătită cu vârful furculiței.

— Sunt obișnuiți să-ți petreci noaptea cu toate clientele?

Derek așeză ceașca pe farfurioară și așteaptă până când Julie se uită la el.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată.

Ca să-și mascheze stânjeneala mulțumită, Julie luă o sorbitură din cafea. Derek se întinse peste masă și-i luă cealaltă mână, studiind-o în timp ce-i mângâia degetele.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi cunoscut înainte de Franța. Înainte să-l întâlnești pe Paul Wheeler.

— E posibil să nu ne fi uitat de două ori unul la celălalt.

— N-aș prea crede, zise el încet.

— Nici eu, șopti ea.

— Poate că ne îndrăgosteam, ne căsătoream, aveam copii.

Nodul care i se ridicase în gât era prea mare ca să-i poată răspunde. Derek îi atinse obrazul, peste masă.

— Încă se mai poate, Julie. Când se va termina toată povestea asta, am putea avea o viață împreună.

Momentul fu spulberat de țârâitul telefonului din cameră. Se uitară amândoi la el, apoi unul la celălalt, îngrijorați. Derek se ridică și răspunse. Ascultă preț de câteva clipe, fără să-și dezlipească privirea de la Julie, apoi spuse brusc:

— Bine. Și închise. Era Dodge. E jos. Urcă acum.

Capitolul 23

Dodge bătu la ușă. Derek deschise. Detectivul intră în camera de hotel. Când o văzu pe Julie, clătină din cap.

— Mi-am imaginat.

— Julie Rutledge, Dodge Hanley, spuse Derek.

Fără să răspundă în vreun fel la prezentări, Dodge spuse:

— Nesuferitul ăla de la recepție, care se uită chiorâș și are un băț înfipt în fund, a zis că probabil că nu vrei să fii deranjat în dimineața asta. Mi-a dat de înțeles că n-ai petrecut noaptea singur. Dar n-am vrut să cred că ai putea fi chiar atât de prost.

— Vrei niște cafea?

Detectivul aruncă o privire spre boxerii lui Derek, apoi se uită la Julie, care stătea pe fotoliu, înfășurată în halat.

— Aveam fiecare doar câte un singur rând de haine, îi explică Derek. Sunt la călcat.

— Foarte convenabil, mormăi Dodge.

Derek își strânse brațele peste pieptul gol, dându-și seama chiar în acea clipă că era o imagine ridicolă.

— Ai venit să faci comentarii răutăcioase, să arunci cu pietre sau să ne spui ce se întâmplă?

— Nimic de bine, mormăi investigatorul. Se apropie de masă și se uită la farfuria lui Julie. Termină ce-i aici?

— Servește-te!

Luă în mână clătită care mai rămăsese și o mâncă rulată ca un burrito, lingându-și degetele de ricotta și sirop de căpșuni după ce termină.

— Eu, unul, n-am avut timp să mănânc azi-dimineață. Am primit o mulțime de telefoane.

— De la cine?

— De la toți cei pe care i-am mituit seara trecută. O să-ți iasă pe nas cheltuielile cu cazul ăsta, și nu pot să spun că-mi pare rău.

Turnă cafea din cafetieră în cana lui Derek și sorbi lung.

— Ce-ai auzit?

— L-au cercetat toată casa. De sus, din pod, și până jos.

— Stai să ghicesc, spuse Derek. Au găsit o bluză cu un nasture lipsă. Știam c-o să se-ntâmples. Nu dovedește că nasturele găsit în camera de motel a lui Duke este de la bluza lui Julie. Nu e unicat.

— Nu suntem în sala de judecată și eu nu sunt unul dintre jurați, spuse Dodge. Așteaptă până atunci ca să-ți

începi pledoaria, domnule avocat. Apoi, privind spre Julie:
Atunci să te văd.

— Altceva?

Dodge se așeză la măsuța mică, în fața lui Julie, și i se adresează direct:

— Au găsit un pistol sub saltea.

— Mi l-a dat Paul, pentru protecție.

— Norocul tău că nu e de același calibru ca arma care l-a împușcat.

— Dacă o să ia amprente, o să le găsească și pe ale mele, spuse Derek.

Dodge făcu o mutră și se uită la șeful lui.

— Grozav.

— Ți-am povestit. Când m-am dus la ea acasă, nu era lumină, avea arma în mână...

— Bine, bine... întorcându-se din nou spre Julie, Dodge spuse: Lasă arma. Asta-i partea bună. Prietenul tău, Wheeler, avea un ceas sofisticat.

— Un Patek Philippe. l-a fost luat în timpul jafului.

— Aha. Așa că imaginează-ți cât de uimiți au fost Sanford și Kimball când l-au găsit la tine acasă, împreună cu tot ce mai fusese furat în acea zi.

Derek văzu cum tot sângele se scurge de pe chipul lui

Julie.

— Asta e imposibil.

— Mă tem că nu e, domnișoară Rutledge. Toate obiectele erau într-un săculeț de catifea neagră, identic cu cel descris de victimele jafului, inclusiv de tine. L-au găsit într-o cutie de pantofi, în șifonier, chiar deasupra unei perechi de pantofi negri, din satin. Apropo, doamna detectiv Kimball a observat că ai niște pantofi extraordinari.

Julie avea o privire pierdută. Derek se îndoia că mai auzise ceva din ce spusese Dodge, după ce menționase săculețul negru. Trebui să o strige pe nume de două ori, ca să o aducă la realitate. Când ridică privirea spre el, avea ochii măriți de uimire.

— Cu siguranță el l-a pus acolo. Billy Duke. Ieșea din dormitorul meu. Probabil că asta făcuse acolo. Păstrase toate bijuteriile și a venit să le lase la mine, ca să fie găsite în casa mea.

Aruncă o privire sălbatică, disperată, mai întâi către el, apoi către Dodge. Derek nu era sigur ce anume trăda propria lui expresie, dar a lui Dodge era în mod evident sceptică.

Julie se ridică în picioare, asemenea unui animal încolțit

și adoptă o postură sfidătoare.

— Dacă eu aș fi orchestrat toată povestea asta cu jaful și crima, credeți că aș fi fost atât de proastă încât să păstrez bijuteriile? Într-o *cutie de pantofi*?

Dodge nu spuse nimic. Derek își trecu degetele prin păr.

— Sigur că nu.

— Dar e posibil ca un partener care te trage pe sfoară să vrea să fie găsite în posesia ta.

Julie își așeză pumnii micuți pe marginea mesei, aplecându-se spre Dodge.

— N-am avut niciun partener. Nu l-am văzut niciodată pe omul ăsta, până când n-a ieșit împleticindu-se din dormitorul meu.

— Și s-a aruncat fix în lama zimțată a unui cuțit de bucătărie, pe care se întâmpla să îl ții exact în dreptul stomacului său.

— Ajunge, Dodge! răbufni Derek. Ce altceva ne mai poți spune?

Dodge își mută privirea de la Julie și se întoarce spre Derek.

— Au găsit o amprentă în fundătura aia de cameră de motel și au băgat-o în baza de date. Au primit imediat o identificare. William Randall Duke.

Scoase un carnețel din buzunarul de la pieptul sacoului sport mototolit și dădu la o parte coperta lucioasă, albastră.

— Băiatul nostru a făcut la vremea lui ceva prostioare, dar n-a fost niciodată condamnat pentru o perioadă substanțială de timp. Apoi, acum trei ani, a urcat câteva trepte în domeniu și a fost judecat pentru șantaj, în Oregon. Avea o relație cu o femeie care spune că o șantaja. Tipul a susținut că a fost plătit – cu zeci de mii, apropo – pentru serviciile prestate. Toate dovezile au fost circumstanțiale, în mare era cuvântul lui contra cuvântului ei. A fost achitat. A apărut anul trecut în Chicago, cu acuzații de urmărire. Dar s-a dovedit că doamna în cauză își mințea soțul în legătură cu natura relației dintre ea și Duke. Ridică privirea, uitându-se mai întâi la unul, apoi la celălalt. Se pare că îi plăceau femeile. Și se pare că și ele îl plăceau pe el. Doamna din Chicago a renunțat la acuzații. Dar să ne grăbim. Acum câteva luni, a fost judecat în Nebraska, din nou pentru șantaj. De data asta, era acuzat că a ușurat o văduvă de vârstă mijlocie de mii de verzișori, bani gheață și bunuri materiale. Femeia asta și Duke au avut o relație pasională timp de câteva luni, dar nu știu cum au reușit să se certe și doamna amenința să-l

demaște. În noaptea de dinaintea zilei în care ar fi trebuit să depună mărturie, mărturie care, după părerea procurorului, l-ar fi înfundat pe Duke, văduva a fost găsită moartă.

— Moartă?

— Rece și țeapănă, domnule avocat. Ucisă în parcare a unui supermarket. Intrase să-și cumpere o sticlă de lapte. A fost găsită întinsă lângă mașina ei. Laptele era rece, corpul ei cald. Ucigașul dispăruse fără nicio urmă. Nimeni nu văzuse nimic. „Parcă ar fi strangulat-o o fantomă”. E un citat, cuvintele puștiului care a găsit cadavrul. Lucra la magazin. Ieșise să adune cărucioarele de cumpărături împrăștiate.

— Duke a omorât-o?

Dodge pufni.

— Avea cel mai solid alibi cu putință. I se refuzase eliberarea pe cauțiune, fiindcă judecătorul se temuse să nu fugă. Era în custodia statului.

— Era la închisoare? întrebă Julie.

— Închis după gratii groase cât... mâna mea, spuse Dodge, cu o ezitare. Procurorul a încercat tot ce s-a mai putut, dar martorul lor principal era mort și nu prea aveau mare lucru altceva. Duke a fost achitat. Crima care a dus

la moartea văduvei rămâne nerezolvată.

Nici Julie, nici Derek nu spuseră nimic în timp ce asimilau această informație. În cele din urmă, Derek zise:

— A venit din Nebraska aici?

— Nimeni n-a reușit să determine când anume a sosit în Atlanta. N-a fost angajat nicăieri. Cel puțin nu cu forme legale, cu documente autentice. În perioada dintre povestea din Nebraska și cu trei zile înainte să fie împușcat Wheeler, când a fost surprins de camerele de luat vederi, a fost practic inexistent. Închise agenda și o puse la loc în buzunar. Așa se termină viața și povestea lui William Randall Duke.

— Avea rude aici?

— Se fac cercetări, dar nu s-ar părea. S-a născut în statul Washington, pe certificat este trecută doar mama. Femeia s-a sinucis când Duke era în clasa a opta și băiatul a intrat în sistemul de protecție statală. Nu se știe să aibă legături familiale pe undeva.

— S-a eschivat de la două procese majore, fără să fie condamnat.

— Ceea ce ridică întrebarea: de ce un individ cu un stil atât de subtil și alunecos ar fi făcut prostia colosală de a se duce în apartamentul domnișoarei Rutledge pentru a

planta bunurile, când reușise până acum să se eschiveze și să nu fie prins de poliție.

Ambii bărbați se întoarseră spre Julie, așteptând un răspuns. Aceasta își strânsese brațele la piept, iar mâinile îi erau îngropate în mânecile largi ale halatului.

— Se temea să nu fie prins cu ele.

— Atunci, de ce nu le-a aruncat în cel mai apropiat șanț? Și ce anume mai căuta în Atlanta, de la bun început? De ce nu a șters-o din oraș, de îndată ce l-a găurit pe Wheeler?

Erau întrebări logice, la care Julie nu avea niciun răspuns.

Bătaia în ușă răsună anormal de tare. Derek deschise. O menajeră îi ură bună dimineața și îi întinse hainele frumos călcate și aranjate pe umerase.

— Mersi.

Îi luă umerasele din mână și duse automat mâna înspre buzunar, să scoată un bacșiș, înainte de a-și aminti că nu avea pantalonii pe el.

— Rezolv eu.

Dodge veni lângă el, îi dădu fetei o bancnotă de cinci dolari, apoi ieși după ea, pe coridor.

— Unde te duci?

— Să fumez. Și pune-ți odată pantalonii, ce Dumnezeu!

Și sună jos, la recepție. Spune-i înțepatului că mă întorc imediat ce-mi termin țigara. Nu vreau s-o iau de la început cu tot circul.

Dispăru în capătul holului. Derek închise ușa. Julie îi luă din mână unul din umerase apoi, fără niciun cuvânt, se îndreptă spre dormitor.

— Julie?

Întoarse capul spre el.

— Amicul tău nu crede un cuvânt din ce spun.

— El nu are încredere în nimeni.

— Dar tu? Îl privi preț de câteva clipe, apoi spuse: Nu m-ai întrebat niciodată, Derek.

— Ce să te-ntreb?

— Dacă sunt sau nu vinovată de moartea lui Paul.

— Nu te-am întrebat.

— Întreabă-mă.

Ezită, dându-și seama că îi testa încrederea pe care o avea în ea.

— Ești vinovată? Nu.

Când nu îi răspunse în niciun fel, expresia ei deveni atât de ștearsă, încât lui Derek îi venea greu să creadă că trăiseră împreună una dintre cele mai minunate experiențe intime, cu mai puțin de o oră în urmă. Ochii ei,

care cu o noapte în urmă fuseseră umeziți de pasiune, erau acum reci. Iar buzele ei, încă ușor umflate de la săruturi, erau strânse într-o expresie de sarcasm și tristețe.

— Pun pariu că-ți dorești să fi avut un bănuț pentru fiecare client care ți-a spus-o și pe-asta.

Îi trebui mai mult decât de obicei ca să se îmbrace, pentru că mâinile îi tremurau atât de tare, încât nu reușeau să îndeplinească nici cele mai simple sarcini. Când în cele din urmă se întoarse în camera de alături, cei de la room-service luaseră măsuta și Dodge se întorsese. Stătea pe canapea, cu agenda în mână.

Derek se agita încoace și-ncolo, privind din când în când pe o fereastră la care întredeschisese jaluzelele. Dâre de lumină formau un model decorativ pe covor, își dădu seama că, pentru majoritatea oamenilor, era o zi frumoasă.

Derek se opri din mișcare în clipa în care intră și trecu direct la subiect:

— Au localizat o mașină abandonată la câteva străzi de casa ta. În ea era o geantă de pânză cu haine și obiecte de toaletă, câteva reviste și obiecte personale. Au luat amprente din mașină și vor verifica cât de curând dacă

este mașina pe care a folosit-o Duke. A lăsat-o acolo și a venit pe jos până acasă la tine. Una dintre ferestrele dormitorului a fost forțată. Pe acolo a intrat.

— Cum a evitat alarma? Fiecare fereastră are o legătură.

— Cablul de telefon a fost tăiat.

— De-asta nu a mers primul apel la 911. Telefonul era mort. Privind spre Dodge, spuse: Aveam de gând să trec la un sistem de securitate cu semnal radio.

— Ți-l recomand, spuse Dodge sarcastic.

— Altceva? Întrebă Julie.

Derek îi făcu semn lui Dodge să continue el.

— Băieții de la laborator vor verifica mașina în același fel în care au cercetat camera de motel.

— Nu vor găsi nicio dovadă că am fost acolo, nici într-un loc, nici în celălalt, spuse Julie.

Cei doi bărbați schimbă o privire. Întuindu-i semnificația, Julie se așează pe brațul fotoliului în care Derek păruse să se fi simțit atât de confortabil cu o seară în urmă.

— Deja au găsit, nu-i așa?

— Un fir de păr ce seamănă cu al tău a fost găsit pe tetiera scaunului de lângă șofer, spuse Dodge, prins în

tapițerie. Spun că „seamănă cu al tău” pentru că va fi trimis la laborator, pentru a se determina dacă într-adevăr îți aparține.

— Nu am fost niciodată într-o mașină condusă de Billy Duke. Cu siguranță Creighton a luat firul de păr din peria mea. Sau ceva de genul ăsta. Nu știu! Tot ce știu, fără nici cea mai mică îndoială, este că el e vinovat de toate astea. De tot! Ar trebui să verificăm dacă se afla în Nebraska în momentul procesului lui Billy Duke.

— Nu pricep, zise Dodge.

— Este posibil ca el să o fi omorât pe văduvă, pentru Billy.

— Scenariul din filmul cu trenul?

Tonul lui Dodge sugera o oarecare batjocură, dar Julie alese să îl ignore.

— Exact așa. A omorât-o pe femeie ca să nu poată depune mărturie împotriva lui Billy. Ceea ce l-a obligat pe Billy să îl ucidă pe Paul, pentru el.

— De unde să afle un crai din Atlanta de un caz de escrocherie în Omaha?

— Nu știu.

— E posibil ca povestea cu scandalul văduvei să fi ajuns la televizor în Nebraska, dar...

— Nu știu cum a făcut-o! strigă Julie, întrerupându-l. Știu doar că așa s-a întâmplat. Se întoarce cu o privire rugătoare spre Derek. Nu-ți dai seama? E un geniu. E îndrăzneț. Nu are niciun pic de teamă pentru că nu are conștiință. Probabil că a văzut sute de filme în care cuiva să-i fie înscenată o crimă. Cu siguranță știe ce trebuie să facă pentru a mă face să par vinovată. Ar fi ca un joc pentru el. Ar fi încântat...

Dându-și seama că începea să pară disperată și isterică, își mușcă buzele pentru a nu mai spune nimic. După o vreme, Dodge tuși, expectoră, înghiți.

— Derek mi-a spus că Creighton ți-a făcut ieri o vizită la galerie.

— M-a terorizat. Deși sunt sigură că nu crezi asta sau îți închipui că exagerez.

— Domnișoară Rutledge, eu *cred* că lumea ar fi un loc mult mai plăcut fără prezența poluantă a acestui personaj. Dacă el a omorât-o pe Maggie, atunci este un nenorocit sadic de primă speță. Dar fotografia lui i-a fost arătată coreencei care conduce motelul, celorlalți rezidenți de acolo, personalului de la Moultrie, unde aveai obiceiul să vă întâlniți cu domnul Wheeler. Nimeni nu l-a recunoscut. Și nimeni nu i-a recunoscut nici mașina aia șmecheră, care

cu siguranță ar fi atras atenția.

— Mai are o mașină. Un SUV, nu mai știu ce marcă. Cred că are mai multe.

Dodge își notă această informație, apoi spuse:

— O să verific.

Dar Julie nu credea că era prioritatea lui numărul unu.

— Își ține viața particulară departe de ochii lumii. Este departe de a fi o figură publică. Nu e genul care să se afișeze cu femei frumoase sau să dea petreceri fastuoase. Și nici nu are un anturaj în care se învâрте. Nu își dorește să atragă atenția. Creighton nu poate fi descris drept un playboy. La cât este de închipuit, nu ți se pare ciudat că face atâtea eforturi ca să nu apară în public?

— Mulți oameni bogați se feresc de publicitate.

— Dar este în contradicție cu personalitatea lui

Creighton. Trebuie să existe un motiv. Ai verificat să vezi dacă are cazier?

— Am fost puțin cam ocupat azi, spuse Dodge, pe un ton înțepat.

Derek, vorbind pentru prima oară în câteva minute, spuse:

— Spune-i de telefon.

Julie se uită la el. Era în picioare, la fereastră, cu spatele

la cameră. Cu spatele la ea.

— Billy Duke avea la el un telefon, atunci când a murit. Dodge duse din nou mâna la buzunarul de la piept și scoase o foaie de hârtie. O prietenă de-a mea, o polițistă, mi-a adus hârtiuța asta, la schimb pentru o cină simandicoasă la un restaurant ales de ea. Sunt toate apelurile efectuate de pe acest telefon. Primul a fost făcut acum două seri, ceea ce sugerează că este un telefon nou.

— N-a fost apelat niciunul din telefoanele lui Creighton, spuse Derek.

Dodge îi întinse foaia.

— Pe de altă parte...

Julie privi numărul ce fusese subliniat de câte ori apăruse pe listă.

— Galeria.

— A sunat de cinci ori ieri.

— Așa este. Adică, presupun că el a fost.

Derek veni lângă ea și o privi fix în ochi.

— N-am avut niciun motiv să-ți spun, spuse ea, defensiv. Am răspuns de trei ori la telefon la galerie ieri și cel care sunase nu a spus nimic. Nu trebuie să mă crezi pe cuvânt. Poți s-o întrebi pe Kate.

— Era pe cealaltă linie?

— Nu. Dar a spus că i s-a întâmplat și ei. Uite ce scurte sunt apelurile. Un minut sau mai puțin.

— Se pot spune multe în șaiszeci de secunde.

Julie scutură hârtia în fața lui Dodge.

— Asta nu dovedește decât că a sunat. Nu că ar fi vorbit cineva cu el.

Derek se uită la Dodge, care se încruntă și spuse:

— Tot nu dă bine. Mai ales că a mai venit o dată la galerie și a întrebat de tine.

— Nu l-am întâlnit niciodată.

— Atunci, de ce ar fi venit să te vadă, domnișoară Rutledge?

— Habar n-am.

— Nu ai?

— Nu.

— Hah.

Dodge o studie preț de câteva clipe, apoi privi în altă direcție și începu să-și bată buzunarul cu degetele. Se pare că era un tic nervos care avea o însemnătate pentru Derek.

— Ce este, Dodge?

Bărbatul se opri. Privi mai întâi la Derek, apoi la ea. Când se uită din nou la Derek, avea o expresie

compătitoare.

— Am mai găsit ceva, domnule avocat. Și asta-i mai tare decât toate.

— Spune-ne.

Dodge își înclină capul spre Julie, dar nu-și dezlipi privirea de la Derek.

— Știe. Întreab-o.

Totul înăuntrul ei începu să se prăbușească. Moleculă cu moleculă, își simți întreg trupul destrămându-se. Fusese inevitabil că o să afle, dar sperase că, mai înainte, se va dovedi că Creighton și Billy Duke fuseseră asasinii lui Paul.

— Ce e? întrebă Derek, când nici ea, nici Dodge nu spuseră nimic. Pe toți dracii, ce este? repetă el, nervos.

Julie încercă să vorbească, dar limba îi era lipită de cerul gurii. Nu reuși decât să-i rostească numele bâlbâindu-se, implorându-l...

Dodge se ridică și se duse la ușă. Puse chiar mâna pe clanță înainte să se întoarcă spre ei.

— Marțea aceea nu fusese una dintre întâlnirile lor obișnuite. Doamna aici de față și Wheeler sărbătoreau ceva în acea zi. Nu-i așa, domnișoară Rutledge?

Fără să poată încă să vorbească, Julie dădu din cap.

— Sanford și Kimball s-au dus până la șeful lor ca să

obțină aprobarea. Acesta s-a dus în forță peste avocatul lui Wheeler, dar chiar și așa, tot a fost nevoie de o citație oficială pentru a pune mâna pe dosar. Avocatul nu voia să-l dea.

— Ce fel de dosar? întrebă Derek.

— Testamentul lui Paul Wheeler. Îl schimbase. Nu a fost confirmat încă, dar domnișoara Rutledge este moștenitoarea întregii averi. Partea lui din afacere, toate proprietățile. Până la ultimul bănuț.

Ecolul cuvintelor vibră precum clopotul unei capele, apoi încăperea se cufundă într-o tăcere de mormânt.

Derek o privea pe Julie cu un amestec de îndoială și furie abia reprimată.

Încet, aceasta își clătină capul dintr-o parte în alta știind că, dacă ar fi spus ceva în acel moment, cu siguranță nu ar fi fost bine.

— Eu sunt afară, zise Dodge.

Câteva minute mai târziu, Derek i se alătură detectivului într-o curte interioară, în care hotelul servea ceai între orele trei și cinci după-amiaza, cu condiția ca vremea să permită. Umbrită și liniștită, era înconjurată pe trei laturi de un zid acoperit de iederă, iar partea dinspre stradă era izolată cu un gard viu des, impenetrabil.

În centru era o fântână din piatră sculptată, unde apa susura discret, trecând peste lira unui heruvim.

Erau singuri.

Derek se așeză la o masă mică, din fier forjat, unde Dodge își aprinsese deja o țigară Camei, fără filtru. O vreme, stătura așa, fără să spună nimic. Derek urmărea un colibri zburând dintr-o floare în alta. Dodge privea în gol și fuma. În cele din urmă, își îndreptă privirea spre Derek.

— I-ai tras-o?

— De la faza din avion?

— De la micul dejun.

Derek pufni.

— Cam așa.

Dodge dădu din cap, stingând țigara. Își aprinse alta.

— Nu ți-a spus de testament.

— Nu.

— N-a fost un moment prea plăcut ca să afli.

— Mie-mi spui?

— Și acum, ce-a avut de zis?

— Nimic. Nu i-am dat ocazia. A trebuit să ies, să-mi limpezesc mintea.

— Și e limpede?

— Nici pe departe.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să mă ia naiba dacă știu.

Derek se ridică și începu să străbată dintr-o parte în alta aleea pavată cu dale din piatră.

— Nu mi-ai zis că l-a angajat pe Ned Fulton să o reprezinte?

— Da, și tipul e bun.

— Sfatul meu e s-o lași pe mâna lui și să te ții departe de povestea asta.

Derek continuă să pășească agitat, Dodge să fumeze. Trecură câteva minute, apoi Dodge întrebă:

— N-o să-mi urmezi sfatul, nu?

Derek se opri cu privirea ațintită asupra păsării micuțe, care era acum lângă o floare mare și roșie, ce-i lăsa impresia unei umbrele.

— E foarte posibil să fie o înscenare, Dodge.

— Sună groaznic de melodramatic.

— Tocmai de-asta. A fost melodramatic și să-i taie capul lui Maggie. Nu putem să nu recunoaștem că amicul nostru Creighton are un adevărat fler pentru melodramă. E diabolic. Și știe grozav de bine să se fofileze. Cum a spus și Julie, este lipsit de conștiință. E îngâmfat și perfect sigur de capacitatea lui de a o scoate la capăt cu absolut orice

vrea și de a scăpa nepedepsit.

— Și ar avea același motiv de a-l omorî pe Wheeler, gândi Dodge cu voce tare. Moștenirea. Poate că știa că unchiul lui avea de gând să-și schimbe testamentul și voia să-l elimine înainte să apuce s-o facă.

— Sau poate că a aflat că deja îl schimbase și a vrut să se răzbune.

— Dacă așa ar fi stat lucrurile, de ce n-a împușcat-o și pe ea?

Derek analizează acest aspect, se gândi la trăsăturile de personalitate ale lui Creighton și la tot ce îi spusese Julie despre el.

— Pentru că nu ar fi fost distractiv.

— Distractiv?

— Îi plac glumele private. Dacă reușește să o scoată pe Julie vinovată de moartea lui unchi-său, o să râdă copios pe seama asta. Și totodată se asigură că Julie nu va ajunge niciodată să se bucure de avere. Dacă ar fi condamnată, probabil că el și părinții lui ar reuși să anuleze testamentul.

— Milionar căsăpit de amanta criminală. Nepotul din nou moștenitor.

— Exact. Cu siguranță, i-ar face ziua fericită lui Creighton.

Dodge mototoli în mână un pachet de țigări gol și deschise, gânditor, un altul.

— Ține. În teorie. Dar, în continuare, nu există nimic care să-l lege pe Creighton Wheeler de Billy Duke.

— Nici n-ar avea cum să existe. Nenorocitul ăsta e mult prea deștept. Ceva mă tot neliniștează, dar nu-mi puteam da seama exact ce anume. Dar, când Julie a povestit cum nu-i place să stea în lumina reflectoarelor, am înțeles ce era. Nici în prima zi când a venit în biroul meu, nici a doua oară, nu a atins nimic. Nici vreun pahar, nici brațele de la fotoliu, nici măcar clanța. Fie eu, fie Marlene i-am deschis de fiecare dată. Nici măcar nu a dat mâna cu mine.

— Nu lasă nicio urmă.

— Nicio dovadă fizică.

— Pe când, împotriva ei, dovezile se adună cu grămada. Detectivul arată cu bărbia în direcția generală a hotelului în care Derek și Julie își petrecuseră noaptea. O să aibă mandat de arestare până la prânz. Ascultă la mine.

— Pentru uciderea lui Billy Duke?

— A lui. A lui Wheeler. Oricare. Poate amândouă.

— Totul este circumstanțial, Dodge.

— Pot totuși să o rețină câteva zile, până adună mai multe dovezi.

— Toate dovezile au fost plantate. Sunt convins de asta. L-a iubit pe Paul Wheeler.

— E vorba de foarte mulți bani, Derek.

Dodge nu i se adresa niciodată pe nume. Și nici nu vorbea vreodată atât de blând sau atât de deschis. Derek nu putea să nu înțeleagă semnificația acestei schimbări. Repetă:

— L-a iubit, Dodge. Crede-mă, nu-mi face nicio plăcere s-o spun, dar ăsta-i adevărul.

Îl privi fix în ochi până când celălalt bărbat fu nevoit să întoarcă privirea.

— Bine. Să zicem că nu l-ar fi vrut mort pentru nicio sumă de bani. Poți s-o spui până la Sfântu Așteaptă, tot nu-ți rezolvă problema.

— N-o să obținem nimic de la Creighton. Soluția este la Billy Duke. Derek se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse: Julie spune că arăta ciudat, ca și cum i-ar fi fost rău, ca și cum ar fi avut nevoie de ajutor. Când ne putem aștepta să primim rezultatele autopsiei?

— Având în vedere câte atârnă de ea, sunt convins că detectivii pun presiune în direcția asta.

— Atenționează-ți sursele, Dodge. Comunică-mi tot ce auzi.

— O să te coste.

— Promite-i polițiștei ăleia - Dora? - trei cine elegante. Am nevoie de informații care să se transforme în muniție. Începi cu conținutul genții pe care au găsit-o în mașina lui Billy Duke.

— Ți-am spus deja.

— Fă-mi rost de inventarul complet, dacă poți. Și...

— O să mai am timp să merg la toaletă?

— Nu azi. Verifică dacă numele lui Creighton Wheeler apare pe undeva în sistem.

— Am verificat deja. Nimic. Nici măcar n-a fost prins vreodată beat la volan. A primit vreo câteva amenzi pentru viteză, dar atât.

— Dosare juvenile?

— Am uns eu în stânga și-n dreapta, dar vorbim de Sfântul Graal.

— Fă tot ce poți.

— Între timp, ce o să faci tu?

— O să urc în cameră și o să discut cu clienta mea.

Ariei nu află despre moartea lui Billy Duke decât abia de dimineață, când porni televizorul. Pe măsură ce un reportaj dădea într-altul, fiecare mai uluitor decât precedentul, Ariei încercă să o sune pe Carol, să o întrebe

dacă auzise. Desigur, având în vedere că prietena ei o sfătuisese să nu se amestece, Ariei nu i-ar fi povestit despre rolul pe care îl jucase în identificarea lui. Și chiar nu își dorea să se amestece. Chiar și așa, era incitant să audă în mod repetat referiri la apelul anonim pe care îl primise poliția pe linia de urgență.

Fusese șocată să afle că Billy murise în casa lui Julie Rutledge. Purtătoarea de cuvânt a Departamentului de poliție, un detectiv pe nume Roberta Kimball, făcuse aluzii clare, deși nu o spusese pe față, că Billy Duke nu murise din cauze naturale, cum ar fi fost de pildă un atac de cord, și că domnișoara Rutledge îi provocase într-un fel moartea.

Ariei se întrebă de ce oare o femeie stilată ca ea, cu un iubit milionar, se încurcase cu o secătură de teapa lui Billy Duke. Pe de altă parte, milionarul fusese mai bătrân decât domnișoara Rutledge. Poate că nu era în stare să o satisfacă sexual, în vreme ce exact asta era specialitatea lui Billy. Putea totodată să fie suav, fermecător și amuzant, atunci când voia. Julie Rutledge ar fi fost o țintă perfectă pentru jocul lui.

Ariei fu în așa măsură prinsă de știrile și de reportajele de la televizor încât, fără să-și dea seama, se trezi că trecuse deja jumătate de oră. Ceea ce însemna că întreg

programul avea să-i fie dat peste cap toată ziua. Și tocmai astăzi! Când avea atâtea de făcut! Voia ca totul să fie perfect pentru cina din acea seară.

Nu termina programul decât abia la cinci și jumătate și cina era stabilită pentru șapte și jumătate, așa că voia să pregătească pe cât posibil cât mai mult în avans.

Se îmbracă în grabă pentru birou, apoi intră în bucătărie, tăvăli bucata de carne de vită prin ulei de măsline apoi o așează în vasul de ceramică, unde avea să stea la marinat întreaga zi. Avea să adauge legumele când ajungea acasă. Și o să facă salatele. Și o să toarne șerbetul în pahare individuale de desert, pe care să le pună apoi la frigider.

Aranjase masa cu o seară înainte, când se întorsese acasă, amețită de martini și îmbătată de plăcerea de a-l fi văzut din nou și de a fi aflat că totuși nu fugise de ea, ci că își dorea foarte mult să o revadă. *Singuri*. Și de câte ori fusese nevoie să îl asigure că nimeni nu va intra peste ei?

Dacă nici asta nu suna promițător, atunci nu mai știa ce să zică.

La ieșire, aruncă o ultimă privire mesei frumos aranjate, dorindu-și să fi avut un fel de paravan care să o separe de bucătărie. Lumânările ar fi ajutat la crearea unei

atmosfere romantice. Să nu uite să ia câteva, când cumpăra florile și vinul. Roșu. Să meargă la friptura de vită. Cu siguranță Tony se pricepea la chestii de genul asta, cum ar fi faptul că vinul roșu se potrivea cu carnea roșie.

Și să nu uite să cumpere și un pachet de prezervative.

Putea să spere...

Dădu mai tare volumul radioului din mașină când începură știrile și, evident, numele lui Billy fu menționat. Ultima oară când o sunase, încercase să-i spună ceva înainte să îi închidă și să deconecteze telefonul, ca să nu o mai deranjeze. Asta se întâmplase cu două seri în urmă.

Ariei spera ca vecina ei, doamna Hamilton, să nu facă legătura între bărbatul despre a cărei moarte se vorbea la toate știrile și cel care venise să o caute la ea acasă, cu doar câteva ore înainte să moară. Chestie care era cam ciudată. Ariei nu se putea abține să nu se întrebe ce oare voise Billy să-i spună.

„O chestiune de viață și de moarte”, îi spusese doamnei Hamilton. Ariei crezuse că era doar o figură de stil, dar evident se înșelase. Lui Billy i se înfundase în cele din urmă. Era mort. Deși îi părea rău, așa cum îți pare rău de moartea oricărui om, Ariei se simțea ușurată că nu trebuia

să-și mai facă griji în legătură cu el.

Putea să și-l alunge din minte și să viseze cu ochii deschiși doar la întâlnirea pe care o avea în acea seară cu Tony.

Capitolul 24

Derek se întoarce în camera de hotel și o găsi pe Julie discutând la telefon, aparent cu Kate. Îi spunea asistentei că trecuse printr-o experiență înfiorătoare, după ce se trezise cu Billy Duke la ea acasă și acesta sfârșise prin a muri acolo.

— Din păcate, ce se spune la știri este adevărat. A fost înjunghiat cu un cuțit, dar...

Se uită la Derek, care își trecea degetul arătător prin dreptul gâtului, într-un semn de tăiere.

— Este o anchetă în desfășurare, Kate, așa că nu am libertatea să discut despre asta.

Continuă prin a o asigura pe Kate că era în siguranță și se simțea pe cât de bine se putea ținând cont de situația dată și că o lăsa pe asistenta ei să se ocupe de galerie pentru moment.

— Sper să mă întorc cât mai repede, concluzionează ea.

— I-ai spus unde ești? o întreabă Derek, de îndată ce închise convorbirea.

— Am evitat un răspuns clar.

— Bine.

— Evit în mod oficial arestul?

— Nu încă.

— Și firma ta? Nu te duci la birou?

Derek clătină din cap.

— Am sunat-o pe Marlene și am pus-o la curent, i-am spus că voi fi plecat toată ziua. Știe cum să răspundă la întrebări.

— Evaziv?

— Exact.

— Și ceilalți clienți ai tăi?

— Ești singura într-o situație urgentă, așa că te bucuri de atenția mea.

— Mulțumesc.

— Nu e gratis. Îți voi emite o factură. Îți permiti, adăugă el, mormăind.

Julie se încruntă.

— Este exact genul de remarcă pe care speram să o evit.

— De-asta nu mi-ai spus? Ca să eviți vorbele de duh? Sau poate că ai uitat că tocmai ai moștenit o avere colosală.

— Când crezi că ar fi fost un moment nimerit să-ți împărtășesc acest amănunt, Derek?

— Oricând.

— De exemplu?

— Când ne-am întâlnit.

— Nu e ceva ce spui unui străin.

— Da, ar fi fost ciudat. Și înainte, și după episodul din toaletă.

Julie se făcu stacojie la față, dar Derek continuă, înainte să apuce să-i dea replica:

— Dar ce-ar fi fost să-mi spui ziua următoare, când am venit la tine la galerie?

— Erai furios, nu aveai dispoziția să mă ascuți.

— Ai fi putut să-mi spui noaptea trecută.

Nu zise nimic. Nu era nevoie. Privirea pe care i-o aruncă vorbea de la sine. Derek înjură frustrat, se duse la fereastră, privi afară, se întoarse spre ea.

— Era de așteptat să se afle, mai devreme sau mai târziu. Cu siguranță, erai conștientă de asta.

— Speram să fie mai târziu. Mi-era groază de momentul

acesta.

— Atunci de ce nu mi-ai spus, Julie, pentru numele lui Dumnezeu?

— Pentru că știam că o să reacționezi așa. Știam că o să schimbe totul.

— Poți fi sigură că a schimbat totul! spuse el, cu patos. Îți dă cel mai vechi motiv din istoria jurisprudenței. Ce-ar putea justifica mai bine o crimă?

— Știu! Am știut cum o să ți se pară ție. Cum o să li se pară lui Sharon și Kimball. Tuturor!

— N-ar fi arătat atât de rău pe cât arată acum.

Furia ei se evaporă.

— Am greșit că nu ți-am spus. Îmi dau seama acum.

Derek dădu și el înapoi.

— Sunt la fel de supărat pe mine ca și pe tine. Am știut tot timpul că îmi ascunzi ceva.

— Sincer, nu ești chiar atât de furios pe cât aș fi crezut.

— Derek, bărbatul cu care ai făcut dragoste toată noaptea este extrem de furios. Arată cu brațul înspre ușile franțuzești care despărteau încăperile. Acolo, nimic n-a fost... Noi am... Cum ai putut să...? Elocința îl abandonează. Înjură, apoi despică aerul cu mâinile.

O să discutăm despre asta mai târziu. Dar domnul

Mitchell, avocatul tău...

— Încă mă mai reprezinți?

— Ar da foarte prost în fața poliției dacă m-aș retrage acum, după ce m-am declarat reprezentantul tău legal seara trecută. Furia nu este o emoție pe care să mi-o permit. Furia este contraproductivă. La fel și privitul în urmă. Dacă apreciezi greșit un jurat pe care îl crezi de partea ta, dacă nu calculezi corect cât de convingător va fi un martor, minciuna clientului tău este expusă în sala de judecată și nu mai e nimic de făcut. Gata. Treci mai departe. Se așează pe taburet, cu fața spre ea. Ei, să începem cu începutul. Sanford și Kimball vor dori să știe când s-a întâmplat asta.

— Când și-a schimbat Paul testamentul? Prima dată a deschis subiectul cu aproximativ un an în urmă și de atunci a tot revenit în discuție. Am încercat să-l fac să se răzgândească.

— Nimeni n-o să creadă asta, Julie.

— Este adevărul.

— Cine ar refuza o asemenea avere?

— Eu. Eu am refuzat-o. Dar Paul n-a vrut să asculte. Și-a pus avocatul să redacteze un testament nou. L-a semnat chiar în dimineața acelei zile de marți, înainte să ne

întâlnim.

— Ca să sărbătoriți.

— Ca să sărbătorească ei. Nu eu. El era mulțumit. Eu...

— Nemulțumită?

— Aveam îndoieli. Știam că va cauza probleme.

Derek căzu pe gânduri preț de câteva clipe, apoi o întreabă ce părere avusese avocatul despre schimbarea testamentului.

— A încercat să-l facă pe Wheeler să se răzgândească?

— Nu știu detaliile conversațiilor dintre ei. Dar a fost foarte amabil cu mine când ne-am întâlnit după moartea lui Paul. I-am explicat cât se poate de clar că nu mă grăbeam câtuși de puțin să execut testamentul.

— Creighton s-ar fi grăbit.

— Avocatul a tras de timp.

— Așadar familia Wheeler nu știa și nu știe nici acum că nu Creighton este moștenitorul?

— Nu, din câte știu eu. Paul a insistat să rămână totul doar între noi cât mai mult timp cu putință. Cred că se temea de reacția lui Creighton și de ce-ar fi fost în stare să facă. Paul își exprima fățiș afecțiunea față de mine. Creighton își exprima la fel de fățiș antipatia.

— Te vedea ca pe o amenințare.

— Ceea ce m-a făcut să mă întreb de ce n-am fost eu ținta, în locul lui Paul.

— Și Dodge a remarcat lucrul ăsta.

Derek îi povesti ce discutasese cu detectivul.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea, după ce analizează teoria lui Derek. Dacă m-ar fi eliminat pe mine, povestea nu ar fi fost nici pe departe atât de savuroasă pe cât este acum. Și mă tem că jocul încă nu s-a terminat. Se aplecă înspre el. Ce căuta Billy Duke în casa mea, Derek?

Era evident.

— Planta dovezi care să te lege pe tine de jaf, spuse Derek.

— Dacă am putea dovedi asta...

— Am fi pierduți.

Remarca lui o derută.

— De ce?

— Pentru că atunci ar părea fie că Billy Duke acționa singur, fie că voia să te bage la apă pe tine, partenera lui. Oricum ai lua-o, Creighton ar scăpa.

— Billy Duke acționa în numele lui Creighton.

— Fără îndoială. Dar să nu avansezi teoria asta detectivilor, Julie.

— De ce nu?

— Pentru că o să te întrebe de ce, dacă Creighton a avut tot timpul bijuteriile, nu le-a pus la tine acasă de prima oară când a intrat și ți-a umblat prin lucruri?

— Poliția nu știe despre asta.

— Va ști. Trebuie să știe. Este singura ta explicație pentru curățenia generală care a fost atât de amplă încât a trebuit să i-o menționezi lui Kate, care le-a spus detectivilor.

— Care au crezut că e ceva semnificativ.

— Nu sunt detectivi degeaba.

Julie își lăasă capul să-i cadă în față.

— Mai mult...

Ea scoase un geamăt.

— Mai e ceva?

— Billy Duke nu era înarmat. În mod rezonabil, nu putem argumenta că venise în casa ta ca să-ți facă vreun rău.

— A creat impresia că suntem prieteni.

— Cel puțin cunoștințe.

— Dar nu i-am deschis eu. A intrat prin efracție.

— Asta e ceva. Nu mare lucru.

Julie oftă.

— E rău, nu-i așa?

— Nu vreau să te mint, Julie. Da. Au un motiv.

— Schimbarea testamentului. Dar ocazia? Când se presupune că aş fi complotat cu acest Billy Duke? Nu l-am văzut în viaţa mea, până ieri.

— Există mai multe dovezi care să susţină contrariul, zise Derek. Apelurile telefonice. Faptul că a venit la galerie. Nasturele din camera lui, firul de păr din maşină. Toate sunt circumstanţiale, dar dacă le aduni şi asociezi totul cu averea lui Wheeler, există suficient material pentru a da apă la moară unui procuror entuziast.

Julie se ridică şi se duse la bar, deschise un suc, dar lăasă cutia din mână fără să bea din ea.

— Între timp, asupra lui Creighton nu planează nicio bănuială.

— Mă tem că ai dreptate. Tipul care a tras e mort, şi până acum nimeni nu a stabilit vreo legătură între ei doi.

— Unde să se fi întâlnit? în Nebraska?

Jucând rolul avocatului diavolului, Derek întrebă:

— Ce să caute un cosmopolit cum e Creighton în Omaha? Mi-l şi imaginez cutremurându-se la gândul de a zbura peste Omaha, chiar şi la zece mii de metri altitudine.

— S-a dus acolo ca să-l recruteze pe Billy Duke.

— Să facă schimb de crime.

— Văduva pentru Paul.

— Posibil.

Văzându-i îndoiala, îl întrebă:

— Ce este?

— Mai întâi, ar trebui să-l plasăm pe Creighton în Omaha. Și, dacă Billy Duke era la închisoare, unde s-au întâlnit ca să cadă la învoială? Presupun că Creighton l-ar fi putut vizita la închisoare, dar...

— E prea deștept ca să facă una ca asta, zise ea. Vizita la închisoare ar fi fost înregistrată.

— Exact asta voiam și eu să spun. Dacă Creighton a strangulat o femeie în parcare a unui supermarket, ca o „fantomă”, fără să fi existat vreun martor, ar vrea...

— Ar vrea să existe cineva care s-o știe.

De data aceasta, Derek fu cel surprins.

— Nu asta voiam să spun. Nu se potrivește cu ce-ai spus mai devreme, cu faptul că nu vrea să atragă atenția.

— Nu-i așa. Ar fi o glumă privată. Exact stilul lui. În filmul ăla, după momentul de la care nu ne-am mai uitat, există o scenă în care milionarul apare la o petrecere. Tot orașul nu vorbește decât despre uciderea soției jucătorului de tenis. Într-o conversație din timpul petrecerii, o doamnă în vârstă, caraghioasă, întreabă cum poate cineva să

sugrume o persoană până la moarte. Milionarul se oferă să îi arate. Îi pune mâinile în jurul gâtului, ca să-i demonstreze. Desigur nimeni, în afară de jucătorul de tenis, nu știe că repetă întocmai gesturile din timpul crimei pe care a comis-o. Julie se întoarce la locul ei, pe canapea. Creighton nu vrea să fie prins, dar cred că i-ar plăcea să se laude, mai ales în fața noastră, ca să ne sfideze. Să ne facă în ciudă cu cât este de deștept.

— Ne vrea părtași la gluma lui sinistră.

— Da, și mă tem foarte mult de replica finală.

Derek se ridică și începu să pășească prin cameră.

— Trebuie să găsim legătura dintre el și Billy Duke.

Julie ridică foaia lăsată de Dodge, înregistrările telefonice ale lui Billy Duke.

— Numărul de la galerie nu este singurul apelat în repetate rânduri. Îi arată celălalt număr. A sunat aici din oră în oră, toată noaptea.

— Ar putea fi o pizzerie.

— Nu este. Cât ai fost tu afară, cu Dodge, am sunat la numărul ăsta și mi-a răspuns un robot automat, nu un mesaj personal de întâmpinare.

— Dacă tu l-ai remarcat, poți fi sigură că l-au văzut și Sanford și Kimball.

Derek se întinse după propriul telefon, îl deschise și folosi tasta rapidă pentru a-l suna pe Dodge.

Îi răspunse imediat.

— Cred că îți ardeau urechile. Tocmai mă pregăteam să te sun.

— Ascultă, pe lista cu apelurile telefonice...

— Au verificat deja. Și?

— Ariei Williams. Douăzeci și șapte de ani. Angajată. S-a speriat de moarte când Kimball a apărut la locul ei de muncă, cu întrebări despre Billy Duke.

— Îl cunoștea?

— A recunoscut că ea a fost persoana care a sunat și l-a identificat, după ce i-a apărut imaginea la televizor.

— Ce relație a fost între ei?

— Nu a vrut să spună direct, dar s-ar părea că era fostul ei iubit, deși nu mai vrea acum să recunoască.

— Unde s-au cunoscut?

— În Nebraska. Fata nu a fost de acord cu achitarea lui. Spune că ar fi vrut să meargă la închisoare, așa cum merita. S-a mutat aici și nu a fost câtuși de puțin fericită când a sunat-o să-i spună că a venit după ea. I-a spus să dispară și să o lase în pace. Dar tipul era insistent. O suna și aștepta până când i se închidea telefonul, cum a făcut și

cu domnișoara Rutledge.

Derek își dăduse telefonul pe difuzor, ca să poată auzi și Julie. Se uită la ea la aceste cuvinte ale lui Dodge și Julie îi răspunse cu o privire satisfăcută.

— Fata s-a jurat pe toate cele că nu l-a mai văzut pe Billy Duke din Nebraska, dar a spus că nu i-a părut rău când a auzit la știrile de dimineață că murise.

Dodge făcu o pauză și respiră șuierător.

— A spus ceva despre Creighton Wheeler?

— Nu din câte știu eu.

— Întreabă.

— Bine. Încă ceva. Ai auzit vreodată de un film pe nume *Frenezia*?

— Nu.

Derek se uită la Julie care clătină din cap.

— Ei bine, nu știu ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva, zise Dodge, dar s-a găsit un DVD cu filmul ăsta în geanta lui Duke.

— Nu pot să cred că Julie a fost în stare de așa ceva! spuse Sharon Wheeler, întinzând unt pe un biscuit cu brânză.

Doug împinse la o parte farfuria pe care prânzul

rămăsese, practic, neatins.

— Eu nu cred.

— Eu da. N-am avut niciodată încredere în ea.

Creighton îi făcu semn lui Ruby să-i umple la loc paharul cu ice-tea.

— Era ceva... în neregulă între ea și unchiul Paul.

— În neregulă?

— Da, tată. În neregulă. Niciodată nu mi-am putut da seama exact ce anume. Dar cu siguranță era.

Ruby - fără a-și masca în vreun fel atitudinea - îi trânti ceaiul în pahar. Creighton îi prinse cealaltă mână și i-o sărută. Ruby își trase mâna cu un gest nervos și plecă, bombănind ceva pentru sine.

— Mulțumesc, strigă Creighton după ea, pe un ton târăgănat.

Nici măcar atitudinea servitoarei nu-i putea strica buna dispoziție azi, după ce pornise de dimineață televizorul din baie și aflate că Billy Duke murise în casa lui Julie Rutledge, aparent în urma unei înjunghieri fatale.

Vestea asta îl unsese la inimă.

Billy Duke se dusese acasă la Julie. Julie îl înjunghiase. El era mort și ea era anchetată.

Perfect! Neprețuit!

Era sau nu un geniu? El pusese bazele. Nasturele de la bluza ei pe care îl aruncase pe jos în bucătăria camerei de motel. Firul de păr pe care îl pusese în mașina lui Billy. Se gândise că poliția îl va găsi pe Billy mort la motelul Pine View, ucis, cu o urmă care să-i conducă direct la Julie.

Dar așa era și mai bine. Scenariul ăsta o făcea să pară chiar mai vinovată și, cu siguranță, era cu mult mai distractiv.

De la bun început, soarta lui Billy fusese pecetluită. Creighton nu avusese nicio clipă intenția să-l lase în viață, odată ce-și îndeplinea rolul pentru care fusese adus în joc. Totuși, hotărâse că era cinstit să-l mai lase pe Billy să trăiască doar atât cât să apuce să-și vadă fosta iubită sfârșind în modul cumplit pe care îl merita.

Apoi însă, Billy îl forțase pe Creighton să rearanjeze lucrurile. Mai întâi, intrase în clădirea lui ca să-i aducă biletul. Asta fusese o prostie. Cuvintele lui – „Era doar un copil. Și nici eu nu am fost tocmai cinstit cu ea” – îl convinseseră pe Creighton că Billy, deși o bodogănisese în repetate rânduri pentru că depusese mărturie împotriva lui, era, de fapt, îndrăgostit de fata asta. Un bărbat într-o asemenea stare de spirit nu gândea limpede și era capabil să facă lucruri nesăbuite. De exemplu, să mărturisească.

„Așa că, adio Billy, mi-a făcut plăcere să lucrăm împreună”.

Din fericire, Creighton se dusesse pregătit la motelul Pine View. Lui Billy îi plăcea berea. Fusesse mult prea preocupat să-și plângă de milă ca să observe cât timp îi luase lui Creighton să deschidă sticlele. Nu bănuise absolut nimic.

Creighton se întreba dacă mai târziu, în mijlocul nopții, când începuseră crampele și senzațiile de greață și amețeală, ghicise oare ce se întâmplase.

Poate crezuse că șunca fusese stricată. Sau cașcavalul. Poate se gândise că avea gastroenterită.

Dar, sincer, uciderea lui Billy nu-i oferise lui Creighton nici cea mai mică satisfacție. Nu fusese de față în momentul final. Poate că atunci ar fi fost mai interesant. În timp ce mâncau împreună ultima masă a lui Billy, își repeta în sinea lui că îl omora chiar în acele clipe, că era la fel ca și cum l-ar fi privit murind. Când, de fapt, fusese o mare plictiseală. Nu simțise nici pe de parte fiorii de satisfacție care îl străbătuseră în clipa în care sângele tâșnise din artera retezată a câinelui.

Dar fusese eficient și nu le putea avea pe toate.

Creighton intenționase să mai treacă pentru o ultimă oară pe la motelul ăla dezgustător, înainte ca trupul lui

Billy să înceapă să miroasă, ca să ia bijuteriile furate. Știa că nenorocitul ăla lacom mințea de-nghețau apele când spunea că le-a aruncat. Probabil că de armă se descotorosise, într-adevăr, așa cum spusese. Pentru că până și Billy avea suficient creier cât să nu riște să fie prins în posesia unei arme cu care fusese comisă o crimă. Dar bijuteriile... din astea se puteau scoate bani, și lui Billy îi plăceau hainele strălucitoare.

Creighton fusese scutit de neplăcuta sarcină a curățeniei când, din motive ce aveau să-i rămână pe veci necunoscute, Billy se dusesse acasă la Julie. Probabil că nu avea să afle niciodată motivul care îl determinase pe Billy să facă acest lucru. În mod evident, Billy încercase să scape de dovezile care îl puteau lega de jaful și de crima din ascensorul hotelului. Dar de ce riscase să fie prins?

Ah, ce mai conta acum? Faptul că Billy murise în casa lui Julie întorsese scenariul în favoarea lui Creighton, și asta era tot ce îl interesa cu adevărat. El era liber de orice bănuială, în vreme ce Julie părea vinovată, din orice direcție priveai.

Grozav.

În acea dimineață, pentru a sărbători această fabuloasă întorsătură de situație, de îndată ce ieșise de la duș,

Creighton sunase de urgență la o madamă, care-i trimisese numaidecât una dintre fetele ei. Telefonul lui taică-său îl surprinsese chiar în timp ce tânăra îi aplica tratamentul ei expert. Îi fusese greu să-și ascundă încântarea în clipa în care îi spusese lui taică-său că da, auzise știrile despre Julie și, într-adevăr, nu era absolut uluitor?

Doug îi spusese că era important ca familia să mențină un front comun și îi sugerase – mai bine spus *ordonase* – lui Creighton să nu discute cu presa. De parcă ar fi făcut el așa ceva.

— În loc să te duci la birou, spusese Doug, poate c-ar fi mai bine să-ți petreci ziua aici, cu mine și cu mama. Trebuie să ne întâlnim și să hotărâm ce poziție să adoptăm în toată povestea asta.

Creighton nu avusese nici cea mai mică intenție de a se duce la birou, lucru pe care tatăl lui îl știa foarte bine, dar era într-o stare de spirit atât de bună, încât nu se certă cu bătrânul.

După o declarație cât mai scurtă dată reporterilor care se strânseseră în fața proprietății sale, Doug se retrăsese în biroul lui ca să se ocupe de niște acte. Sharon își petrecuse dimineața cu planuri pentru un dineu pe care

să-l dea „când toate astea vor fi în sfârșit lăsate în urmă”. Creighton își exersase reverul cu aparatul de aruncat mingi, după care înotase. Ruby întrebase dacă doresc să servească prânzul pe terasă, iar Creighton răspunsese că era o idee excelentă.

Era plăcut afară, nu era prea cald, și nu se grăbeau să se ridice de la masă. Mama lui spuse:

— Creighton, tu chiar crezi că Julie și acest Billy Duke au complotat să-l omoare pe Paul?

— Așa s-ar părea, nu? Mmm. Jur, nimeni nu face o salată de pui așa ca Ruby. Se uită la farfuria lui Doug. Nu ți-e foame?

— Nu.

— Eu și Julie n-am avut niciodată prea multe în comun, observă Sharon, jucându-se absentă cu șiragul de perle de la gât. M-a refuzat când m-am oferit să-i trec numele pe lista de candidați pentru membrii clubului meu de grădinărie, dar în rest era foarte drăguță. Și părea să-l iubească pe Paul.

— Chiar îl iubea, spuse cu certitudine Doug. Sunt sigur de asta.

Creighton își dădu ochii peste cap.

— Întotdeauna îi iei apărarea.

— Nu-i iau apărarea. Spun un adevăr. Oricum ar părea, nimic nu o să mă convingă că Julie a conspirat cu un... *criminal* ca să-l ucidă pe Paul. Poziția noastră în această privință, poziția noastră *unanimă*, accentuă el, privindu-l pe Creighton, va fi că aveam cea mai mare considerație față de Julie Rutledge și că nu ne-a lăsat niciodată altă impresie decât că îi era tot atât de devotată lui Paul pe cât îi era el ei și că suntem siguri că, în urma unei investigații minuțioase, va fi achitată de orice bănuială. S-a înțeles?

Sharon întinse brațul peste masă și îi atinse mâna.

— Sigur, dragule.

Spunând ce avea de spus, Doug împinse scaunul și se ridică.

— Mă găsiți în birou.

Creighton se întinse și căscă, privi în sus, printre ramurile stejarului care umbrea masa și se întrebă ce va mai face cu restul zilei, acum că nu trebuia să se mai ducă la motelul Pine View ca să caute ceasul unchiului său.

Se simțea chiar ușor abătut și oarecum trist acum că se terminase totul. Fusesse un plan atât de complex, inspirat dintr-unul dintre filmele lui preferate și perfect executat.

Începuse în ziua în care antrenorul lui de tenis stătuse în plus cu un alt jucător. Inițial, pe Creighton îl enervase

faptul că trebuia să aștepte, dar se dovedise a fi jocul sorții. Rar i se întâmpla să citească ziare. Scenariile pe care și le imagina el erau întotdeauna mai interesante decât evenimentele reale. Dramele vieții de zi cu zi păleau în fața imaginilor produse de mintea lui.

Dar toate terenurile de la club erau ocupate în acea zi și nu avea nimic de făcut în timp ce-și aștepta antrenorul, așa că luase un ziar lăsat de cineva și îl răsfoia cu dezinteres, când observase o poveste obscură despre o tânără din Atlanta care fusese citată să apară într-un tribunal din Omaha, Nebraska, pentru a depune mărturie împotriva unui bărbat judecat pentru șantaj.

Ce i se păruse cel mai interesant lui Creighton fusese faptul că întreg cazul procurorului se baza pe mărturiile acestei femei din Atlanta, o fostă iubită a acuzatului, și a văduvei pe care se presupunea că o șantaja.

„Amărâțul”, își spusese Creighton. „Pun pariu că și-ar dori să fie moarte”.

Nu rămăsese să mai aștepte lecția de tenis.

Își lăsase în schimb Porsche-ul și urcase la volanul Land Roverului pe care îl cumpărase dintr-o toană, dar pe care nu îl condusesese decât de puține ori. Intrase într-un Wal-Mart pentru prima oară în viața lui și cumpărase cele mai

urâte haine pe care le găsisese, o pereche de ochelari de citit, cu dioptrii minime, și un pachet de vopsea de păr temporară.

Îi trebuiseră două zile ca să ajungă în Omaha, unde se cazase la un motel, sub un nume fals. A doua zi era la tribunal, chiar când se întrunea curtea. Când ajunsese, o văzuse pe văduvă înconjurată de echipe de la televiziunile locale. Scăldându-se în strălucirea nou dobânditei celebrități, era o femeie cu un machiaj țițător, îmbrăcată fără gust și cu un aer atotcunoscător, care, după părerea lui Creighton, crea o proastă imagine pentru victima unei înșelătorii.

Billy Duke avea întipărit pe chip un zâmbet ironic de complezență.

Creighton citise toate articolele despre caz din presa locală și urmărise toate știrile la televizorul din camera lui de motel. Se spunea că tânăra din Atlanta plânsese în hohote pe parcursul întregii mărturii. Fusesse chemată ca să depună mărturie cu privire la caracterul acuzatului, iar descrierea pe care i-o făcuse nu era câtuși de puțin favorabilă.

Recunoscuse că avusese o relație sexuală cu Billy Duke. Acesta o făcuse să creadă că era iubire adevărată, ce avea

să conducă în cele din urmă la o căsătorie. Și în timp ce o cerea pe ea de nevastă, i-o trăgea și văduvei. Billy Duke era un nemernic, o secătură. Dacă era sau nu și un șantajist avea să fie stabilit în urma mărturiei văduvei. Iar aceasta venea la curtea de judecată furioasă la culme, hotărâtă să îl înfunde.

Timp de două zile, Creighton îi supraveghease fiecare mișcare, așteptând o ocazie.

În seara celei de-a doua zile, se opri se la un supermarket. Când ieșise, în timp ce se întorcea la mașină, Creighton o abordase și, cu cel mai fermecător zâmbet de care era în stare, o întrebase dacă era femeia pe care o văzuse la televizor. Flatată, femeia zâmbise, fluturase din genele false, își împinsese în față bustul imens și spusese că da, ea era.

Vacă proastă! îl revolta. Încercase să evite să-i atingă orice altă parte a corpului, în afară de gât. Dincolo de asta, fusese uluitor de ușor.

Când juriul ajunsese în sfârșit să se ocupe de caz, se săturase până peste cap de Omaha, de hainele oribile de pe rafturile din Wal Mart și de părul șaten-închis.

La scurt timp după achitarea lui Billy Duke, Creighton apăruse la ușa lui și i se prezentase drept persoana căreia

Billy îi datora viața. Îi spusese apoi bărbatului mut de uimire ce trebuia să facă în schimb pentru el. Billy fusese atât de impresionat – sau de intimidat – de îndrăzneala lui Creighton și atât de recunoscător pentru libertatea lui, încât fusese ușor de convins. Suta de mii de dolari ajutase la topirea oricăror posibile rețineri, morale sau de altă natură.

Billy fusese destul de viclean, în felul lui, dar nu juca în aceeași ligă cu Creighton. Nici pe departe. Și mai era un detaliu important: Billy avusese tot timpul o slăbiciune pentru „copila nevinovată”. Insistase să îi salveze viața.

— Până în ultima clipă.

— Ce-ai spus, dragule?

Creighton nu-și dăduse seama că vorbise cu voce tare până când mama lui nu se așeză lângă el, ținând în mână o ceșcuță și o farfurie.

— Vrei un espresso?

— Nu, mulțumesc.

— Tatăl tău vorbește la telefon cu avocatul lui Paul.

Continuă să trăncănească, dar Creighton îi tăie sonorul în mintea lui. El nu era atașat de „copila nevinovată”, așa ca Billy. Și nu îi plăceau treburile neterminate. Dacă Billy sunase la ea acasă, cine știe ce îi spusese, în mod

intenționat sau nu, despre Creighton Wheeler?

— Unul dintre carele de reportaj a lăsat urme de cauciucuri pe peluza din fața porții, spunea maică-sa. Jurnaliștii ăștia nu au niciun pic de respect pentru proprietatea privată.

„În plus, ar fi *distractiv*”. Brusc, se ridică în picioare.

— Te rog să mă scuzi, mamă. Trebuie să plec.

— Să pleci? Credeam că îți petreci ziua cu noi. Doug se așteaptă să o faci. Va fi furios.

— O să-i treacă. Creighton se aplecă și o sărută pe obraz, apoi, în timp ce se retrăgea, îi făcu șmecherește cu ochiul. Am o întâlnire.

Capitolul 25

În timp ce Kimball discuta cu Ariei William la compania la care lucra, Sanford era la Centrul de medicină legală din Fulton County, asistând la autopsia lui Billy Duke. Cei doi detectivi se hotărâseră să se despartă, pentru a fi mai eficienți. Dăduseră cu banul ca să stabilească cine unde să se ducă. Sanford pierduse.

Își luase cu el două pachete de gumă de mestecat

puternic mentolată și molfăia asiduu mai multe lame deodată în timp ce mediul legist scotea organele din trupul lui Billy Duke. După ce termină, medicul lăasă un asistent să închidă cadavrul și se duse la o chiuvetă ca să se spele pe mâini. Sanford, bucuros că se terminase, îi ceru o opinie preliminară.

— A pierdut prea mult sânge, nu-i așa?

— Rana provocată de cuțit avea cu siguranță potențialul de a fi fatală. Ar fi murit din cauza hemoragiei. Curând. Își scutură mâinile și trase două prosoape de hârtie de pe un dispozitiv. Dar din câte am înțeles eu, ambulanța a ajuns la locul faptei la doar câteva minute după producerea răni.

— Așa este. Toată lumea s-a mișcat foarte repede după apelul la 911.

— Dacă victima ar fi primit îngrijiri imediate la un spital de urgențe, ar fi putut supraviețui înjunghierii.

— Și asta înseamnă?

— Înseamnă că a murit înainte să piardă tot sângele. A murit din altă cauză.

— Cum ar fi?

— O să vă anunț.

Sanford ajunse la secție cu doar puțin înaintea lui

Kimball, care adusese cu ea un pachet de biscuiți sărați, pe care îi puse pe birou.

— Pentru ce sunt ăștia? o întrebă.

— Întotdeauna îți este greață după ce asști la o autopsie. Biscuiții sărați ajută.

— Mersi. Mâncă doi numaidecât. Ce-a spus fata?

Kimball îi povesti în detaliu interviul cu Ariei Williams.

— Impresia mea este că spune adevărul. Nu mi-a dat prea multe detalii despre aspectele personale ale relației lor, dar nu putea fi un subiect prea plăcut pentru ea. Nu lucrează de mult timp acolo. Toți colegii ei se holbau la noi. Părea speriată și nevinovată și a spus că știe că i se pare lipsit de inimă, dar că se bucură că Billy Duke nu mai este în viață, ca să facă oamenii să sufere.

Sanford mai mâncă un biscuit.

— A spus ceva despre Julie Rutledge? Duke i-a vorbit vreodată de ea?

— Niciodată.

— Ar fi fost prea ușor, mârâi detectivul.

Telefonul de pe birou sună, și Sanford răspunse.

— Hei, doctore. Te-ai mișcat repede. Da, spune-mi. Ascultă, apoi zise: Din ce cauză a murit?

Se aplecă, luă un pix și un carnet, mângăli ceva, apoi

împinse carnetul înspre Kimball. Ascultă apoi un minut întreg, fără să-și întrerupă interlocutorul. Apoi:

— Ai idee când s-a întâmplat? Aha. Aha. Bine. Te găsim azi, dacă vom avea nevoie să-ți mai punem întrebări? Super. Mersi că m-ai anunțat atât de repede.

Închise.

— Necroză hepatică, provocată de toxicitate, zise Kimball, citind ce scrisese Sanford mai devreme. A fost otrăvit?

— Doctorul bănuiește că a fost o supradoză de paracetamol.

— Tylenol?

— Mai degrabă paracetamol combinat cu propoxifen, ceva ce nu poți cumpăra la liber, cum ar fi niște analgezice puternice.

— Ești sigur?

— Nu citești broșurile pe care le primim tot timpul despre drogurile de pe străzi?

— Știu că ai dreptate, zise Kimball, supărată. De unde știe medicul legist ce l-a omorât pe Duke? N-a avut timp să facă analizele complete.

— Presupunere, pe bază de experiență. Spune că a văzut multe cazuri dintr-astea, pe când lucra la urgențe.

Pentru că medicamentele sunt accesibile, este o formă foarte răspândită de sinucidere. A pierdut un pacient din cauza asta. Un tip s-a răzgândit la zece ore după ce înghițise un flacon întreg de Darvoce, vreo treizeci, patruzeci de pastile. A sunat la 911 și a fost adus la urgențe. I s-a administrat antidotul cunoscut, care are de obicei efect, dacă este administrat la timp. Dar fusese o doză uriașă și tipul așteptase prea mult. Efectele nu au mai putut fi inversate. A suferit o criză acută de ficat și a murit. Medicul legist spune că va supune organele lui Duke testelor necesare, firește, dar că este destul de sigur că nu se înșală.

— Așadar Billy Duke murea deja, atunci când a ajuns în casa lui Julie Rutledge.

— Așa se pare.

Sanford își deschise caietul cu spirală și citi notițele pe care și le luase.

— Echipa lui Graham ne-a spus că a găsit vomă pe patul domnișoarei Rutledge, pe podeaua din baie și pe comodă. Se pare că Billy Duke a stat acolo o vreme, înainte ca Julie Rutledge să vină acasă și să-l descopere. Doctorul spune că e foarte posibil să se fi simțit din ce în ce mai amețit și să fi avut o stare tot mai proastă.

— A fost o supradoză intenționată? O sinucidere?

— Dacă ar fi fost așa, de ce s-ar mai fi târât până la ea acasă?

— Cu siguranță simțea că are ceva extrem de important de făcut, spuse Kimball, oftând. Oricum ar fi, nu a mințit când a spus că părea că se simte rău și că are nevoie de ajutor.

— Chiar și așa, zise Sanford, închizând caietul dintr-un gest, aș vrea să știu dacă a avut vreodată rețetă pentru analgezice.

— Hei, Linds. E un moment nepotrivit?

Chiar și în blugi și într-un tricou larg, prietena roșcată a lui Derek era absolut superbă. Astăzi își strânsese părul splendid într-un coc răvășit, în vârful capului. Le aruncă pe rând câte o privire curioasă, apoi se dădu la o parte și îi invită în holul casei ei. Derek o sărută pe obraz.

— Aș fi sunat mai întâi, dar am fost puțin cam ocupați.

— Am auzit. Ați fost amândoi menționați la știri. Ești avocatul ei acum?

— Începând de aseară. Lindsay Graveau, ea este Julie Rutledge. Julie, Lindsay.

Femeia îi zâmbi și îi spuse:

— Ne-am cunoscut în seara cu licitația.

— Este de neiertat felul în care am dat buzna peste tine, se scuză Julie.

— Ești în încurcătură?

— Puțin, recunosc Derek. Dar nu atât cât să încalci legea primindu-ne în casa ta.

Lindsay râse.

— Pe tine te-aș primi și dacă ai avea potera pe urmele tale. Haideți în spate. Tocmai schimbam pământul la niște plante.

Veniră în urma ei, traversând casa până când ajunseră într-o bucătărie îngrijită, dar evident utilizată.

— Unde e Jackson? Întrebă Derek.

— La un prieten. Trebuie să mă duc să-l iau la cinci. Doriți ceva de băut?

— Nimic pentru mine, spuse Julie.

— De fapt, am venit să vedem un film.

Ridică punga de plastic de la magazinul de închirieri, în care se afla DVD-ul pe care îl luaseră pe drum.

— Putem să-ți împrumutăm televizorul?

— Sigur, dar al tău ce are?

— Nu prea vreau să mă duc acasă. Și nu putem folosi casa lui Julie, pentru că a fost percheziționată de poliție în

dimineața asta. Sunt convins că e un dezastru.

Nu îi spuse prietenei lui că apartamentul de hotel în care își petrecuseră noaptea nu avea DVD-player.

— E complicat, Linds, dar credem că filmul ăsta ne-ar putea oferi un indiciu.

— Pentru ce?

— Nu suntem siguri, răspunse Julie, cu sinceritate.

Julie o plăcea pentru că accepta situația fără să ceară lămuriri. Arătă spre o cameră de lângă bucătărie și-i spuse lui Derek:

— Știi unde este pentru că tu l-ai instalat. Serviți-vă cu ce vreți din frigider. Mă găsiți afară, dacă aveți nevoie de mine.

Julie îl urmă pe Derek într-o încăpere intimă, care arăta ca o cameră în care Lindsay și fiul ei își petreceau o mare parte din timp. Într-un capăt al mesei era o consolă video și de sub canapea ieșeau vârfurile unei perechi de pantofi sport. Puzzle-ul de pe o măsuță pliantă era pe jumătate terminat. Cărți ce păreau foarte citite erau puse una peste alta pe nivelul de jos al măsuței de cafea. Pe polița de sub televizorul plat montat pe perete erau aranjate mai multe DVD-uri.

— Tu le-ai dat televizorul?

— Cadou de Crăciun, anul trecut.

— Și anul ăsta ce le-ai luat?

— O consolă Wii.

Citindu-i expresia, ridică din umeri.

— Îl răsfăț pe Jackson. Știu că așa e. Dar îmi face plăcere și nu este un copil obraznic sau dificil. Lindsay are grijă de asta. Se așezară pe canapea și Derek folosi telecomanda pentru a porni filmul. L-ai văzut vreodată?

— Nu.

— Nici eu. În timpul genericului, îi spuse: Suntem pe ultimul rând. N-ai vrea să ne facem mai bine de cap?

Îi aruncă o privire șocată, și Derek rânji.

— La urma urmei, au trecut câteva ore.

— Și în jumătate din acest timp ai fost furios pe mine.

— Nu înseamnă că nu vreau să sar pe tine.

Îi luă mâna și începu să-i traseze cercuri în palmă, cu degetul mare. Senzațiile care i se ridicau în sus pe braț erau absolut delicioase, dar șopti:

— Pierdem scenele de început.

Era tot un thriller de Hitchcock, o poveste înfricoșătoare despre un criminal în serie din Londra. Derek derulă înainte cea mai mare parte a filmului, căutând scenele violente.

— Mă simt ca un psihopat interesat doar de crime și sânge.

Scena principală era una dintre cele mai șocante reprezentări de violență cinematografică. După ce o urmărire, Derek puse pauză. Preț de câteva clipe, fură amândoi prea tulburați de imaginile vizionate ca să poată vorbi. În cele din urmă, Derek suflă prelung aerul din obraji.

— Te-a deranjat tot atât de mult ca și pe mine?

Julie dădu din cap.

— Violență fără sânge.

— Ca în *Străini într-un tren*. Brutal. Calculat.

— Și la fel ca în povestea aia, personajul principal este atât de...

— Concentrat. Rece. Crud.

Fără să mai schimbe vreun cuvânt, urmărire filmul până la capăt. Lindsay veni chiar la final.

— Este aproape cinci. Trebuie să mă duc după Jackson. Pot face ceva pentru voi dacă tot ies? Vreți să vă iau ceva?

— Nu, mulțumim. Ești foarte drăguță că ne-ai lăsat să vedem filmul la tine. Derek se ridică, se duse la ea și o îmbrățișă. Nu cred că ne mai găsești aici când o să te întorci.

— Când pleci, să încui și să pornești alarma. Știi foarte bine codul.

Julie se ridică.

— Îți rămân recunoscătoare, Lindsay.

— Nu e cazul. Când ne vom vedea data viitoare, sper ca lucrurile să meargă mai bine pentru tine.

Îi zâmbi lui Julie, apoi îi șopti ceva la ureche lui Derek și îl sărută pe obraz. Julie așteptă până când fu sigură că Lindsay plecase, apoi îl întrebă:

— Ce ți-a spus?

Derek își scoase telefonul din tocul de la curea și verifică ecranul.

— L-am pus pe vibrații. Dodge a sunat de două ori. N-am vrut să răspund și să aud ce-ar putea avea să ne spună.

— Lindsay ți-a spus ceva despre mine?

— A spus că se bucură că ne-am cuplat.

— Cum și-a dat seama?

— Bănuiesc că ți-a văzut expresia visătoare din ochi, ori de câte ori te uiți la mine.

Julie îl privi încruntată, și Derek râse.

— Intuiție feminină? Nu știu. Ridică din umeri indiferent și continuă să-și facă de lucru cu telefonul. Dodge nu mi-a lăsat niciun mesaj. Ceea ce înseamnă probabil că avea

vești proaste.

— Ai vorbit cu Lindsay despre mine?

— Nu chiar. Dar în seara cu licitația, în timp ce o conduceam acasă, mi-a spus că ar trebui să aștept o perioadă potrivită de timp, din respect față de Paul Wheeler, apoi să te invit în oraș.

— Ți-a spus asta?

— Da. Dar i-am spus că nu mă grăbeam, pentru că deja ți-am tras-o, așa că... Ce?

Se uită la ea și rânji.

— Glumeam.

— Sper că nu i-ai povestit ce s-a întâmplat în avion!

— Sigur că nu. Sunt nașul copilului, ce Dumnezeu! Apăsă pe tasta rapidă cu numărul lui Dodge. Dar m-a sfătuit să te sun. A spus că ești deșteaptă, stilată, încântătoare și exact genul de femeie de care am nevoie.

— Cum i-ai răspuns?

Îi aruncă un zâmbet.

— Am mormăit ceva cum că nu aveam nevoie de o pețitoare, deși apreciam interesul. Apoi m-am dus direct la tine și a fost cât pe-acți să fiu împușcat. Hei, Dodge! Scuze, de-abia acum...

Julie îi putea auzi vocea lui Dodge în telefon. Părea

tulburat. Derek îl întrerupse:

— Nu, avem toate hainele pe noi. Suntem acasă la Lindsay Graveau. Am venit să ne uităm la un film pe care Billy Duke... Oh, stai puțin. Trecu telefonul pe difuzor. Spune. Acum te auzim amândoi.

Fără preliminarii, Dodge întrebă:

— Domnișoară Rutledge, ai luat recent o rețetă pentru analgezice?

— De ce?

— Răspunde-mi.

— Primăvara trecută.

— Am făcut rost de nenorocita de autopsie, zise el, pe un ton câtuși de puțin fericit.

— A murit din cauza rănii provocate de cuțit?

— Nu. Dar ar fi fost mai bine pentru voi dacă era așa. Puteați să mergeți pe autoapărare.

Susținându-i privirea îngrijorată a lui Derek, Julie se așează pe canapeaua lui Lindsay, temându-se de ceea ce urma Dodge să le spună.

— După părerea legistului, Billy Duke a ingerat o supradoză fatală de substanțe analgezice puternice.

Dodge se opri, aparent așteptând o reacție de la unul din ei sau de la amândoi. Derek rămase tăcut, privind-o pe

Julie. Ea făcu un gest de neputință.

— Lui Paul îi intrase în cap că trebuia să învăț golf, ca să putem juca împreună. Eram groaznic de netalementă și nu aveam prea mare tragere de inimă să învăț. Aproape că m-am bucurat când am făcut o întindere în zona de jos a spatelui. Mi-a oferit pretextul să renunț la lecții. Doctorul mi-a prescris antiinflamatoare și un analgezic din alea care te scot complet din funcțiune. M-am temut. Am luat doar două, ca să trec de prima seară. După o zi de odihnă la pat, antiinflamatoarele au redus durerea la minimum. N-am mai avut nevoie de altceva.

— Poliția ți-a golit dulăpiorul cu medicamente în timpul percheziției. Nu s-a găsit nici lin analgezic, spuse Dodge. Dar Kimball a sunat la farmacia ta. Ai ridicat rețeta în martie.

— Ai păstrat pastilele rămase, Julie?

— Da, îi răspunse ea lui Derek. Le-am vrut la îndemână, în caz că reapărea durerea. Probabil că Creighton a luat flaconul când a intrat în casa mea. Nu aș fi observat, nici măcar a doua zi, când am făcut curățenie.

După o pauză scurtă, dar încărcată, Dodge continuă:

— Sanford a făcut niște cercetări. Simptomele unei astfel de supradoze includ vomă, îngălbenire a pielii,

dezorientare, dificultate în a vorbi și a merge, convulsii. Și așa mai departe. Exact cum l-ai descris pe Billy Duke în declarația pe care ai dat-o poliției.

— Este neconcludent, spuse Derek. Astfel de simptome pot avea și alte cauze.

— Vor face un Set complet de analize. E posibil ca ficatul să-i fi fost prăjit de altceva. Până atunci însă...

— Încă un deget îndreptat spre mine.

Niciunul dintre cei doi bărbați nu spuse nimic să o contrazică, și Julie își dădu seama că se gândeau la același lucru.

— Presupun că dumneata consideri că asta îmi dovedește vinovăția, domnule Hanley.

Dodge tuși, cu un fel de gâlgâit umed.

— Nu, domnișoară Rutledge. De fapt, îți datorez scuze. Sprâncenele lui Derek se ridicară.

— De ce?

— Creighton are într-adevăr cazier juvenil, exact cum ai bănuț. Este în mâna mea de exact cinci minute, de când am început să vorbim, dar a fost suficient ca să-mi dau seama că ai avut dreptate cu tot ce ai spus despre individul ăsta. Are o minte bolnavă. Sunt multe, dar o să vă citesc doar titlurile, pentru că, după ce am văzut, încep

sincer să mă tem că rămânem fără timp.

Derek și Julie se uitau unul la celălalt, cu expresii la fel de grave ca tonul lui Dodge. Niciunul nu îl întrerupse.

— Un anume Jerry Bascomb a fost coleg de clasă cu Creighton. O școală particulară, foarte simandicoasă, din North Carolina. Creighton a susținut că Jerry i-a solicitat relații sexuale în vestiar, așa că i-a tăiat degetul mic cu un briceag. În loc să îl refuze pur și simplu, l-a mutilat pe viață pe băiat. Pe de altă parte, Bascomb s-a jurat pe toți sfinții că nu avea nici cea mai mică înclinație homosexuală și că povestea asta nu avusese niciodată loc. În timp ce ancheta era în desfășurare, soții Wheeler s-au dus la familia Bascomb, exprimându-și convingerea că își puteau rezolva neînțelegerile prin intermediul unui mediator.

Derek spuse:

— Pun pariu că exista și o amenințare tacită cum că familia Bascomb era sfătuită să lase lucrurile în pace, dacă nu-și dorea ca fiul lor să fie expus ca un degenerat care făcea avansuri colegilor.

— În fine, zise Dodge. Creighton nu a fost acuzat. Problema a dispărut.

— Le-au dat bani și și-au strâns mâna?

— Tu ce crezi, domnule avocat? Trecem la vara

următoare. Creighton are cincisprezece ani și a plecat în tabără. O anume Sarah Walker l-a acuzat că a violat-o. A recunoscut că se ameteșise cu lichior de contrabandă la un foc de tabără. Creighton a invitat-o să facă o plimbare, singuri, în pădure. O oră mai târziu, când s-a întors împleticindu-se, sângera din vagin. Era isterică. Versiunea lui a fost că nu știa că e virgină, că ea a avut inițiativa și el doar i-a dat ce voia.

— Oh, fără îndoială că voia să fie maltratată! spuse Julie, sarcastic.

— Creighton i-a spus „sex dur”. Este un citat din declarația lui. Fata era devastată. A trebuit să facă terapie. Nu voia să mai iasă din cameră. Familia ei făcea presiuni asupra procuraturii să îl pună sub acuzare când, dintr-odată, mai mulți băieți din tabără au ieșit la înaintare cu mărturii despre tot felul de interacțiuni sexuale avute cu Sarah. Fata era virgină doar din punct de vedere tehnic și, dacă i-ar fi ademenit cu ea în pădure, cu siguranță ar fi reacționat la fel ca bunul lor prieten Creighton.

— Creighton nu are prieteni, spuse Julie.

— Doar mulți bani de aruncat în stânga și-n dreapta. Vorbise Dodge, după ce se auzise cum scuipă ceva.

— Stai să ghicesc. A dispărut și problema asta.

— Acuzațiile au fost retrase când Sarah Walker a refuzat să depună mărturie.

— Familia ei își umpluse buzunarele?

— Nu se menționează în dosar, dar n-aș paria că nu, zise Dodge. Și mai e. Agresiuni minore, care datează încă din copilărie. Un bărbat a raportat că el și soția lui s-au trezit și l-au găsit pe Creighton stând lângă patul lor și zâmbindu-le. Incidentul a fost pus pe seama somnambulismului. O manichiuristă care venise la ei acasă pentru că Sharon Wheeler îi era clientă l-a acuzat că s-a expus în fața ei într-o „stare excitată”. Creighton a recunoscut că se rezolva singur, dar a spus că habar n-avea că femeia îl privea, ceea ce ne face să ne întrebăm cum a ajuns sperma lui pe pantoful ei. Însă manichiurista a primit dintr-odată un post într-un complex de lux de pe Amelia Island. Încă o fată, o anume Allison Perry, a ieșit cu el la o întâlnire în ziua în care el a împlinit șaisprezece ani. A dus-o la o plimbare în decapotabila lui cea nouă, unde a sodomizat-o. Creighton a spus că au căzut de acord că era cea mai sigură metodă ca să nu rămână gravidă.

— Iisuse!

Derek își trecu ambele mâini peste față.

— A fost vreodată închis?

— Niciodată, domnișoară Rutledge.

— Familia Wheeler i-a cumpărat întotdeauna pe acuzatori.

— Și probabil că au mituit o mulțime de persoane oficiale, zise Dodge. Indiferent ce altceva a mai făcut, micul nenorocit a început să manifeste un comportament deviant. După părerea mea, a trecut la crimă.

Julie râse sec.

— El are comportament deviant, dar eu sunt principalul suspect.

— Ține-ne cu un pas înaintea lor, Dodge, îi spuse Derek detectivului său.

— S-a făcut.

Închise. Cu un aer gânditor, Derek își lovi telefonul de buze.

— Ce facem acum? întrebă Julie, arătând înspre televizor. Filmul nu ne-a oferit nimic salvator.

— Nu m-aș grăbi încă să spun că este lipsit de importanță. Privi ecranul negru al televizorului, ca și cum ar fi putut încă vedea imaginile. Apoi se uită la Julie. Nu se poate spune că Billy Duke avea o grămadă de DVD-uri ca să nu se plictisească în camera de motel. Avea unul singur. Pe ăsta. De ce tocmai acest film? N-am auzit

niciodată de el până azi. Creighton i l-a dat lui Billy Duke? Când? Și unde? Lovi cu pumnul în palmă. Pe toți dracii! De ce nu putem găsi o legătură între ei?

— Îmi pusesem speranțele în fața care l-a identificat pe Billy Duke. Dar, din câte ne-a spus Dodge, nu a avut nicio informație folositoare pentru Kimball.

Derek se opri brusc din mers.

— Ții minte mai devreme, când ți-am spus că legea numărul unu în criminalistică e că banii reprezintă un motiv?

— Da.

— Știi care este a doua lege?

— Care?

— Toată lumea minte.

Creighton ieși de pe domeniul părinților săi pe o poartă de serviciu, ca să evite hoarda de reporteri adunați în față, flămânzi după o știre fierbinte. Se duse la apartamentul lui și-și petrecu o oră și jumătate în sala lui privată de gimnastică, lucrându-și mușchii până când întreg trupul îi lucea de transpirație.

Se șterse cu un prosop, apoi intră în aparatul de bronzat, ca să-și armonizeze tonurile pielii. Stătu apoi

cincisprezece minute în saună, ca să elimine toate impuritățile din sistem. Urmă apoi un duș fierbinte, cu mult săpun, pe care îl continuă cu o plonjare în cada plină cu apă rece ca gheața, ca să închidă porii. Folosi ața dentară, apoi periuța, curățându-și dinții atât de viguros încât, atunci când scuipă, pasta de dinți era amestecată cu sânge.

Își tăie și își pili unghiile. Folosi o mască exfoliantă pentru față și o urmă cu o loțiune tonică parfumată, care îi întinse pielea, făcându-l să simtă furnicături. Depuse eforturi speciale cu peria și uscătorul de păr.

Înainte să se îmbrace, se opri să admire reflexiile infinite ale propriei imagini în pereții de oglindă ai băii. Își vedea trupul lustruit și gol din toate unghiurile. Nu putea găsi nicio imperfecțiune.

Din spate, părea o statuie a lui Adonis. Era perfect proporționat, cu mușchi bine definiți, de la umeri până la coapse. Fesele îi erau tari, ușor concave în laterale, frumos curbate la unirea cu coapsele. Orele petrecute pe terenul de tenis îi formaseră gambele.

Aprecia chiar mai mult imaginea din față. Și ce ar fi putut să nu-i placă? Păr sărutat de soare. Ochi de culoarea mării. Un nas pe care nici cel mai scump și mai talentat

chirurg estetician nu l-ar fi putut face mai frumos. Buzele îi erau bine conturate și senzuale, pigmentate nici prea mult, nici prea puțin. Gura care ar fi fost prea drăgălașă îi era salvată de maxilarul puternic și bărbia pătrată.

Nu avea păr pe piept. Dacă ar fi avut, s-ar fi epilat. Părul de pe piept îi amintea de filme cu barbari, bărbați păroși care înfulecau oase de animale mari și se împerecheau cu femei cu picioare murdare. Respingător.

Pieptul lui erau neted și auriu. Își trecu un deget peste sfârcuri, apoi le ciupi până când plăcerea se transformă în durere. Penisul i se ridică, apoi se umflă și se întinse. Atâta frumusețe îi aduse lacrimi în ochi.

Se masturbă încet, fără să se grăbească, savurând plăcerea de a face dragoste cu propria imagine, expusă la nesfârșit. Orgasmul îl lăsa slăbit, dar euforic.

Se îmbracă în haine pe care nu le mai purtase niciodată. Era o seară importantă și voia să arate cât putea el mai bine. Din păcate, nimeni în afară de el nu avea să știe. De-ar fi putut spune cuiva cât de magnific luase un scenariu de film și îl transformase într-o dramă reală!

Julie primea laurii pentru uciderea lui Billy Duke, la fel cum Billy îi primise pentru asasinarea lui Paul. Nimeni nu știa, nimeni nu putea să știe vreodată, că Billy nu fusese

decât o unealtă. Creighton era creierul.

Era mare păcat, sincer, că i se refuza recunoașterea binemeritată. Dar lipsa recunoașterii publice era prețul ce trebuia plătit pentru acest tip de genialitate. Încă din adolescență se împăcase cu gândul că nimeni nu-i va putea cunoaște vreodată geniul – în afară de el.

Și de victimele lui, desigur.

Eroina acestei seri era deosebit de naivă. Avea să moară într-o stare de totală uluire, pentru că nu se va aștepta nicio clipă la ceea ce avea să urmeze. Schimbarea perfectă de cadru.

Capitolul 26

În ciuda zilei înfiorătoare pe care o avusese, Ariei reuși să pregătească totul pentru cină până la șapte și jumătate. Friptura îi învăluia casa micuță într-o aromă delicioasă. Salata era în frigider, la rece. Sticla de Cabernet era deschisă, lăsată să respire. Un bol de trandafiri era în mijlocul mesei, iar lângă acesta, două lumânări în suporturi elegante, ce așteptau să fie aprinse.

Era atât de organizată, încât își alocase douăsprezece

minute pentru a face un duș și a-și reâmprospăta machiajul, înainte să se îmbrace. Purta o rochie fără mâneci și scandalos de scurtă.

Își dădu cu cremă pe picioarele epilate, apoi își puse sandalele cu toc, își înfoie părul, își puse câteva picături de parfum pe umerii goi și între sâni, își strecură în urechi o pereche de cercei rotunzi, din aur, și era gata.

La șapte și jumătate, aprinse lumânările, apoi privi prin fereastra ușii de la intrare, cercetând strada în speranța că-l va vedea, întrebându-se dacă va veni cu Porsche-ul. Oare ce-ar fi zis vecinii când l-ar fi văzut intrând pe strada lor modestă și oprindu-se în fața casei ei?

La șapte și treizeci și cinci, verifică friptura, ca să fie sigură că nu începuse să se usuce.

La șapte patruzeci și cinci, era ușor nervoasă, dar nu chiar îngrijorată. Era posibil să fi fost prins în trafic. Cu atâția gură-cască la fiecare ocazie care se ivea, o pană pe ieșirea de pe autostradă putea încetini traficul, un accident cât de minor îl bloca de tot.

La opt fără zece minute, își spuse că pur și simplu ar fi murit dacă o lăsa iar ca o caraghioasă. Cu siguranță.

Ce era asta, săptămâna proastă a lui Ariei?

Ceva mai devreme în cursul zilei, aproape leșinase când

fusesse chemată în biroul șefului, care i-o prezentase pe polițista bondoacă.

— Vrea să îți pună câteva întrebări.

Auzi, *câteva* întrebări! Timp de jumătate de oră, polițista o pistonase cu întrebări despre Billy Duke. Asta se întâmpla la nicio oră după ce hotărâse să îl alunge definitiv din mintea ei, acum că era mort. Tipic pentru el să continue să o agaseze.

Recunoscuse că ea dăduse telefonul anonim la poliție, crezând că asta ar fi trebuit să demonstreze că era un cetățean model. Dar nu scăpase prea ușor. Roberta Kimball insistase, punându-i întrebări despre Omaha.

— Ați locuit vreodată împreună acolo?

— Nu. Niciodată. A petrecut de câteva ori noaptea în apartamentul meu, înțelegeți. Dar atâta tot.

O interesase în mod deosebit să afle când anume îl văzuse Ariei ultima oară.

— Nu l-am mai văzut de la proces.

Nu îi spusese polițistei că Billy încercase să-i facă o vizită cu o zi în urmă.

Femeia adusese în discuție apelurile repetate la numărul ei.

— Dar nu spunea niciodată nimic. Și nici eu. Îi închideam

de fiecare dată.

— Dar colega ta? A vorbit vreodată cu el?

— Nu. Carol stă în Athens vara asta.

Polițista o întrebase dacă Billy Duke îi vorbise vreodată despre Paul Wheeler sau despre Julie Rutledge.

— Nu. Sunt cât se poate de sigură. Nu le-am auzit niciodată numele, înainte să fie ucis domnul Wheeler.

Ariei răspunsese sincer la toate întrebările, dar nu oferise nimic din proprie inițiativă. În cele din urmă, polițista păruse convinsă că Ariei îi spunea tot ce știa și că să insiste ar fi însemnat să-și piardă tipul. Îi mulțumise lui Ariei pentru cooperare și plecase.

Ariei se întorsese la treburile ei, prefăcându-se în fața colegilor că discuția nu o afectase câtuși de puțin. Cu siguranță nu fusese plăcut, dar reușise să depășească momentul. Billy era mort. Nu avea să mai profite de pe urma femeilor. Curând lumea avea să uite că îl cunoscuse, măcar și în treacăt.

Se hotărî încă o dată să nu lase nimic, mai ales pe Billy Duke, să-i strice seara cu Tony. Până la sfârșitul zilei de lucru, reușise să și-o alunge din minte pe polițistă și orice alt gând referitor la Billy și începuse să aștepte cu nerăbdare seara ce avea să urmeze.

Ca o măsură de precauție, nu răspunsese la telefon. Sunase la intervale regulate, de când ajunsese acasă. Nu recunoștea numărul și nu apărea niciun nume pentru identificarea apelantului. Temându-se să nu fie Roberta Kimball, care să o sune pentru a-i mai pune o serie de întrebări, lăsase robotul să preia apelul.

Știa că nu era Tony. Nu îi dăduse niciodată numărul – nici de mobil, nici pe cel de acasă – și asta intenționat. Evitase să i-l dea pentru că, în secret, se temuse să nu o sune și să anuleze întâlnirea.

Când se făcu opt și Tony încă nu ajunsese, era sigură că nu mai vine. Cum era posibil să-i facă asta *a doua oară*? Cum putuse fi din nou atât de naivă? Cu siguranță o considera cea mai mare imbecilă din lume. Presupunând că se gândea vreodată la ea.

La opt și un sfert, stinse lumânările și se duse în dormitor să-și schimbe hainele. Suspinând, își aruncă sandalele și tocmai se pregătea să desfacă fermoarul rochiei, când auzi o bătaie discretă în ușa din față.

Avu senzația că inima o să-i sară din piept. Toate gândurile oribile pe care le avusese despre el și toate jignirile pe care i le adusese în minte dispărură ca prin farmec. Chicotind de fericire, dădu fuga la ușă și o

deschise de perete.

Numele lui îi muri pe buze.

În timp ce Ariei Williams era în cealaltă parte a orașului, așteptându-și nerăbdătoare invitatul la cină, Derek striga în telefon:

— Cum adică, și-a înghițit limba?

— N-ai mai auzit expresia asta? i-o întoarse Dodge.

— Ba am auzit-o de nenumărate ori, dar credeam că te-ai împăcat cu ea. Nu îi cerem decât o adresă.

— Nu s-ar spune că ești tocmai iubit la procuratură, domnule avocat, în caz că nu știai. Prea multe secături au scăpat basma curată din cauza ta. Acum încerci să-l scapi și pe puștiul ăla, Connor. Ai mai și afirmat în gura mare că primii agenți care au ajuns la locul faptei au compromis probele și că poliția ar ascunde dovezi care l-ar putea disculpa pe clientul tău. N-au fost mai supărați pe un avocat de la procesul lui O.J. Încoace. Și vorbesc de primul.

— Ai terminat?

— Ziceam și eu. Fii și tu mai recunoscător. Ți-am făcut rost de cazierul juvenil, nu? Nici nu știi prin ce-a trebuit să trec ca să-l obțin, și cum îmi mulțumești?

— Îmi pare rău. Mulțumesc.

— Cu plăcere.

— Dar ne trebuie adresa, Dodge.

— Înțeleg. Dar dacă crema investigatorilor din Atlanta nu dă doi bani pe cine ți-a omorât câinele, poți fi sigur că nimeni n-o să vrea să-ți dea nicio informație, cum ar fi de pildă adresa lui Ariei Williams. Și există limite până la care pot s-o împing pe Dora. Crește singură doi copii. Nu poate să-și compromită poziția. Spune că dacă o să se afle că de la ea ai primit informațiile despre percheziția de la casa domnișoarei Rutledge, și despre autopsie, și...

— Bine!

Derek își frecă fruntea. Privi pe scaunul de lângă șofer, de unde Julie vorbea la rândul ei pe mobil, cu Kate. Cu o clătinare a capului, îi dădu de înțeles că nu avea nici ea mai mult succes decât el.

— Situația a devenit foarte serioasă, continuă Dodge, și o caută în mod oficial pe Julie, în legătură cu moartea lui Duke.

— Știu că faci tot ce poți. Dar mi-aș dori foarte mult adresa aia. Ariei Williams ar putea fi cheia întregii povești.

— Dincolo de asta...

— Ce e?

— Ei bine, știind ce fel de individ este Creighton

Wheeler, îmi fac griji pentru fata asta. Cu siguranță nu i-ar fi plăcut să știe că ea a fost cea care a dat poliției numele lui Duke.

— Un motiv în plus să-i găsim cât mai urgent adresa. Du-te înapoi la prietena ta. Promite-i că o lași pe ea deasupra.

Derek închise nervos telefonul. Julie, care terminase convorbirea cu câteva secunde mai devreme, ridică întrebător sprâncenele.

— Nu vrei să știi, spuse Derek. Kate a avut mai mult noroc?

— A sunat la firma la care lucrează Ariei Williams, dar având în vedere că programul s-a încheiat, a primit numărul pentru situații de urgență. A sunat, dar i-a răspuns tot un robot, care-i cerea să-și lase numele și numărul de telefon și să specifice natura problemei, cu promisiunea că cineva o va contacta. A căutat în toate registrele telefonice în care ar fi putut fi înregistrată Ariei Williams, dar sunt mii de persoane pe nume Williams. A sunat la toate combinațiile posibile, dar nu a nimerit unde trebuie. În plus, dacă fata primea telefoane dubioase, este puțin probabil să-și fi lăsat numărul la liber pe undeva. A căutat-o și pe Google și i-a găsit paginile de Facebook și

de Myspace, dar pe niciuna nu este trecută adresa, iar cele mai recente postări sunt de acum două săptămâni. Kate i-a trimis și un e-mail. Niciun răspuns, încă mai încearcă.

Luă un cartof prăjit care se răcise, îl privi sceptică, apoi îl puse înapoi în cutie, dezinteresată.

— Mă simt oribil să-i cer lui Kate să facă asta pentru mine.

— Vrea să te ajute. Singură a spus. Zice că-ți este datoră, după ce s-a dus la poliție fără știrea ta.

— Știu că bunăvoința ei este sinceră. Dar sunt căutată de poliție. Încalcă legea ajutându-mă.

— N-a întrebat-o nimeni dacă știe unde ești.

— Pentru că nu a răspuns la apelurile detectivilor. Nu răspunde la telefon decât dacă știe că sunt eu. Asta e tăinuire.

— Care nu poate fi dovedită. Chiar dacă ar întreba-o unde ești, le-ar putea răspunde sincer că nu știe, fiindcă ăsta e adevărul.

Privi prin parbriz arcadele aurii ale restaurantului McDonald s. Comandaseră din mașină, apoi parcaseră ca să mănânce în timp ce dădeau telefoanele.

Derek fusese de părere că poate Ariei William s-ar fi

dovedit mai deschisă față de ei decât față de o polițistă intimidantă ca Roberta Kimball. Merita cel puțin să încerce, așa că începuseră să sune imediat ce plecaseră de la Lindsay, însă de fiecare dată răspunsese robotul.

Timp de aproape trei ore, îl așteptaseră pe Dodge să vină cu vreo informație utilă, cum ar fi fost de pildă adresa fetei, însă, cel puțin până acum, nici el nu găsisese nimic. Nu reușise să ia legătura cu niciunul dintre contactele lui de la Fisc sau de la Evidența populației, care ar fi putut avea adresa ei. Iar polițista nu mai voia să vorbească.

— O să încerce să o înduplece, spuse Derek.

— Nu mi-l pot imagina pe Dodge fiind drăguț.

— Ce-i drept, e cam greu.

Julie împachetă ce mai rămăsese din Bigmac-ul pe care îl comandase și îl puse în pungă, lângă cartofii prăjiți.

— Între timp, am ajuns să fug de arest. Crezi că ar fi posibil să mă condamne?

— Nici gând.

— Vorbești din inimă sau este părerea ta profesională, obiectivă?

— Cu ce au acum, nu te pot condamna. Pot să garantez cu cariera mea.

Julie zâmbi tristă.

— Cred că ai și făcut-o.

— Voi continua să o fac.

— Nu mă tem atât că aş putea fi judecată și condamnată, cât mă sperie gândul că Creighton ar putea să scape. E malefic, Derek.

Derek își puse resturile în pungă, lângă ale ei.

— Nu te contrazic. N-am mai trecut pe acasă decât o singură dată de când am găsit-o pe Maggie. N-am vrut să mă întorc acolo. Nu mă pot imagina în camerele alea fără ea. A fost un act de brutalitate nejustificată.

A făcut-o din pură răutate. Da, este malefic. Nu numai că mi-a omorât animalul pe care îl iubeam atât de mult, dar mi-a pângărit și casa. Nu va mai fi niciodată la fel pentru mine. De câte ori mă gândesc la asta, simt cum mă cuprinde furia. Și de câte ori îmi amintesc de Maggie...

Se opri, nemaiputând să continue. Aplecându-se spre el, Julie își puse mâinile pe obrajii lui și îl sărută blând pe buze. Când se retrase, Derek îi mângâie cu privirea fiecare trăsătură. Șopti:

— Știi ce spuneam de dimineață, despre cum întâlnești fata potrivită și te îndrăgostești?

Julie dădu din cap.

— Ei, ghici ce?

O privi cu subînțeleș și nu își luă ochii de la ea decât abia când îi sună telefonul. Răspunse:

— Te rog, spune-mi că Dora te-a ajutat.

— S-ar putea să trebuiască să mă însor cu ea.

— Ariei Williams?

Zâmbetul încântat al tinerei dispăru în clipa în care îi văzu. Era îmbujorată și pentru Julie era limpede că plânsese. Rimelul îi era întins. Cu excepția pantofilor, era îmbrăcată pentru o ocazie specială, nu pentru o seară liniștită, pe care să o petreacă singură acasă. În spatele ei, Julie văzu dâre de fum ridicându-se din niște lumânări recent stinse.

— Ariei Williams? repetă Julie.

Fără să poată vorbi, fata dădu din cap.

— Numele meu este Julie Rutledge.

Înghiți vizibil.

— Știu cine ești.

— De unde? întrebă Derek.

Privirea tinerei se mută asupra lui.

— Am văzut-o la televizor. La știri.

— Numele meu este Derek Mitchell.

Când fata nu îi răspunse în niciun fel, Derek zise:

— Am vrea să vorbim cu tine.

— Despre ce? Dacă e vorba de Billy, am spus deja poliției tot ce știu. Buza de jos îi tremura ușor. Și nu este un moment potrivit.

— Știi cum a murit Billy Duke? Întrebă Julie.

— Parcă l-ai înjunghiat tu.

— Medicul legist crede că a murit în urma unei crize hepatice, provocată de o supradoză de substanțe chimice.

Ochii lui Ariei, în care lacrimile recente încă mai străluceau, se măriră.

— N-am știut niciodată că se droga.

— A căzut peste un cuțit pe care îl aveam în mână ca să mă apăr, dar a murit în urma înghițirii unei supradoze dintr-un medicament banal. Nu i l-am dat eu. Eu, domnul Mitchell și cu mine, credem că persoana care l-a otrăvit este Creighton Wheeler. Julie făcu o pauză, apoi spuse: Te rog, Ariei, putem intra doar câteva minute? Îți promitem că nu stăm mult. Este extrem de important, altfel nu te-am deranja.

Fata se uită pe rând de la unul la celălalt, apoi oftă.

— Presupun că ar fi mai bine.

Ușa se deschidea direct în camera de zi. Le făcu semn înspre canapeaua care avea deasupra o cuvertură de

muselină colorată, accentuată cu perne în culori vii. Canapeaua și un balansoar din lemn erau principalele piese de mobilier din încăperea. Mai erau două mese din seturi diferite, două lămpi, un ficus cu frunze mari, bine îngrijit, lângă fereastră, postere cu imagini din călătorii, înrămate pe pereți. Decorată cu buget redus, dar cu o evidentă înțelegere a culorilor și proporțiilor, încăperea îi amintea lui Julie de primul ei apartament din Paris. Era o cameră plăcută și foarte curată.

Ariei se așeză pe balansoar, lăsându-i lui Julie impresia că prezența lor îi era indiferentă, la fel și motivul care i-ar fi putut aduce la ușa ei. Masa mare era aranjată cu vase și pahare frumoase, cu flori și lumânări. O sticlă de vin era fără dop, dar încă plină.

Julie o surprinse pe Ariei privind-o cu nostalgie.

— Aștepți pe cineva?

— Da, dar... s-ar părea că întârzie.

Asta explica lumânările recent stinse și rimelul întins în jurul ochilor.

— El iese în pierdere, spuse Derek. Miroase grozav și rochia asta e trăsnet.

— Mersi, spuse ea, roșind. Ei, ce vreți să știți?

— Să începem cu felul în care l-ai cunoscut pe Billy

Duke.

Ariei își dădu ochii peste cap.

— Am blestemat ziua aia. Eram într-un club, cu prietena mea.

— Erați în Omaha? întrebă Derek.

Răspunse dând afirmativ din cap.

— Billy a apărut într-un club în care eram și noi. Am stat împreună în seara aia. Apoi a început să vină acolo în mod regulat. Era drăguț. Prietenos. Se îmbrăca foarte bine, avea o mașină frumoasă și nu-l deranja să plătească pentru toată lumea. Era foarte lăudăros, mereu făcea pe armăsarul, mereu arunca cu bani în stânga și-n dreapta. Dar nu spunea niciodată în mod clar cu ce se ocupă. Acum știu de ce. Era escroc profesionist.

— N-ai aflat decât mai târziu despre legătura lui cu văduva și despre faptul că fura de la ea?

— Dumnezeuule mare, evident! Dar la un moment dat am început să bănuiesc că ascunde ceva.

— Ce anume ți-a dat de bănuț?

— Anula întâlnirile. Evita să răspundă fără ocolișuri unor întrebări directe. Dispărea zile întregi, apoi apărea cu flori și vin, dar fără vreo explicație în legătură cu ce se întâmplase. Toate semnele unui bărbat care înșală. I se

adresă lui Julie: Dar știi cum suntem noi, femeile. Nu ne place să recunoaștem ce știm în sufletul nostru.

Privi din nou înspre masă și dezamăgirea din ochii ei o mișcă pe Julie. Părea o fată drăguță și fusese rănită. Uitându-se din nou la ei, spuse:

— Când a fost arestat Billy, am văzut în asta o ocazie de a o lua de la început. Am convins-o pe Carol să...

— Carol? Întrebă Derek.

— Colega mea. Am convins-o să ne mutăm din Omaha într-un loc nou. Și am venit aici. Ne-a plăcut de la început. Mâncarea. Felul în care vorbesc oamenii... Fruntea i se încreți. N-am fost chiar șocată când Billy a fost acuzat de șantaj. Procesul și toată povestea... Apoi i-au dat drumul! Nu mi-a venit să cred.

— Procurorul a fost neglijent, spuse Derek. N-ar fi trebuit să-și bazeze întregul caz pe mărturia victimei. În clipa în care a murit văduva, a pierdut.

Ariei îl privi ciudat.

— Este avocat, îi explică Julie. Oh.

— Billy a venit după voi în Atlanta, continuă Derek.

— Nici asta nu mi-a venit să cred. Și eu care-mi dorisem să o iau de la capăt, într-un loc nou. Prima oară când a sunat și a spus cine este, am fost furioasă și i-am închis

numaidecât. Nu știa numărul de mobil, dar continua să sune acasă.

— Îi cunoaștem modul de operare, spuse Derek. Nu spunea nimic. Tu închideai.

Ariei lăsă privirea în jos. Derek îi aruncă o privire lui Julie, care își dădu seama că simțise o minciună.

— I-am spus polițiștii – doamnei Kimball? –, i-am spus că nu am vorbit niciodată cu el. Dar nu este complet adevărat. M-a sunat în seara în care am apelat linia de urgență și i-am dat numele la poliție. Mă săturasem de telefoanele lui. Am țipat la el, i-am spus că este demn de milă și că jocurile astea la telefon sunt copilărești și i-am cerut să înceteze. Evident că n-a făcut-o. A sunat întruna, până în noaptea în care a murit. A sunat de pe un număr pe care nu-l cunoșteam, așa că am răspuns. Dar el era.

Julie se aplecă spre ea.

— A spus ceva?

— A încercat, dar nu se înțelegea. Nu am... își duse mâna la gură. Oh, Dumnezeu! Credeți că fusese deja drogat? Suna ca să-mi ceară ajutorul? Am scos receptorul din furcă, spuse, cu ochii în lacrimi.

— Credeați că e un apel la fel ca și celelalte, îi spuse blând Derek. A fost ultima oară când a luat legătura cu

tine?

Se uită de la unul la celălalt, strângându-și buza de jos între dinți. Arăta cât se poate de vinovată, și Julie își dădu seama că tânăra din fața ei nu ar fi putut niciodată să mintă cu convingere, oricât de mult ar fi încercat. Probabil că Roberta Kimball nu îi pusese întrebările corecte.

Derek îi rosti numele, încet, ca și cum ar fi vorbit cu o căprioară speriată.

— Mai e ceva?

Ezită, apoi spuse dintr-o suflare:

— Billy a venit aici ieri. Dar eram la serviciu. Bolborosi ceva despre o vecină în vârstă, care locuia peste drum. L-a văzut când mi-a bătut la ușă. A strigat la el și l-a întrebat ce voia. A spus că trebuia să discute cu mine, că era o chestiune de viață și de moarte. Vecina mi-a spus că nu arăta prea bine. De fapt, chiar a crezut că era drogat. Inițial, mi-am zis că e doar părerea unei femei în vârstă, dar presupun că avea dreptate. În orice caz, a speriat-o. A fugit în casă și a încuiat ușa. Lacrimile îi umplură ochii. Acum cred că venise la mine ca să-l ajut. Oh, Doamne, mă simt oribil. Adică, nu puteam să-l sufăr, era un escroc, dar dacă era pe moarte... Lacrimile i se s trecură rară printre pleoape și i se rostogoliră pe obraji. De ce nu s-a dus la un

spital?

— Poate că nu știa că a ingerat o doză fatală, spuse Derek.

— Dacă s-ar fi dus la spital, ar fi fost arestat, zise Julie. Nu voia asta. Se întinse și luă mâinile împreunate ale lui Ariei într-ale ei. Dar înțeleg exact ce simți. A fost în casa mea. Destul de mult, după părerea poliției. Poate câteva ore. Cred că s-a dus acolo ca să planteze dovezi, să mă facă pe mine să par vinovată de moartea lui Paul. Dar murea. N-am știut asta. Am reacționat așa cum ar fi făcut orice persoană care se crede atacată.

— N-am crezut niciodată că ai vrut să-l omori, spuse Ariei. Când am auzit la știri ce s-a întâmplat, am fost convinsă că trebuie să existe o explicație. O supradoză... Pe cine spuneai că bănuiești că i-a dat medicamentele?

— Nepotul lui Paul Wheeler, Creighton, spuse Derek.

— Numele îmi sună cunoscut. A fost și el la televizor?

— Nu, spuse Julie, aruncând o privire spre Derek.

Evită publicitatea. Îți este cunoscut numele pentru că poliția l-a interogat de câteva ori.

Chipul fetei se luminează.

— Avea un alibi. Îmi amintesc acum.

— Totuși, eu și Julie credem că acest Creighton a

conspirat la uciderea unchiului său.

— Cu Billy?

— Da. Credem că au făcut o înțelegere în Omaha. Creighton a ucis-o pe văduva care urma să depună mărturie împotriva lui Billy, apoi i-a cerut lui Billy să-i returneze favoarea.

— Uau! Ariei făcu legătura în mintea ei. Apoi, după ce Billy își servise scopul, nepotul a vrut să-l scoată din joc?

— Asta credem noi, spuse Julie. Din păcate, nu avem dovezi. De aceea am venit la tine. Speram să ne poți oferi ceva.

— Cum ar fi?

— O legătură între Creighton și Billy, spuse Derek.

— Îmi pare rău, nu pot. Nu l-am auzit niciodată vorbind de vreo persoană pe nume Creighton.

— Dar prietenii lui Billy din Omaha?

— Dacă avea prieteni, eu nu-i cunosc.

Derek se aplecă spre ea.

— Ariei, nu vreau să te sperii. Dar Creighton a făcut rău oamenilor. Nu fac presupuneri sau acuzații false. Are un cazier de fapte violente pe care le-a comis. Dacă a considerat că Billy Duke este o amenințare pe care trebuie să o elimine, s-ar putea să creadă același lucru despre

tine.

— Despre mine? exclamă fata, cu vocea sugrumată. Dar nici măcar nu-l cunosc.

— Dar ai avut legătură cu Billy. L-ai identificat la poliție. Creighton s-ar putea să se teamă că Billy ți-a spus ceva.

Îi privea îngrozită.

— Ariei.

Julie îi atinse din nou mâna.

— Cum a spus și Derek, nu vrem să te speriem. Dar, în eventualitatea în care Creighton o să te abordeze, fugi cât poți de repede de lângă el și sună la poliție.

— Dacă nu la poliție, măcar la noi.

Derek scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și scrise cu pixul câteva numere, înainte să i-o întindă.

— Ai aici toate numerele mele, mobilul lui Julie și telefonul detectivului meu. Îl cheamă Dodge. Știe de tine. O să răspundă imediat. E un băiat pe care e bine să-l ai lângă tine.

Ariei luă cartonașul și îl mototoli în pumn.

— Nu vreau să stau singură aici. O să-i spun lui Carol să se întoarcă.

— Bună idee. Derek îi zâmbi încurajator. Cred sincer că, dacă ar fi vrut să te contacteze, Creighton ar fi făcut-o

până acum.

Se uită la Julie.

— Mai e ceva?

— Ai grijă, Ariei. Și păstrăm legătura. Mi-ar plăcea să știu ce mai faci.

Pe un ton timid, fata spuse:

— A fost trist ce s-a întâmplat cu domnul Wheeler.

— Da, a fost. Mulțumesc.

Se ridicară toți trei și se îndreptară spre ușă. Derek aruncă o privire spre masă.

— Prietenul ți-a tras clapa?

Ariei oftă.

— Așa s-ar părea. Trebuia să ajungă de-o oră.

— Cum îl cheamă? Mă duc după el și-i dau o mamă de bătaie!

Ariei chicoti, roșind din nou, intimidată de atenția lui Derek.

— Îl cheamă Tony. Bruno, de fapt, dar își spune Tony.

— Nu-i de mirare, remarcă Derek. Oricum l-ar chema, e un prost că ratează o întâlnire cu tine.

— Mersi, zise ea, roșind și mai tare.

Dădură mâna cu ea, apoi o porniră spre mașina lui Derek.

— E drăguță. Dulce, zise el. Îmi pare rău pentru ea. E amestecată în toată nebunia asta, fără să aibă vreo legătură cu nimic.

— Și mie. Și, colac peste pupăză, prietenul nu a apărut la întâlnire.

— Ce nesimțit!

— Mi-am dat seama din clipa în care ne-a deschis că ceva nu era în regulă. Apoi am văzut masa și...

Julie se opri în mijlocul drumului și îl prinse de braț.

— Dumnezeuule mare!

Se răsuci pe călcâie și începu să alerge către casă.

— Julie? Ce e?

— Numele lui! Îi strigă peste umăr. Abia acum mi-am dat seama.

— Numele?

— Bruno. Așa îl chema pe criminalul din Străini într-un tren.

— Iisuse, ai dreptate!

Julie ajunse prima la ușa lui Ariei și începu să bată cu putere și s-o strige pe nume. Fata deschise, cu chipul alb de frică.

— Ce mai e?

— Bruno, bolborosi Julie. Care-i numele de familie?

— Anthony. De aici vine Tony.

Julie se uită la Derek.

— Bruno Anthony.

— De ce? Întrebă Ariei. Ce s-a întâmplat?

— Cum arată, Ariei?

— Este... E foarte chipeș. Adică, e supersexy.

— Înalt? Zvelt? Blond? Ochi albaștri?

Dădu din cap.

— Bine îmbrăcat? Foarte degajat?

— De unde știi?

— E Creighton Wheeler.

Ariei făcu un pas în spate și aproape căzu din picioare.

— Când l-ai cunoscut? Întrebă Derek.

— Acum câteva seri.

— Unde? Cum? Te-a abordat el?

— Da. La... Christy s. La bar? L-am... L-am surprins uitându-se la mine. A venit la mine, am început să vorbim și mi-a cumpărat un martini. Le povesti cum o invitase la o cafea, apoi se făcuse nevăzut. Băiatul de la parcare mi-a spus că plecase cu altă femeie.

— Probabil că eu eram, spuse Julie, adresându-i-se lui Derek. Apoi, din nou către Ariei: E posibil să-ți fi salvat viața în seara aia.

— Probabil că de aceea era atât de furios mai târziu, când a venit acasă la mine, spuse Derek. I-ai dat peste cap programul cu Ariei.

— Programul cu mine? scânci fata.

Cu un gest protector, Derek îi puse o mână pe umăr.

— Doamne, mă bucur că te-am găsit în seara asta!

— Da, slavă Domnului! murmură Julie.

Ariei nu era la fel de ușurată.

— De ce-ar vrea să-mi facă rău mie?

— A aflat cumva, probabil de la Billy, că tu ai fost cea care l-a identificat la poliție. Ai spus că lui Billy îi plăcea să se laude. Poate Creighton se teme că, în speranța de a te câștiga înapoi, Billy s-a lăudat că e prieten cu cineva bogat, poate chiar ți-a spus ce anume a făcut pentru el.

— În speranța de a mă câștiga înapoi?

— După ce te-a înșelat cu văduva.

Nedumerită, Ariei îi privi pe rând.

— Nu pe mine m-a înșelat Billy. Nu era iubitul *meu*. Era iubitul lui Carol.

Capitolul 27

— Carol Mahoney?

Chipul ei - îl putea vedea doar jumătate - era un amestec de surpriză și îngrijorare. Privi în spatele lui, căutând parcă ceva.

— Da?

Creighton zâmbi.

— Slavă cerului! Mi-a fost îngrozitor de greu să dau de tine.

Deschisese ușa de la intrare doar atât cât îi permitea lanțul de siguranță. O recunoscuse din fotografiile care apăruseră în ziarele din Nebraska, lângă articolele despre procesul lui Billy.

— Cine ești?

— Scuze, zise el, zâmbindu-i larg. Peter Jackson.

Era încrezător că fătuca nu se pricepea la regizori de film, nici măcar la cei care câștigaseră Oscaruri.

— Sunt reporter la *Atlanta Journal*.

Fața ei, deja umflată de plâns, deveni agresivă.

— Nu vreau să discut cu niciun reporter! Înainte să poată închide ușa, Creighton spuse: Ariei mi-a spus că nu ești bună prietenă cu presa.

M-a avertizat că probabil o să-mi închizi ușa-n nas. Tânăra ezită.

— Ai vorbit cu Ariei?

— Nu în persoană. La telefon.

După ce adusese în discuție numele prietenei și confidenței ei, Carol se mai relaxase, dar nehotărârea i se citea încă în ochii umezi.

— Uite, aștept până când suni, ca s-o întrebi de mine. Era o cacealma. „Scoate-mă de pe veranda asta, până nu mă vede cineva”, își spunea nervos Creighton, în timp ce ea se hotăra ce să facă.

— Nu vreau să o deranjez pe Ariei în seara asta, zise ea. Are un invitat la cină.

Creighton râse.

— Ah, probabil că ăsta e motivul pentru care mi s-a părut că respiră cam greu la telefon. Abia l-a cunoscut. E emoționată. „Sunt bun sau nu sunt?”

— Atunci sunt cu atât mai bucuros că și-a făcut timp să discute cu mine. Mă tem că am fost cam insistent.

— Presupun că vrei să-mi pui întrebări în legătură cu Billy?

— Billy Duke a ajuns mare vedetă. Să moară în casa amantei victimei sale... ce chestie!

Expresia ei deveni acră.

— Nu te-ar mira, dacă l-ai fi cunoscut.

— Nu l-am cunoscut. De aceea vreau să-ți pun câteva întrebări. Ca să-mi fac o părere despre el.

— Nu doresc să vorbesc despre el. Nu vreau să trec iar prin asta.

— Prin ce ai trecut în Omaha?

— Știi despre Omaha?

Îi adresează un zâmbet trist.

— A trebuit să fac niște cercetări, Carol. E meseria mea.

— Îmi pare rău, atunci, domnule...?

— Jackson. Spune-mi Peter.

— Pari un băiat drăguț, Peter, și îmi pare rău că ai venit până aici și te-ai dat peste cap să mă găsești. Dar nu vreau să fac niciun comentariu.

Din nou, dădu să închidă ușa. Desigur, putea să pună piciorul în prag, să împingă ușa și să smulgă din perete lăntșorul firav, dar nu era scenariul pe care îl voia. Ar fi fost mai bine să nu existe semne de intrare forțată.

Cadavrul avea să fie găsit câteva zile mai târziu, și nimeni nu avea să afle vreodată cine fusese atacatorul. Deocamdată nu observase că venise fără mașină. Era parcată undeva mai jos, ascunsă în spatele unui pâlț de copaci. Cabana era cum nu se poate mai bine amplasată pentru ce intenționa el să facă. Dacă ar fi căutat locații

pentru turnarea unui film cu o femeie în pericol, decorul acesta ar fi fost perfect. Cabana era departe de drumul principal, nu avea o adresă clară și cel mai apropiat vecin era la aproape un kilometru distanță.

— Îți înțeleg reținerea, se grăbi el să spună, înainte ca ea să închidă ușa. Doamne, după tot ce s-a întâmplat în Omaha, cine te-ar putea învinovăți? Dar vreau să te previn. Unul dintre colegii mei scrie un articol de primă pagină despre Billy Duke, care o să apară mâine. Vorbește și de tine. Am citit articolul, nu te prezintă în termeni prea măgulitori. S-a transformat într-un adevărat misogin de când l-a părăsit nevasta. Coborându-și vocea și adoptând un ton compătimitor, spuse: Povestea mea ar oferi o perspectivă diferită în ceea ce privește relația ta cu Billy. N-am intenția să te prezint ca pe o ușuratică...

— Celălalt reporter a zis că sunt o ușuratică?

Creighton ridică neputincios din umeri.

— E un dobitoc. O să lămuresc eu lucrurile. Dar nu o pot face decât dacă stai de vorbă cu mine.

Prin crăpătura ușii, femeia îl măsură din cap până-n picioare. Vedea cum începe să-i slăbească hotărârea.

— Beam un pahar de vin pe veranda din spate. Vii pe acolo?

Creighton zâmbi larg, se întoarse și se îndreptă spre colțul casei. Dacă nu se răzgândea și nu o suna pe Ariei ca să întrebe de el, treaba era rezolvată.

Ironia era senzațională. Carol Mahoney scăpase din ghearele lui Billy Duke, suspect de crimă, doar pentru a fi ucisă de o persoană neidentificată, aparent fără niciun motiv.

Și-i putea imagina pe polițiștii locali dându-și cu presupusul cum că fusese ucisă de unul dintre clienții barului sportiv la care lucra, unde, seară de seară, își îndesa sânii considerabili într-un tricou cu două mărimi mai mic, unde ridica tăvile cu aripioare picante și halbe de bere mult deasupra capului, oferind o vedere liberă hoardelor de babuini beți și excitați.

Îi provoca și se juca cu ei ca să-și scoată bacșișul.

Oricine văzuse vreodată un film de groază știa că ușuratică moare întotdeauna. Numărul cadavrelor fetelor rele era considerabil mai mare decât cel al virtuozelor. Prietena promiscuă a lui Jamie Lee Curtis în *Halloween*. Diane Keaton în *Looking for Mr. Goodbar*. Lista era nesfârșită.

Se gândise să lase totul baltă. Chiar se gândise. Se gândise la modul cel mai serios să renunțe la toată

povestea și să o lase pe Carol Mahoney să trăiască.

Dar erau niște probleme cu asta. În primul rând, așa cum îi spusese lui Billy, era o pistă pe care nu-și permitea să o lase deschisă. Dacă Billy fusese atât de prost încât să sune de pe mobil la casa pe care Carol o împărțea cu Ariei, Dumnezeu știe ce alte tâmpenii mai făcuse. Creighton nu se aflase în postura de a o întreba pe Ariei dacă nu cumva cedase și îi spusese lui Billy unde o putea găsi pe fosta lui prietenă. Dar trebuia să presupună că așa se întâmplase. La urma urmei, era posibil ca Billy să-și fi vărsat zile întregi tot oful de pe suflet în fața lui Carol. Poate chiar săptămâni. Cel puțin problema telefonului fusese rezolvată. Era acum pe fundul lacului Stone Mountain, dacă nu cumva îl înghițise vreun somn.

În al doilea rând, îi promisese lui Billy că o s-o facă și, deși era mort acum, Billy fusese partenerul lui și Creighton simțea că are o datorie de onoare să-și țină cuvântul.

În al treilea rând, voia să o facă. Torturase oameni și cu alte ocazii și îi făcuse enormă plăcere. Dar cea mai satisfăcătoare experiență fusese să o sugrume pe văduva aia umflată până când simțise cum iese viața din ea. Fusese absolut fantastic. Nicio mâncare, nicio băutură, niciun drog, nicio creație *haute couture*, nicio mașină, nicio

partidă de sex, nimic nu ar fi putut egala acea infuzie de plăcere. Cu siguranță această beatitudine transcendențială apărea doar atunci când luai viața cuiva, când te jucai de-a Dumnezeu, când îi hotărai soarta.

Din clipa în care văduva rămăsese inertă în mâinile lui, își dorise să trăiască din nou acei fiori. Unchiul Paul nu conta. Nici Billy, drept fie zis. Nu avusese ocazia să-i vadă murind. Pentru a atinge extazul, trebuia să fie o experiență directă.

În cele din urmă, Carol îl trădase pe Billy când depusese mărturie împotriva lui și, sincer, nu trebuia să-i permită să scape nepedepsită pentru asta.

Ariei va continua să trăiască doar pentru că era posibil s-o fi văzut cineva de la Christy stând de vorbă cu el. Cu siguranță, săraca fată avea să fie devastată, după ce va afla că prietena ei fusese ucisă. Loialitatea ei față de Carol era evidentă. Făcuse mari eforturi ca să o scoată din Omaha. Îndurase toate șicanele lui Billy, doar ca să o apere pe Carol, să aibă grijă să nu se încurce din nou cu el.

Firește, nu va lega niciodată moartea lui Carol de Creighton. Dacă avea să descopere vreodată că bădăranul care îi trăsese clapa de două ori nu era Bruno Anthony, ci nimeni altul decât Creighton Wheeler, exista o explicație

simplă: folosea adeseori nume false când întâlnea femeii, nedorindu-și ca acestea să facă legătura între el și Wheeler Enterprises. În clipa în care femeile îi aflau adevăratul nume, tăbărau pe el. Se transformau în niște lipitori însetate de avere. Așa că foarte rar i se întâmpla să-și dea adevăratul nume atunci când întâlnea pentru prima oară o femeie.

Dacă această descoperire ar fi îngrijorat-o pe Ariei suficient cât să se hotărască să o menționeze poliției, putea spune cu sinceritate că ambele lor întâlniri fuseseră pur întâmplătoare. Amețită de prea multe pahare de martini, era posibil să fi bălmăjit ceva despre o fostă legătură cu un criminal, dar *Dumnezeule mare!* cine s-ar fi gândit vreo clipă că se referea la Billy Duke, ucigașul care îi împușcase unchiul cu sânge rece? Care erau șansele?

Detectivii ar fi putut crede că șansele să se întâmple așa ceva erau extrem de mici, dar nu puteau dovedi contrariul. El și Ariei se întâlniseră de două ori în același bar, din pură întâmplare. Nu o sunase niciodată, nici ea pe el. Da, stabilise o întâlnire cu ea, apoi se răzgândise. Garantat, era un mitocan pentru că o lăsase cu ochii în soare. Dar să nu apari la o întâlnire sau chiar să frângi o inimă nu era un delict.

Și acum că știa că avea chiar și tangențial legătură cu moartea unchiului său, ei bine... Slavă Domnului că-și ascultase instinctul și nu se dusesese la întâlnirea cu ea.

Toate aceste gânduri i se învârteau în minte în timp ce înconjura casa. Carol aștepta pe o verandă din spate, turnând vin de culoarea urinei într-un pahar de apă obișnuit.

Observă că iarba se termina la câțiva metri de fundația casei și pământul din jur era umed. Parcă cerea o urmă lăsată în noroi. Nu că nu și-ar fi luat precauții și pentru asta. Purta pantofii pe care îi cumpăraseră înainte de a se duce în Nebraska. Erau oribili și îi distrugneau perfecțiunea garderobei, dar, dacă o urmă ar fi fost vreodată descoperită, ar fi condus direct la Wal-Mart, de unde își cumpărau pantofi sute de mii de bărbați din Atlanta. Creighton plătise cu bani gheață.

„Notă pentru sine: scapă de pantofi în seara asta”. N-o să simtă lipsa hidoșeniilor.

Se opri la marginea ierbii și făcu semn spre sticla de vin.

— Cât ai băut azi?

— Nu destul.

— Sau prea mult. Nu te-ai dus la lucru în seara asta. Am fost la barul la care mi-a spus Ariei că lucrezi.

De fapt, își trăsese un trening peste haine și se prefăcuse că e un sportiv ieșit la alergare, care-și masează un cârnel de la picior, în timp ce supraveghease barul preț de o oră. Când nu o văzuse, o căutase acasă la prietena ei, iar ca să ajungă aici trebuise să depună o adevărată muncă de detectiv.

Ariei îl ajutase cu restul.

„N-am fost acolo, dar mi-a spus că e la capătul unui drum de țară. Un loc foarte drăguț. Cam vechi, dar încântător, știi? Și toată partea dinspre sud este acoperită de iederă. Cred că a fost casa bunicii fetei, sau ceva de genul ăsta”.

Mulțumesc, Ariei.

Carol îi spunea ceea ce el deja dedusese.

— Am sunat și am spus că sunt bolnavă.

— Cine te poate învinovăți?

— Ariei. I-am spus că nu mă simțeam în stare să duc bere la mese în seara asta. Ea mi-a spus să mă duc. A zis că ea și l-a scos definitiv pe Billy din minte și că la fel ar trebui să fac și eu. Probabil că ea e mai puternică decât mine. În orice caz, ea a crezut că o să mă duc la muncă. Dar n-am putut.

Creighton privi în jur, observând peisajul. Alegându-și

locul. Arată spre copacii care începeau la vreo treizeci de metri distanță.

— Proprietatea se oprește acolo?

— Nu știu exact unde se oprește. Știu că e un pârau acolo și un vechi cimitir indian.

— Hai să facem o plimbare!

— Plimbare? E întuneric!

— Și tocmai de aceea este așa de plăcut. Răsare luna. Cu un zâmbet fermecător, îi întinse mâna. Cred că trebuie să ieși din casă. Ai stat închisă toată ziua, nu-i așa? Încercând să-ți dai seama ce simți față de Billy Duke? Îl urai, dar ai avut cândva o relație cu el și n-are cum să nu-ți pară rău să știi că a murit așa.

Ea își lăsă capul în față.

— Așa e.

— Mi-am dat seama de la bun început că ai plâns. Dacă-ți folosește la ceva, din câte am auzit eu, tipul nu merită să verse nimeni o lacrimă pentru el. Mai ales tu. Haide! Ai nevoie de aer curat.

Și uite-așa, era a lui.

Deschise paravanul și îl dădu la o parte. Era îmbrăcată în pantaloni scurți și tricou. Era desculță. Avea unghiile de la picioare date cu oja roz-închis. Îi privi picioarele cu o

expresie apreciativă.

— Ariei mi-a spus că o să te recunosc din clipa în care o să intru în bar. A zis că atragi toate privirile. Am crezut că exagerează. Avea dreptate.

Făcu un gest rușinat.

— Mersi.

Tocmai atunci, Gloria Gaynor începu să cânte *I Will Survive* undeva în casă. Carol se opri și privi peste umăr.

— E mobilul meu.

„La dracu!”

Și aproape instantaneu, un alt telefon începu să sune.

— Și ăsta-i telefonul fix. Cineva încearcă să dea de mine.

— Să-l ia naiba! spuse Creighton.

Carol îi aruncă o privire, uimită de vehemența lui.

— Pe cine?

— Pe colegul meu. Nenorocitul are aceleași resurse ca și mine. Chiar m-am mirat că te-am găsit înaintea lui.

— De ce să mă mai caute, dacă a scris deja articolul?

— E stilul lui. Scribe un articol așa cum vrea, fără să-i pese dacă-i real sau nu. Apoi îl lasă pe subiect să nege. Firește, publicul crede întotdeauna ce a citit prima dată. Cu o furie abia stăpânită, întrebă: Vrei să răspunzi?

Ezită, apoi scutură vehement din cap și o apucă înspre

copaci.

— Nu. Pare un nemernic.

Creighton se întinse și îi luă mâna, iar ea nu se împotrivi. Cu cealaltă mână, își slăbi nodul de la cravată.

— Detectiv Kimball?

— Domnișoară Rutledge?

Vocea polițistei era surprinsă, încordată, abruptă.

— Unde sunteți?

Julie era pe locul de lângă șofer. Ariei era pe bancheta din spate, plângând și rugându-se și apăsând frenetic tastele telefonului mobil. Derek conducea ca un nebun.

— Vă rog, ascultați-mă, doamnă detectiv, spuse Julie. O tânără este în pericol.

— Avem un mandat de arestare pe numele dumneavoastră, domnișoară Rutledge.

— Iar eu și Derek o avem pe Ariei Williams. Ariei...

— Ne îndreptăm spre Athens, să o găsim pe prietena ei.

— Carol Mahoney, spuse polițista.

— Creighton Wheeler o va ucide, dacă nu îl oprim. Urmără câteva clipe de tăcere, apoi o auzi pe Kimball spunând:

— Trage pe dreapta.

Presupuse că i se adresa lui Sanford.

— Ce tot spuneți acolo, domnișoară Rutledge? Ce-are de-a face Creighton Wheeler cu prietena lui Ariei Williams? Cum ați găsit-o și ce...?

— Toate astea pot să aștepte, interveni Derek, care ascultase conversația pe difuzor. Viața acestei tinere este în pericol. Contactați poliția din Athens. Trimiteți pe cineva la... Ariei, unde lucrează?

Ariei sughiță.

— La... la... Red...

— Red Dog? zise el.

— Red Dog, îi confirmă tânăra.

— La Red Dog, spuse el, suficient de tare cât să îl audă Roberta Kimball. E un bar sportiv. Cu siguranță îl știu toți polițiștii din zonă. Trimiteți un echipaj acolo. Are nevoie de protecție. Spuneți-le polițiștilor să rămână cu ea.

— Ce mama dracului spui acolo?

Vocea lui Sanford se auzi parcă din fundul unei fântâni. Și ei erau pe difuzor.

— Pot să pun să vă fie urmărită mașina, domnule Mitchell.

Derek nu se lăsă intimidat de această amenințare.

— Puteți. Dar o să dureze și, dacă fata moare în seara asta, o să o aveți pe conștiință până în ultima clipă a vieții.

— De ce-ar vrea Wheeler să o omoare pe Carol Mahoney? Întrebă Kimball.

— Pentru a elimina toate șansele de a putea fi asociat cu Billy Duke, zise Julie. Privi în spate, spre Ariei. Ai reușit?

— Am sunat-o de zece ori pe mobil. Nu răspunde. Dar de obicei nu răspunde, dacă e la lucru. Mă sună ea, când are o pauză. Sau îmi trimite mesaj.

— Tu i-ai trimis?

— Opt. Nu mi-a răspuns. E posibil să i se fi descărcat bateria, deși suntem amândouă atente la asta.

— Ai telefonul de la casa în care stă?

Ariei începu să tasteze numărul.

În timpul acestei conversații, Kimball și Sanford țipaseră pe rând, punându-le întrebări sau dându-le diverse directive, însă fuseseră cu desăvârșire ignorați.

Acum Derek strigă la rândul lui:

— Aveți de gând să trimiteți pe cineva la bar sau nu?

— Nu, zise Kimball. Nu fără să am motiv.

— V-am spus motivul, spuse Julie.

— Aveți prejudecăți referitor la Creighton Wheeler, domnișoară Rutledge, zise Sanford.

Uitându-se la Derek, Julie zise:

— Pot să le spun despre film.

— Film? Ați spus *film*? strigă Kimball în telefon. Ce fel de film?

— Ar fi o pierdere de timp, zise Derek, cât să-l audă doar Julie. N-ai rezolva nimic. În niciun caz atât de repede încât să ne ajute. Vorbind apoi mai tare, spuse: Vreți măcar să încercați să-l localizați pe Creighton Wheeler?

— Cu ce scop?

— Întrebați-l unde a lăsat cadavrul.

— Ce cadavru?

— Cadavrul fetei pe care a omorât-o în timp ce voi doi erați niște dobitoci! apoi către Julie: închide.

Ea închise.

— Lasă-i să fiarbă o vreme, să vedem ce fac.

— Nu răspunde nici acasă, spuse Ariei, din spate. Am sunat de cinci ori. Îmi răspunde robotul de fiecare dată. Ați vorbit serios despre cadavrul ei? întrebă, cu vocea tremurândă.

— Nu, Ariei. Am vrut doar să-i șochez pe polițiști, ca să treacă la treabă.

Dar îi aruncă o privire lui Julie care, știa, era la fel de îngrijorată ca și el pentru siguranța lui Carol Mahoney.

Sună telefonul lui Derek.

— E Dodge, îi spuse el lui Julie.

În timp ce alergau de la casa lui Ariei la mașina lui, Derek îl sunase pe Dodge și îi spusese să lase totul și să o ia înspre Athens. Îi spusese să-l sune pentru mai multe detalii odată ce era pe drum. Derek răspunse la al doilea apel.

— Unde ești?

— Mai am vreo douăzeci de minute până ajung.

— Cum ai ajuns atât de repede așa departe?

— Am încălcat legea. Am lipit accelerația de podea și am trecut pe roșu toate semafoarele din Lawrenceville. Unde mă duc, când ajung acolo?

— La Red Dog. E un bar...

— Îl știu. Mă mai duc să văd meciuri acolo.

— O cauți pe Carol Mahoney. Carol Mahoney. E chelneriță acolo. Stai o clipă.

Uitându-se la Ariei prin oglinda retrovizoare, Derek îi ceru să își descrie prietena, cât mai tare, ca s-o audă Dodge.

— Micuță. Brunetă. Ochi căprui. Drăguță. Sâni mari.

— Ai auzit?

— Sâni mari.

— O să-i fie frică de tine, așa că fii drăguț.

— Mereu sunt drăguț.

— Spune-i că vii din partea lui Ariei. Du-o undeva unde să fiți singuri, dacă poți, nu o scăpa din ochi. Dacă vrea să vorbească cu Ariei, sună-mă.

— De ce fac asta?

— Credem că Creighton Wheeler va încerca s-o omoare. Dar nu-i spune și ei.

— Unde ești?

— În urma ta, dar mai avem toate semafoarele din Lawrenceville.

— Te sun, zise Dodge și închise.

Julie luă o hotărâre bruscă.

— Sun eu la poliția din Athens.

— Ca să te predai? o întrebă Derek.

— O las pe Ariei să vorbească. Poate să le spună că e îngrijorată în legătură cu prietena ei pentru că nu i-a răspuns și să roage un polițist să se ducă să vadă ce-i cu ea.

— Au trecut doar câteva ore de când au discutat. Asta o să-i spună.

— Dar trebuie să verifice, nu?

— Merită să-ncercăm, zise el, dar nu părea foarte încrezător.

Julie obținu numărul poliției din Athens de la Informații.

— Știi, zise Derek în timp ce Julie apăsa tastele. Vorbești la telefon aproape constant de câteva ore. Poliția din Atlanta ne poate repera în felul ăsta.

— Va trebui să ne asumăm riscul. Îi dădu telefonul lui Ariei și-i spuse: Spune-le că e fosta iubită a lui Billy Duke. O să recunoască numele.

Ariei plângea și era speriată, uneori pe punctul de a deveni isterică. Julie nu putea spune dacă era un atu sau un dezavantaj. Închise după cinci minute.

— A spus că întreg orașul este dat peste cap, având în vedere că toate organizațiile studentești se pregătesc de săptămâna Nebună. Toată lumea e pe teren în seara asta. Dar au zis că o să trimită pe cineva la bar să întrebe de Carol, când vor avea un om.

Julie se uită la Derek.

— Ce mai putem face?

— Nimic. Doar să așteptăm să ne sune cineva.

— Cât mai avem?

Apăsă accelerația până în podea.

Detectivul Kimball închise telefonul mobil, punând capăt conversației.

— Sharon Wheeler spune că fiul ei e a luat prânzul cu ei, apoi a plecat, fiindcă avea o întâlnire. Nu știa cu cine. Nici

ea, nici tatăl lui n-au mai vorbit cu el de atunci. A vrut să știe de ce sunăm, m-a întrebat dacă ne poate ajuta. Ai auzit ce i-am spus.

— Voiam să verificăm ceva.

— Voiam să verificăm ceva.

— Impresii?

— Telefonul a neliniștit-o, spuse Kimball. Au aflat azi de schimbarea de testament. A început să plângă, a zis că îi este groază să-i comunice lui Creighton „trădarea lui Paul”. A fost un citat.

— Creighton nu știe încă?

Kimball ridică din umeri, dar luă transmițătorul stației radio.

— Să punem pe cineva să treacă prin fața clădirii lui, să vedem dacă mașina e în parcare.

Vorbi cu o dispeceră și comunică solicitarea, specificând că era extrem de urgent. Când termină, Sanford spuse:

— Chestia aia cu filmul... Julie Rutledge a zis ceva, Mitchell s-a amestecat.

— Da, ce-a mai fost și aia?

Sanford își flexă și-și întinse brațul drept, ca și cum s-ar fi pregătit să prindă o minge la baseball.

— Îți amintești prima oară când am stat de vorbă cu

Creighton?

— Servitoarea ne-a servit ceai și biscuiți de casă.

— Asta-ți amintești tu?

— A trebuit să dau jos kaloriile a doua zi. Tu ce-ți amintești?

— L-am întrebat cu ce se ocupa la Wheeler Enterprises. Și mi-a răspuns: „Sunt regele lumii!”

— Îmi amintesc. Și-a ridicat brațele în lateral și a strigat.

— Aha. Ca Leonardo Dicaprio în *Titanic*. Copiii mei au văzut filmul ăla de zece ori, dacă nu chiar mai mult. Le place la nebunie. Îi mai sâcâi eu, le zic că tot așa se termină. Vaporul se scufundă de fiecare dată.

— Mi s-a părut că e doar bătăran, zise Kimball. Că aruncă în nasul a doi polițiști prost plătiți faptul că el nu are nimic de făcut la compania familiei lui.

— Așa am crezut și eu. Dar și-a ales un mod cam ciudat să o spună. Cu o replică dintr-un film.

— Și ce înseamnă asta?

— Să mă ia naiba dacă știu.

Dispecera îi întrerupse ca să le facă legătura cu ofițerul de patrulă trimis la clădirea lui Creighton Wheeler.

— Porsche-ul e la locul lui, zise acesta.

— Oh, zise Kimball, simțindu-se dezamăgită.

— La fel și Land Roverul.

— Are un Land Rover?

— Și un SUV. Locul ăla e gol. Unul dintre ceilalți locatari era în parcare când am ajuns. Spune că Wheeler are un SUV albastru-închis. Nu poate să ne spună exact modelul, pentru că ei toate i se par la fel. Nu e aici și acasă la Wheeler nu răspunde nimeni.

Kimball îi mulțumi, dar îl rugă să rămână acolo și să îi anunțe când și dacă se întorcea Wheeler. Se uită la Sanford și spuse:

— Derek Mitchell e deștept, nu?

— Brici de deștept. De-asta nu-l putem suferi. Și se acoperă întotdeauna.

— Așa că nu ar lansa acuzații aberante, doar pentru că l-a călcat cineva pe coadă.

— Nu ar da bine în meseria lui.

— Nu și-ar risca gâtul dacă nu...

— ... dacă n-ar fi pe deplin convins că are dreptate, zise Sanford, terminând ce voia să spună Kimball. Totuși, s-ar putea să riște pentru ea.

— *Ea* adică Julie Rutledge.

— Am simțit niște vibrații. Tu n-ai simțit niște vibrații?

Kimball își dădu ochii peste cap.

— Dacă prin *vibrații* vrei să spui mișcări de plăci tectonice în adâncul pământului, atunci da. Îi știi pe polițiștii care s-au dus când i-a fost omorât câinele?

— Da.

— Unul dintre ei mi-a trimis un e-mail în după-amiaza asta. M-a întrebat dacă știu că Julie Rutledge era acasă la Mitchell în noaptea aia. Îl consola. Nu știa dacă e ceva important, dar...

— Nu mi-ai spus.

— Cu tot ce s-a întâmplat azi, nu mi-am amintit decât abia acum.

Sanford mormăi ceva.

— Bun, deci e ceva între ei.

— Cred că putem fi destul de siguri.

— Totuși...

— Derek Mitchell se acoperă întotdeauna.

— Așa zic și eu. Dacă spune că Creighton Wheeler reprezintă o amenințare pentru cineva...

— De acord.

Kimball luă din nou transmițătorul și-i ceru dispecerei să contacteze poliția din Athens.

— Ce mama dracu, îi zise ea lui Sanford, în timp ce aștepta, n-ar fi prima oară când mă fac de râs. Și nici tu.

Fără niciun cuvânt, Sanford puse alarma portabilă pe capota mașinii și călcă accelerația, pornind-o spre Athens.

Capitolul 28

Telefonul lui Derek sună. Îl deschise dintr-un gest și dădu pe difuzor.

— Nu e acolo, spuse Dodge.

— Cum?

— Ai dopuri în urechi?

— A plecat cu cineva?

Pe bancheta din spate, Ariei intră în panică.

— A luat-o deja. Sunt sigură.

— Nu a venit azi la lucru, spuse Dodge. Una dintre celelalte fete a spus că a sunat și a zis că e bolnavă. Era nervoasă pentru că nu găsiseră un înlocuitor și e o nebunie aici. Seara grecească. Nu știu ce prostie... N-ai loc s-arunci un ac. Cred că singura persoană din Athens care nu-i în bar în seara asta e Carol Mahoney. Dar aici nu este.

— Atunci, trebuie să te duci la ea acasă. Ariei?

Derek privi în spate. Își strânsese mâinile în jurul corpului și se legăna în față și-n spate.

— Ariei! repetă el, mai aspru.

Ridică privirea și se uită la el în oglinda retrovizoare.

— Unde stă Carol?

— La casa unei fete.

Derek făcu eforturi disperate să nu-și piardă răbdarea.

— Știu, dar care e adresa?

Ariei se uită la Julie și spuse, cu vocea patinându-i:

— Nu știu. N-am fost niciodată acolo. Și Carol nu mi-a dat niciodată adresa.

Din difuzor, vocea lui Dodge se auzea mormăind înjurături dintre cele mai colorate.

— Ariei, nu-ți amintești nimic? spuse Julie. Numele străzii? Zona orașului? E lângă căminele studențești?

— Nu. Ceva mai departe. Cel puțin așa mi-a lăsat impresia. A spus că e o pădure în spatele casei. Un zid este acoperit de iederă.

— Ai descris cam jumătate din casele din Georgia, observă Dodge.

La aceste cuvinte, Ariei începu să plângă. Auzind-o, Dodge înjură. Apoi, după o scurtă pauză, zise:

— Am o idee. Vă sun eu.

Dodge intră din nou în barul aglomerat și își croi drum prin mulțime, până când o găsi pe chelnerița cu care

vorbise mai devreme.

— Unde stă Carol?

— În casa lui Savannah.

— Știi unde este?

Îi spuse că nu. Nu o auzea, dar îi citi pe buze.

— Unde e managerul?

— Ce?

Își lipi buzele de urechea în care atârnau mai multe perechi de cercei.

— Arată-mi-l pe managerul tău.

Enervată că era deranjată într-un moment în care se puteau scoate bani frumoși, fata se ridică pe vârfuri, privi în jur, apoi arătă cu degetul în direcția barului.

— Cel cu șapca pusă invers. Și tricou cu Bulldogs.

Dodge dădu din cap în semn de mulțumire, apoi împinse la o parte doi băieți care se dădeau la aceeași colegă. Când ajunse la bar, se aplecă spre bărbatul de vreo treizeci și ceva de ani care-i fusese arătat.

— Tu ești managerul? strigă Dodge.

— Da. Ce e?

— Niște băieți îți golesc depozitul.

— Fură?

— M-am gândit c-ai vrea să știi.

— *La dracu!*

Împinse o bere înspre un client, îi strigă unuia dintre ceilalți barmani să-l acopere, apoi țâșni în spatele barului, dispărând pe o ușă rotativă. Dodge se duse după el. Îl găsi în mijlocul depozitului, cu mâinile în șolduri, privind nedumerit în jur.

— Ai o chelneriță pe nume Savannah. Îmi trebuie adresa ei.

— Ce mama dracului? Ești nebun? Cine ești?

Dodge se duse lângă individ, îi luă mâna dreaptă și îi dădu degetul mare peste cap, aproape să-i atingă încheietura.

— Sunt tipul care o să-ți rupă degetul dacă nu-mi dai adresa lui Savannah. Număr până la doi. Unu și jumătate.

— Ar fi trebuit să mă încalț, spuse Carol. Mă tem că o să calc în ceva neplăcut.

— Ai prefera să stăm jos? Uite acolo, un copac căzut.

— Sigur sunt gândaci în el. Poate chiar și un șarpe.

„Doamne, ce se mai vaită!” își zise Creighton. Se întreba ce oare putuse vedea Billy la ea. În afară de elementul evident – sânii.

— Hai să ne întoarcem, spuse ea. S-a întunecat și nu se

mai vede bine și e cam sinistru. Parcă am fi într-un cimitir.

— Încă nu mi-ai povestit despre relația ta cu Billy.

— O să-ți spun la un pahar de vin.

— Spune-mi acum.

Se opri și se uită la el și, în lumina lunii, Creighton văzu pe fața ei primele semne de neîncredere. Încercă să le ascundă cu un zâmbet deloc reușit.

— Ne-am simți mult mai bine pe verandă. Am și niște brânză foarte bună.

Creighton se forță să-i zâmbească, la rândul lui.

— Așa mai merge. Ia-o înainte.

Fata zâmbi mai relaxată. Apoi se întoarse și începu să se îndrepte spre casă. În spatele ei, Creighton își trase cravata de sub guler.

— Carol?

— Hmm?

— În caz că uit să-ți spun mai târziu, să știi că m-am simțit deosebit de bine în seara asta.

— Bun, este pe Dabeny Road, la 441, la sud de oraș, raportă Dodge prin difuzor, pe telefonul lui Derek. Știi unde vine?

— Cunosc autostrada. Înăuntrul sau în afara buclei?

— În afară, dar nu prea mult. Am găsit locația pe GPS.

Pentru că Derek era la volan, Julie notă în grabă instrucțiunile pe care Dodge le dădea prin telefon.

— Nu ne aștepta, îi spuse Derek. Suntem chiar acum pe buclă, doar două minute până la punctul de ieșire.

— Am plecat deja.

Derek întrerupse convorbirea.

— Ariei, sună încă o dată la numărul de acasă.

Fata se supuse, fără niciun comentariu. Se uită la Julie și citi pe chipul ei o îngrijorare la fel de mare ca a lui în legătură cu ce ar fi putut găsi când ajungeau acolo.

Julie sări ca arsă în clipa în care telefonul îi sună în mână. Răspunse.

— Da?

— Julie?

Julie, nu domnișoara Rutledge. Era o schimbare față de ultima ocazie cu care discutase cu Roberta Kimball.

— Da?

— Eu și detectivul Sanford am luat legătura cu poliția din Athens. Un ofițer de la Red Dog a fost anunțat de către manager că un bărbat l-a forțat să-i dea informații despre Carol Mahoney.

— Ăla a fost Dodge, spuse Derek, suficient de tare cât să fie auzit. Nu știam adresa casei unde stă Carol Mahoney și eram disperați. Probabil că Dodge a uitat bunele maniere.

— Acolo vă duceți? Întrebă Sanford. La ea acasă?

Nedorindu-și să fie interceptați, Julie răspunse evaziv:

— Ariei este foarte îngrijorată în legătură cu prietena ei. Vrea să se asigure că totul este în regulă.

— Ascultați-mă!

Era Sanford și vorbea cu cel mai sever ton cu putință.

— Vă aduc aminte că este o problemă a poliției.

— Iar eu vă amintesc că nu ați răspuns de prima oară când v-am sunat, zise Julie, aprinsă.

— Așteptați poliția din Athens, zise Roberta Kimball. Au trimis o mașină la casa în cauză. A fost anunțat și biroul șerifului.

— O să ajungă prea târziu, iar noi suntem deja aici.

Julie întrerupse legătura. În față, îl putea vedea pe Dodge în picioare, în lumina verandei unei case miciuțe. Sub privirile ei, își propti umărul în ușa de la intrare și o deschise forțat.

Derek frână brusc. Toți trei aproape că se rostogoliră afară din mașină în clipa în care deschiseră portierele.

Urcară în grabă treptele care duceau pe verandă. Dodge îi întâmpină la ușă.

— Nu e aici.

— Vreun semn de violență?

— Nu. Un pahar de vin pe veranda din spate.

— Mașina ei este aici, spuse Ariei. Sigur este și ea.

Îl împinse la o parte pe Dodge și trecu în goană de la o cameră la alta, strigând înnebunită numele lui Carol. În clipa în care fata era prea departe ca să-l mai audă, Dodge spuse, coborând vocea:

— N-am vrut s-o ia razna și să facă vreo criză de isterie. Dar n-am fost singurul care i-a cerut managerului adresa asta.

— Creighton?

— Managerul spune că l-a sunat un bărbat, care a spus că este membru al facultății, la Departamentul de limbi străine, și i-a cerut îndrumări despre cum să ajungă la casa lui Savannah. Managerul își dă seama acum că a fost manipulat ca să dea informațiile. Nu știa că n-ar fi trebuit să o facă.

Ariei se întoarse în fugă în sufragerie, aparent la doar un pas infim de criza de isterie de care se temea Dodge.

— Nu e aici. Unde este? Ce-a făcut cu ea?

Julie o prinse de umeri.

— Ai spus că e o pădure în spatele casei?

— Pe toți dracii! zise Kimball.

Sanford luă curba pe două roți.

— Ce e?

— Ofițerii de poliție tocmai au ajuns la casă.

— Nu-i nimeni acolo?

— E toată lumea acolo, răspunse Kimball. Mașina lui Carol Mahoney și încă alte două.

— Un SUV?

— Nu. A lui Derek și a trepădușului lui. Au verificat numerele de înmatriculare. Totuși, un SUV bleumarin a fost raportat abandonat într-un pâlț de copaci la o jumătate de kilometru de casă.

Sanford înjură și Kimball răspunse în același fel. Conduseseră investigația greșit de la bun început. Dacă Carol Mahoney sfârșea moartă, ucisă de Creighton Wheeler, ar fi avut-o pe conștiință. Sanford spuse:

— Cel puțin poliția poate să-i împiedice pe Mitchell și pe Rutledge să ia legea în propriile mâini.

— Am spus că au găsit *mașini* acolo. Nici urmă de vreo persoană.

— Ce?

— Casa e goală.

— Unde dracu sunt?

Toți patru străbătură în fugă pajiștea care separa casa de marginea pădurii. Derek era recunoscător pentru lumina lunii, dar purta pantofi de oraș și terenul era denivelat. Cel puțin era într-o formă fizică destul de bună. Dodge se chinuia. Deși amândoi le-o luaseră cu mult înainte celor două femei, care îl ignoraseră când le spusese să rămână în casă. Erau în urma lui și a lui Dodge, dar nu cu mult.

— Ești înarmat? strigă Dodge.

— Nu.

— Prost obicei, domnule avocat. Ar trebui să ai întotdeauna o armă la tine.

Derek privi în spate și îl văzu pe Dodge scoțând o armă de mână de sub haină. Avea permis de portarmă, cu obligativitatea de a nu o ține la vedere.

— Dacă-l găsim, pufăi Dodge, cam ce te-ai gândi că am putea face, fără o armă?

Derek ajunse la linia copacilor, dar nu încetini. Plonjă cu capul înainte în negura pădurii.

Creighton cită replica Juliei Roberts din *Frumușica* cu

doar o fracțiune de secundă înainte să treacă cravata peste capul lui Carol și să i-o strângă în jurul gâtului.

Fata scoase un sunet șocat, care se transformă într-un hârâit sugrumat. Genunchii îi zvâcniră, mâinile i se duseră automat la gât. Strânse și mai tare cravata, răsucindu-i-o la baza gâtului și continuă să o răsucescă, de parcă ar fi vrut să stoarcă apa din ea. Carol se zbătea sălbatic, săpând în pământ cu călcâiele goale.

Începu să tragă cu degetele de cravată, apoi întinse mâinile în spate și încercă să-i zgârie fața, mâinile. Anticipase că va face asta și era pregătit. Își așeză o mână pe capul ei și o izbi cu fața în trunchiul unui copac, amețind-o și făcându-i mâinile să-i cadă inerte de-o parte și de alta a corpului.

Dar nu așa voia să o omoare. Ar fi fost prea rapid. Răsuci și mai strâns cravata, sperând să provoace un răspuns. În *Frenezie*, ucigașul era față în față cu victima pe care o strângea de gât cu cravata. O putea privi în timp ce o sugruma. Lui Creighton i-ar fi plăcut asta, dar circumstanțele erau diferite. Și el nici nu o viola pe Carol Mahoney în timp ce o sugruma. Momentul și locul nu îi îngăduiau să reproducă scena întocmai.

Și i-ar fi plăcut să țipe. Așa cum țipaseră Sarah Walker și

Allison Perry când le oferise prima lor experiență sexuală. Cum țipase Jerry Bascomb când își văzuse degetul retezat zăcând într-o baltă de sânge pe gresia udă a cabinei de dușuri. Creighton presupunea că puștiul slăbănog țipase mai degrabă îngrozit de imagine decât de durere, dar rezultatul fusese la fel de satisfăcător.

Desigur, Carol Mahoney nu putea țipa, din cauza lipsei de aer, dar i-ar fi plăcut măcar un scâncet. Așa cum făcuse văduva, în parcare supermarketului.

— Carol!

Strigătul se auzi de la distanță, dar îi îngheță sângele în vene. O trezi pe fată din amețeală. Gemu și începu să se răsucească, în încercarea zadarnică de a se elibera.

— Carol!

O altă voce de data asta. A lui Julie. A *lui Julie!* Cum dracului...?

Auzi un sunet și întoarse capul exact la timp pentru a vedea pumnul lui Derek Mitchell lângă maxilarul lui. Lovitura fu atât de puternică, încât îl azvârli în spate. Cravata îi alunecă din mâini.

Mitchell îl trânti la pământ și ateriză peste el, încălecându-l peste piept.

— Secătură criminală ce ești!

Mitchell își înfipse pumnul în fața lui Creighton, chiar deasupra urechii, și durerea îi săgetă întreg craniul.

— Derek?

Julie? Iarăși ea? Femeia asta era exasperantă. Ar fi trebuit să-i spună lui Billy să o omoare și pe ea.

— Aici!

Cuvintele lor păreau să vină din toate direcțiile. Creighton avea dificultăți să se concentreze. Mitchell spunea:

— Asta a fost pentru toți copiii de care ți-ai bătut joc și ai scăpat apoi basma curată. Asta este din partea lui Paul Wheeler.

Încă o lovitură în bărbie îl făcu pe Creighton să-și muște limba, înainte să-și simtă dinții spărgându-i-se.

— Iar asta, asta e pentru Maggie.

Creighton văzu pumnul venind, dar nu putea face nimic ca să-l oprească.

Își auzi oasele feței crăpând. Durerea veni cu întârziere, dar, când o simți, impactul fu atât de izbitor, încât aproape că îl făcu să-și piardă cunoștința, îl simți pe Derek Mitchell punându-i o mână pe piept și ridicându-se de pe el. Apoi însă, îl auzi pe Mitchell strigând alarmat:

— Julie! Nu! Nu face asta!

Creighton întredeschise ochii. Julie era deasupra lui, strângând un pistol în mâini, privind în lungul țevii îndreptate direct spre fața lui. Cu cel mai înghețat ton pe care îl auzise vreodată, șopti:

— Fă-mă fericită.

Apoi apăsă trăgaciul.

— Pentru mâna ta.

Dodge îi dădu lui Derek un pachet de gheață. Derek îi mulțumi înclinând din cap, apoi puse gheața pe încheieturile umflate și însângerate ale mâinii drepte.

Dodge ieșise să fumeze cu jumătate de oră în urmă și abia acum se întorsese. Pe lângă gheață, adusese cu el un pachet de la Starbucks, cu trei pahare de cafea. Le dădu câte una lui Julie și lui Derek și o cafea o păstră pentru el.

Erau în sala de așteptare a secției de urgență a spitalului Athens Regional, unde Creighton și Carol fuseseră transportați în ambulanțe separate. Polițiști în uniformă și ajutoare de șerif se învârtteau în dreapta și-n stânga, cu un aer oficial, bând cafea de la aparatele automate și încurcând personalul medical. Colegii lor în civil erau strânși laolaltă, într-o discuție cu Sanford și Kimball.

Dodge sorbi din cafea.

— S-a uitat cineva la ea?

— La mâna mea?

Derek își îndoi și-si întinse degetele.

— E-n regulă. Nu-i niciun os rupt.

— E de mirare, la cum l-ai lovit.

— A meritat-o cu vârf și îndesat.

— Lasă că și-a primit-o cu prisosință.

Dodge privi spre Julie, cu sprânceana ridicată. Derek mârâi.

— Ce dracu a fost în capul tău, Dodge, să-i dai pistolul?

— Nu puteam să alerg mai departe fără să mă prăbușesc. Și nu voiam să o las să vină după voi fără o armă. Îi adresă lui Julie un rânjet admirativ. Nu știam că o să se joace de-a *Dirty Harry*.

— Am vrut doar să-i las impresia asta lui Creighton, zise ea încet.

Când insistase să țină revolverul sub pat, pentru protecție, Paul insistase și să învețe să tragă cu precizie.

Explozia pistolului îl făcuse pe Creighton să țipe. Julie trăsesese glonțul în pământ, suficient de aproape de capul lui încât să-l facă să simtă impactul, să știe exact cum fusese ultima clipă din viața lui Paul Wheeler.

Dodge privi în direcția detectivilor.

— Au zis că vor să vă aresteze pe vreunul?

Derek clătină din cap.

— Probabil că își dispută jurisdicția.

— Nici măcar nu ne-au pus prea multe întrebări.

Julie, care stătea aproape de Derek, îl scutură de pământ de pe genunchiul pantalonilor.

— Le-am spus că Creighton nu s-a lăsat ușor și că eu și Derek a trebuit să facem tot posibilul ca să-l imobilizăm până la sosirea poliției.

Dodge râse înfundat.

— Să-l imobilizați? Bine zis.

— Ariei m-a susținut.

— Din ce-am văzut când l-au urcat în ambulanță, maxilarul lui Wheeler era căzut înăuntru, zise Dodge.

— E în sala de operații chiar acum.

— N-o să mai fie la fel de frumușel de acum înainte, pufni detectivul. Și pun pariu că a trebuit să-i schimbe chiloții. Privi în jur. Unde e Ariei?

— La Carol, îi spuse Julie. Doctorii au examinat-o. O să aibă vânătăi și o s-o doară gâtul, dar o să-și revină complet în câteva zile. Ariei a primit permisiunea să petreacă noaptea cu ea, după ce o duc într-o rezervă.

Amândouă sunt destul de afectate.

— Doar câteva secunde în plus și am fi ajuns prea târziu, spuse Derek. Chiar dacă l-am fi prins pe el, Carol ar fi putut să fie moartă.

— Dar nu este, spuse Julie, mângâindu-i coapsa.

Derek întoarse capul și îi zâmbi, apoi, în timp ce sorbea din cafea, făcu un semn din cap spre intrare.

— Au sosit.

Doug și Sharon Wheeler și un bărbat pe care Julie nu îl recunoștea intrară prin ușile automate. O văzură numaidecât și se îndreptară spre ea. Doug părea hotărât. Sharon părea distrusă, abia reușind să nu clacheze. Julie nu o văzuse niciodată măcar cu un fir de păr nelalocul lui. În seara asta, era devastată.

— Au adus unul de talie grea, spuse șoptit Derek, referindu-se la bărbatul care se îndreptă spre Sanford, Kimball și colegii lor de la poliția din Athens.

— Un avocat? întrebă Julie.

— Mai degrabă un antihrist, mormăi Dodge. Mă duc să fumez.

Soții Wheeler nu-i aruncară lui Dodge nici măcar o privire în clipa în care detectivul trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre ieșire. Julie se ridică de pe scaun ca

să-i întâmpine. Derek se ridică și el.

— Nu e adevărat! țipă Sharon, făcând toate privirile din încăpere să se îndrepte asupra ei.

Doug o cuprinse cu brațul și o trase lângă el, dar nu își dezlipi nicio clipă privirea de Julie. Îi rosti numele, dar pe ton întrebător.

— Creighton este încă în operație, spuse ea. A fost lovit...

— A fost bătut cu brutalitate! strigă Sharon, sfredelindu-l cu privirea pe Derek.

— Fiul dumneavoastră a fost surprins încercând să omoare o tânără prin strangulare, doamnă Wheeler, spuse Derek.

Julie îl iubea pentru că reușea să-i vorbească fără resentimente. Tonul lui era mai degrabă blând.

— Dacă nu l-aș fi oprit, adăugă el, ar fi omorât-o.

Sharon se făcu mică lângă soțul ei. Derek se dădu repede la o parte și îl ajută pe Doug să o așeze pe un scaun. Sharon își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă în hohote. Doug se aplecă peste ea, șoptindu-i ceva la ureche în timp ce o mângâia pe spate, apoi se îndreptă și se întoarse spre Julie și Derek.

— Vom face tot ce putem pentru Creighton.

Tonul lui sugera că se aștepta la proteste din partea lor. Aruncă o privire avocatului care discuta aprins cu Sanford și Kimball, însă ambii detectivi rămâneau impasibili în fața lui. Când privirea lui Doug se întoarse la Julie, durerea din ochii lui – ochii lui Paul – era nemăsurabilă. O durea sufletul pentru el.

— Îmi pare rău, Doug, spuse ea, cu vocea încărcată de emoție. Îți spun sincer.

— Știu. Doug făcu un gest de neputință. Creighton este... o tragedie. Dar e fiul meu. Și, ca părinte, trebuie să fac tot ce pot pentru el.

— Asta fac părinții. Au grijă de copiii lor.

Doug o privi preț de câteva clipe, apoi spuse:

— Cum a făcut Paul pentru tine. Fiica lui.

Epilog

— Trebuie să-mi pui tabloul pe perete.

— Nu l-ai pus încă?

— Am zugrăvit mai întâi pereții.

— În ce culoare?

— Aceeși.

— Înțeleg. Ei bine, tabloul arăta bine pe peretele de care era sprijinit.

— Crezi?

— Presupun că tot în dormitor îl vrei.

— Dacă nu cumva îi găsești tu alt loc, mai bun.

— Pot să mă uit cu plăcere. Să-mi spui când ar fi un moment convenabil să trec pe la tine.

— Bine.

Era o dimineață de sâmbătă, la două săptămâni după acea lungă noapte din Athens.

Fiindcă nu-l aștepta, Julie îi deschisese îmbrăcată în blugi și tricou, peste care avea un șorț de bucătărie. Și el era îmbrăcat ca pentru o dimineață de sâmbătă.

Conversația se opri acolo și rămaseră uitându-se unul la celălalt, peste pragul ușii. Își dorise cu ardoare să-l vadă, dar nu îndrăznise să îl contacteze. Știa că, dacă era să-l mai vadă vreodată, inițiativa trebuia să vină din partea lui. Inima îi bătea în piept în timp ce-și ștergea mâinile pe șorț.

— Cafeaua e încă proaspătă. Îi făcu semn să intre, apoi îl conduse în bucătărie. Găteam.

— Mi-am dat seama, îi răspunse el, arătând spre șorț.

— *Coq au vin*. Vrei o cafea?

— Sigur.

Îi turnă o cană și reuși să o treacă din mâna ei într-a lui fără să se atingă. Derek privi spre cuptor.

— Miroase senzațional.

— Îl pregătesc pentru mama lui Kate. Le are invitate la ea pe prietenele de la club în seara asta și vrea să le servească ceva special.

— Drăguț din partea ta să te deranjezi pentru ea.

— Nu e niciun deranj. Îmi face plăcere. Gătitul este terapeutic.

— Ai nevoie de terapie?

Julie râse ușor și își umplu la loc cana de cafea.

— la loc.

Se așezară unul în fața celuilalt la masa micuță, sorbindu-și cafeaua în tăcere. Se părea că niciunul dintre ei nu știa unde să se uite. Julie vorbi prima:

— Ai zugrăvit. Așadar, ai de gând să rămâi în casă. Nu te muți.

O privi întrebător și Julie continuă:

— Ai spus că nu crezi că va mai fi vreodată la fel fără Maggie. Mă gândeam că, poate, o să te muți.

— O să-mi lipsească întotdeauna și fiecare cameră păstrează amintirea ei. Dar nu vreau să mă mut. Îmi place casa. În plus, refuz să-l las pe Creighton Wheeler să-mi

influențeze în asemenea măsură viața.

— Mă bucur că rămâi acolo. E o casă frumoasă.

— Mulțumesc. Când o să vii să punem tabloul, o să ți-o arăt pe toată.

— De-abia aștept.

Un nou moment de tăcere încărcată se întinse între ei. În cele din urmă, Julie spuse:

— A sunat Roberta și...

— Vă tutuiți acum?

— A insistat. M-a sunat să-mi spună că, de îndată ce a fost în stare să vorbească, Creighton a mărturisit totul. Timp de aproape cinci ore, de pe patul de spital. Au înregistrat totul video.

Derek dădu din cap.

— Da, mi-au spus și mie. A povestit – mândru și fără nicio remușcare – totul. Chiar și crime cu care nimeni nu bănuia să fi avut vreo legătură.

— Au găsit cadavrele celorlalte două fete pe care spune că le-a ucis?

— Ieri. Exact acolo unde a spus că sunt.

Julie clătină cu tristețe din cap.

— Cel puțin acum familiile lor știu ce s-a întâmplat cu ele.

— Se temea că Paul o să se însoare cu tine, că o să aveți poate și un copil împreună și astfel va rămâne fără moștenire. Sanford spune că, odată ce-a început să vorbească, orgoliul lui a preluat controlul și a dat totul pe față. Avocatul era să facă o criză de apoplexie, dar Creighton voia să se laude cât era de genial. Pe scurt, este un sociopat.

— Roberta a vrut să vadă filmul pe care îl punea în scenă cu Carol Mahoney. I-am dat DVD-ul cu *Frenezie* și i-am spus că nu-l vreau înapoi. Scena aia. Își frecă brațele pe care pielea i se făcuse ca de găină. Încet, adăugă: Fata aia îți datorează viața, Derek.

— Tu ai fost cea care și-a dat seama, nu eu. Dacă nu ai fi avut bănuiala aia în legătură cu *Străini într-un tren...*

— Aș fi încă principalul lor suspect.

— Și Carol Mahoney ar fi moartă. Poate și Ariei. Deși Creighton susține că nu avea de gând să o omoare și pe ea, cred că începuse să-i placă. În orice caz, îți datorează viața și ție, în aceeași măsură.

— Lasă...

Nu voia să își asume laude pentru o simplă conjunctură norocoasă.

— Un lucru nu pot să înțeleg eu. De ce a venit Billy Duke

să planteze dovezile la mine acasă?

— Vrei să știi ce cred eu?

— Te rog.

— Creighton încerca să șteargă toate legăturile dintre el și Billy. Poate că și Billy încerca să șteargă toate legăturile lui cu Creighton. Încerca să dea vina pe tine.

— Apoi să fugă și să lase pisica la mine-n grădină.

— Exact.

— L-am văzut când l-a împușcat pe Paul. L-a ucis cu sânge rece. Dar nu cred că ar fi omorât vreodată pe cineva, dacă nu l-ar fi cooptat Creighton. Într-un sens foarte real, a fost și el victima lui Creighton. A murit într-un mod oribil. N-o să uit niciodată.

— Sunt multe pe care n-o să le uităm niciodată.

Se priviră în ochi preț de câteva clipe. Julie fu prima care întrerupse momentul. Cu capul într-o parte, zise:

— Am auzit la știri despre Jason Connor... Ai avut dreptate în legătură cu el.

Povestea fusese principalul titlu al zilei. Sora de doisprezece ani a lui Jason fusese cea care comisese crima dublă într-o criză de furie, după ce îndurase timp de ani de zile abuzurile sexuale ale tatălui ei vitreg. De teamă, deși mai degrabă din indiferență, mama ei îngăduise ca situația

să continue. Jason bănuise că sora lui era abuzată, dar incidentele aveau loc doar atunci când el nu era în casă și fetei îi fusese prea rușine și prea frică de ce i s-ar fi putut întâmpla ca să-i spună.

Se întorsese acasă și o găsisese stând pe jos, lângă cele două cadavre, acoperită de sânge, cu cuțitul în mână, într-o stare aproape catatonică. O curățase și își asumase vina în locul ei, simțindu-se vinovat și considerând că merita să fie pedepsit pentru că nu o protejase. Când Jason fusese închis, sora lui fusese dată în grija unor rude, cărora le mărturisise totul.

— Nu ar fi trebuit să mă cert cu tine în legătură cu el, spuse Julie. Îmi cer scuze.

— De cele mai multe ori, clienții mei sunt vinovați, Julie. Unii dintre ei sunt adevărate secături, fără nici cea mai mică remușcare. Lupt pentru ei pentru că este dreptul lor constituțional să aibă o apărare. Unii sunt bogați și cu influență, dar la fel de vinovați. Și ei au dreptul la apărare. Din când în când însă, ca în cazul lui Jason, acuzatul chiar este nevinovat. Așa reușesc. Pentru asta o fac. Din când în când, un om chiar este acuzat pe nedrept și are disperată nevoie de cineva care să fie de partea lui, să creadă în el, să lupte pentru el.

— N-o să-ți mai cer niciodată să te justifici în fața mea. Îți promit. Trase adânc aer în piept. Tu, pe de altă parte, meriți cu prisosință o explicație.

Derek așeză cana de cafea pe masă.

— Paul Wheeler era tatăl, nu amantul tău.

Julie ridică ușor din umeri.

— După ce a terminat liceul, mama s-a dus să-și petreacă vara la plajă, cu niște veri îndepărtați. L-a cunoscut pe Paul la un dans. Aveau șaptesprezece ani, decorul era romantic, țărmul mării scăldat în razele lunii, vin roșu... înțelegeți ideea. S-a întâmplat.

— Wheeler nu a știut?

— A știut. Mama a luat legătura cu el și i-a spus că era însărcinată. Tatăl meu, bărbatul care m-a crescut, era îndrăgostit de ea de ani buni și aștepta să împlinească o vârstă potrivită ca să o ia de nevastă. I-a spus și lui. Tot a vrut să se însoare cu ea, și mama l-a iubit sincer, înțelegând profunzimea relației lor, Paul a renunțat la drepturile parentale, știind că așa ar fi fost cel mai bine pentru mine. El era pe cale să înceapă facultatea. Nu era căsătorit. Tata voia să se însoare cu mama și să mă declare drept a lui. Așa că Paul s-a retras elegant din viața mea. Le-a oferit ajutor financiar, dar mama și tata au

refuzat cu demnitate. Le-a respectat dorința, dar i-a cerut mamei să-i promită că dacă o să aibă vreodată nevoie de ceva, orice, o să-l caute. Nu l-a căutat niciodată. Până când au început problemele de la Paris.

Ceasul de pe plită sună. Julie se ridică, își puse o pereche de mănuși de cuptor și dădu cratița de fontă la o parte de pe foc. Se întoarse pe scaunul ei și-și scoase mănușile.

— Mama era bolnavă și nu putea să mă ajute, așa că l-a chemat pe Paul. Deși trecuseră ani buni de când nu mai avuseseră nicio legătură, a venit numaidecât. Mama i-a povestit despre Henri. Adică, i-a spus ce știa. Îi ascunsesem destul de multe, fiindcă nu voiam să-și facă griji pentru mine. Paul a lăsat totul și, așa cum ai spus tu, mi-a sărit în ajutor.

Derek o privi cu o expresie gânditoare.

— Ce-ai zis când un milionar american ți-a bătut la ușă și ți-a spus că era tatăl tău?

— Ai crede că i-am purtat pică, nu? Tu ești tatăl meu? Unde ai fost în tot acest timp? Dar Paul era inimaginabil de bun. Avea cel mai mare respect față de mama mea, atât față de fata din tinerețe, cât și față de femeia în care se transformase. L-a laudat pe tata și toată dragostea de care

dăduse dovadă când mă acceptase. A spus că o astfel de dragoste, total necondiționată, era excepțională și că el, Paul, era recunoscător pentru faptul că un om atât de bun jucase un rol așa de important în viața mea. Zâmbi ușor. Chiar dacă vestea pe care mi-a dat-o mi-a zdruncinat viața din temelii, n-am putut găsi motive să-l urăsc. Mi-a spus clar de la bun început că, deși detesta gândul că am suferit din cauza întregii povești cu Henri, era recunoscător pentru oportunitatea de a face ceva pentru mine. A spus că, deși nu a făcut parte din viața mea, întotdeauna s-a gândit la mine. Voia să se revanșeze pentru timpul pierdut. Nu voia doar să mă ajute să depășesc criza în care mă aflam, dar voia și să mă cunoască, să dezvoltăm relația pe care nu o avusesem.

— Dar nu te-a recunoscut drept fiica lui.

— Nu l-am lăsat eu.

— De ce?

— Din respect pentru tatăl meu, în primul rând. Și din respect pentru soția lui Paul, Mary, pe care a iubit-o din toată inima. Nu voiam să mă recunoască, știind că Mary nu îi putuse dăruia un copil.

— I-a spus de tine?

— Da. Nu aveau secrete unul față de celălalt. A spus că,

din când în când, îl îndemna să mă contacteze, să mă invite în viața lor, însă Paul nu a făcut-o, din toate motivele pe care ți le-am spus. Poate că, dacă Mary ar mai fi fost încă în viață când Paul a venit la Paris, poate că dacă ar mai fi trăit mama, am fi luat alte hotărâri în legătură cu recunoașterea mea publică. Dar, așa cum stăteau lucrurile, m-am gândit că era mai bine să lăsăm natura relației noastre nespecificată, să lăsăm lumea să tragă ce concluzii voia.

— Știi ce concluzie s-a tras.

— În schimbul disprețului unor persoane de care nu-mi păsa câtuși de puțin, am avut doi ani alături de cineva foarte drag. Și au fost doi ani minunați, Derek.

Fără să știrbim nimic din amintirea celor doi oameni care m-au crescut, eu și Paul am recuperat din plin timpul pierdut. Mă iubea și eu îl iubeam.

— Nici măcar Doug nu știa de tine.

— A aflat abia în momentul în care avocatul i-a comunicat detaliile testamentului cel nou. Mă bucur că știe acum.

— Te va accepta ca parte din familie?

— Nu știu. Dacă o va face, va păstra secretul legăturii dintre noi. Dar sper ca el și Sharon să mă accepte, la un

anumit nivel. Vor avea nevoie de susținere, cu Creighton după gratii. Înțeleg că cei mai mulți dintre așa-ziii lor prieteni le-au întors spatele. Sunt singuri în toată povestea asta. Vreau să îi ajut cu tot ce pot, în măsura în care o să mă lase.

Derek se jucă o vreme cu toarta cunii de cafea, fără să o ridice însă de pe masă. În cele din urmă, spuse:

— Ai fi putut să-mi spui, Julie.

Se întinse peste masă și-i acoperi mâna cu a ei.

— A fost cât pe-acți să-ți spun, în noaptea aia când eram în fața hotelului și m-ai sărutat.

— Ai spus: „Nu-mi face asta”.

— Pentru că era o tortură. Nu mai fusesem cu un bărbat de când mă despărțisem de Henri. Nu am căutat o legătură romantică tot timpul cât am stat cu Paul. El mă încuraja să ies la întâlniri. Voia să mă vadă fericită, lângă cineva care să mă iubească. Cred că i-ar fi plăcut să aibă nepoți, adăugă ea, cu un zâmbet trist. Dar povestea cu Henri mă făcuse temătoare. În plus, cei mai mulți dintre bărbați nu ar fi înțeles „prietenia” mea cu un bărbat bogat, chipeș și în vârstă. Așa că acea parte din mine fusese neglijată timp de multă vreme. Până în acea seară din avion. Se uită la el, apoi în altă parte. Mă feream de tine

pentru că, deși te doream, știam că mă considerai o oportunistă gata să sară în pat cu primul bărbat de pe urma căruia aș fi avut ceva de câștigat. La urma urmei, sărisem din patul lui Paul direct într-al tău.

— Nu mă gândeam la ceva chiar așa de urât.

— Dar în direcția asta?

Derek ridică din umeri, cu un gest vinovat.

— Așadar, nu mă lăsați să te ating, pentru că voiați să te respect a doua zi dimineața.

Julie zâmbi.

— Deși pare un clișeu, da.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus în seara aia? Sau în orice moment? De ce m-ai lăsat să cred ce era mai rău?

— La început, nu puteam avea încredere în tine.

— Și mai târziu?

— În momentul în care am ajuns să am încredere în tine, întreaga poveste luase asemenea proporții încât, dacă ți-aș fi spus, aș fi părut chiar mai vinovată în ochii tăi.

— Orice am crezut despre tine, nu m-a împiedicat să te doresc. Dar mă bucur că Paul a fost tatăl și nu amantul tău? Da. Cu siguranță.

— Și eu mă bucur că te bucuri.

Derek ezită, apoi întreabă:

— Și banii?

— N-am de gând să mă ating de ei. Îi donez.

— Foarte nobil, dar fii realistă, Julie. E o adevărată avere. N-o să-ți fie ușor nici s-o donezi pe toată.

— Am la dispoziție tot restul vieții. Îl privi cu o expresie imploratoare. Te rog, nu vreau să fie asta o problemă pentru tine. Fiindcă, te asigur, nu reprezintă o problemă pentru mine.

Derek o privi intens și, când văzu că era sinceră, trăsăturile i se relaxară.

— Dodge are de gând să vină să-ți ceară un împrumut.

— Oh, mă place acum?

— Da, te place. Coborând considerabil vocea, adăugă: Și eu la fel.

— Și eu te plac, îi răspunse, pe același ton. Foarte mult. Unde ai fost?

— De când am ieșit ca o vijelie din sala de așteptare de la spital? M-am gândit.

— La noi?

— La cum mă simțeam eu, și orgoliul meu, după ce fusesem făcut de râs.

— N-am păstrat secretul ca să te fac să te simți prost, Derek. Îi apăram pe Paul, pe mama și pe tata, pe Mary

Wheeler – pe toți – de un scandal.

— Da, a fost una dintre concluziile la care am ajuns eu și orgoliul meu.

— Și celelalte?

— Că erai fiica și moștenitoarea lui Paul Wheeler când ne-am cunoscut. Și că, dacă aș fi știut lucrul ăsta atunci când te-am atins prima oară, lucrurile nu ar fi stat câtuși de puțin altfel.

— Nu?

Derek clătină din cap.

— Tot ai mai fi...?

— Oh, da. Nimic nu m-ar fi oprit să vin după tine în avionul ăla. Se ridică și înconjură masa. O ridică de pe scaun și își puse mâinile pe talia ei. Ultima concluzie la care am ajuns a fost că aș fi cu adevărat un dobitoc dacă aș renunța la ani întregi de fericire, pentru un orgoliu rănit.

— Ani?

— Începând de azi. Din momentul ăsta.

Îi atinse ușor buzele cu ale lui, apoi începură să se sărute cu pasiune. Când în cele din urmă își înălță capul, Derek spuse:

— Asta e tot ce trebuie să știu. Rezolvăm cu restul mai târziu.

Se aplecă să o sărute din nou, însă Julie se trase ușor în spate.

— Încă ceva.

Îi săruta gâtul în timp ce îi dezlega cordonul șorțului, de la spate.

— Spune repede.

— Când copiii noștri o să ne întrebe cum ne-am cunoscut...

Derek râse.

— O să găsim noi ceva.